

СТИВЪН ХАРТОВ ШАЛОМ УБИЕЦО

Превод от английски: Рени Димитрова, 2000

chitanka.info

Тази книга е посветена на Фили и Орен, които винаги са с мен.

И на паметта на Майк-Нахум Кацин.

Той обичаше своето семейство, обичаше работата си, обичаше своята Родина.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар „Горещината на Рамадана“ да е всъщност измислена история, някои от детайлите са базирани на факти. Затова, с цел да защитя онези професионалисти, които сигурно продължават да работят в един опасен свят, аз промених някои от имената на военните подразделения, разузнавателните термини и оперативните техники. Освен това, за да засиля драматизма на разказа, съм изместил някои от случките в други страни и местности и също така съм изменил датите.

И накрая, цялата ми книга беше представена за преглед от военната цензура към Министерството на отбраната на Израел — задължително изискване, на което съм длъжен да се подчиня, имайки предвид своята биография.

Ню Йорк, януари 1992 г.

Рамадан: Деветият месец на ислямската година, който обикновено съвпада с най-големите летни горещини и се почита като свещен от вярващите, които постят ежедневно от изгрев до залез-слънце.

*Наоколо ни се разхождат луди
с кръв в очите си...
Ококорени убийци размахват пистолети
и не се страхуват от смъртта.*

От „Тя просто иска да танцува“,

написана от Дани Кортхмар

ПРОЛОГ

БОГЕНХАУЗЕН

ЯНУАРИ 1985 ГОДИНА

В мига, когато Екхард дръпна спусъка, разбра, че убива не онзи, когото трябва.

Това се случи само за част от секундата. Но пък беше един от онези мигове в живота на човека, когато другото измерение като че ли измества реалността и жестоко удължава мигновението на болката, за да може тя да бъде усетена с цялата ѝ мъчителна сила.

Екстазът като че ли отминава светкавично.

А мъката продължава...

Екхард винаги щеше да си спомня този миг, изпълнен с мъка. Първоначално се чувстваше разпънат от омразата. Но в частицата от секундата, когато осъзнаването започна да се заражда някъде в мозъка му, тя внезапно и инстинктивно се дръпна. Болката от грешката блъсна очните му дъна като внезапен удар от джудо, свалил бореца върху пода.

Да, беше убивал и преди. Правил го беше в бой, сред яростта на атаката, дима, автоматните откоси и писъците. Всъщност беше убивал и по друг начин. Тайно, с черната воля на диверсант, далеч от бойното поле, но приел, че такава е работата му. Пък и това не беше първото му убийство от упор.

Но преди Екхард винаги беше сигурен, че каузата му е справедлива, че мишената е истинската, че жертвата му заслужава съдбата си. И в миналото тези сблъсъци лице в лице, човешките мишени на Групата, бяха показвали онези инстинктивни реакции, които потвърждаваха правилността на насилственото им унищожаване. Шок. Ужас. Ярост. И разбира се, объркване, преди да умрат.

Сега, ако наистина има Бог на небето и ако природата и очите не го лъжеха, Екхард разбираше, че изкривеното лице на *този* човек

показва нещо ужасяващо различно...

Пълно и неподправено учудване.

И така, за пореден път мерникът на Екхард се оказа точен. Съвсем точен. Той разбра, че е допуснал най-голямата грешка в живота си. Знаеше го със същата увереност, както че нощта скоро ще се спусне над Мюнхен. Но беше твърде късно. Куршумът излетя от цевта. Вече не можеше да бъде върнат, също както никой не би могъл да спре добрия, макар и най-дисциплиниран кон, след като звънецът на състезанието е дръннал и той е излетял от вратичката си към финиша.

Но като професионалист, отдал себе си на борбата, трениран да потиска всички съмнения в такъв важен момент, Екхард продължи атаката. Не виждаше, а по-скоро усещаше Райнер Люкман до себе си. Цевта на беретата на Люкман се движеше някъде в периферното му зрение, като подскачаше леко и издихваше сивкав дим, докато Райнер изпразваше пистолета си. Екхард виждаше и собственото си оръжие, трепкащо в стиснатите му ръце. Въпреки волята си той цяла вечност гледа лицето на *погрешния човек*, докато жертвата вдигаше ръце да се прикрие, а после тежко се строполи върху тротоара, а от кафявия хартиен плик върху краката, покрити с фин, вълнен панталон, се разсипаха пресните, току-що купени кифлички.

Екхард пристъпи напред. Виждаше собствените си ръце, които насочваха беретата му надолу към гърдите на човека. Чуваше нечий далечен писък. Някой, който гледа порнографията на насилието. Разбираше, че този човек вече цял живот ще споделя собствения му ужас.

Той изстреля още три куршума.

— *Генуг*^[1] — прошепна на Люкман. После го повтори отново, силно, почти с крясък, за да може свидетелят да запомни езика, на който го изрече. — *Генуг!*

Обърна се да пресече улицата. Знаеше, че Люкман го следва, и затова не извърна глава. Виждаше единствено синия „Форд Фиеста“, който го чакаше. Копнееше за спокойствието вътре и воя на малкия двигател. Без да се замисля, освободи пълнителя на беретата. Ръцете му действаха сами. Поставиха го в джоба на коженото му яке, а после презаредиха с нов пълнител, който измъкнаха изпод колана на панталона му.

Когато посегна към дръжката на вратата на колата, си помисли: „Как, по дяволите, е възможно всичко да се обърка така?“

Защото до този последен миг операция „Флейта“ вървеше като по часовник, както обичаха да казват в Щаба.

Тази сутрин в Мюнхен беше студено. Валеше, но не сняг. Още беше рано, но целият ден щеше да си остане сив, като разтопено олово или здрачна нощ на северния полюс.

Тони Екхард седеше до малка масичка в една от тайните квартири на улица „Унтер Зендлинг“. Масичката беше грозна, с петна по пластмасовата повърхност и олющена боя по кафявите метални крачета. Но беше достатъчно добра за студент. В момента на Екхард му се искаше наистина да бъде студент.

Той надзърна през малкото зацапано стъкло на прозорчето, но не можа да види нищо от „Унтер Зендлинг“, защото кухнята гледаше към каменната фасада на останалата половина на сградата. Апартаментът беше избран внимателно. Втори етаж, за да можеш да скочиш от кухненския прозорец, ако ти се наложи. Дървени стълби, за да чуваш всеки, който се качва или слиза. Имаше само един прозорец с „изглед“ и той беше в хола, обърнат към енорийската църква „Свети Стефан“. Квартирата беше подбрана така, че всеки, пожелал да я наблюдава, първо трябваше да мине покрай баварския свещеник на черквата.

Тези неща винаги се обмисляха добре.

Екхард отпи от силното кафе в чашата си. Но не можеше да яде.

От друга страна, Райнер Люкман като че ли изобщо не се притесняваше. Неговата страна на масата приличаше на опустошена сладкарска табла. Беше изпил половин литър портокалов сок и сега отпиваше от третата си чаша силно кафе. Пред него лежеше голяма чиния с две рохко сварени яйца, в чиито ярки жълтъци той топеше с апетит парче дебело намазан с масло хляб. За пълно учудване на Екхард към гастрономическите му изпълнения, той допълваше „леката“ си закуска с големи хапки мазен вайсвурст.

— *Гутен апетит*^[2]. — Тонът на Екхард беше изпълнен с отвращение, макар да знаеше, че това си е обикновена завист. Искаше му се да може и той да яде.

Люкман вдигна глава. Отметна рошавата си кафява коса и го изгледа невинно с яркозелените си очи. Устата му беше пълна.

— *Бист ду нихт хунгриг!*^[3]

Екхард се усмихна и поклати глава.

— Голямо прасе си. Наистина.

Люкман сви рамене. Изобщо не се обиди.

— Добре де, прасе съм — каза той и отново насочи вниманието си към чинията. После протегна ръка, взе своя пакет „Шварцер Краузер №1“ и започна да си свива цигара. Това беше още нещо, което Екхард не можеше да разбере. Количества храна, които биха потопили цял военен кораб, и тютюн, който може да прогори и азбест. Железен стомах. Железни дробове.

Тогава, като че ли да разсее завистта на Тони, Райнер вдигна отново поглед и се усмихна искрено.

— Май съм нервен — призна си той.

— Да — кимна Тони, доволен, че отново се намира в човешка компания. — Аз също.

Така или иначе, всеки се справя по своему с притеснението преди боя.

Екхард бутна настрана чашата си, стана и мина през хола към предния прозорец. Погледна за двадесети път часовника си. Беше само девет часа сутринта.

Той постави ръце на кръста си и загледа към черквата „Свети Стефан“ през зацапаното стъкло. Червените ѝ кули се извисяваха като приказен замък над мътните потоци вода, които се стичаха по стъклото. Той въздъхна и извърна погледа си към малкия апартамент.

Всичко беше немско. Мебелите, книгите, купчините списания „Щерн“, „Дер Шпигел“, „Зюддойче Цайтунг“ и двутомника на Гьоте, подреден до няколко от книгите на Хайнрих Бьол. Дрехите му бяха немски, също както и на Люкман, включително и бельото.

Единствените чуждестранни вещи бяха италианските им пистолети „Берета“, но те също си имаха фалшиви документи, които удостоверяваха, че двамата мъже са членове на GSG-9 — западногерманската група за борба с тероризма. Дори и инфразвуковото оръжие беше западногерманско — предназначено да убива, но без да разкъса Обекта и да засегне някой ококорен от учудване случаен минувач.

Някой достатъчно умен е помислил за всичко, с което да осигури на Екхард известно облекчение от отговорността. Но пък то го караше да се чувства невероятно примитивен.

Като доберман на каишка.

Нещо стягаше стомаха на Екхард. За стотен път си обеща, че щом мисията приключи, ще престане да пие тази разяждаща отрова. Беше прекалено напрегнат. Трябваше да започне упражнения, за да потисне чувствата. Водачът на групата в мисия трябва да командва със спокойна обективност и остри рефлексии, показвайки на подчинените си, че напълно се контролира. Както много пъти в миналото, сега Екхард потърси нещо, в което да се фокусира, за да може да постигне състояние на пълно спокойствие.

Върху отсрещната стена на стаята имаше голям плакат, поставен в алуминиева рамка и покрит със стъкло. Беше панорамна снимка на „Енглишер Гартен“, топла и многоцветна, със сочни зелени ливади и езера, в които плуват птици. Напреко на снимката с ярки пастелни цветове бяха изписани думите на поета Еужен Рот:

*Шанс и късмет е да имаш мюнхенски адрес —
той ти спестява половин живот сред бури и стрес.*

Екхард беше гледал плаката безброй пъти, но едва сега наистина разбра иронията. Изсмя се на глас.

— Какво става? — извика Люкман от кухнята.

— Шшшш. — Екхард продължи да гледа плаката. Беше му оправил настроението.

Отпусна ръце, за да си починат раменете му, разтвори юмруци и разлюля пръстите си. Присви очи и видя собственото си отражение в стъклото. Къса руса коса, сивосини очи, здрава шия, а под нея черно кожено яке.

Видът му го успокои. Отпуснат и вече по-спокоен, той насочи ума си към операция „Флейта“.

Странно, че Ханс-Дитер Шмид беше избрал това име за мисията. На арабски думата за флейта е „халил“, а произношението ѝ е наистина много подобно на истинското име на Обекта. Но тъй като никога, в никакъв случай не се избира оперативен код, който дори и

далечно да напомня действителността, Ханс-Дитер сигурно го беше направил нарочно. В този бизнес, ако си предвидим, с тебе е свършено, а Шмид никога не е бил предвидим.

Екхард беше сигурен, че по това време Ханс-Дитер е вече повече от два часа в офиса си. И също така беше сигурен, че командирът на мисията е „пристигал на работа“ в същия час, когато е наел свободната канцелария за фирмата, занимаваща се с внос/износ. Не заради друго, а за да не повдигне никакви съмнения поради ранното си пристигане точно в този ден.

Офисът се намирал близо до огромната площ на мюнхенската фирма „Панаири и изложби“. Мястото беше подбрано по очевидни причини като добро прикритие. Но точният избор на „Шийс Щат“ 13 като че беше направен, за да задоволи ироничното чувство за хумор на Ханс-Дитер. Защото Ханс не пропускаше да нарича улицата „Шайс Щрасе“^[4], в съответствие с общоприетото мнение, че шпионажът си е „лайняна работа“.

Екхард започна да обмисля подробностите преди изпълнението на мисията.

Ети Данцигер ще застане на позиция, нагласила статива си върху остъклената веранда, която гледа към улица „Барбароса“ в тихия квартал Богенхаузен. Екхард, разбира се, никога не беше стъпвал в апартамента на Ети, но нейното подробно описание му позволяваше да си представи обстановката.

Облечена в пухкава зелена жилетка, тя ще седи в големия си дървен люлеещ се стол. До нея, близо до голяма кана с кафе, ще се намира телефонът — уред, служещ не само за социални контакти. Малката ѝ руса главица ще бъде натоварена с доста неща — обици, представляващи висящи на верижка сребърни топчета, слушалки на уокмен, а като диадема върху косата, очила, с възможностите на оперен бинокъл. Днес верандата няма да е отоплена, за да не се замъгляват стъклата. Когато студеният януарски вятър проникне през цепнатините на прозоречните рамки, Ети ще трепери заедно с листата на истинската си оранжерия.

Както се очаква от студентка по рисуване, по пода около краката ѝ ще има пръснати десетки четки, тубички с бои и шишенца с цветни тушове. И както се очаква от отговорника по комуникациите на Групата, днес рисуването няма да ѝ върви, докато тя наблюдава с

хладен и напълно неартистичен поглед. След цял месец работа голямото платно, изобразяващо улица „Барбароса“ в квартала Богенхаузен, беше завършено само наполовина. Ако Ети не беше толкова привлекателна, добронамерена и агресивно ексцентрична, съседите може би щяха вече да са я попитали защо работи толкова бавно.

Екхард не позволи на мислите си да се занимават повече с Ети, тъй като чувствата му към нея май не бяха само професионални...

Петер Хаузер. Това беше човекът, който изобщо не можеше да седи и да чака. И за щастие от него не се изискваше да го прави. Тройните задължения на Хаузер като отговорник по транспорта, първоначално проследяване и поддръжка щяха да го държат в движение през целия ден.

Още призори Хаузер трябва да е започнал проверката на своя „моторен парк“. В него, въпреки мърморенето на счетоводителя на Управлението, се намираха десет наети коли за участие във „Флейта“, както и взети назаем камион и линейка. Всяко от превозните средства трябваше да бъде проверено за наличието на достатъчно гориво, масло и вода, след което да бъдат запалени и подгрети двигателите им, за да се знае със сигурност, че са в ред.

Всички коли бяха наети от различни фирми с една от трите швейцарски карти „Виза“, осигурени със сравнително малки сметки в няколко женевски банки. Още рано сутринта Хаузер щеше да провери внимателно всички жабки и да постави във всяка една съответните договори за наемане заедно с напечатана на машина бележка. Дълго време след като колите бъдат изоставени и по всяка вероятност върнати на ядосаните им собственици, бележките на немски език щяха да ги успокоят:

Ужасно съжаляваме за създаденото неудобство.
Молим да ни извините и да възстановите съответно полагащата ви се сума от нашата банкова сметка.

Екхард дълбоко уважаваше Хаузер и се доверяваше напълно на техническите му умения.

Представяше си дребния, мускулест бивш състезател по мотоциклетизъм, който препуска весело по дъждовните улици на Мюнхен, прехвърля се от една машина на друга и се справя с тях като умел техник от пистата Льо Ман...

Следва Франси Колн.

Като втори проследяващ и примамка в случай на опасност, Франси щеше да преживее един невероятно неприятен ден. Тя щеше да прекара цялата сутрин навън, разхождайки се в рамките на петстотин метра около площад „Мариенплац“, въоръжена с уокмен със слушалки в очакване на своя обект. Ако някога е хранила някакви фантазии за романтичния живот на шпионина, днес със сигурност щеше да се излекува от подобни мисли.

Задачите на Франси бяха доста по-трудни от тези на Ети Данцигер, тъй като тя беше „артистката“ на Групата. Макар да притежаваше всички динамични качества на Ети, тя можеше да ги потиска и поради това ѝ се налагаше да го прави постоянно. Нейната специалност беше да става напълно незабележима. Тя беше усъвършенствала тази си роля до такива подробности, че физическите и личностните ѝ качества направо се изгубваха, така че всеки, който я срещне, да я забрави в миг.

Фигурата ѝ беше стройна и атлетична, поради което тя обличаше прави, отпуснати и доста широки блузи и панталони. Косата ѝ беше тъмнокафява и естествено чуплива, поради което тя избягваше да я мие често по време на изпълнение на задача. Щеше да я хване отпуснато на тила и да си сложи възтъмни очила, за да скрие живите си лешникови очи. По този начин фигурата ѝ ставаше така лишена от женственост, че всеки мъж би я изгледал с гримаса, ако се сблъска с нейната физиономия, която дори собствената ѝ майка би нарекла „безлична“.

Днес Франси направо ще „изчезне“ в оперативния си район. Облечена в тъмен шлифер и шапка с увиснала периферия, запушила уши със слушалките на уокмена си, тя ще трябва да слуша само шумоленето на статичното електричество. Ще чете пасажи от книга за живота на Вагнер и ще се мести от кафене в кафене. Никъде няма да се заседава повече от половин час, но непрекъснато ще е принудена да си поръчва ядене, каквото изобщо не обича.

Тя ще чака, а към средата на следобеда вече ще ѝ е лошо от преяждане...

Екхард продължи напред по мисления си списък и стигна до образа на един от любимите си приятели. Хари Вебер беше старши на оперативната ударна група и мисълта за него винаги повишаваше настроението на Екхард.

Роденият в Австрия Вебер често забавляваше по-младите членове на групата за специални операции с мъчителния диалект на виенската работническа класа. Той приближаваше четиридесет години, беше висок, костелив, попрегърбен и почти плешив. Острите му очи бяха заобиколени с дребни бръчки, а слепоочията му вече посивяваха. Гърбавият му тънък нос и весела усмивка напомняха на кабаретен комик, готов винаги да подхвърли шега, която да развесели хората и в най-опасна ситуация.

Във „Флейта“ Хари Вебер трябваше да изпълнява ролята на домакин на Групата с вторична роля като примамка в случай на опасност. Както всички комплексни военни мисии, операция „Флейта“ си имаше „прозорец“, в рамките на който да бъде изпълнена. Ако се изпусне определеният период от време, операцията вече не би могла да се счита за безопасна и в такъв случай щеше да се наложи да бъде изоставена за по-късна дата и друго място. Днес беше последният ден на „Флейта“.

Независимо дали мисията е в ход или не, тази сутрин през определени интервали от време членовете на групата щяха да излязат по улиците на Мюнхен. Хари Вебер щеше да се появи в първата от петте тайни квартири. Високата руса агентка, жителка на града, няма да знае почти нищо за задачата, но пък ще е доста красива. Хари ще я държи за ръка и ще я гледа със страстна усмивка върху мокрото от дъжда лице, предлагайки ѝ едно утринно забавление.

За по-малко от петнадесет минути двойката ще успее да почисти всяка от квартирите. Първо, поставили на ръцете си хирургически ръкавици, те ще почистят от „издайници“ — вещи, забравени в предстартовата треска, — които биха могли да посочат следа. Такива неща почти никога не са оставали, но една от причините другарите му да обичат толкова Хари беше, че той обикновено правеше разбора на пропуските винаги след операцията на някое тихо местенце и достатъчно далеч от ушите на всечуващия Ханс-Дитер Шмид.

След това Вебер щеше да извади от кожената чанта, която носи през рамо, две опаковки спрей „Виши“ за след бръснене. В последните години Управлението беше решило, че внимателното изтриване на отпечатъците от всички възможни места в тайните квартири е опасно и излишно губене на време. Затова пръскането на одеколونا служеше за почистване на мазнините, оставени от пръстите, и по този начин правеше почти невъзможно свалянето на каквито и да било отпечатъци.

Като добри и бързи домакини Вебер и партньорката му щяха бързо да напръскат в помещенията всичко, което има макар и малки гладки повърхности. Щяха да обработят краката на масите, телефоните, облегалките на столовете, рамките на картините, дръжките на вратите, крановете на мивките и дори списанията. Естествено, че за известно време квартирите ще миришат на публичен дом в Порт Саид, но скоро мирисът, заедно с леката лепкава влага и отпечатъците ще изчезнат.

И накрая, след един последен оглед, Вебер ще остави върху масите в квартирите по един дебел плик. Също както при колите на Хаузер, той ще съдържа напечатана бележка с извинение пред собственика и петстотин немски марки.

Към средата на сутринта Вебер ще е санирал всички тайни квартири и ще е освободил партньорката си. След това, ако е необходимо, ще прекара цялата останала част на деня седнал в камиона си в един частен гараж в Швабинг и ще слуша радиото...

Все още замислен по преговора на действията преди изпълнението на мисията, Екхард не усети, че се усмихва глупаво.

— От какво си толкова щастлив? — попита Райнер Люкман, който беше приключил закуската си и измил съдовете. Беше съблякъл черното си кожено яке и запасал пистолета под колана, лежеше на пода. Върховете на обувките му опираха върху пожълтения линолеум на кухнята, а дланите му почиваха върху сивия килим на хола. Правеше лицеви опори.

— Мислех за Вебер — обясни Екхард.

— Нойн... Цен...^[5] Той вече доста поостаря за тази работа.

— Стига с опорите... Той си е на върха. Спокоен, за разлика от нас. Недей да прекаляваш. Ще си развалиш прицела.

Люкман послушно спря и се обърна, за да направи няколко коремни преси, но преди това дръпна от цигарата си, която димеше в един пепелник върху кухненската маса.

Миризмата на тютюна предизвика и Екхард да запали. Той извади от джоба на якето си пакет „Ротманс“ и запали цигара със запалка-еднодневка. Голямата игра — както англичаните наричаха разузнавателната работа — си вземаше своето. Всички от членовете на оперативната ударна група бяха здрави, но и всички пушеха. Тони се чудеше дали ако цялата група бъде подложена на разпит и лишена от цигарите, няма всички за зачуруликат като ято калифорнийски славейчета.

Екхард беше сигурен, че Ханс-Дитер Шмид също пуши в този момент. Той сигурно се е облегал върху бюрото си в „Киндер Шпил ГМБх“ — неговата фалшива фирма за внос и износ на играчки — и се е втренчил като оптимистично настроен лешояд в трите си черни телефонни апарата. Малкият офис, пълен с карти, каталози и транспортни документи, вероятно е замъглен от дим. Шмид няма да мръдне от стола си. Единственото доказателство за вълнението му ще бъдат смачканите червено-бели пакети от цигари „Кронос“ върху бюрото му.

Обикновено оптимистичното изражение на Шмид ще бъде лишено от всякакъв хумор, докато чака съобщенията от групата Обикновени.

Обикновените са местни жители, оперативни работници, чиято единствена функция ще бъде да освидетелстват първоначалните действия на Обекта, да съобщят за тях и после да се оттеглят от мисията.

Екхард въздъхна, докато мислеше за сложността на операцията и броя на участващия персонал. В модерни времена идеята, че един самотен убиец би могъл успешно да проследи добре пазена жертва и да изпълни сам мисията, може да се срещне само по романите на Флеминг. За да изпълниш задачата си както трябва — и най-важното, за да оживееш — ти трябва подкрепа. Много малко са разузнаванията от световна класа, които биха могли да работят без конкуренция, само с партньори от собствената си нация. Екхард се гордееше с възможностите на своите сънародници да сътрудничат, да разпределят, да поддържат сигурността и въпреки това да изпълняват сложни

мисии. Днес операция „Флейта“ ще включи оборудване и персонал от дипломатическата охрана, от цивилното разузнаване, от военното и военновъздушното разузнаване, както и от специалните авиоотряди.

Ако „Флейта“ успее, всички ревностно ще се борят, за да си поделят похвалите. Но ако се провали, всеки сам ще си ближе раните.

Може би това внимание към оперативните подробности служи като някаква психологическа компенсация за липсващия фактор — Неизвестното. Тази невидима същност, естествено, е Обектът. Защото подготовката може да е идеална, всеки да е на точната позиция, но човек никога не знае какво ще направи *той*.

Амар Камил.

Дали той още си е в стаята в „Континентал“ на улица „Макс-Йозеф“? Наблюдателите бяха на постове си цяла нощ, обхванали хотела колкото е възможно по-добре, без при това да провалят Мисията. При последния доклад в 01:20 часа Камил си беше легнал. Но кой може да бъде сигурен?

Пък и когато — и ако — Камил най-после се появи, дали ще се хване в играта? Дали както през четирите дни на проследяването ще отиде в своя „офис“ под „Щахус“? И ако го направи, когато излезе накрая оттам, дали все още ще изпитва сексуален апетит, за да рискува и се обади на любовницата си в Богенхаузен?

Толкова много променливи. Толкова много случайности. Толкова зависимости от късмета и съдбата. Внезапно на Екхард всичко това започна да му се струва глупаво. Всъщност граничещо с невъзможното.

Почти три месеца бяха следили терориста из цяла Европа, но той като че ли винаги се изплъзваше от тях като зъл магьосник. Понякога Екхард трябваше да си повтаря колко е важна мисията и да си припомня първоначалното съвещание, когато на Групата беше възложена операция „Флейта“.

— Какво е направил сега? — беше попитал той Шмид, когато командирът за първи път обяви коя е мишената им. Камил, разбира се, си имаше кървава биография, но все още не беше извършил толкова престъпен акт, който да изисква екзекуция.

— Взривил е един американски пътнически самолет във въздуха.

— Хорнъсби ли? — беше прошепнал със затаен дъх Райнер Люкман името на заспалото шотландско градче, върху което бяха

паднали горящите останки на машината заедно със своите 162-ма мъртви пътници.

— Да.

— Тогава защо не го хванат американците? — беше попитал Екхард.

— Защото, за да го направят, на тях им трябват очевидци, пръстовите отпечатъци на Камил по останките, както и разрешение на Конгреса — беше му отвърнал Шмид със смесица от съжаление и презрение.

На Екхард не му бяха нужни повече причини, тъй като Камил вече беше виновен за масови убийства, които надхвърляха международните граници. Но се чудеше дали Групата не е срещнала най-последен равен на себе си.

Телефонът звънна.

Люкман замръзна в полуседнало положение. Екхард обърна глава към ъгъла на хола, където върху малка дървена масичка се намираше мръснобелият апарат.

Той прозвъня отново.

Люкман скочи прав, но Екхард вече беше стигнал и вдигнал слушалката. Той си наложи да говори с нормален тон, дори да изиграе сънливост.

— *Морген*^[6].

— Здравсти — беше басовият глас на Ханс-Дитер. — Господин Адлер?

— Съжалявам. — Тони вече кимаше на очакващия новини Райнер. — Сгрешили сте номера.

— *Енцшулдиген зи, бите*^[7].

Шмид затвори и в същия миг слушалката на телефона на Екхард тракна върху мястото си. Той вече беше тръгнал да вземе малката си раничка с бельо. Люкман облече якето си и нахлупи черно кожено таке върху главата си. Никой от двамата мъже не проговори, докато огледаха стаите с един бърз, последен поглед. Вече го бяха правили на два пъти. Просто навик.

— Готови? — Екхард застана пред Люкман в средата на хола. Райнер потупа малката издупина под якето си.

— Готови.

— *Вир геен*^[8].

Пляскането на студения дъжд внезапно ги оглуши като тропот на сачми по ламарина, но гологлавият Екхард не му обърна внимание. Тръгна сам и бавно пресече улица „Косенер“ към малката тъмносиня фиеста, паркирана пред черквата. Отвори вратата, вмъкна се на предната седалка и остави раничката си отзад. Бързо загря двигателя и подкара колата по улицата. Капките на дъжда подскачаха и образуваха бели ореоли около паркираните коли по „Унтер Зендлинг“. Почти никакви коли не се движеха по улицата. Той зави покрай черквата, насочи се на север по „Цилертал“ и спря на петдесет метра от ъгъла.

Люкман чакаше до входа на къщата, като че ли се бои да тръгне под дъжда. Преброи цели тридесет секунди и уверен, че никакво превозно средство не беше последвало Екхард, тръгна напред. Закрачи спокойно към ъгъла, зави по улица „Цилертал“ и се вмъкна на мястото до шофьора, доволен от топлото мъркане на двигателя.

— Гаден ден — измърмори той и хвърли торбата си върху задната седалка, докато Екхард тръгна с бавен десен завой към „Отцталер“. Насочи се на изток към центъра на града.

— Все така ще бъде — отвърна Екхард, като внимаваше да кара бавно. „В никакъв случай повече от трета скорост“ — каза си той. — По-добре е да се примириш.

Люкман въздъхна и изгледа малкото облаче пара.

— Не може ли поне да си взема чадър?

— Само ако няма да го използваш — усмихна се Екхард.

— Майната ти.

Вече пътуваха по „Линдвурм“ и бяха само на една пресечка от „Терезенвайзе“. По време на октомврийските празници огромната му площ се пълнеше с хора, поглъщащи по десет литра бира и килограми печено говеждо месо, риба на скара и свински наденички, след което бързо тичаха до „Трай стар“ или околните алеи. Днес обаче мястото представляваше само празно зелено пространство, пресичано от случайни минувачи, приведени под прелитация вече мокър сняг.

— Радиото — заповяда Екхард.

— *Явол, хауптман*^[9] — иронично се подчини Райнер.

Евтиното „Саньо“ на фиестата беше изтръгнато от таблото и оставено в багажника. На негово място, както във всички коли на

изпълнителната група, имаше поставено изделие на Управлението на магьосниците.

Отвън черният електронен уред за честотна и амплитудна модулация изглеждаше като обикновено радио „Блаупункт“, произведено във Франкфурт. Вътре обаче всичко в него беше производство на „Гадиран“.

„Германско радио със семитска душа“, както го беше нарекъл Ханс-Дитер. Приемникът имаше някои особени възможности, необичайни за обикновено автордио.

Под прозорчето за станциите имаше шест бутона. Трите отдясно работеха нормално и можеха да избират обичайните радиостанции. Останалите три, които бяха отляво, бяха нагласени да хващат само оперативните честоти на „Флейта“. Макар блаупунктът да не даваше вид на радиоманетофон, във вътрешността му имаше шестдесетминутна микрокасета с автоматично задвижване.

Ако вместо да се завърти, бутонът за включване на радиото се натисне, той активираше само касетата и оперативните честоти. Лентата предаваше предварително направен запис на местна попстанция, от програмата на която бяха изтрети всички включвания на говорител, отнасящи се до време, ден и дата на предаването. Диджеят беше жена.

От студената си тераса в Богенхаузен Ети Данцигер щеше да контролира всички предавания към изпълнителния екип. Чрез модифицирания си уокмен тя щеше да подслушва радиотрафика на мюнхенската полиция. Телефонът ѝ, на вид от машините с копчета вместо шайба и допълнителни екстри като будилник с включване на радиото, имаше двойна функция. Той получаваше позвъняванията отвън като телефон, но освен това чрез него Ети можеше и да излъчва към всички радиоапарати в колите чрез мощен ултракъсовълнов предавател. Чрез различни комбинации при набирането на цифрите по бутоните тя можеше да променя оперативните честоти.

Кодираните съобщения на Ети щяха да бъдат кратки. Когато е необходимо, тя щеше да заглуши записаната музика с „прогноза за времето“ или с „поздрав за рожден ден“, като по този начин съобщава на групата промените в инструкциите или промените на честотите. С изключение на специалното подобрене към радиото на Екхард, нямаше възможности за двустранен разговор.

На Ети така ѝ харесваше. Никой не можеше да ѝ отговори.

Райнер се пресегна и натисна бутон на радиото. Лентата веднага се включи от средата на „Частен детектив“ от Дайър Стрейтс. Люкман се изсмя, но Екхард внимателно следеше трафика. Следваше зелено-бяло полицейско ауди и кокалчетата на пръстите му бяха побелели под кожените ръкавици върху волана.

Люкман натисна последния бутон вляво, с който включи на първата оперативна честота. Това не наруши чистотата на записа, защото само гласът на Ети можеше да задейства някакъв допълнителен сигнал.

Екхард се взираше покрай движещите се чистачки на фиестата. Когато зави по Улицата на капуцините, въздъхна облекчено, тъй като полицейската кола продължи по „Линдвурм“. Трафикът все още не беше натоварен и той се чудеше дали тежкия махмурлук от януарският карнавал не е задържал в леглата повечето жители на Мюнхен. Това не беше добре. Липсата на трафик означава по-малко работа за полицията, а на него му се искаше днес полицията да е много заета.

Отпред се появи гробището „Нойер Сюдл Фрийдхоф“. Сивите паметници бяха притиснати под бялата завеса на мъглата. Екхард зави по „Талкирхнер“ и спря колата.

— Иди да посетиш леля Хилде — каза той.

Люкман изпъшка и тръгна към гробището.

Екхард продължи, бързо намери място и паркира. Остави двигателя да работи и радиото на колата включено. Спря чистачките, отвори леко прозореца и запали цигара.

След миг по стъклото откъм свободната седалка се почука. Той отвори вратата, за да пусне високото червенокосо момиче, което направо се стовари върху предната седалка, треперецо под дългото си вълнено палто.

— Любима. — Тони се наведе да целуне момичето. Тя първоначално се стресна, но после се сети и отвърна на целувката. Тони мислено поклати глава, но не каза нищо. Можеше да му се наложи да я целува цял ден, но пък има и по-лоши начини да чакаш...

Преди много време в Управлението бяха решили, че сам мъж, чакащ в кола, е доста съмнителна гледка. Двама мъже са направо

светотатство. Но влюбена двойка обикновено може да предизвика само усмивка.

Момичето живееше в града, беше служителка в консулството и всъщност не знаеше нищо. Прикритието ѝ беше минимално и при разпит от полицай тя би отговорила с множество изчервявания, без да признае нещо повече от една нощ, прекарана с „Франц“, както ѝ беше казано да нарича Екхард. Тя разкопча палтото си и горното копче на кремавата си копринена блуза, след което се премести по-близо до Тони, който я прегърна през рамо.

— Можеше да е и по-лошо — усмихна се срамежливо момичето. — Ти поне си хубав. — Вероятно това щеше да е най-въълнуващият ден в дипломатическата ѝ кариера.

— Шшшш — прошепна в ухото ѝ Екхард. — Да слушаме радиото.

Чудеше се дали този номер с двойките вече не се изчерпва. Сигурно и в Управлението го съзнават. „Скоро ще започнат да използват двойки юноши — помисли той. — Или още по-лошо, дечурлига.“ Видението предизвика усмивката му, но тя веднага изчезна, когато зърна Люкман да излиза от гробището, след като беше изразил скръбта си по несъществуващата леля.

В 10:10 часа Амар Камил най-после излезе от „Континентал“, подтиквайки благодарните си наблюдатели да позвънят от уличния телефон в „Киндер-Шпил ГМБх“ във „Вестенд“. В отговор Ханс-Дитер Шмид веднага набра 55–15–70, свърза се с рецепцията на хотела и поиска връзка със стая 210. Затаи дъх, докато слушаше пет пъти свободен сигнал и когато никой не отговори, затвори и започна да набира отново, изпращайки всички членове на изпълнителната група на улицата.

Гонитбата започна, но от този момент нататък трябваше да се извършва по-скоро като ухажване, отколкото като преследване. Военните психолози на Управлението бяха направили обширни изследвания. Дивечът усеща, когато го преследват. Патрулите, пазещи вражески бази, като че ли усещат, когато ще бъдат повалени. Дори и по оживените улици на голям град Обектите често могат да подушат опашката.

Амар Камил не можеше да бъде проследен в класическия смисъл. Той щеше да бъде забелязван от наблюдателите на различни места. Те дори няма да докладват, а ще го оставят да върви по пътя си. Ако обаче той не се придържа към шаблона, предвиден за мисията, това ще бъде докладвано и операция „Флейта“ ще бъде отложена. Затова късметът всъщност е един от основните играчи.

Засега обаче Камил сътрудничесе. Той излезе от грандхотел „Континентал“ и застана под голямата зелено-златна арка, явно да помирише времето или пък в очакване на някакъв друг мирис. Беше облечен в скъп шлифер „Калвин Клайн“ в маслинен цвят. Дрехата беше дълга и достатъчно широка. Около врата му беше увит тъмносин копринен шал с фини краища. Късата му къдрава черна коса беше покрита със сива мека шапка. В едната си ръка носеше куфарче за документи, а в другата още неразгънат чадър. Ако не си сменеше дрехите, днес щеше да е доста лесно да бъде проследен.

Той тръгна към подземния паркинг на хотела и го напусна зад волана на съвсем чисто черно БМВ 316 с четири врати. Включи чистачките и се насочи по „Макс Йозеф“, след което зави надясно по улица „Ото“. Изглежда, се насочваше към „Щахус“. В този момент първата двойка наблюдатели се обади със съобщение, описващо точно облеклото на Камил.

Докато хората от изпълнителния екип бързаха да заемат позициите си за първия етап, Камил продължи да кара. Сега, чак до началото на втория етап, освен ако не направеше нещо напълно неочаквано, нямаше да има повече съобщения от наблюдателите до Шмид.

На ъгъла пред Площада на правосъдието един мъж на средна възраст разхождаше треперещата си немска овчарка. Той погледна БМВ-то, което пресече „Карлсплац“, но това не го разтревожи. Широка двупосочна „Зоненщрасе“ беше с разделени платна и оттук можеше да се минава само в едната посока. При „Шванталер“ Камил трябваше да направи обратен завой, да пресече трамвайната линия и да се върне обратно, ако наистина е тръгнал към „Щахус“. Мъжът пресече до широката разделителна ивица в средата на „Зоненщрасе“. Кучето му като да беше по-щастливо под високите дървета, макар да бяха потъмнели от зимната влага и от клоните им да капеше вода. Мъжът застана загледан към големия знак на „Мерцедес Бенц“,

поставен върху овалната пететажна каменна административна сграда, намираща се на северната страна на площада. Гледаше като замечтан луксозното возило, макар всъщност да броеше безкрайните секунди.

Когато черното 316 мина покрай него в обратна посока, той се усмихна и се наведе, за да погали ухиления си четириног другар.

През изминалите четири дни Камил идваше от хотела си в „Щахус“. Понякога правеше сложни обиколки през стария град, но винаги пристигаше все на същото място. Дори и през зимата „Щахус“ е едно от най-оживените места в Европа. Под нивото на площада е издълбан голям кръгъл фонтан, около който стотици кранове извисяват белите си водни пръсти към централния гейзер. Откъм северната и югоизточната страна на каменния площад се издигат две масивни полукръгли бизнес-сгради с непривлекателен жълтеникав цвят.

Основният вход към „Щахус“ е откъм изток, под сивите, средновековни арки на „Карлстор“, които приличат на вход към замък, ограден с воден ров. Под „Щахус“ се намира огромна магазинна и пешеходна площ, до които се достига по широко стълбище и ескалатори, откъдето може да се направи връзка с трамваите и гарата на метрото.

Точно в този подземен свят беше слизал Камил всеки ден. Един от многото магазини долу беше бижутерски, но само по име. Собственикът му се наричаше Фридрих Харт, но това всъщност беше Хорст Шмитер, старши разузнавач на „Фракция Червена армия“, обикновено наричана „Бандата Баадер-Майнхоф“. Явно Камил имаше някаква интересна работа с Шмитер, но що се отнася до персонала на „Флейта“, за момента тази информация беше ненужна.

През първите два дни, след като беше прекарал няколко часа при Шмитер, Камил беше ходил да посещава една жена в Богенхаузен. С тази жена се виждаше от време на време вече цяла година, а от външния ѝ вид — руса коса, едри гърди и стройна фигура — бяха приели, че връзката е на сексуална основа. Върху нея се осъществяваше доста слабо наблюдение, без каквато и да било електронна техника. Вчера тя беше ходила извън града на гости на някаква приятелка във Фрайзинг. Днес си беше вкъщи и имаше надежда апетитите на Камил да го доведат при нея след двудневно прекъсване.

Наблюдателят и кучето му гледаха, докато БМВ-то на Камил мина покрай „Хипобанк“ в северния ъгъл на „Щахус“. Колата влезе в подземния паркинг. Наблюдателят знаеше, че там колите се поемат от служители на паркинга, така че Обектът, чието име и работа не му бяха известни, скоро ще се появи. Той изчака да се разреждат колите по „Зоненщрасе“ и бързо пресече заедно с кучето си. Дъждът беше намалал до леден ръмеж и той седна върху една от големите каменни пейки до фонтана. Започна да си играе с кучето, което весело отвърщаше на галенето зад ушите и късите подсвирквания на господаря си.

Този наблюдател не беше аматьор. В младостта си беше работил за британското разузнаване. По време на Втората световна война беше дълбоко прикрит агент в Берлин. Макар и отдавна пенсиониран, през последните десет години „Йохан“ беше изпълнявал тринадесет кратки, но важни задачи за Ханс-Дитер Шмид. Имаше богат опит в проследяването по улици и можеше да „наблюдава“ обект почти без да го поглежда.

Камил се появи откъм паркинга и пресече „Карлсплац“, използвайки чадъра си като бастун. Йохан беше уверен, че Камил върви към стълбите, водещи към подземните магазини. След миг ролята му щеше да приключи — още една чиста работа, вписана в стария дневник, който съставяше в ума си.

Но Камил направи рязък завои наляво и се насочи право към арките на „Карлстор“.

Йохан продължи да си играе с кучето, но примигна под дъжда, докато гледаше отдалечаващия се гръб на Камил. Обектът минаваше под голямата реклама на „Цайс“ в източната страна на площада и се насочваше към безкрайната шир на пешеходната зона на „Нойхаузерщрасе“, където би могъл да изчезне за половин минута.

Йохан бързо отиде до „Виенервалд“ в южния край на площада. Влезе в жълтобоядисаната телефонна кабина, пусна двадесет пфенига в автомата и се обади в „Киндер-Шпил“. Овчарката изскимтя, усетила напрежението на господаря си. Часът беше 10:32.

Още преди да затихне първият звън, Ханс-Дитер отговори:

— „Киндер-Шпил“.

— Здравсти, Ханс. Обажда се Йохан.

— Как си, Йохан?

— Добре, добре. Слушай, Ханс, знам, че трябваше да се срещнем с Лео за обяд, обаче на него днес му се наложи да отиде на изток.

— Наистина ли? — Гласът на Ханс едва не издаде тревогата му.
— Сигурен ли си?

— О, да. Сигурен съм. Съжалявам за отлагането.

— Няма нищо. Сигурно ще се видим друг път. Ти май днес ще си свободен.

— Да. Довиждане, Ханс.

— Довиждане.

И двамата оставиха слушалките. Сега Шмид трябваше да вземе трудно решение. Камил се беше отклонил. Не беше влязъл в „Щахус“. Движеше се на изток по „Нойхаузер“. Йохан беше използвал думите „да отиде“, значи Камил се движи пеша. Би могъл да се върне на „Карлсплац“ или да направи нещо съвсем неочаквано. Ако вече е усетил опашката, значи „Флейта“ така или иначе е провалена. Шмид реши да премести една пионка.

Той се обади на Ети в Богенхаузен. Когато тя затвори, осъществи първото си предаване на честота „А“. Гласът ѝ беше провлечен и спокоен като на диско-джокер и заговори по всички радиоапарати „Блаупункт“ с кратко рекламно съобщение.

— Ей, вие, хубави, *мюнхенски момичета!* Знам, че днес вали лекичко, обаче в „Берлмайерс“ на улица „Нойхаузер“ има голяма разпродажба. Не бива да я пропускате! Шапки, куфарчета за документи, чадъри и шлифери с 30 процента намаление! По случай *карнавала!*

Съобщението беше предназначено за Франси Колн, тъй като старият град беше нейната оперативна зона. Но всеки от изпълнителния екип разбра какво означава съобщението.

Все още паркирал до гробищата, Екхард се отдръпна от червенокосата и запали цигара. Тя не разбра веднага какво е станало и го прие едва ли не като обида.

На открития паркинг в „Марщалплац“ откъм източната страна на Националния театър Петер Хаузер седеше в кафяво „Ауди“–80. Това беше единствената мощна кола в автомобилния парк на изпълнителите и щом като чу съобщението на Ети, Хаузер разбра, че цялата му работа по колите отива на кино. Удари с юмрук по кормилото.

В Швабинг Хари Вебер се намираше в голям нает частен гараж. Вратите на дългия, зелен микробус „Мерцедес“ бяха отворени, а той седеше на шофьорското място, слушаше радиото и ядеше сандвич. Когато чу съобщението на Ети, той дори не престана да дъвче. Участвал беше в много мисии. Това сега беше само началото на играта.

Когато чу съобщението на Ети, Франси Колн се спря. И нейният уокмен имаше същите три честоти като радиоапаратите на колите, но в него не свиреше фалшивата лента с музика и затова гласът я стресна, когато прозвуча в ушите ѝ, заслушани цяла сутрин в тихия шум на безмълвието.

Тя се намираше на двеста метра от „Мариенплац“ и вървеше на север по пешеходната зона на улицата пред театъра. Изруга се, че е станала невнимателна и е стигнала твърде далеч от района на първия етап. Бързо се извърна от далечния изглед към триумфалната арка, обвита в мъгла, и забърза обратно към мястото, на което я изпрати звуковият компас. Пресече на запад към „Шафтер“. Искаше ѝ се двете позлатени кули на „Фрауенкирхе“ да пораснат по-бързо и да се изправят над нея. След това мина почти тичешком покрай тях.

Ако стигнеше бързо до „Нойхаузер“, би могла да изпревари Камил, стига той да не е свил в някоя странична уличка. Стомахът ѝ беше пълен, биографията на Вагнер вече натежаваше в чантата ѝ. Потеше се и залиташе, докато се мъчеше да се спомни какво беше казала Ети току-що. „Шапки, куфарчета за документи, чадъри и шлифери.“ Тя, разбира се, беше виждала поне двадесет скорошни снимки на Камил, а вече имаше и описание на облеклото му. *Трябваше* да се опита да го проследи...

Може би бяха минали само две минути и Йохан все още стоеше в телефонната будка при „Щахус“, имитирайки разговор в безмълвната слушалка. Той се взря през замъгленото стъкло към средновековните зъбери на „Карлстор“ и на устните му се появи усмивка. Да, Камил сега минаваше спокойно *обратно* под арките с вестник в ръка.

Амар Камил също не бе аматьор. Той просто беше направил малко отклонение, преди да слезе да посети Шмитер. Ако го следяха по класическия начин, веднага щеше да усети настъпилото объркване, паниката в близката околност.

Йохан се обади на Ханс-Дитер, надявайки се, че външното му спокойствие маскира достатъчно добре разтуптяното в гърдите сърце.

Започна да се смее и да жестикулира, за да изглежда съвсем невинно пред очите на човека в съседната будка.

— Господи, какъв съм глупак, Ханс — каза той. — Погледнал съм друга дата в календара. Разбира се, че ще обядваме заедно с Лео днес!

— Сигурен ли си, Йохан? — попита Шмид. — Понякога направо можеш да подлудиш човек.

— Сигурен съм, приятелю.

Само след секунди Ети се извиняваше на своите „радиослушатели“ и обявяваше поправката. Разпродажбата в „Берлмайерс“ щяла да бъде утре.

Вече на „Нойхаузер“ и почти в паника, Франси внезапно отметна глава пред великолепия звук от гласа на Ети. Тя седна върху една желязна пейка, облегна се, затвори очи и остави дъждът да мокри лицето й...

През следващите два часа Амар Камил остана в подземната част на „Щахус“, който по обяд въпреки продължаващия дъжд се изпълни с хора. Всички наблюдатели бяха освободени с изключение на един екип от „майка и дъщеря“, които моментално замениха Йохан и кучето му. Сега единствените оперативници, които оставаха във „Флейта“, бяха изпълнителният екип и няколко души за подкрепа в случай на нужда. Местните жители, които бяха участвали за кратко време, щяха да научат за естеството на мисията, ако тя успее и новината достигне до сутрешните вестници.

Двете оставащи наблюдателки, които не бяха част от изпълнителната група, седнаха във „Виенската сладкарница“ и доста дълго време хапваха и пиеха кафе. „Майката“ всъщност не беше обикновен наблюдател, а фотоанализатор от Управлението. „Дъщерята“ пък беше чиновничка от шифровъчния отдел на посолството. Двете с щастливо изражение на лицата се занимаваха с надписването на покани за предстоящата сватба на „дъщерята“ и никой не им обръщаше внимание.

По сигнал на Ети — съобщение за възможно подобряване на времето, с което се потвърждаваше завръщането на Камил към

рутинния маршрут — всички останали бяха заели позициите си за втория етап от операцията.

Екхард със съжаление освободи своята партньорка от паркинга. Тя всъщност беше доста привлекателна и използваше еротично-възбуждащ парфюм. Той бипна два пъти и Люкман се приближи откъм гробището. Въпреки лошото време той не изглеждаше чак толкова зле. Райнер беше намерил някаква гробница с удобен покрив, под който да изразява „искрено“ скръбта си.

Двамата се насочиха към театър „Принц Регент“ на „Щайнхаузен“, където паркираха, но на всеки половин час сменяха мястото си, като обикаляха наоколо, купуваха си по нещо за ядене и се облекчаваха в обществените тоалетни.

Петер Хаузер весело подкара аудито, напусна открития паркинг на „Маршалплац“ и подкара на изток към Изар. Движеше се на север по „Вайдермайер“ покрай реката и паркира край полегатия бряг на около петдесетина метра от моста „Люитполд“. Остана в колата и зараглежда огромните сиви статуи на извития мост, докато наблюдаваше самотната възрастна жена, която хранеше белите зимни гъски, облегнала се на металния парапет до стоманеносивата вода. Не посмя да се отдалечи от включеното си радио и затова се нахрани със сандвичите, които носеше в хартиена торба, и пийна кафе от термоса. От време на време се преместваше върху пътническата седалка, отваряше вратата и се изпикаваше върху тревата от седнало положение.

Хари Вебер напусна гаража в Швабинг и подкара отвъд реката. Паркира камиона си на улица „Шьонберг“ в парка „Херцог“. Околността беше напълно безлюдна. Той изчете два броя „Щерн“, един „Куик“ и си остави за накрая немското издание на „Пентхауз“. Измислените „писма“ до издателите звучаха толкова мръсно на немски, че Хари се смееше на глас на някои от описанията от „истинския живот“.

Франси Колн, която не разполагаше с транспорт, отиде пеша до следващата спирка на площад „Одеон“, където Хитлер е провел неуспешния си опит за преврат през 1923 година. Там, близо до високата жълта фасада на „Театинеркирхе“, тя намери малка сладкарничка. За пръв път през този ден се радваше, че е влязла в кафене. Отиде в тоалетната, свали безформената си шапка и изсуши

доколкото можеше косата си с хартиена салфетка. После се настани на маса близо до витрината, нагласи отново слушалките на уокмена си и докато отпиваше кафе от порцелановата си чашка, успя да прочете вестника. Вече беше яла достатъчно за цяла седмица.

Ханс-Дитер остана приведен над бюрото си в „Киндер-Шпил“. Той не яде и не пи, но изпуши още един пакет „Кронос“. Ети се обади веднъж, за да смени честотите, и всички включиха канал „Б“.

Чакаха. Можеше да се случи през следващите пет минути или чак след пет часа.

В 14:10 Амар Камил се появи върху ескалатора на „Щахус“. Той заобиколи фонтана и се насочи към подземния паркинг.

Жените отбелязаха точно времето. Те събраха поканите си, излязоха от заведението и тръгнаха хванати за ръце по „Карлсплац“. Вървяха бавно и намалиха още повече ход, докато минаваха под надписа на „Хипобанк“. Разговаряха и се кикотеха като ученички. Носът на БМВ-то на Камил се появи откъм входа на паркинга, а после за миг се видя и лицето му през затъмненото стъкло, докато той навлизаше в движението и се насочваше на север по „Зоненщрасе“.

Двете жени бързо тръгнаха към телефоните пред банката.

— „Киндер-Шпил“. — Шмид трябва да беше сграбчил телефонната слушалка като котка птиче.

— Ханс? Обажда се Труде — каза по-възрастната жена, без дори да си прави труда да скрие удоволствието си. — Не забравяй да посрещнеш чичо Фриц на гарата.

— Той тръгна ли вече?

— Да.

— Видя ли го да излиза?

— Да, да.

Моментът беше критичен. Шмид трябваше да бъде абсолютно уверен, че обектът е идентифициран със сигурност. Макар Труде да е наистина убедена, той също би трябвало да се увери.

— Добре. Само ми кажи пак как изглежда той.

— Маслинен шлифер, сива шапка, куфарче, чадър. — Труде си позволи да добави с лека артистичност: — Казах ти вече, скъпи. Ама какъв си забраванко!

Ханс не обърна внимание на театралното отклонение.

— Какъв каза, че е тенът му?

— Светъл, скъпи. — Някой черкезки прародител беше дал на Камил не съвсем семитска външност.

— Ушите?

— Малко отдалечени от черепа.

— Да. — Сега той се опита да я подлъже, за да се увери, че не е сбъркала от чист ентузиазъм. — А накуцва ли?

Труде се поколеба за част от секундата.

— Не, глупчо — отвърна след това. — Разбира се, че не!

— Ти си добро момиче — усети се усмивката в гласа на Ханс.

— Знам. Довиждане.

— До скоро. — Той затвори, взе решението си за част от секундата и се обади на Ети Данцигер.

— Прекъсвам за миг, преди да продължим с *фантастични* мелодии. Вярвате или не, скъпи мюнхенци, но утре май ще бъде слънчев ден! Наистина, може би дори ще можете да си направите *пикник* по случай карнавала!

Зад масичката си в кафенето Франси Колн вдигна очи от вестника. *Пикник*. Това е. Значи Камил е в движение.

Тя остави няколко монети върху масата, взе чантата си, нахлупи провисналата вълнена шапка и напусна сладкарничката. Дъждът почти беше спрял, но сега пък се превръщаше в лек ситен сняг.

Франси тръгна бързо на север по улица „Лудвиг“. Трябваше да стигне до пресечката с „Фон дер Тан“ преди Камил. Обедното движение вече затихваше и тя беше сигурна, че ще го изпревари, но все пак засили крачка.

По време на планирането Петер Хаузер беше настоявал за този път. Със собствената си кола го измина може би тридесет пъти по всички часове на деня и нощта. Ако Камил щеше да мине през стария град и да пресече реката към Богенхаузен, това във всички случаи беше най-добрият път. А пък ако си има други планове, то нищо не може да се направи, дявол да го вземе.

Франси зачака на ъгъла, като бъркаше в голямата си чанта, скрила поглед под периферията на шапката и насочила очи към кръговото движение по „Оскар фон Милер“. Минаха три минути. После внезапно БМВ-то се появи точно до нея. Идваше откъм задната

страна по „Лудвиг“. Камил зави по „Фон дер Тан“ и се насочи на изток. Франси направи проверката: черно БМВ 316, само един пътник, последните четири цифри от регистрационния номер на колата — 5734.

Хаузер се оказа прав. Камил следваше шаблона. Франси нямаше да докладва. Сега всичко зависи от другарите ѝ.

Тя имаше още една задача и тръгна бодро след колата на Камил, наблюдавайки я да изчезва сред трафика, насочила се към реката. Сега стъпките ѝ бяха по-леки. Огромното напрежение започна да изчезва и измръзналите вратни мускули да се отпускат.

Тя стигна до американското консулство на ъгъла на „Кьонигинщрасе“. Американците много уважават знамето си и затова сега го бяха прибрали поради лошото време. Двама морски пехотинци стояха на стража пред входа на старата каменна сграда. На Франси ѝ дожаля за тях.

На ъгъла на „Кьонигин“ имаше кошче за боклук. Тя бръкна в чантата си, извади празна на вид кутийка от „Губорг“ и я хвърли в кошчето за боклук. После пресече улицата към Английската градина и се насочи към голямото езеро до японската чайна, където застана да гледа патиците. Едновременно с това наблюдаваше под око телефонните кабинки, намиращи се на не повече от двадесет метра.

Петер Хаузер засече Камил, когато колата му преминаваше по моста „Луитполд“. Остави три други коли да последват БМВ-то, а после се включи в движението и пресече реката. Усмиваше се напрегнато, докато караше. Беше предвидил какво ще направи копелето.

Хари Вебер вече беше напуснал парка „Херцог“ и се придвижи надолу до западната част на Богенхаузен. Той зави с камиона около голямата сграда на гимназията и спортната зала „Макс-Йозеф Щифтс“ и паркира на тридесет метра южно от пресечката на „Брюкнер“ с „Рьотинген“. Движението от западната част на Богенхаузен вървеше нормално на изток през тази тясна улица. Сега Хари пушеше. Използваше пластмасово цигаре, което спокойно можеше да хапе. На запад по „Рьотинген“ виждаше ниската тухлена фасада на малка болница. Знаеше, че по-нататък на запад, но не много далече, се намира полицейското управление на Богенхаузен.

Върху ледената тераса на улица „Барбароса“ №1 в Богенхаузен тялото на Ети Данцигер започна да се стяга от напрежение. От 14:17 часа не беше чувала нищо. Тогава беше излъчила последната си оперативна заповед. Макар да знаеше, че липсата на контакт означава, че Камил следва плана на „Флейта“, чакането беше мъчително.

Тя извърна стола си малко повече към запад, пресегна се и избърса прозорчето с парцал. Под нея червените покриви на Богенхаузен се простираха като приказни кули. Тихото кварталче беше посипано с лек, бял като брашно снежец, а по улиците от време на време минаваше по някой внимателен шофьор. От тихите къщи и съседните магазини понякога излизаха прегърбени фигури на пешеходци. Мюнхенските кули пронизваха сивото небе в далечината сред вече здрачаващата се светлина на деня.

Никой не беше пристигнал още. Беше тъкмо време да смени честотите. Но после се отказа. В този твърде важен момент е възможно да възникне повреда в нечие радио.

Тя свали слушалката от дясното си ухо. Усили звука. След няколко минути ще започне да следи честотата на мюнхенската полиция и едновременно с това да предава чрез телефонната слушалка.

Тя задъвка дървената дръжка на една от четките за рисуване. Улица „Барбароса“, главната в квартала, се простираше на запад, докато извие около малката черква „Назарет“, а после изчезваше от погледа. Движението по нея беше еднопосочно към мястото за наблюдение от терасата. Откъм север тесните улички също бяха еднопосочни и пресичаха „Барбароса“ в посока към юг. Мястото за наблюдение беше избрано много умно по отношение на трафика.

Синята фиеста на Екхард се появи първа. Тя се приближи по „Барбароса“ и паркира в средата между пресечките с „Фогелвайде“ и „Вагенбауер“.

Ети бързо превключи телефона си на нормална функция. Обади се на Ханс-Дитер.

— „Киндер-Шпил“.

— Днес работите ли? — попита бързо Ети.

— Утре. Днес затваряме рано.

— Да. Може би времето ще е по-хубаво. Благодаря.

Ханс-Дитер затвори и дръпна чекмеджето на бюрото си. Извади уокмен, подобен на този на Ети. Но слушалките на неговия уред бяха

настроени различно. Едната на честотата на полицията, а другата на оперативните честоти на „Флейта“. Беше се научил да слуша едновременно поне два разговора. Той постави диадемата със слушалките върху плешивата си глава.

Следващата пристигнала кола беше аудито на Петер Хаузер. Както и Екхард, Хаузер беше заобиколил, за да изпревари Камил и да пристигне преди него в оперативния район. Той мина покрай Екхард и Люкман, бързо изви на север по улица „Щунц“ и се появи на еднопосочната „Валпургис“, където паркира на една пресечка разстояние в посока към „Барбароса“.

След още няколко секунди черното беемве зави откъм ъгъла до черквата „Назарет“. Ети свали оперния бинокъл върху очите си. Сам мъж в колата. Последните четири цифри на регистрационния номер — 5734.

Тя се задъха. Опита да се успокои, защото парата от дъха ѝ можеше да замъгли прозореца. Вдигна слушалката на телефона, настрои я и каза:

— А ето и честитка за рождения ден от Инге Шварцкопф от Щутгарт за чичо ѝ Оскар от „Щайнхаузен“: „Сърдечен поздрав по случай рождения ти ден, чичо Оскар!“

На заетите по цял Мюнхен позиции за третия етап на операцията всички членове на изпълнителната група се изпънаха. Предстоеше реализацията на „Флейта“.

Камил паркира колата си откъм северния тротоар на „Барбароса“, почти точно срещу фиестата на Екхард. Тони прошепна някаква безсмислица на Райнер, който гледаше единствено Камил.

Любимата на Амар Камил живееше в малко блокче на северозападния ъгъл на „Барбароса“ и „Валпургис“. До него се намираше малка пекарна с магазинче за хлебни изделия с жълта тента над входа. При всичките си посещения Камил никога не отиваше направо в апартамента. Понякога просто оставаше за малко в колата, но обикновено влизаше в магазина, сядаше на някоя от масите, гледаше известно време улицата, а после излизаше с току-що изпечени сладкиши за подарък.

Камил излезе от беемвето.

— *Ер гейт*^[10] — прошепна Люкман във фиестата. И двамата мъже отпуснаха дръжките на вратите си.

Камил влезе в магазинчето на пекарната.

— Може да минат няколко минути — каза Люкман, но сега и Екхард вече гледаше към магазина, а мускулите му се бяха напрегнали като пружини. Сърцето му се блъскаше под коженото яке и той дишаше дълбоко. Под стегнатите шофьорски ръкавици ръцете му се бяха изпотили. Той бързо свали ръкавиците, хвърли ги върху таблото и изтри длани в панталона.

След по-малко от шестдесет секунди Камил излезе от магазина, понесъл два дълги хартиени пакета. Но не зави наляво към апартамента. Сви вдясно, а ключовете му се люлееха в ръката.

— Отива към колата — изсъска Люкман.

— Давай — изрече Екхард и изскочи от колата. Хукна бързо, оставил вратата полуотворена.

Пресече бързо улицата, забеляза едно малко русо дете, което бързо се дръпна от пътя му. Знаеше, че Райнер е до него. Десните ръце на двамата се вмъкнаха под якетата и се появиха с блестящите берети.

Те се качиха на тротоара зад гърба на Камил. Петнадесет метра. Сега десет. Вече пет. Насочиха оръжията.

Точно в този миг Камил се обърна и Екхард очакваше да види дулото на пистолет „Макаров“, какъвто знаеше, че той носи. Но вместо това видя лице, усмихнато като за поздрав, което бързо се промени и показа онази изненада и ужас, които щяха да преследват Тони Екхард през останалата част на необикновения му живот...

Всичко свърши за шест секунди, а после Екхард вече вървеше обратно към колата си. Ръцете му съвсем автоматично презаредиха беретата. Чу дишането на Люкман зад лявото си рамо и стъпките, които бързо разтопяваха лекото снежно покритие.

— *Нихт зо инел*^[11] — каза Тони на Люкман, макар че той също гледаше към приближаващия се силует на фиестата, мечтаейки за удобството, подслона и бързината ѝ.

В ума на Екхард от само себе си се носеше мелодия, нещо като напев на инструкцията: „Върви, не тичай.“ Беше я използвал, за да се успокои при много подобни напрегнати ситуации. Никога и пред никого не беше открил тайната си „мантра“, за да не го помислят за луд.

В момента обаче наистина чувстваше, че го обхваща лудост, защото беше убеден, че мишената му, лежаща в момента в локва кръв

на тротоара, е жертва на трагично припознаване. Но сред вечността на този момент той нямаше друг избор, освен да действа така, като че операцията е изпълнена перфектно. Той отговаряше за следващите действия, за безопасността и оттеглянето на хората си и всякакво съмнение би могло да означава смърт за всички тях.

Но той не се чувстваше достатъчно силен, за да кара. Внезапно измени пътя си и заобиколи колата отпред. Люкман веднага разбра намека и скочи в седалката на шофьора, извадил собствените си ключове за колата. Екхард влезе и затвори вратата.

— Тръгвай, Райнер, тръгвай — каза той. Люкман кимна и плавно потегли. Зави надясно по „Фогелвайде“ и когато включи на втора, а след това на трета скорост, изпусна дълбока въздишка на успокоение.

Точно в този миг се появиха българите. Никой не беше ги забелязал. Нито Ети, нито Тони, Райнер или Петер. Те седяха в бял „Опел“ на две пресечки по-надолу по „Барбароса“. Бяха действали идеално, без да проследяват Групата. Били са на това място през целия ден.

Разбрал, че са го *извършили*, щом видя колата на Тони да тръгва, Петер Хаузер потегли надолу по „Валпургис“. Но когато стигна пресечката с „Барбароса“, една жена хукна с писъци по улицата от мястото, където току-що беше видяла отблизо окървавения труп. Петер се принуди да натисне спирачките. Носът на аудито поднесе заради снега, а белият „Опел Кадет“ пресече кръстовището и се засили след фиестата на Тони.

Ети Данцигер разбра, че нещо не е наред. Сърцето ѝ пърхаше като на птица в клетка, докато наблюдаваше как Тони и Райнер застрелват Камил. Но веднага след това честотата на мюнхенската полиция се изпълни с крясъци като от стадо разярени маймуни.

— Боген Първи, говори „Етцрасе“. Докладвана стрелба в твоя район на „Барбароса“ и „Валпургис“.

Просто не можеше да стане толкова бързо. Дори и най-бдителният гражданин би бил временно шокиран и би останал бездеен. Ети реагира бързо със съобщение за шофьорите.

— Мюнхенци, пътната обстановка се влошава. Моля карайте внимателно.

Щом чу за влошена *пътна обстановка*, Хари Вебер тръгна. Вече чуваше писъка на полицейските сирени, който приближаваше от запад.

Разбра, че от болницата на „Рьотинген“ веднага ще се появят и линейки. Задачата му беше проста, но опасна и без прикритие.

Той завъртя кормилото на камиона и подкара големия мерцедес надолу към пресечката на „Рьотинген“ и „Брюкнер“. Набра скорост, поколеба се, когато един фолксваген пресече пред него, но после натисна газта и почти едновременно настъпи спирачката. Колелата блокираха и камионът се подхлъзна. Носът му се заби към хлъзгавите павета. Левите гуми се вдигнаха за миг от земята и Хари помисли, че може да се преобърне, но после камионът се намести идеално, като блокира напълно кръстовището, докато от всичките му страни виеха клаксони.

Той изгаси двигателя, посегна надолу и дръпна смукача докрай. Клапата и кабелът бяха специално изменени и само за две секунди карбураторът се задави непоправимо.

Зелено-белите полицейски коли „Ауди“ пристигнаха бързо по „Рьотинген“ откъм запад. Лампите им се въртяха, а сирените пищяха непрекъснато. Първата кола с огромен номер 96 върху капака си спря на сантиметри от кабината на Хари. Млад лейтенант скочи от лимузината, вдигна ръце и закрещя.

— Премести проклетия камион!

Хари послушно посегна към ключовете. Завъртя ги силно и двигателят започна да вие, да киха и да ръмжи. Но не запали.

Вебер свали стъклото на прозореца, сви рамене и се усмихна глупаво на лейтенанта.

Ети също видя белия опел да пресича и да следва Екхард. За всеки случай си припомни колите на оперативния гараж. „Нямаме такава кола.“

Тя позвъни на „Киндер-Шпил“.

— Да — веднага отговори Ханс.

— Обажда се Хилде, татко.

— Кой филм си взела за видеото, дъще?

— С Марлон Брандо. „Гонитбата“.

— Звучи ми добре. Очаквам с нетърпение да го видя.

— Значи ще се видим по-късно.

Ханс-Дитер също слушаше полицейската честота и вече беше разбрал, че всичко става прекалено бързо. Но чак пък „Гонитбата“? Значи някой друг, а не полицията преследва ръководителите на Групата му. Той позвъни на един номер в Баумкирхен.

— Въздушни линии „Кентуърт“ — отговори мъж на развален английски.

— Обажда се господин Харингтън — каза Ханс. — Днес имате ли полет?

— Може и да имаме, господин Харингтън.

— Благодаря. Може би ще имам пратка.

— Много добре, сър.

Тони, Райнер и Петер носеха в себе си по четири самолетни билета за различни пътнически полети. Но ако станеше много горещо и излитащите пътници бъдат наблюдавани от германската полиция, имаше уреден алтернативен полет.

Въздушни линии „Кентуърт“ бяха собственост на въздушното разузнаване и машините им бяха на разположение за всички клонове на тайните служби. Един от самолетите им, модифициран ДЦ-9, „карго и медицински“ транспорт, жертва на някакви механични повреди, стоеше върху пистата за поправки на международното летище в Мюнхен вече два дни. Той щеше да „оздравее“ като по чудо само за броени минути.

Кодът за Франси Колн прозвуча в ушите ѝ по-малко от минута след като беше чула Хари да получава сигнала си за действие. Гласът на Ети звучеше умолително.

— Мюнхенски момичета, моля ви да ме слушате внимателно. Имам скръбна молба от майката на Марта Хоу от Блуменау. Липсваш ѝ, Марти. Моля ти се, обади ѝ се и всичко ще бъде забравено.

Франси се беше надявала, че няма да ѝ се налага да изпълни тази задача. На нея американците ѝ харесваха. Те винаги са толкова приятелски настроени и щедри. Готови са да се сприятелят с всекиго. Но явно нещата не вървяха много добре и освен това никой нямаше да пострада от нейния ход.

Тя вече беше стигнала до телефоните при японската чайна. Благодарение на лошото време в района нямаше никой. Тя бръкна в джоба на палтото си и извади уокмена си. Отвори вратичката за

касетата, мястото на която беше празно, и дръпна главичката на левия водач. Под нея имаше пластмасов бутон.

Тя се обърна към американското консулство. Сивата каменна грамада се виждаше ясно сред дърветата. Франси свали слушалките от ушите си, защото ѝ бяха казали, че може да запищят непоносимо. Натисна бутона.

Вътре в кутиятата от бира, лежаща си мирно в коша за боклук, се включи симулаторът за стрелба. Чуха се ужасяващи изстрели, цяла канонада, макар че почти не се виждаше дим. Двата морски пехотинци на пост паднаха на колене.

Франси чуваше далечното пукане, което отекваше из студения въздух. Вече беше при телефона и набираше 110, номера за спешни обаждания в полицията.

— Мюнхенска полиция. С какво можем да ви помогнем?

Франси беше задъхана. Нямаше нужда от подканяне.

— Елате бързо, за Бога! Някой стреля по американците!

— Какво? Моля, госпожице, успокойте се.

— Американското генерално консулство на „Кьонигинщрасе“!
Стрелят!

Тя затвори телефона. Ръцете ѝ трепереха. Тръгна бавно на север. Там, в един гараж в Швабинг, я чакаше кола. Опитваше да си припомни каква точно кола.

В слушалката на Ханс-Дитер полицията направо полудя. Половината от колите смениха маршрута си и се насочиха към Английската градина. В отговор на исканията за изясняване, един капитан на „Етщрасе“ се включи и набързо съобщи, че охраната на американското консулство е потвърдила стрелбата и ако не искат второ „мюнхенско клане“, всички коли трябва веднага да се отправят нататък.

Но Ханс-Дитер все още се тревожеше силно за ръководителите на Групата си. Чрез подивелия радиотрафик той разбра, че някакъв си амбициозен лейтенант Хес от кола номер 96 все още се намира на позицията си на пресечката „Брюкнер“ и „Рьотлинген“. Хес се готвеше да арестува шофьора на един камион мерцедес, а после да изтегли блокиралото возило от пътя.

Шмид взе опасно решение. Той вдигна слушалката на третия черен телефон, натисна бутона за задържане на разговори и се включи

в полицейската честота.

— Хес от номер 96! Забрави за дребните улични престъпления, идиот такъв! Тръгвай към американското консулство. *Веднага!*

Последва миг мълчание, а после предизвикателният глас на младия лейтенант звънна в слушалката на Шмид.

— Говори Хес от кола 96. Кой, по дяволите, се обажда?

— Говори Пергер, тъпа свиня такава! И ако искаш да си видиш отново семейството или да доживееш до пенсия, ще тръгнеш! **ВЕДНАГА!**

Доколкото Ханс-Дитер беше добре запознат, Пергер беше шеф на моторизираната полиция на Мюнхен. Освен това той се намираще в отпуската някъде из провинция Бавария, но дано сред объркването никой да не се сети веднага за този факт.

Лейтенант Хес се обади по радиото на останалите коли от своя конвой. Всички се изтеглиха от пресечката и се насочиха на запад към американското консулство.

Шмид се облегна и запали поредната цигара. Плешивата му глава се беше изпотила. Слава Богу, че германците не са загубили навика си да се подчиняват на заповеди.

На пресечката на „Брюкнер“ и „Рьотлинген“ Хари слезе от кабината на зададения си камион. Единственият официален представител тук беше ядосаният шофьор на линейката. Той стоеше пред колата, чиито червени лампи се въртяха като подлудели.

— Отивам само да се обадя в службата — извини му се Хари. — До пет минути те ще изпратят сервизен камион да ме изтегли.

— До пет минути моят пациент сигурно ще е вече мъртъв! — кресна му санитарят.

Хари само сви рамене и се отдалечи. „Да се надяваме, че пациентът ти вече е мъртъв“ — каза си той.

Хари пресече до малко магазинче за хранителни стоки с щанд за топли сандвичи. Петер го беше проверил предварително. Той помоли да използва тоалетната, отиде към вратата отзад, а после продължи покрай нея към задната част на магазина, откъдето излезе през вратата за доставка на стоки.

Пресече площад „Бохемервалд“ и седна в тъмнобежов фолксваген „Голф“. Щеше да откара колата в гаража си в Швабинг. Там щеше да хапне и да смени дрехите си с предварително приготвените в

багажника. Също така щеше да смени регистрационните номера от такива на кола под наем с обикновени граждански номера, след което щеше да изчака цели дванадесет часа. Независимо от вида на престъплението, мюнхенската полиция не държи прегради за проверка на коли повече от дванадесет часа, за да не се пречи на движението.

А на следващата сутрин той щеше да предприеме дългото си пътуване към Берлин.

Екхард и Люкман разбраха, че са преследвани, но не знаеха от кого.

Вече бяха излезли на път номер 94, водещ към летището, и минаваха край голямото депо на метрото при Абстелбанхоф. Белият опел беше на около стотина метра зад тях, но ги настигаше. Екхард се извърна в седалката. Можеше да види двамата мъже в преследващата ги кола. Може и да бяха цивилни полицаи, но белите им лица имаха онзи квадратен, каменен вид на биячи от руското разузнаване. Пътникът седеше на задната седалка и като че ли държеше мобилен телефон. Това не беше добър знак. Обикновено убийците пътуват на задната седалка.

Ако онези са германци, Тони и Райнер ще трябва да им избягат или да се предадат. Със западногерманските власти не бива да има битки.

Кафявото ауди на Хаузер се носеше зад опела, но още беше блокирано от една кола, движеща се помежду им. Когато опелът започна да настига Райнер, Хаузер навлезе опасно в дясната лента, заобиколи цивилното си препятствие и се вмъкна зад белия „Кадет“.

— Кои са? — попита Райнер, докато местеше погледа си от огледалото за обратно виждане към пътя отпред. Той внимаваше да мине през следващото отклонение, без да направи някоя катастрофа. Движението на коли към летището стана по-оживено.

Екхард съвсем се разтревожи, когато с периферното си зрение зърна някакви цветни светлини, идещи откъм юг. Отново се извърна в седалката и видя три полицейски коли, които се приближаваха по страничното шосе откъм депото. Явно бързаха.

— Не знам кои, по дяволите, са те, но използват радиотелефон и не се обаждат на майка ми.

Тогава българите ги настигнаха.

— Ето ги, че идат — изсъска Райнер. И неговият крак беше натиснал газта до ламарината, но това не помогна. — Кажу ми, Петер, че отсега нататък искам да ми осигурява проклети мерцедеси.

Опелът се втурна по празната дясна лента и започна да се уголемява. Сега Екхард можеше да види, че задните му прозорци са отворени.

— Имаш ли някакъв план? — попита той пресипнало.

— Не, но ще направя *нещо*.

Опелът се изравни и Екхард видя две месести ръце, които държаха грозен предмет.

— „Скорпион“! — изкрещя той.

Райнер натисна внезапно спирачката в мига когато автоматът затрака. Опелът профуча напред и стрелецът трябваше да се извърне бързо и опасно, но редицата деветмилиметрови куршуми проби ниско дясната страна на фиестата. Първите три куршума се забиха в десния крак и коляното на Екхард. Той изкрещя, а в това време четвърти куршум разби страничното стъкло на Райнер, който дръпна глава назад.

Райнер веднага натисна здраво газта, изви кормилото силно вляво и почти обърса мантинелата, като се промъкна пред носа на опела, преди онези да успеят да стрелят отново.

Петер Хаузер видя всичко и като ефективно подкрепление изобщо не се поколеба. Шофьорът на опела беше натиснал спирачките и задницата на колата му се извъртя вдясно, давайки на Хаузер идеалната възможност. Петер натисна газта, прицели се в лявата предна гума и натисна спирачката само веднъж преди удара, за да извие предницата си с бронята вдясно. Блъсна се в българите с осемдесет километра в час.

Ударът не беше достатъчен, за да ги отклони. Затова той продължи да бута белия опел надясно, докато го блъсна в металния стълб за осветление встрани на шосето.

После Петер изправи колата си. Поклати глава. Нещо капеше в лявото му око и той го избърса с ръкавицата. Не се беше сетил да закопчае предпазния си колан и сега погледна волана. Той беше деформиран. „Ега ти шофьора“ — помисли той и се усмихна.

Двигателят продължаваше да работи. Ето заради това обичаше германските коли.

Погледна в огледалото назад. Три полицейски коли. Погледна напред. Люкман вече почти не се виждаше. Петер нямаше да се измъкне, но поне трябваше да се увери, че Райнер и Тони са успели.

Напред вляво имаше пътен знак, показващ, че по шосето се извършва ремонт. Мантинелата беше свалена и по средата на пътя стояха няколко камиона и булдозери, които събираха сняг по покривите си. Хаузер завъртя кормилото, хвърли се лудо пред насрещното движение и се насочи на юг, обратно към Мюнхен, сред какофонията на клаксоните.

Полицията послушно го последва.

Ханс-Дитер и Ети чуха по радиото разговорите за силния полицейски конвой, който подгони Петер Хаузер. Те слушаха безпомощно как го настигат на юг от кръговото движение с отклонение към Инсбрук, а после го следват по Е 77 и на запад към гората Перлахер. От тревожните разговори на преследвачите те си представяха бесния му завой. Не знаеха защо го е направил, но бяха сигурни, че Петер Хаузер е имал сериозни причини да го стори. Гласовете на германските полицаи бяха възбудени от убийствената гонитба.

— Говори две-девет. Той току-що се вмъкна право между дърветата.

— Четиридесет и седем, насочи хората си на север.

— Говори „Етцрасе“. Не го изпускайте!

— Две-седем. Той излезе от колата. Хвърля нещо.

— Какво става, две-седем?

— Шест-две. Той е в гората!

— Не го изпускайте, шест-две! Иначе ще трябва да я претърсваме цяла нощ, проклета да е!

Ханс-Дитер нямаше време да се отчайва, защото по полицейската честота се чу нещо друго. По-лошо.

Кръвта на Тони Екхард се събираше на локва върху пода на колата. Не можеше да се мръдне и не посмя да пипне крака си, нито да направи импровизиран турникет.

Райнер се беше пресегнал назад към раницата си и я дръпна на предната седалка. С едната си ръка измъкна електрическа самобръсначка и свали капачката ѝ, като я удари по таблото. Дръпна дясното копче на радиото на колата и включи шнура на самобръсначката в показалия се контакт. Това беше последната им възможност. Той заговори в микрофона, като се включи направо в полицейската честота.

— Тук 101. Има пътно произшествие.

Ханс-Дитер направо подскочи от стола си в „Киндер-Шпил“. Гласът беше на Люкман и в този случай „пътно произшествие“ означаваше зле ранен боец. Ханс веднага вдигна телефона с полицейската честота и натисна бутона за задържане на разговора.

— Едно-нула-едно, трябва да го разследвате. — Той затвори и позвъни на Ети.

— *Гутен абенд*^[12] — отговори тя.

— Миличка, татко ти е. Има някаква катастрофа по пътя. Ще позакъснея. Ти си почини малко.

От другия край последва мълчание.

— Миличка? — Той нямаше търпение да я изчака.

— Да, татко. Добре.

Ханс затвори и набра друг номер. Когато му отговориха, той каза:

— Ало, обаждам се от „Киндер-Шпил“. Изпратете, ако обичате, домакина, за да почисти тук. Да, веднага.

После събра нещата си и излезе.

Екхард държеше ръба на таблото с побелели пръсти. Беше стиснал очи, но не издаваше нито звук. Люкман търсеше предварително уточнения изход от магистралата, който се намираще само на километър от летището. Хвърли поглед към партньора си.

За пръв път, откакто беше напуснал Тел Авив преди доста месеци, Люкман внезапно заговори на иврит.

— *Тагид ли, Ейтан, ма кара лану?*^[13]

Въпреки болката си Ейтан се скара на немски на партньора си.

— Името ми е Тони Екхард, Люкман! — изръмжа той. — *И не знам* какво, по дяволите, стана. Но ще говорим само на немски, докато

умрем или се приберем у дома. Ясно ли е?

— Добре, *Екхард* — като да изплю името Райнер. — Майната ти. Защото до десет минути ние наистина или ще сме мъртви, или ще бъдем на път към дома.

Те излязоха от магистралата и се насочиха право по индустриалното шосе. Изминаха половин километър. Вече се стъмваше. Линейката чакаше с отворени задни врати. Червената лампа на покрива ѝ не светеше.

На доктора и помощника му бяха необходими по-малко от двадесет секунди, за да вдигнат Екхард на носилката в задната част на линейката. Не бяха много внимателни и той се опита да не крещи.

Междувременно Райнер почисти фиестата. Взе торбите, блаупункта, микрофона и ръкавиците на Тони. Обаче не можеше да направи нищо по отношение на събралата се върху пода и седалката кръв. Надяваше се, че дни наред ще вали сняг и никой няма да се заинтересува от изоставената кола.

После всички те бяха в линейката и тя тръгна бавно към летището. Докторът беше военен хирург, бивш парашутист-десантчик и работеше бързо, подвиквайки на помощника си.

— Морфин.

— Никакъв морфин — изръмжа Екхард.

— Млъквай — озъби му се хирургът. После се обърна към Райнер: — Зле е, но ще оживее. Съблечи го.

Екхард лежеше върху носилката. Кръвта беше спряла да тече главно поради студа. Райнер започна внимателно да сваля дрехите му.

— Смъквай ги! Имаме само десет минути!

Те работеха бързо. Инжектираха на Екхард двойна доза морфин и смениха облеклото му с болнични дрехи, извадени от малко гардеробче в линейката. Докторът превърза раните му, покри крака с пластмасова шина и бързо овърза двата крака с ластични бинтове, като че ли пациентът страда от проблеми с кръвообращението. Вкара система в едната му ръка и закачи банката върху стойката на носилката.

— Обръсни му главата — заповяда докторът.

Помощникът се поколеба.

— Обръсни я! Трябва да прилича на умиращ от рак, а не на някакъв проклет командос!

Появи се бръснач и след две минути косата на Тони изчезна напълно от черепа му.

— Почисти! Да не остане и едно косъмче!

Помощникът се зае със задачата. От една черна торбичка хирургът извади грозни очила с метални рамки. Грубо ги постави върху лицето на Екхард. После закопча пластмасова болнична гривна върху китката му.

— В гардероба има униформа — каза докторът на Люкман. Райнер се съблече и унищожи самолетните билети, като запази само два британски паспорта — за себе си и за Екхард. Навлече бяла лекарска туника и бели панталони и окачи на врата си стетоскоп.

Болката на Екхард стана по-поносима, но безпомощното замайване, което го обхвана, не му харесваше. Чувстваше движението на линейката, но не усети жизненоважното и опасно прехвърляне, когато пристигнаха при изхода за товари на мюнхенското международно летище.

Чу шофьорът да казва:

— Въздушни линии „Кентуърт“. Имаме човек, който трябва да отлети за Лондон.

Когато хората от охраната на летището със сериозните си физиономии, сиви униформи и висящи на раменете им автомати „Узи“ отвориха задната врата, Екхард затвори очи.

— Шшш — обърна се докторът към охраната. — Не му остава много на този свят.

Служителят от митницата мълчаливо прегледа паспортите.

Екхард задряма за малко, а после се събуди в сивия търбух на самолета ДЦ-9, който вече рулираше по пистата. Беше завързан към походната носилка. Вдясно от него имаше обикновени самолетни кресла.

Далеч напред се отвори врата. Той успя да надигне глава. Ханс-Дитер се появи откъм кабината с каменно лице, облечен като самолетен механик от екипажа, и се приближи по пътеката.

Шмид се стовари на седалката до Екхард. Свали шапката си и дръпна надолу възела на вратовръзката, сякаш беше отровна змия, която се готви да го удуши.

— Как си? — попита Ханс на иврит.

— Добре — успя да прошепне Тони. — Но може пак да се отнеса.

— Кои бяха онези? — попита Ханс. — Хора на Камил ли?

— Не — отвърна гласът на Люкман отнякъде. — Европейци бяха. Може би някъде от Източна Европа.

— Къде са другите? — Тони чу гласа си с някакво странно ехо.

— Повечето са далеч — отговори Ханс. — Ети остава, но тя ще бъде добре. — Шмид запали цигара. Неприятно му беше да сподели другото... — Петер отклони полицията от вас и се насочи към гората Перлахер. Накара ги да го гонят като луди, но накрая го хванаха. Направи го заради всички нас. Само благодарение на него сега сме във въздуха.

Тони се загледа в тавана. Чувстваше слабост. Но се помъчи да преглътне сълзите си. Самолетът се наклони силно надясно. Полетът му беше планиран за Лондон, но тази нощ той нямаше да стигне до Англия.

— Бени. — Екхард внезапно повика Ханс с истинското му име. Не беше сигурен дали трябва да сподели. Знаеше, че в замаяното състояние, в което се намира, преценката му може да не е точна и логиката му да е обърквана. — Стори ми се не наред — каза той. — Говоря за Обекта.

— Знам — отговори Бени Баум. Той потупа с длан китката на Тони. — Двамата с теб май ще трябва да станем зарзаватчии.

Внезапно Екхард се почувства съвсем буден. Той изгледа Баум. Очите му задаваха въпроса, който не можеше да излезе от устата.

— Току-що получих съобщение от Бен-Цион — усмихна се мъчително Бени. — Екип наблюдатели преди малко са дали положителна идентификация. В Западен Берлин.

— Нека позная — обади се изморено Люкман.

— Точно така — прекъсна го Бени и изпусна кълбо дим. — Амар Камил.

Екхард извърна глава и отново заби поглед в тавана. Този път очите му се изпълниха с влага и той примигна, за да я накара да изтече върху чаршафа.

Беше жив и се прибираще у дома. Но оставяше твърде много неща подире си.

Един арестуван агент. Оперативен провал. Политическа бомба...
И едно убийство.

- [1] Достатъчно (нем.) — Б.пр. ↑
- [2] Добър апетит. (нем.) — Б.пр. ↑
- [3] Ти не си ли гладен? (нем.) — Б.пр. ↑
- [4] Лайняна улица (нем.). — Б.пр. ↑
- [5] Девет... Десет... (нем.). — Б.пр. ↑
- [6] Добро утро (нем.). — Б.пр. ↑
- [7] Извинете, моля (нем.). — Б.пр. ↑
- [8] Тръгваме (нем.). — Б.пр. ↑
- [9] Слушам, капитане. (Нем.) — Б.пр. ↑
- [10] Влиза (нем.). — Б.пр. ↑
- [11] Не толкова бързо (нем.). — Б.пр. ↑
- [12] Добър вечер (нем.). — Б.пр. ↑
- [13] Кажете ми, Ейтан, какво стана? (иврит) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА В ИЗГНАНИЕ

1.

ЙЕРУСАЛИМ

КРАЯТ НА ПРОЛЕТТА, 1986 ГОДИНА

В града на древните царе, издигащ се по изпечени от слънцето хълмове, където някога се е молил Исус, пресечен с опасни долчини, из които Мохамед е яздил белия си кон, и осеян с руини, окъпани от сълзите на Авраам, индустриалният център „Талпиот“ със сигурност не беше идеалното място, което да увенчае края на нечия държавна служба. Всъщност, както добре съзнаваше Ейтан Екщайн през тази благоуханна от настъпващото лято утрин, много от тези субсидирани, маловажни и нямащи нищо общо с историята сгради със сигурност служеха като неприятен намек от страна на Пророците Работодатели.

Прокажената грозота на индустриалния център и изпращането на Екщайн там сякаш предполагаха, че това е по-скоро място за унил завършек, отколкото за светло начало.

Защото иначе Йерусалим не може да се нарече другояче освен величествен. Всяко човешко същество, което някога е било тук за един-единствен ден или за половин век, остава завинаги запленило от красотата му. Независимо от своите кина, автомобили и компютри Йерусалим не може да бъде модернизирани. Той просто отказва да бъде въвлечен в антиестетиката на двадесети век. Лицето на Йерусалим е от камък, който упорито и сам избира своя блясък от спектъра на слънцето и небесата, за да го отразява към омаяния поглед.

Познавачи на архитектурата казват, че характерът на града може да се познае от сенките, които той хвърля. Улиците на Йерусалим са изрисувани по-скоро със силуети на високи арки, отколкото на ъгловат метал, с куполи на джамии и грапави остриета на кули вместо със студени, синтетични небостъргачи от закалено стъкло. Вярно е, разбира се, че зад издигащите се високо над централния хълм крепостни стени на Стария град могат да се видят контурите на почернели от слънцето крака и къси поли, на модерни мъжки сака и войнишки автомати. Но те се смесват с расата на монахините, с галабиите на арабите и дългите палта на хасидите^[1]. По улиците под

него автомобилите също се перчат с модерните си форми, но те изглеждат някак временни, сякаш всеки миг конете и камилите ще заемат отново своето място, а това изобщо няма да разтревожи или изненада някого.

Малко са местата в града на Давид, които да нарушават законите на естетическата наслада. Но индустриалният център „Талпиот“ със сигурност е едно от тях и точно затова Ейтан Екщайн го мразеше толкова.

Центърът е построен в южните покрайнини на града, в една котловина, която се намира доста под линията на хоризонта. Тя представлява нещо като покрито с прах дъно на котел между Бака и пътя за Хеброн, минаващ през Витлеем. В Йерусалим има излишък от праведници, министри и философи, но той така и не е успял да привлече износители, предприемачи или производители. Така че ИЦТ е компромис за града.

— Имаме нужда от него — казал навремето кметът. — Само че не искам да ми се налага да го гледам.

Центърът представлява три извити като конска подкова сгради. Четириетажните им стени са покрити с оригинален йерусалимски камък, но това е просто един жест към гражданските архитектурни изисквания. Вътре повечето от коридорите, стените, стълбищата и вратите са от метал, боядисани с гладка синя боя, предпазваща ги от ръждата. В източната част се намират магазини. Складове за играчки, за мебели, помещения за продажба на пица и фалафел и даже истински ресторанти. Във вътрешността помещенията се дават под наем. Те са обширни и евтини и затова са привлекли десетки дърводелски работилници, стругарски и други услуги, фотостудия и производители на керамични изделия.

Най-важният елемент, привлякъл очите на Управлението към това място, беше евтиният наем. И счетоводителят не би могъл да бъде упрекнат за това, че си върши добре работата. Също толкова важен реквизит на това място беше и анонимността. Защото, когато се интервюират кандидати за агенти на отдела за специални операции, те не бива да виждат нищо съществено, докато не бъдат одобрени окончателно.

С ума си Екщайн приемаше всичко това, но емоционално се чувстваше като изпратен в изгнание. Да, това чувство го мъчеше вече

много отдавна.

Кракът му беше почти оздравял. Истинско чудо, като се има предвид, че докторите бяха стигнали на косъм от ампутация. Бяха минали почти шестнадесет месеца от онази дъждовна януарска нощ, когато пристигна във военното крило на болницата „Асаф А-Рофе“ в Рамала. Преоблечен в стандартната униформа на израелската армия, с небрежно откъснат крачол на панталона, той беше приет като ранен от престрелка в Южен Ливан. Разкъсванията на нервна тъкан, костта и кръвоносните съдове бяха сериозни, а плътта му страдаше от липсата на кислород в резултат на превръзките въпреки внимателната, но агресивна намеса на военния хирург.

Известно време кракът му висеше на косъм. Хирурзите от ортопедичното отделение и колегите им от неврохирургията извършиха две петчасови операции почти една след друга. Въпреки напрежението те останаха напълно дискретни и не обърнаха внимание, нито пък дискутираха по-късно несъзнателното бълнуване на пациента си преди операциите и в следоперативния период. В болницата го приеха като капитан Ейтан Екщайн от 202-ра десантна парашутна бригада — командир на рота, който е бил ранен близо до Сидон. Но той бълнуваше за Германия, за някой на име Камил, който явно го ужасяваше, и за изгубен другар на име Петер. Странно име за приятел на израелски десантчик.

Един от хирурзите имаше син, служещ в 202-ра бригада. Така че той знаеше, че тя в момента се намира на учения в пустинята Негев, доста надалеч от Ливан. Но вероятно присъствието на набития, плешив майор със стоманеносини очи, който наблюдаваше операцията от един ъгъл на залата, накара доктора да премълчи съмненията си.

Екщайн прекара повече от половин мъчителна година в „Асаф А-Рофе“. Първоначално за доста дълго време беше неподвижен на легло — скучаещ до смърт през деня и измъчван от ужасни, предизвикващи изпотяване кошмари след мръкване. Той наблюдаваше почти цяла вечност гипсирания си крак, докато сложната хидравлична система го раздвижваше бавно нагоре и надолу, прегъваше коляното и изпъваше бедрото подобно на някаква средновековна машина за мъчения.

За персонала изглеждаше странно, че нито един член на семейството не се появява да види красивия капитан парашутист. И вероятно на това отдаваха затвореното му и мрачно настроение. Но пък

откъде можеха да знаят, че родителите му продължават редовно и всеки месец да получават от него пощенски картички, пуснати от историческите столици на Европа? Другите ранени войници бяха направо изтощени от потока посетители. Приятели, пристигащи с прашните си униформи и оръжие направо от ученията, весели приятелки, натоварени с лакомства майки и бащи. Малкото посетители на Ейтан, макар и явно млади военни, винаги идваха в цивилно облекло. Приказваха празни приказки, а понякога пошепваха нещо на пациента. Набързо.

Когато Екщайн постигна първия си успех и получи разрешение да седне в инвалидна количка, започнаха да се появяват Другите. По-възрастни мъже със стойка на офицери, облечени в обикновени цивилни дрехи, с куфарчета в грубите ръце. Понякога пациентът изчезваше с тях за часове. Извеждаха го навън в една от отдалечените слънчеви градини на болницата.

За Екщайн кратките разпити бяха много по-болезнени от заздравяващите рани, останали от куршумите и скалпелите. Но пък те донесоха изясняване.

В резултат на разговорите с Екщайн следователите освободиха от отговорност за „Фиаското в Богенхаузен“ повечето от членовете на Групата. Самият Ейтан не можеше да бъде напълно реабилитиран като ръководител на Групата и защото всъщност беше убил един невинен арабин — шофьор на име Мохамед Наджиз. Голяма част от вината беше стоварена върху специалистката по фоторазпознаване наречена Труде, която уволниха набързо. Като командир на цялата операция Бени Баум пожела и съответно си получи по-голямата част от наказанията.

Дългият престой в „Асаф А-Рофе“, естествено, си имаше и добрите страни. Ейтан Екщайн просто беше принуден да си вземе отдавна необходимата му почивка. Толкова отдавна възприел животинския инстинкт на бойното поле, сега той бавно възстанови част от човешкия си образ заедно с идентичността си. Започна да възприема естествено звученето на собственото си име и стегнатите пружини на условните рефлексии започнаха да се отпускат. Знаеше, че никога повече няма да бъде оперативен агент в „Специални операции“, и най-накрая започна да се примирява с това.

И накрая, но, разбира се, най-хубавото от всичко беше това, че срещна Симона. Тя никога не го закачаше, не му се натрапваше. Беше млада медицинска сестра, родена да се раздава. На Екщайн му беше нужно известно време, но накрая забеляза гарвановочерната ѝ коса, пронизващите зелени очи и широката, весела усмивка. Отношенията им се развиха бавно и традиционно, но след половин година той беше в плен на взаимна любов. Скоро след изписването на Екщайн те вече бяха женени.

И така той се завърна, макар че никога повече нямаше да участва реално в играта. Вероятно щеше да наблюдава откъм пейките като изморен състезател, но завинаги щеше да си остане само наблюдател на схватките на истинските шахматисти. Често се опитваше да се убеди в многобройните щастливи придобивки, да потисне спомените. Всъщност днес беше решил да изостави бастуна си. Докторите бяха казали, че винаги ще понакуцва.

За съжаление само Ейтан тайно съзнаваше, че и умът му завинаги ще остане ранен инвалид.

Офисът се намираше в централната подкова на Индустириалния център. Разположен беше на третия етаж, чак в края на югозападния коридор, с прозорци към вътрешната страна на подковата. За да стигнеш дотук, трябваше да се изкачиш по бетонното стълбище, намиращо се в нещо като тъмен кладенец, а после да изминеш още петдесет метра по открития коридор с парапет, който гледаше към вътрешния двор.

Сините метални плъзгащи се врати напомняха на Екщайн за фризера в болничната морга. Върху външната страна на вратата имаше малка табела, на която пишеше:

Джейкъб Бар-Цоар ООД — Износ и доставка на израелски цитрусови плодове.

Вътре тясното бетонно пространство беше разделено на две стаи. В едната имаше купчини празни дървени щайги за плодове. Главният офис беше обзаведен с бюро, два стола и телефон. Зад бюрото цялата стена беше покрита с карта на света, кръстосана с линиите на търговски пътища до най-различни екзотични пристанища.

В „Бар-Цоар ООД“ нямаше никакъв лукс, тъй като се предполагаше, че едва започва дейността си. Ако някой се поинтересуваше, щеше да разбере, че фирмата търси няколко

предприемчиви млади мъже и жени, които да работят в задграничните ѝ бюра. Появата на здрави младежи в униформа не би накарала никого да повдигне учудено вежди, тъй като в Израел е прието към края на службата си войниците да започват да си търсят работа с надеждата за интересни пътешествия в чужбина.

Ейтан седеше зад голямото метално бюро. Приличаше напълно на всеки друг млад йерусалимски чиновник. Беше обут в сини дънки, платнени обувки и риза с пагончета, ръкавите на която бяха навити до изпъкналите бицепси на ръцете му. Единствената му видима особеност би могъл да бъде черният, водонепроницаем часовник „Брейтлинг“, който си беше купил навремето от Швейцария, но само познавач можеше да оцени стойността му. Инструментите на настоящата работа на Екщайн бяха малко — купчина жълти бележници, чаша с моливи и острилка. Естествено, имаше и препълнен пепелник, както и неразделните пакети с цигари „Тайм“. Наложиха му се да се откаже от „Ротманс“. Те вече не бяха част от прикритието и никой не би му платил разходите за вносни цигари.

Ейтан всъщност не беше интервюиращият. Тази задача се изпълняваше в Главния щаб в Тел Авив. Одобренията на първия етап кандидати за агенти след това преминаваха през интензивен период на проучване. Умовете и телата им биваха проверявани и изпитвани месеци наред от доктори и психолози.

А междувременно задачата на Екщайн беше да записва на ръка всяка подробност от живота на кандидата от раждането му до настоящия ден. След това с докладите на Екщайн в ръка екипи от служители на отдела по проучване обикаляха страната, а често пътуваха и в чужбина, за да потвърдят верността на твърденията на кандидата.

Макар да беше наистина важна, тази длъжност се намираще в дъното на високата йерархия на службите в Специалното разузнаване. Въпреки че официално му бяха опростили ролята във „Фiasco в Богенхаузен“, Екщайн вероятно никога нямаше да „излезе от казана“. Така беше придобил популярност в Управлението изрази на Льо Каре, когато ставаше дума за агент, изпаднал в професионално отношение в „преддверието на ада“.

Екщайн обмисляше възможностите си в кариерата, когато металната врата издрънча от почукването.

— Канес^[2] — надвика той бръмченето на общата охладителна система.

Голямата врата се плъзна и показа почернялото от слънце лице на млад войник. Той надникна вътре.

— Това ли е „Джейкъб Бар-Цоар ООД“?

Ейтан го изгледа равнодушно.

— Няма ли я табелката на вратата?

Войникът се изчерви и отмести настрани вратата. Влезе в офиса. За миг воят на трионите отекна откъм дърводелската работилница, намираща се в двора отдолу. Войникът затвори вратата и се обърна към Екщайн. Присви очи, за да привикнат от яркото слънце навън към мрачните сенки на стаята.

— Седни — показва стола насреща си Екщайн.

Младият войник седна. Беше сержант на около двадесет години, облечен в светлобежовата униформа на военновъздушните сили с автомат „Галил“ през рамо. Късата му кестенява коса беше с изгорели от слънцето краища, а в очите му все още можеше да се прочете известна невинност. „След една година при нас този поглед ще изчезне завинаги“ — поиска да му каже Ейтан.

— Име?

— Хм-хм — изкашля се войникът. — Фолберг. Жерар. 31–51–024.

Притеснението на момчето беше явно, както и френският му акцент. Екщайн се усмихна.

— Не си военнопленник, Жерар. Можеш да се поотпуснеш.

Сержантът се усмихна. Той наведе поглед към дланите си и прехвърли крак върху крак. Ейтан му предложи цигара и той веднага си взе.

— А сега просто ще си поговорим — продължи Ейтан. — Ще ни отнеме известно време, но ще започнем отначало, а може да ти се наложи да дойдеш още веднъж. Става ли?

Войникът кимна.

— Добре.

Екщайн взе един от бележниците и приготви молива да записва.

— Да започнем с раждането ти и първите десет години от живота ти. Не пропускай нито една подробност. Аз ще избира онова, което би трябвало да запиша. Започвай.

Войникът започна да говори:

— Роден съм в Тулон през 1964 година...

Винаги се започваше по същия начин, както стана и със самия Ейтан преди повече от осем години. Те почти винаги са европейци, родени в чужбина и след това емигрирали в Израел. Или пък ако не, то са отгледани от израелци от европейски произход и говорят поне още един език освен иврит. Станали са добри войници, с отлични досиета и обикновено служат в елитни подразделения. Този французин служеше в 996-о, поделението на военновъздушните сили за спасяване на пилоти. За да попаднеш в него, трябва да си наистина добър и още по-добър, за да се задържиш.

Още когато започна да записва подробностите, Екщайн почувства убождането на завистта. Спомни си своите първи месеци при проучването, възбудата от неизвестното. Спомни си тръпката при първата среща с работата на разузнавача: тайнствените интервюта, странните изпити, секретните срещи в тъмни кафенета със строги „цивилни“, които запомнят всяка твоя мимика.

Като че ли „Гибуш“ беше най-милият му спомен. Това е армейският тест за възможността на войника да работи в група. Там, на бойното поле, за пръв път той срещна Серж Самал, Цвика Пърлман и Майк Даган, без да знае, че след време ще мисли за тях единствено като за Райнер Люкман, Хари Вебер и Петер Хаузер. Дълги месеци те учиха заедно, тренираха заедно, носеха се един друг със самоделни носилки. А през цялото време бъдещите им началници ги наблюдаваха като ястреби. Но дори и тогава, когато само най-спокойните, най-смелите и най-талантливите останаха, приключенията едва започваха.

Романтичното раждане на агента от военното разузнаване не може да се сравнява с нищо. Тайното обучение, документацията, прикритията... Смяната на униформата с маскировката на цивилните дрехи, проследяването по улиците на Тел Авив, обучението с оръжията, историята на разузнаването, саботажа, свързките. И тайните от приятели и семейство, които свързват сънародниците повече от годините на бойното поле с другарите от парашутната десантна бригада.

И накрая първите мисии.

Сега на Ейтан му се искаше да може отново да се върне, да може още веднъж да бъде обожаваният офицер, героят. А как му се искаше

да е напуснал Играта по-рано, докато всяка операция все още беше съкрушителен успех. Дълго, преди изобщо да е чул името Амар Камил.

Е, поне изглежда, че кариерата на Ейтан не е единствената, силно разтърсена от Богенхаузен.

Почти веднага, след като е бил забелязан в Берлин през същия следобед, когато Ейтан би трябвало да го е убил в Мюнхен, Амар Камил беше изчезнал от лицето на земята. Първоначално никой не се хвана на уловката, както обичат да казват англичаните. Месеци след това западните разузнавателни служби го търсеха. Мосад, АМАН^[3], ЦРУ, МИ-6, Западногерманското разузнаване — всички душеха по пътищата на Европа и пазарите на Средния изток. Прехващаха се шифровани съобщения, подслушваха се разговори, информатори и дълбоко законспирирани резиденти тършуваха, но нищо не се появи. Чува се слухове — Камил се оттеглил в Либия, обучавали го в Йемен, скрил се в нелегалност в Централна Америка. Накрая ръководителите на западните разузнавания, изглежда, приеха най-много повтаряната информация — собствените братчета на Камил са успели там, където израелското военно разузнаване АМАН се е провалило. Той е бил убит от съперник, от някоя още по-войнствена фракция, ако изобщо може да се прави такава разлика. Абу Нидал, Жорж Хабаш, Ахмед Джабрил — все някой от тях трябва да се е скарал с него или да е завидял на дейността на Камил. Сред братството на терористите междуличностните спорове обикновено се решават с куршуми.

Ейтан чу за пръв път новината за смъртта на Камил от Бени Баум. Майорът я изрече между другото, докато буташе инвалидната количка по слънчевата пътека в „Асаф А-Рофе“. Тогава Ейтан изпита вълна от емоции. Смъртта на Камил не можеше да изтрие грешката на Екщайн при убийството на Мохамед Наджиз, но имаше някакво радостно възмездие в това да чуеш, че и кариерата на врага се е провалила. После, почти веднага, Екщайн почувства и странно съжаление. Защото какво друго беше Амар Камил, ако не огледален образ на самия него? Да, палестинецът беше жесток, явно заслепен убиец. Но ако този човек беше евреин, а не арабин, ограничен от тиранията на държавата си като враг, който не може да бъде нает на желаната от него работа, той, разбира се, би станал нещо съвсем различно. Даже би могъл да бъде партньор на Ейтан.

Тихите месеци на оздравяването сигурно бяха омекотили професионалната острота на Екщайн, но дълбоко набитото в главата му обучение го беше направило скептичен. Затова той не се поддаде на чувството на облекчение. Амар Камил бил изчезнал ли? Мъртъв? Колко пъти от цял свят бяха идвали такива съобщения за някои от вражеските лидери само за да бъдат опровергани от познатия ураган изстрели на някое летище? Какъв процент от шпионските доклади са „качествен продукт“ и колко от тях са „измислица“? Каква част от всичко е дезинформацията?

Ейтан знаеше отговорите на тези въпроси. Главният равин на Израел би могъл да се закълне в скъпоценната си брада, че Амар Камил е мъртъв, но преди да повярва, на Ейтан му беше нужно да види студения труп. Знаеше, че това чувство за „неуредени сметки“ вероятно ще остане в него чак докато умре.

— Ще повярвам в това чак когато си оправим сметките — отговори кратко той на Бени Баум.

А междувременно Екщайн преживяваше собствената си бавна „смърт“ в Службата. Разбира се, заплатата е добра, плюс сумите за инвалидност. След по-малко от две години ще може да се оттегли с непълна пенсия. Да, факторът на унижението е висок, но благодарение на дълбоката секретност на работата никой освен колегите не знае за грешките му. Той е почти на тридесет и три години и е взел близо половината от изпитите за висше образование. Двамата със Симона се опитват да си направят бебе. Все пак си има някакво бъдеще.

Ако само би могъл да прехапе устни и да търпи...

Въпреки скучното естество на задачите на Екщайн следобедът настъпи бързо. Трябваше да слуша, да внимава, да записва, да разпитва, а по този начин времето мина бързо. Към 15:30 часа беше разговарял с петима кандидати. Четирима мъже и една жена. Отдели половин час да изяде направения му от Симона сандвич с пилешки шницел и да прочете по-интересните статии в „Йедиот“^[4].

Отпиваше от чашката нескафе и чакаше последния кандидат, когато телефонът звънна.

— „Бар-Цоар“, шалом^[5].

— Край за днес — каза един глас.

— Къде е последният? — попита Екщайн.

— Отхвърлен. Можеш да идваш.

— Довиждане — каза Екщайн и затвори.

Екщайн се облегна на металния канцеларски стол. Доволен беше, че е свършил за днес, но усещаше познатото гъделичкане в стомаха. Някога пеперудките се появяваха само във върховния момент на опасни операции. А сега започваха да пърхат винаги когато Екщайн се готвеше да тръгва към щаба.

Той се изправи, усети остроото щракване в дясното си коляно, но не му обърна внимание и започна да разчиства. Бележниците бяха изписани с драсканиците му. Прибра ги в куфарчето. После провери всички чекмеджета на бюрото, както и пода, за да не остане нито едно парченце хартия. Извади пластмасовата торбичка от кошчето за боклук и я завърза.

Може да изглежда параноично, но Екщайн подозираше, че някоя нощ полковник Бен-Цион сигурно ще изпрати двойка „порцим“. Това са „касоразбивачите“ на Управлението, които могат да отворят всичко, като се започне от детска спестовна касичка и се стигне до личния сейф на министър-председателя. Те ще влязат тихо, ще претърсят помещенията на „Бар-Цоар ООД“ и ако открият и най-малката пращинка вещественно доказателство, той ще има да съжалява за това цял живот.

Полковникът не обичаше Екщайн. Присъствието на мрачния капитан беше постоянно напомняне за Богенхаузен, а Бен-Цион не обичаше да вижда този накуцващ образ на Несполуката да се върти из Управлението.

Полковник Ицик Бен-Цион беше причината за „пеперудките“ в стомаха на Екщайн. И чувството на неприязън беше взаимно. Ейтан се надяваше, че ще успее да си свърши работата в щаба, без изобщо да види началника.

Лъскавият дървен бастун беше опрян на циментовата стена и чакаше господаря си. Екщайн се поколеба дали да не го изхвърли с боклука, но му се стори жестоко да постъпва така с този верен приятел. Затова го вдигна, хвана го през средата заедно с дръжката на куфарчето си и излезе в слънчевия открит коридор, понесъл в другата си ръка торбичката с боклука.

Първите няколко стъпки без помощта на бастуна бяха мъчителни. Дясната му бедрена кост като че ли стържеше по ставите си. Но силното следобедно слънце помогна и скоро мускулите му се

стоплиха. Беше доволен от напредъка си. Трите етажа на стълбището бяха най-трудното препятствие. Държеше се за парапета и когато стигна долу, беше изпотен, но доста доволен от себе си. Един фотограф, който използваше съседния до неговия офис, го изпревари забързан.

— Как е? — подхвърли му на минаване той и кимна към крака.

— Екстра! — усмихна му се Ейтан.

Блестящата му черна кола „Фиат Панда“ се печеше на един паркинг до шосето за Витлеем. Беше прибрана и стегната като малък джип. Ейтан много харесваше колата си главно заради залепената емблема на задното ѝ стъкло. Представляваше два червено-бели парашута от типа „летящо крило“ и надпис с големи червени букви: „Следвай ме към парашутните десантчици!“ Толкова дълго му беше забранено да показва подобни егоистични амулети... Но вече никога няма да се върне на оперативна работа. Затова беше си казал „майната му“ и залепи ярката емблема. Какво би могъл да му стори Бен-Цион? Да го изпрати в Ливан ли?

Когато приближи пандата, Екщайн почти не съзнаваше факта, че е същество със странни навици. И че вероятно винаги ще си остане такъв. Когато се намираше на улицата, ушите му бяха наострени като на прилеп и сканираха околността за необичаен звук като щракване на затвор на оръжие, потропване на стъпки на преследвач. Очите му автоматично огледаха паркинга, като запаметяваха лица и ги сравняваха в паметта му за неслучайни повторения. Той инстинктивно погледна към шасито на фиата, като бързо сравни вида на естествените за автомобила издатини с вероятни новопоявили се форми. Когато накрая посегна към дръжката на вратата, пръстите му се поколебаха за миг, а очите прегледаха ключалката за драскотини и пространството под таблото за неспецифични жички.

Ако беше осъзнал, че го прави, би се почувствал глупаво. Вече не се намираше в Европа на „вражеска територия“. Това беше родният му град и тук практически нямаше опасност. Но това бяха несъзнателни реакции, нещо като инстинктивната проверка на системите, която правят пилотите преди полет.

И въпреки това понякога Екщайн се сблъскваше мъчително с упоритостта на дълбоко вкоренените си рефлексии. След като напусна болницата, при осребряване на чек, той на три пъти се беше

представил с името от легендата си. Естествено, израелския му документ за самоличност показваше друго име, поради което ядосаните банкови чиновници отказаха да извършат услугата. Изчервен от срам, Екщайн беше принуден да се извини и да излезе набързо, задъхан и полазен от студени тръпки под горещото слънце. Докато беше на оперативна работа, никога, ама никога не беше му се случвало подобно нещо. Това беше жестоката цена на оздравяването.

Сега все още не беше лято, но вътре във фиата беше топло като във фурна. Екщайн прибра картоната, с която покриваше кормилото и таблото и който не вършеше кой знае каква работа, освен да предпази волана от разтопяване. Свали двете предни странични стъкла, закопча предпазния колан, запали цигара и включи двигателя.

Карането изобщо не дразнеше крака му. Седалката беше дръпната възможно най-назад, а педалите бяха изработени по поръчка така, че да използва само здравия си крак. Екщайн обичаше да кара. Това беше едно от малкото удоволствия, когато чувстваше, че изцяло контролира съдбата си.

Когато наближи центъра на града, вече минаваше четири следобед. Можеше да тръгне по улица „Цар Давид“, която е най-прекият път, но в този час стените на Стария град щяха да хвърлят измамни, горещи сенки върху нея. Затова вместо да завие наляво от „Дерех Хеврон“ и да мине покрай гарата, той тръгна направо към кръстовището при „Абу Тор“. После продължи надолу и около „Султанския басейн“, след което излезе на булевард „Ерусалимската бригада“. Гледката на високите стени на Стария град му доставяше удоволствие, докато преминаваше плавно покрай прозорците на фиата. Поглеждаше в огледалото за обратно виждане някак по-често от необходимото. Не си направи труда да признае, че заобиколният път отлага пристигането му макар и само с няколко минути.

Твърде скоро се намери на булевард „Яфа“, който се спуска към площад „Цион“. Движението беше слабо, банките, магазините и кафенетата още не бяха отворили след обедната почивка. Зави остро надясно и пое нагоре по склона на „Елени Амалка“. Вече усещаше напрежението и се надяваше полковник Бен-Цион да бъде някъде извън службата.

Руският комплекс с множеството си сгради за религиозни архиви, затворнически килии и държавни учреждения представлява

нещо като самостоятелен малък град. Намира се върху голям плосък хълм откъм северната страна на булевард „Яфа“, но сякаш е на съвсем друга планета. Докато само на няколко метра от него йерусалимските граждани разговарят оживено по масичките на откритите кафенета или харчат парите си за шварма, сладолед и бански костюми, вътре в комплекса православни монахини се молят за опрощение, мускулести агенти на Шабак^[6] планират контраразузнавателни операции и палестински терористи се опитват да не се пречупят пред разпитващите ги следователи.

По булевард „Яфа“ влюбени си уреждат срещи, а в комплекса яростни съдии удрят с дървените чукчета по катедрите.

И неизвестно за всеки, с изключение на онези, които работят там, управлението за Специални операции на АМАН също се е настанило временно на това място.

Допреди два месеца всички големи разузнавателни организации работеха в района на Тел Авив. Главният щаб на ИА — израелската армия — се намира в центъра на Тел Авив в „Кирия“, а шефовете обичат цялата информация да им е подръка. Средният изток е място, където операциите и войните се развиват бързо, а изходът им зависи от светкавични рефлексии. Ако ти трябва нещо бързо — досие, разпечатка на съобщение, разузнавателна снимка или експерт, — не ти се иска да чакаш, докато пристигне отнякъде извън града.

„Специални операции“ притежаваха собствена сграда, твърде малка за бързото разрастване на Управлението. Полковник Ицик Бен-Цион непрекъснато искаше по-голяма, но финансовият отдел все се оправдаваше с липса на средства. Обаче при една рутинна проверка на сградата и по случайно съвпадение с най-разгорещените дебати за бюджета, „чистачите“ откриха „цатат“ — подслушвателно устройство. При това в шифровъчната зала. Бен-Цион само дете не припадна, подбра заместника си и хукна към щаба, където нахлу в кабинета на заместник-директора и половин час блъска по бюрото му. В Израел обикновено онзи, който вика най-силно, получава каквото поиска. А Бен-Цион изигра мелодраматичната си роля прекрасно. Крещеше за двата руски траулера, оборудвани за електронно подслушване, които се намират току пред Хайфа. Викаше как не можел даже да се изходи по нужда, без в Москва да му преброят лайната, и затова нищо чудно, мамка му, че хората му не могат да извършат и едно просто

елиминирани, щом като в залата за шифроване се прониква по-лесно отколкото при ярконска курва.

Искам нова, мамицата ви, СИГУРНА сграда! При това ВЕДНАГА!

И докато чиновниците покорно тръгнаха да търсят да закупят такава, на Бен-Цион му разрешиха да се изнесе от Тел Авив и да се настани временно в Йерусалим. Хората, които познаваха добре полковника, се усмихваха, защото беше изиграл ролята си перфектно. Ицик Бен-Цион страдаше от желание да си построи империя и с това постави първия й камък. Двама от агентите му се зачудиха доста недискретно по въпроса кой ли всъщност е поставил „бръмбарите“ и набързо се озоваха назначени за дълго като наблюдатели в Уганда.

Ейтан влезе в дългия паркинг, вече наполовина запълнен с цивилни и полицейски автомобили, но продължи да кара навътре в комплекса. Руската православна черква се намира в центъра, издигнала се величествено сред плоските, издраскани от куршуми държавни каменни сгради. Черквата има няколко каменни кули, завършващи с лъскави зелени куполи и златни православни кръстове, блестящи под слънцето. Около тези стълбове на вярата се издигат кулите на бдителността и страха — масивни радарни антени, мрежи за радиозасичане и сателитни чинии.

Екщайн мина с колата покрай Главния щаб на полицията, откъдето набити следователи ескортираха група млади араби към сградата на Върховния съд. Тълпа арабски бащи, майки и деца тревожно пристъпваха подир синовете и братята си, като вдигаха с краката си малки облачета прах. Точно под сградата на съда имаше малък паркинг. Всички коли на него бяха военни, но без изключение с цивилни регистрационни номера. Само някоя допълнителна радиоантена би могла да ги издаде. Ейтан паркира там. Просто още един държавен чиновник.

Управлението за специални операции беше избрало подходяща сграда за временната си резиденция. Дворът беше прашен, а входните врати с олющена боя. Потъмнелите месингови табели пред входа бяха напълно безинтересни и дори отблъскващи. На едната пишеше:

Международна асоциация за истина и отговорност в журналистиката

Друга представяше:

Университетски изследователски център за нелечими венерически заболявания

Трите етажа завършваха с плосък покрив, а потъмнелите от времето стени едва покриваха минималните естетически стандарти, изисквани от градската управа на Йерусалим.

По покрива нямаше антени, тъй като всички телексни, заглушителни, телефонни и сателитни кабели бяха прекарани под комплекса по комуникационни тунели и свързани към полицейските и пощенски кули. Прозорците на северната страна на сградата гледаха към Върховния съд и по този начин изключваха проблема от любопитни очи на цивилни. Северните прозорци гледаха към булевард „Яфа“, но там масивната фасада на Централната поща служеше като истински параван откъм улицата. Въпреки това всички прозорци имаха пердета и върху всяко стъкло беше прикрепена с вакуум специална диафрагма, трептяща със случайно избрани честоти, изпращани от централен предавател. Вибрациите пречеха на всякакви опити да „се разчетат“ било с лазерни или други устройства каквито и да било звукови вълни, преминаващи отвътре навън през стъклото. Разбира се, цялата сграда бръмчеше като разярено гнездо на оси. Но човек свикваше бързо и това не го дразнеше повече, отколкото шумът на климатичната инсталация. Затова пък тук тя работеше само през най-непоносимо горещите дни, и то единствено за да поддържа подходяща температура за компютрите.

Екщайн излезе от колата. Кракът малко го стягаше в коляното, но той остави бастуна и взе само куфарчето и малката торбичка с боклук. Пое дълбоко дъх с прохладния привечерен бриз, изправи рамене и тръгна.

Охраната при главния вход на пръв поглед изглеждаше повърхностна. Почти всички обществени сгради в Израел ползват частни охранителни фирми, за да пазят входовете им. Това са възрастни мъже в униформа, които проверяват куфарчетата и чанти за оръжие или експлозиви. Мъжът при входа на СпецОп в хладното фоайе не изглеждаше по-различен. Беше над петдесетте и носеше измачкана небесносиня риза с платнени пагончета и черна емблема с

кръстосани черковни ключове върху лявото рамо. Всъщност той беше бивш агент на Шабак. Казваше се Шломо Бернщайн и преди е бил шеф на сигурността на три от израелските посолства в чужбина. Беше понатежал от годините и твърде многото чуждестранна храна, но под на пръв поглед небрежната униформа още се криеше голяма сила. Освен това беше специалист по стрелба с мощния „Браунинг“, който почиваше в кобура на кръста му. Когато Ейтан приближи към бюрото, Шломо го погледна.

— Шалом, Тони — усмихна се едрият мъж. — Как е?

— Всеки ден е приключение. — Екщайн извади ламиниран пропуск. На него беше отбелязано най-високото разрешение за достъп на ИА, което позволяваше на приносителя да влиза във всеки военен обект в страната, без да му се задават каквито и да било въпроси.

Шломо продължи да се усмихва. Той дори не погледна към пропуска на Ейтан. Вдигна очи към малка телевизионна камера до тавана и натисна бутона на интеркома.

— Тони е — каза той на някакъв невидим чиновник.

Чу се тихо бръмчене и ключалката на металната входна врата щракна. Ейтан трябваше бързо да я дръпне, преди да се е затворила отново.

Екщайн беше някак обиден. Шломо би трябвало да прегледа пропуска му независимо от приятелството. За миг отново се превърна в оперативен ръководител.

— Знам, че ме познаваш, Шломо — каза той, като задържа вратата. — Но наистина би трябвало да поглеждаш това. — Той продължаваше да държи пропуска си в ръка.

Шломо го изгледа с вид на недоволен родител. Той протегна ръка, взе картата, извади списъка си, сравни два пъти лицето на Екщайн със снимката и му я подаде обратно.

— Все пак може да са ме уволнили снощи — продължи Ейтан. — Може да са ми отнели достъпа. Та аз може би идвам тук само за да убия Бен-Цион.

— Най-умната постъпка за цялата ти кариера — отвърна Шломо, докато прибираше списъка си.

Ейтан се изчерви занемал.

„Я Аллах — помоли се на Господ с общоприетия арабски израз. — Всеки ли знае какво чувствам?“

Той влезе в „подводната“ стая, като дръпна вратата и я затвори подире си. Тя представляваше нещо като метален шкаф с голяма огледална стена. Един глух глас му заговори.

— Шалом, Тони. Какво носиш?

— Днешните интервюта и боклук за пещта.

— Оръжие?

— Да, ама не е опасно.

Откъм спикера се чу изсумтяване и бръмченето на втората врата.

Главната квартира на Управлението за специални операции на АМАН приличаше напълно на всяко друго учреждение в Израел. Всички стени бяха циментови, покрити с унила светлосива боя. По твърдата им повърхност е трудно да се закачат картини, снимки, карти или диаграми. Пироните не се задържат и затова всичко се закача с пластмасови лепенки, макар че в Йерусалим лепилото бързо изсъхва и трябва непрекъснато да ги подменяш. Подовете бяха от типичните евтини, напукани плочки. Господ да е на помощ на екстравагантния чиновник, който би се осмелил да нареди да му се сложи мокет. Ярката светлина идва или от промишлени флуоресцентни тръби, или от висящи голи крушки, така че дори и най-загорелите и отпочинали чиновници да изглеждат бледи на работното си място.

Тъй като се бяха настанили наскоро, Управлението преживяваше период на контролирана разхвърляност, граничеща с хаос. Коридорите бяха тесни и нямаше място за бюро на рецепция или пък удобни столове за чакащи. Олющени дървени маси, затрупани с незасекретени ежедневни доклади и вестници, правеха преминаването съвсем трудно. Телефонни кабели, компютърни линии и шифровъчни канали се извиваха от стая в стая и придаваха на коридорите вид на ремонтираща се палуба на фрегата. Неизбежните стъклени чаши и чинийки си почиваха навсякъде, където служителите са решили, че не им се пие повече кафе. Нервни „Чистачи“ се занимаваха с важната си работа, без някой да им обръща внимание. Така че освен забързаните служители на разузнаването, които щъкаха от стая в стая, тук се забелязваше и странното присъствие на мъже с очила. Те пълзяха на колене и бърникаха по кабелите, контактите по стените и всякакъв асортимент електронни уреди, като че ли в сградата се помещава и детска градина с бавно развиващи се вундеркинди.

Екщайн се заизкачва по бетонното стълбище към втория етаж. Взимаше по едно стъпало, като първо поставяше левия крак, а после се отпускате върху десния. Носеше куфарчето и торбичката в лявата ръка, а с дясната се държеше за металните перила. До метално бюро в края на стълбището за втория етаж седеше млад мъж. Беше мускулист, въоръжен с пистолет, а на бюрото пред него имаше телефон и малка чаша с димящо турско кафе. Той приличаше на приемчик в затвор за опасни престъпници.

— Здравсти, Бавария. — Младежът беше невероятно сериозен и наричаше всички в Управлението с кодовите им имена, макар че това се изискваше само за действащите оперативни работници.

— Здравсти, Мошико — отвърна Ейтан. Той посочи към един предмет, приличащ на баскетболен кош без мрежа — сива, метална рамка, поставена до бюрото. — Къде е торбата за изгаряне?

— Нови правила — повдигна тъмната си вежда Мошико. — Бен-Цион иска вече всичко да се разчиства два пъти дневно. Сега ще качат новите торби. — Той протегна ръка към пликчето с боклук на Екщайн. — Аз ще го взема.

Екщайн притисна пластмасовата си торбичка към гърдите, имитирайки сериозността на Мошико.

— Това е прекрачване на заповедите.

— Прекрачи ми тая работа — отвърна Мошико и показа към чатала си.

Екщайн се изсмя и пушна торбичката върху бюрото.

— Не бой се — каза той. — Като излезеш на оперативна работа, няма да ти се налага да се занимаваш с такива тъпотии.

Мечтата на Мошико беше да бъде оперативен работник в „Куинс Командо“ — кодираното име на екипите за Специални операции. Но той беше емигрант от Чехословакия и поради това и двамата с Ейтан знаеха, че никога няма да стане. Цивилните от Мосад понякога използват руснаци, унгарци и чехи, но рискът от проникване е твърде голям и затова АМАН се стреми да избягва назначаването на евреи от Източния блок независимо от искреното им желание.

— Дай Боже — каза Мошико и вдигна очи нагоре, след което отново се зае да чете преведената на иврит новела „Човешкият фактор“ на Греъм Грийн.

Екщайн се отдалечи по коридора. Мина покрай „новинарската“, където телексите непрекъснато плюеха съобщения за терористични акции от световните информационни агенции и некодираните машини на израелските посолства в големите столици.

Следваща беше стаята за „легенди“, където три умни и привлекателни млади жени избираха имената на мисиите и участниците в тях. Бяха задължени да се отнасят сериозно към работата си и затова единственото свидетелство за оптимистичната им младост беше табелката на вратата, на която с калиграфски староанглийски шрифт беше написано:

Какво е името? То е роза и т.н., и т.н...

На вратата имаше остъклено прозорче, което внезапно се отвори. Една красива, луничава червенокоска на име Пнина показва глава и смигна на Екщайн.

— Бавария, скъпи!

Ейтан спря. Усмивката на Пнина винаги го караше да ѝ отвръща със същото.

— Здравсти.

— Не би ли искал ново име? — предложи му тя закачливо. — Тъкмо е време за смяна. Можеш да получиш.

— Не мисля, че е необходимо — отговори Ейтан с предателско самосъжаление.

— О, стига. Бавария е толкова... толкова... тъмно.

— Да. Ами ще си помисля. Благодаря.

— Става — отвърна Пнина, без да се обижда, и затвори вратата.

Още по времето, когато беше парашутен десантчик с нисш чин, сериозността, с която Ейтан изпълняваше задачите си, му спечели прякора Мрачния баварец. Кой знае защо той го прие като комплимент и затова беше избрал Бавария за кодово име в Управлението.

„Ще си го запазя — помисли той. — Като сувенир.“

Продължи да върви напред. Засега никой не беше забелязал, че е без постоянния си бастун. Е, то е като с пушенето, реши той. Никой не забелязва, когато най-после го изоставиш.

Внезапно се стресна, когато един капитан на име Хайнц изхвърча от шифровъчната стая. Хайнц беше на възрастта на Екщайн, с бялоруса коса, мрачни сиви очи и отличаващия го израз на откачен младеж, когото родителите сигурно са мразели.

— Свалете това проклето нещо! Веднага! — крещеше Хайнц, размахал яростно ръка към голям чертеж, залепен върху голата стена. Явно беше карикатура — план на етаж, начертан с черен маркер върху груба хартия. Всички служители бяха изобразени с фигурки, а над главите им в квадратни рамки имаше шеговити надписи като например: „Шифровъчна — най-доброто кафе и най-тъпите разговори“. Или: „Легенди — трите красавици — две моми и една омъжена, но все лесни“ и така нататък.

— Мамка ви, да не мислите, че тук е туристическо бюро?! — Хайнц продължаваше да се пени, докато двама от постоянната охрана на шифровъчната скочиха да свалят плаката. Наблизо беше застанала изчервена една жена на средна възраст, явно обидена от караницата на Хайнц.

— Да не си прекалил с кафето? — ухили се Ейтан към Хайнц, докато минаваше покрай него. Ядосаният капитан не му обърна внимание.

И трите етажа на сградата бяха строго охранявана зона, но може би наличието на барчето на втория етаж придаваше на района малко по-спокойна атмосфера. Там персоналът влизаше, за да насяда около полющените маси на по кафе и сандвич за кратка почивка, да си пусне парата, да поклюкарства за работата или за шефовете. В барчето човек можеше и да се посмее, което със сигурност беше невъзможно на третия етаж, където Ицик Бен-Цион ежедневно провеждаше сложни и мрачни съвещания за планиране чак до полунощ. А долу на първия етаж и в подземие то също нямаше никакво място за шеги. Там долу над масите с уреди се потяха Мъдреците, Наблюдателите и Скаутите, занимаващи се с микроелектронно оборудване, оръжия и експлозиви. Те не се шегуваха много. Защото една тяхна грешка би могла да коства твърде много на Управлението.

Та затова вторият етаж беше „народен“, както го наричаха служителите. И барчето беше винаги пълно и с кипяща атмосфера. Приличаше на барчетата във всяка обществена сграда с изключение на факта, че ако някога влезеше непознат, многогласните разговори стихваха мигновено. След няколко секунди всички внезапно променяха темата — баскетболни мачове, увехналите цветя в градината, хвалби с успехите на децата.

Когато Ейтан зави към „Личен състав“, чу края на спора на двама мъже, които излязоха от барчето зад него.

— Не можеш да направиш това, глупако!

— Защо не?

— Защото ще пренатовариш връзката. Ще изгори и ще зяпне, а после нищо не можеш да направиш. Никаква сигурност.

— Значи ще включим разпределител в системата.

— Трябва да е леко бе, задник! Иначе ще ти трябва камион, за да го преместиш!

Разговорът заглъхна по коридора. Мъжете слизаха към долните етажи. Ейтан се усмихна. Такива бяха разговорите в оперативния отдел.

Личен състав представляваше средна по големина стая. Покрай стените се издигаха високи сиви шкафове за папки, лавици за компютърни дискети и програми, както и списъци на създаващите се екипи за обучение. Имаше три бюра. Лявото беше на секретарката и върху него стоеше кремав компютър Ай-Би-Ем. Юдит, къдрокоса брюнетка с блестящи очи, седеше пред него и въвеждаше текста на предишните интервюта, донесени от Екщайн. Дясното беше на Цвика — весел и късметлия сержант, който работеше като куриер, шофьор и свързка, поради което се намираше извън Управлението по цял ден. Бюрото му беше съвсем чисто. Най-голямото бюро се намираше в дъното с гръб към прозорците. То беше на шефа на „Личен състав“.

Екщайн си нямаше бюро тук.

Юдит вдигна глава и му се усмихна. Той ѝ изръмжа шеговито с дебел, секси глас и тя се изчерви като всеки ден, когато я поздравяваше по този начин.

— Хей! — наклони глава зад монитора си Юдит. — Къде е бастунът?

— Ти забеляза! Обичам те! — тържествено произнесе Екщайн и продължи пътя си към прозорците. Настани се на стола пред бюрото на шефа си, доволен, че най-после ще остави крака си да почине.

Дани Романо погледна към него и му направи знак да изчака. Ейтан седеше търпеливо и наблюдаваше високото чело и меката черна коса на италианския еврейин. Романо приближаваше четиридесетте и винаги държеше между зъбите си незапалена лула. Всъщност се беше отказал от пушенето, но не виждаше причина да се откаже напълно от

успокоителното присъствие на лулата. Характерът му беше абсурдно приятен за човек, който работи напрегнато в разузнаването вече почти двадесет години. Никой не знаеше истинското име на Романо, защото понякога той пътуваше до Италия или Сицилия в изпълнение на кратки мисии. Явно прикритието му беше силно уязвимо и затова вече много рядко го използваша за оперативна работа.

Дани остави молива си, облегна се и преплете пръсти зад тила си, усмихнат с лулата в уста.

— Как мина днес?

— С тръпка — отвърна Екщайн. — Както винаги.

Романо поклати бавно и съчувствено глава.

— Пак ти повтарям, Ейтан — изрече той тихо, явно използвайки същия тон, с който обяснява жестокостите на живота на тримата си синове. — Имаш късмет, че изобщо можеш да ходиш. Даже да дишаш. Примими се. Ти беше комета.

Романо често наричаше Ейтан така, спомняйки си с лека завист предишната славна оперативна кариера на своя служител.

— Знам, знам — отговори Ейтан. — Но, о, приятели мои... — цитира той на английски.

— И о, врагове... — допълни Романо.

— Тя оставя прекрасна диря — изчурулика иззад компютъра си Юдит, която и преди беше чувала този стих.

— Ей! — размаха й пръст Романо. — Казал съм ти да не подслушваш и да не флиртуваш с женени мъже.

Юдит се изкикоти и продължи да пише.

— Е? — върна се Романо към работата. — Как изглеждаха?

Ейтан отвори куфарчето си и подаде бележниците.

— По мое мнение двама „да“ и трима „съвсем неподходящи“.

— Защо и тримата? — смръщи се Романо, когато взе бележниците.

— Единият е съвсем хладнокръвен и спокоен, вторият много нервен, а третият с прекалено голямо желание.

— А, значи вече си станал психолог.

— Професионален песимист — отговори Ейтан, но тонът му показваше известна обида. — Ако не искаш да го чуеш, не ме питай.

— Скъпи приятелю — усмихна му се Романо, но всъщност беше напълно сериозен. — Ако можеш, аз бих отстранил докторите,

психолозите и детекторите. Бих оставил само теб да проведеш цялото интервю и да ги приемаш или отхвърляш. Знаеш, че е така.

Ейтан наведе глава, приемайки извинението като комплимент. После се изправи. Внезапно усети болка в коляното и му се поиска да си беше взел бастуна поне като морална подкрепа.

— Е, тръгвам си.

— Хей! — възкликна Романо, загледан в бележниците. — Мислиш ли, че Юдит ще успее да дешифрира почерка ти?

— Тя просто чете мислите ми — отговори Ейтан, без да поглежда секретарката. — Освен това винаги може да ми се обади вкъщи.

— О, сигурна съм, че на Симона много ще ѝ хареса — обади се иззад монитора си Юдит.

— Тя ми има доверие — увери я Ейтан на излизане. Докато отваряше вратата, Юдит се изсмя.

— Няма да има интервюта до сряда — извика подире му Романо. — Обаче идвай тук да ни помагаш за биографиите.

Ейтан щракна пръсти в знак на съгласие, а после излезе в коридора и зави наляво вместо към изхода.

— Хей — извика Дани. — Накъде?

— Да видя Бени.

Романо цъкна с език.

— Искан ми се да не си създаваш неприятности, Бавария.

— Да. Аз също — отвърна Екщайн.

Трябваше да си тръгне направо за вкъщи. Бен-Цион беше заповядал на Екщайн да престане да рови по случая Камил, а това означаваше да стои настрана от отдел „Проучване“. Но Бени Баум все още му беше близък приятел, а не можеш да заповядаш на човек да сложи край и на приятелствата си. Ейтан не беше виновен, че сега Бени е шеф на проучванията, нали?

В сравнение с „Личен състав“, отдел „Проучване“, намиращ се в края на коридора, приличаше на лудница. На Бени Баум така си му харесваше. А хората му се шегуваха, че дори и да бъде принуден да се пенсионира и да стане директор на детска градина, той би я ръководил пак така. С изкряскани заповеди, планиране на дейности и скок от място в атака, като боен командир, какъвто ще си остане завинаги. Сред израелската разузнавателна общност Управлението за проучвания

на АМАН, намиращо се в Тел Авив, нямаше равно като мозъчен тръст за събиране, обобщаване и анализиране на суровата информация. Отделът на Бени Баум в СпецОп беше само по-малка негова версия. Той можеше да използва по желание всякакви ресурси — като се започне от Мосад, през АМАН, Шабак, та чак до държавната полиция. Бърлогата му преливаше от досиета, компютърни разпечатки, шифрови книжлета, видеоленти. Вътре имаше място поне за три бюра и също толкова плотове за терминали, на които да работят максимум петима аналитици. Но Бени Баум беше използвал всеки сантиметър от пространството. Имаше четири различни компютъра, видео-апаратура с четири глави и цветен монитор, късовълнов приемо-предавател „Тадиран“ и масивна база данни в четири, достигащи до тавана метални шкафа. Баум нямаше собствено бюро, защото работеше по-добре прав. Освен това така можеше да настани още двама души в стаята, където обикновено имаше седем, плюс самия него. Атмосферата винаги беше задавена от цигарен дим. Въпреки вълната против пушенето, обхванала западния свят, Баум окуражаваше този навик, твърдейки, че пафкането и хващането на цигарата подобрява умствените рефлексии.

Благодарение на изкривените представи за престъпление и наказание на полковник Бен-Цион, Бени Баум беше отстранен от оперативния отдел след Богенхаузен. Но той беше успял да извърти нещата в своя полза и сега оперативният не можеше да диша без него.

Върху вратата на отдела на Баум нямаше написана с букви табела. Надписът „Мешкарим Вехакирот“ (Проучване и изследване) не беше преживял прехвърлянето от сградата в Тел Авив. Вместо него Баум беше намерил отнякъде един голям черно-жълт триъгълен пътен знак. По него нямаше думи, а се виждаше силуетът на поприведен мускулест мъж, забил лопата в купчина пръст.

Защото Бени точно така разбираше работата и искаше персоналът му също да го знае — трудолюбиво копане до изпотяване, с навити ръкави на ризите, а не чисто интелектуалната, заседнала дейност, която кара задника ти да омекне и унищожава вдъхновението.

Екщайн бутна пътния знак. Вратата се отвори и той веднага бе поздравен от облак цигарен дим, миризмата на турско кафе и какофонията на компютърните принтери. Също и от гръмовния бас на Бени.

— Не, Гади — почти крещеше Баум. — Не искам това сега. Дай ми онова, което ти поисках.

— Ама, Бени — скандалджийски и почти като неподчинение звучеше женски глас. — Имаме двадесет процента увеличение на глаголите и съществителните. Трябва да започнем от самото начало на файла и да попълним някои от празнините.

— Боже мили! — чу се плясъкът на дланта на Бени по собственото му чело. — Колко пъти трябва да ти го кажа, Шоши? Имаме над три хиляди предавания. Ако започнеш да коригираш всяка страница, докато стигнеш до средата, Арафат вече ще живее в Хайфа!

— Добре, добре — обади се някой друг.

Възраженията престанаха и чуването по клавиатурите на компютрите се усили. Екщайн затвори вратата и Баум се извърна от мястото, където беше застанал като диригент, размахващ ръце и извличащ музика от различните си „секции“.

Бени Баум беше висок само метър и седемдесет, по-нисък от Екщайн, но имаше широкото тяло на състезател по ръгби. Вечно се бореше с коремчето, дължащо се на германската кухня на жена му, но смяташе, че ако си купи по-голям номер панталони, ще бъде като да се предаде по време на война. Затова постоянно подръпваше нагоре колана на панталона си. Пушеше неспирно, но продължаваше всеки уикенд да играе футбол с двамата си подрастващи синове и се говореше, че може да победи на канадска борба всеки от оперативните агенти на Управлението.

Като Ханс-Дитер Шмид той беше главен командир на операция „Флейта“ и изцяло отговорен за убийството на Мохамед Наджиз. Но за разлика от Екщайн духът на Бени не пострада от фиаското в Богенхаузен. Той гледаше на разузнавателната работа като на продължение на истинската война. А на война човек допуска грешки, приема ги, плаща за тях и продължава напред.

Бени носеше бяла риза на светлосини райета с къси ръкави, малки пагончета и няколко закопчани джоба. Голямата му плешива глава и разперени уши блестяха от пот, а ризата беше потъмняла под мишниците. Той протегна едрата си ръка.

— Ейтан! — викна Бени, като че ли не е виждал Екщайн от месеци, макар да бяха закусили заедно вчера. — Защо тези хора не ме слушат?

Екщайн стисна силно ръката, за да не отстъпи на силата на Баум.

— Явно защото ти нямат уважението.

— Уважаваме го — обади се някой из задимената атмосфера. — Само дето не го харесваме.

— Млъквай и бачкай — изръмжа Баум, без даже да се обърне. — Как мина днес? — погледна той със симпатия към Екщайн.

— Дръж се сериозно — усмихна му се Екщайн.

— Ти се дръж сериозно — отвърна Баум. — И се взимай на сериозно. Само така ще се справиш.

— Може пък да ми харесва така.

— Да бе. А баща ми е бил откачен.

— Че то така ти пише в досието — засмя се Екщайн, а Баум го плесна по рамото. Внезапно Бени се обърна отново към хората си:

— Е!? Яблоковски, какво става?

— Нали искаше да го запишем на хард-диска. Сега ще чакаш — отговори млад, очилат мъж, който се трудеше над един от компютрите.

— Гадни, самонадеяни копелета — изръмжа Баум.

— Ех, такава си е израелската армия — въздъхна Ейтан.

— Тая ни търпимост към социалистите ще ни вземе главите — изпухтя Баум.

Екщайн огледа стаята. Ставаше нещо сериозно. Усещаше го в атмосферата, чувстваше го по тревожната концентрация, която обхващаше разубавача винаги, когато по канала започва да тече нова информация. И четирите компютърни терминала бяха заети. Младите мъже и жени, всеки от които имаше висока научна степен, се бяха нахвърлили на клавиатурите си като врани на царица. Други двама мъже преглеждаха документи пред високите до тавана шкафове, а в далечния ъгъл до прозорците, прелиствайки малко омачкано тефтерче, седеше още една дребна фигура.

Всички в стаята познаваха Екщайн и винаги се отнасяха приятелски с него. Макар и изпаднал в немилост, на него продължаваха да гледат като на оперативен агент, на фигура от онзи друг свят на смелост и опасности, каквито те никога няма да изпитат. Винаги го зяпаха с известно възхищение, но днес компютърните войници не му обръщаха никакво внимание.

— Какво става? — попита Екщайн.

Баум весело вдигна вежда. Ейтан не беше от отдела му и от него се очакваше да се съобразява с изискванията, които ограничават информацията до необходимото за служителя равнище. Само с няколко избрани личности като Екщайн Баум понякога нарушаваше правилата.

— Той има ли право на достъп за това, Бени? — попита, без да вдига глава от малкото си тефтерче, дребната фигура до прозореца.

— Имам право на достъп до ключоци, Очко — отвърна му Екщайн през тракането на принтерите.

Някой се изсмя. Бени Баум запали цигара, ухапа я между зъбите си и постави юмруци на хълбоците си.

— Ключката е, че Мосад са разчели голяма част от кодовете „Хиперион“ — каза Бени.

Очите на Екщайн се ококориха.

— Мосад ли?

— Така казва ключката.

Между Мосад и АМАН съществува исторически, здравословен дух на конкуренция, но сътрудничеството по повечето въпроси е на високо равнище. Много служители се местят заради кариера от едната организация в другата и затова нивото на завист рядко надхвърля здравословната норма.

— Получихте ли го? — попита развълнуван Ейтан.

— Преди час по куриер, черно на бяло — ухили му се Бени. — Или по-точно сиво на бежово. — Виждаше се, че е доволен и триумфиращ. Бени не беше ревнив. За него нямаше значение кой е спечелил сражението, щом като е постигната победа.

— Това не е ли в юрисдикцията на „Шифровъчния“? — попита Ейтан.

— Юрисдикцията е само извинение да се работи по-малко — изръмжа Бени.

— „Хиперион“, а? — със завист изрече Ейтан. — Можеше да ни послужи, Бени. — Явно си беше спомнил за дните им на оперативния фронт.

— Някой друг ще го използва — отвърна Бени. — Седни някъде. — Беше забелязал липсата на бастуна и посочи към крака на Ейтан. — Не бива да го пресилваш от първия ден.

— Няма нищо. Ще постоя.

Кодовете „Хиперион“. Всички от Управлението за проучване работеха отдавна по тях. Вероятно от две години насам. Институтът „Хиперион“ беше действал нелегално в Париж под прикритието на курсове за езиково обучение. Всъщност той беше място за срещи на френски, германски и италиански терористи, също както и на хора от ЕТА, ИРА и ФОП. Институтът се е ръководел от офицер на КГБ, личността на когото не беше известна. Накрая дейността по нелегално закупуване на оръжия и планиране на терористични актове била провалена от невнимателните действия на двама членове на „Червените бригади“ — Маурицио Фолини и Оресте Скалцоне.

„Хиперион“ бил закрит под заплахата на разследване от страна на италианския съд, но израелците все пак бяха успели да съберат огромно досие от прехванати шифровани съобщения между института и Москва. Разшифроването на кодовете би разкрило много от следите на международните терористични организации в Европа.

Бени не се интересувахе изобщо от празните приказки, които бяха се разменяли между Париж и Москва. Той искаше имената, макар и кодирани, на главните играчи, местата на влизане и излизане и датите на операциите. Независимо колко е сложна технологията на шифроването, личните имена не могат да бъдат част от случайно подредените букви и знаци. При изпращането на кодирани съобщения те винаги са оградени отпред с представката СПЕЛ и в края с ЕНДСПЕЛ. Това дава надеждата да се хванат и няколко други думи, като се огледат съчетанията, ограждащи от двете страни разшифрованото име.

— Не знам, Бени — отново се изправи жената на име Шоши. — Продължавам да смятам, че трябва да прегледаме всичко.

— Боже мой! — вдигна ръце към небето Бени. После внезапно се успокои, скръсти ръце пред гърдите си и се обърна към всички в стаята: — Знаете ли какво? Нека Очко да реши.

Дребният мъж в ъгъла вдигна глава. Той бутна очилата с черни рамки нагоре по носа си и отметна кичур коса от оплешивяващото чело. Очко беше сянката на Баум, някога детски шампион по шах, а сега доктор по геополитически стратегии. Беше на тридесет години, но изглеждаше на четиридесет. Бени го използваше като дяволче върху рамото — оперативния песимист. Той работеше с Бени от доста години и дори беше придружавал по време на мисии майора от Специални

операции. Работата на Очко беше да оглежда внимателно операцията от теоретичния ѝ модел до изпълнението, а после, когато му поискат, да посочи устно всички потенциални провали, които биха могли да объркат мисията.

Беше получил прякора си в резултат на езикова грешка на един роден в Америка агент. Онзи беше превел неправилно „черноглед“ на иврит, наричайки дребния мъж „черното око на Бени Баум“. Когато смехът затихнал, дребната сянка на Бени си останала с името Очко.

По време на Богенхаузен Очко лежеше в Тел Авив с вирусен грип. След това обаче беше последвал Бени в отдел „Проучване“, където продължи да изпълнява мрачната си функция.

— Е, Очко? — обърна се Баум към мрачния мъж. — Очакването направо ме убива.

Всички в стаята чакаха. Никой не можеше да накара Очко да бърза. Той потърка закръглената си брада и се загледа в пространството. Най-накрая се обърна към терминала, където седеше Шошана.

— Бени е прав, Шоши — прошепна Очко прегракнало. — Ти не си Клеър Стърлинг, а ние не пишем трактат за злото, което носи подкрепата на Източния блок на международните подривни елементи. Просто извади всички СПЕЛ и ЕНДСПЕЛ заедно с по пет думи преди и след тях. — След като го каза, той отново се зачете в тефтерчето си.

— Видяхте ли! — възкликна Бени Баум и плесна с ръце. — Ето защо той получава големите премии! — Това, разбира се, си беше жив майтап, тъй като заплатите в израелската армия едва ли могат да се нарекат щедри, а премии там изобщо няма.

— Добре, ще изкарам списък на първите триста — обади се Яблоковски откъм своя терминал.

— Разпечатай го — подвикна Баум.

Тракането на машините се засили.

— Ами какво ще кажеш за „Флейта“? — внезапно попита Ейтан. Бени се извърна. Изглежда тъжно Екщайн.

— Стига, Ейтан...

— Защо не, Бени? Няма да навреди. Нека машините го направят.

— Не можеш да се отървеш от призрака, нали?

— Не, нито пък ти, така че не се преструвай.

Баум наведе голямата си плешива глава и плъзна длан по темето си. Издуха облак дим. После се изпъна.

— Добре. Гади! — Той посочи с пръст вдясно. — Разпечатай файла на Яблоковски, а после направи извлечение за „Флейта“.

— Халил?

— Не бе, идиот такъв! Това е нашето кодово име за него. Опитай ГРЕГОР, АСУАН и СИДОН, но първо изтегли всички пет и шестбуквени имена и създай отделен файл.

— *Отмени* тази заповед!

Гласът изгърмя откъм отворената врата и с изключение на тракането на принтерите в стаята настъпи мъртва тишина, а всички служители вътре замръзнаха. Облакът цигарен дим внезапно се насочи към отвора и сред мъглата му се видя високата фигура на полковник Ицик Бен-Цион.

Командирът на управление „Специални операции“ на АМАН влезе в стаята. Беше твърде висок за рамката на вратата и трябваше да наведе глава, но студеният му поглед остана втренчен в Баум и Екщайн. Ицик Бен-Цион имаше неприятното предимство на високите мъже, особено сред обикновено средните на ръст евреи. Дори и без да каже дума, той излъчваше власт. Освен това от четиридесет и шест годишната му глава все още не беше паднал и един от гарвановочерните косми, с които си бе роден. Беше малко посивял на слепоочията, но космите там имаха цвета на стоманена тел. Очите му бяха почти черни под също черните вежди, а острият му нос се надвесваше над стиснатите устни като клюн на ястреб.

Той блъсна по вратата с една от едрите си длани.

— Екщайн, какво правиш тук?

Кой знае защо Ейтан не беше изненадан от ненавременната поява на Бен-Цион.

— На гости съм.

Полковникът не обърна внимание на оправданието.

— Казал съм ти и преди и няма повече да повтарям. Нямаш право да се отклоняваш от оперативните си параметри и ти е забранено да пречиш на *важната* работа, която се върши в тази стая.

Екщайн пламна. Коляното внезапно го заболя и му се прииска ужасно да седне, но изглежда упорито Бен-Цион.

— Аз го помолих да дойде — излъга Бени Баум. Той никога не отстъпваше дори и пред шефа си. Сега хвана колана си и вдигна нагоре панталона, като че се подготвя за юмручен бой. — Ако вече не си забравил, Ицик, аз имам правото да извикам всеки от агентите, по всяко време, щом като работата ми го изисква.

Бен-Цион не обърна внимание на майора. Нямаше намерение да се хваща на публичен спор с Бени Баум. Вместо това продължи да се кара на Ейтан.

— Освен това трябва да ти припомня, господин Екщайн, че въпросите, засягащи „Флейта“, повече не ти влизат в работата. Няма да позволя да се губи ценното време на тези хора, за да преследваш ти някакъв студен труп. — Сега очите на Бен-Цион почти пламтяха и на Ейтан му се стори, че ей сега ще му пламне косата. — Имаме предстоящи операции, които изискват моментално осъвременяване. Спасяването на *твое* самочувствие не съществува като задача в списъците ми.

На Екщайн му писна. Нямаше намерение да стои тук като слуга и да слуша крясъците на Бен-Цион, нито пък да чака да го изхвърли от стаята. Той вдигна куфарчето си и тръгна към вратата.

— Сигурен съм, че имаш достатъчно писмена работа — извика подире му Бен-Цион.

Кръвта на Екщайн кипеше в ушите му. Чу стъпки, които го следваха, и закуца бързо с побелели устни по коридора.

— Ейтан — извика го гласът на Бени Баум. — Утре вечер в седем. Дватама със Симона. Мая ще прави виенски шницели.

Екщайн продължи да върви. Погледът му беше замъглен от ярост и унижение. Едва забелязваше любопитните глави, които се показваха от вратите на канцелариите, чудейки се кой ли е обект на яростта на Бен-Цион, чийто гръмовен глас още кънтеше по коридора.

От вратата на „Легенди“ внезапно се показа разтревоженото лице на Пнина.

— Бавария?

— Лека нощ — каза Екщайн и забърза напред, като накуцваше мъчително по студеното и тъмно стълбище.

Когато в седем часа вечерта Ейтан още не беше пристигнал вкъщи, Симона започна да се тревожи. Тя, разбира се, не беше познавала съпруга си по време на работата му като оперативен агент, когато не се прибираще в апартамента си дни наред или изобщо изчезваше от страната, без да се обади на приятели или на семейството си. Настоящата му служба, към която направо се влачеше всяка сутрин, имаше точно определени работни часове. Той рядко се прибираще след пет часа. Но по време на редовната си военна служба Симона беше работила като оператор по радиозасичане във военновъздушните сили в Тел Авив. От тези две години служба в „дупката“ тя знаеше, че когато нещо става, хората от разузнаването често губят представа за времето. Надяваше се, че Ейтан просто е потънал в решаването на някаква важна задача. Това би било добре за него. За двама им. Естествено, всички останали по-тревожни причини за закъснението му бяха минали през главата ѝ и искаше да позвъни в службата му. Но нямаше да го направи. В Израел жените на военните не се обаждат в службата, освен ако не раждат в момента или в къщата има пожар. Всеки в страната знае, че истинските герои на израелската армия са съпругите, които чакат мълчаливо и стоически. Симона нямаше намерение да разрушава този образ.

Самата тя беше прекарала тежък ден. Сега работеше в детското раково отделение в болницата „Хадаса“ и лицевите мускули ѝ боляха от непрекъснатото напъгане да се усмихва. Краката ѝ горяха от безкрайното ходене по твърдия, покрит с плочки под на стайте и коридорите.

Но тя винаги се радваше, когато се прибираще вкъщи и изкачваше трите етажа до апартамента им в източната част на „Талпиот“. Макар и под наем, апартаментът беше много повече от онова, за което биха си позволили да се надяват Симона и Ейтан. За йерусалимските стандарти той беше огромен, с три спални, голяма веранда и две бани на втория етаж. Основното ниво се състоеше от широк салон, покрит с паркет от тиково дърво, от който се излизаше на друга обширна веранда. Към главното помещение имаше трапезария, обзаведена по американски образец кухня и дори малка стаичка за пералня и сушилня. Освен това в хола имаше камина, нещо което Симона беше виждала само по американските филми.

В днешно време всички наеми в Израел се обявяват в американски долари вместо в нови шекели. Младото семейство Екщайн никога не би могло да си позволи месечния наем от 700 долара, ако службата на Ейтан не му отпускаше допълнителните 300 долара за квартира. Когато видяха апартамента, те моментално се влюбиха в него и решиха да пестят, за да могат да си плащат наема.

Така че каквито и да биваха трудностите на работния им ден, Ейтан и Симона почти винаги се успокояваха от лукса на жилището си. Семейните приятели винаги зяпваха от учудване, като видеха екстравагантността на това жилище. Но когато питаха типично по израелски за размера на наема, Ейтан тайнствено промърморваше: „Нали знаете, Министерство на отбраната...“, с което веднага им запушваше устата. Ако собственикът се съгласеше да го продава, Ейтан и Симона знаеха, че ще направят и невъзможното, за да купят апартамент 18 на улица „Маалот ел Рам“ №521.

Симона беше свалила изпотената и миришеща на болница сестринска униформа. Беше си взела душ, измила гарвановочерната си коса и навлякла чифт джинси и лека памучна блуза. Сега беше застанала боса на основната веранда между дългите правоъгълни кашпи с петунии и бели магнолии. В едната си ръка държеше чаша с портокалов сок и гледаше към Юдейската пустиня. Виждаше как арабските къщи в Сур Башер стават розови от залеза. Опитваше да не поглежда часовника си, но едното ѝ ухо се слушваше за звъна на телефона.

Ейтан се прибра в 7:20. Отново се опираше на бастуна и беше полупиян. Беше ходил на билото на Армон Анацив — хълма на лошия съвет. Там се намираще седалището на ООН. От това място се откриваше най-хубавата панорама на Йерусалим и когато имаше неприятности, Ейтан често отиваше там, за да поседи на билото. Гледаше куполите, кулите и извитите стени, които сменяха цвета си със залеза. Сега строяха алея за разходки по хълма. Скоро всеки турист от страната щеше да тъпче с крака тайното местенце за съзерцание на Ейтан. Щяха да ближат сладоледи и да щракат с фотоапарати. Но засега там имаше само едно малко ресторантче, вдълбано в камъните на хълма, което почти не се виждаше от пътя. Ейтан беше седял върху тревата, загледан в далечния Храм на Скалата, докато отпиваше от трите кутийки бира „Макаби“ и се опитваше да си докаже, че все още

има няколко неща, заради които би трябвало да е благодарен на Господа.

Докато изкачи трите етажа до апартамента, на които упорито не беше обърнал внимание, когато подписваше договора за наем, той вече се беше изпотил, а коляното му направо гореше. Яростта му отново се бе върнала.

Симона изтича откъм верандата, за да го поздрави като вярно кутре.

— Слава Богу! — възкликна тя. — Разтревожих се.

Ейтан хвърли куфарчето и бастуна върху зеления скандинавски диван. Тръшна се върху черния стол-люлка и удари тила си в дървената му облегалка. Затвори очи.

— Не трябваше. Аз съм застрахован за смърт и инвалидност.

Симона се направи, че не чува глупавата забележка, и целуна Ейтан по стиснатите устни. Устата ѝ беше мека и студена от ледената напитка.

Ейтан отвори очи.

— Извинявай за това, дето го казах. — Той бръкна под ризата си и свали пистолета с кобура. Остави го върху ниската дървена масичка.

— Няма нужда да се извиняваш. — Симона продължаваше да се усмихва, но големите ѝ зелени очи гледаха тревожно. — Пил си толкова рано? Нетипично за израелец.

— Аз *не* съм израелец благодарение на проклетата ми кариера.

Симона седна върху дивана с чашата в ръка. Дори и в това студено и мрачно настроение, Ейтан не можеше да охлади топлината на жена си, нейната красота, извивката на едрите гърди под блузата и елегантността на дългите ѝ тънки пръсти.

— Какво ти се е случило днес, Ейтан?

— Господи, искам цигара, Мона. — Той обичаше да я нарича така, а тя харесваше да чува това умалително име. Беше чуждестранно, секси. Симона извади цигарите от джоба на ризата на Ейтан, запали една и я постави в устата му. Мислите ѝ за миг се върнаха към раковото отделение, но тя ги отхвърли.

— Слушам те — подкани го тя.

— Ицик Бен-Цион. Това ми се случи. Винаги все това ми се случва.

— Аххх. — Симона се облегна на дивана. Погледна през бялата арка на стената към верандата, тъмните хълмове и блестящите звезди. Това беше болезнен въпрос и никога нямаше да отпадне. Ейтан е бил боеви офицер, а сега седеше зад бюро. Виждаше този синдром и преди. На всичкото отгоре този идиотски полковник не позволява на Ейтан да забрави нито за миг онова, което беше наранило съпруга ѝ физически и психически. Онова, което го беше превърнало в уязвимия мъж, когото тя обичаше. Но пък по този начин той нямаше да може да го преодолее, нямаше да издържи даже до частичното си пенсиониране. Опитваха да си създадат дете, трябваше им субсидията за наема, родителите им не бяха богати и щеше да се наложи сами да задоволяват многобройните детски нужди. Ако Ейтан не успееше да издържи, тяхното гнезденце от приказките щеше да изчезне.

— Ще напусна — внезапно изрече Екщайн и се изправи от стола. Остана заслушан за миг, а после излезе на верандата и се опря на парапета от ковано желязо.

Симона последва съпруга си, но остана малко зад него.

— Няма смисъл да го търпя — продължи Ейтан. — Да му служа за боксова круша. аз съм млад. Ще си намеря друга работа. Ще се оправим някак. — Той внезапно пусна цигарата и я смачка с тока на обувката си.

И двамата знаеха какво означава да се оправят. Симона помълча известно време. После заговори.

— Мъжът ми все ми повтаря: „Не купувай храна, когато си гладна, и не вземай решения, когато си ядосана.“

— Обаче мъжът ти е идиот — изсумтя Ейтан.

— А може би е просто гладен — предположи Симона. — Щях да правя скара тази вечер. Шашлик.

— Звучи добре — отвърна Ейтан. — Но не съм гладен. — Той се обърна и Симона видя дълбочината на обидата в очите му. — Просто съм изтощен, Мона. Изморен съм до смърт.

Тя го хвана за ръката, прехвърли я през рамото си и го поведе навътре към хола, прегърнала го през кръста.

— Тогава дремни малко — каза тя, докато го водеше нагоре по стълбата. — Пък после ще видим.

В спалнята Симона спусна щорите на прозореца. Стаята се покри с тъмни сенки, прорязани от светлите лунни лъчи, които се

промъкваша между процепите. Тя положи Ейтан по гръб върху леглото, свали обувките му, чорапите и джинсите, докато той лежеше втренчен в тавана. После тя коленичи върху матрака, наведе се и го целуна по устните.

— Ти трябва да направиш само едно нещичко за мен — прошепна тя. — А останалото е моя работа.

Тя се изправи и започна да разкопчава блузата.

Сексът беше последното, което би минало през ума на Ейтан, и той беше готов да протестира. Но после се сети за бебето. Симона го беше предупредила, макар и закачливо, че тези четири дни от цикъла ѝ са жизненоважни и независимо от настроението, проблемите, скандалите или късния час те ще се любят. Не че Ейтан обикновено възразяваше, тъй като той също нямаше търпение да се увеличи семейството му. Но как би могъл да предвиди гадните събития от днес? И как да се „представи“, когато се намира в такова настроение?

Но още докато я гледаше, разбра, че се е предал. Тялото на Симона продължаваше да го изумява както онзи първи път, когато почти преди да го изпишат, бяха останали сами в празната стая в „Асаф А-Рофе“. Стройната ѝ леко загоряла фигура, мекият тен на кожата и младежките извивки на гърдите. Черните блестящи косъмчета на триъгълничето над стройните ѝ бедра, които можеха да го възбудят дори и да е почти мъртъв.

Тя се приближи до него само по бикини, защото обичаше да започва така — да остави нещичко за събличане. Той почувства как се втвърдява от влагата на меките ѝ устни, от усещането на гърдите ѝ върху кожата си, от начина, по който започна да изчезва всичката болка от този ден.

Винаги когато се любеха, Симона беше отгоре, защото коляното на Ейтан не можеше да понесе тежестта на друга поза. Но този път с нарастването на страстта му, подкрепена от остатъците на яростта, той отново „изхвърли бастуна“. Внезапно седна, с което изненада Симона, хвана я за раменете и зацелува врата, гърдите, вдлъбнатината под ребрата ѝ, а тя се изпъна със стон назад. Тогава той я обърна по гръб, а тя не го възпря, докато му помагаше да свали нейното и своето бельо. А после те се сляха трептящи и задъхани, прилепили устни, докато пръстите им се забиваха в плътта на другия във финалната тръпка на страстта.

Минаха дълги минути, докато дишането им се успокои бавно. Ейтан лежеше отгоре, а Симона го беше прегърнала доволна. Алкохолът, тревогите, физическото напрежение и отпускането бяха взели своето. Симона се измъкна изпод заспалия си съпруг, целуна го леко по ухото и го покри с тънък чаршаф. После облече халата и излезе на пръсти да си приготви вечеря.

Той сънува много неща. Стряскаше се и скимтеше като куче от бодлите на спомените. Сънува армията, спускането с парашути из нощните пустини, катеренето по заоблените планини на Ливан, гонитбите в коли без спирачки из дъждовните улици на безименни градове.

Но повече от всичко сънува Амар Камил.

---

[1] Силно религиозни евреи, спазващи строго законите на Стария завет. — Б.пр. ↑

[2] Влез (иврит). — Б.пр. ↑

[3] Израелското военно разузнаване. — Б.пр. ↑

[4] „Йедиот Ахоронот“ — израелски всекидневник. — Б.пр. ↑

[5] На иврит означава буквално „мир“, но се употребява обикновено и като поздрав при среща, сбогуване, по телефона, в писма и т.н. — Б.пр. ↑

[6] Държавната служба за сигурност на Израел, известна още като Шин Бет. — Б.пр. ↑

2.

ЕДНО МАЛКО ИЗРАЕЛСКО ГРАДЧЕ

Йоси Йерушалми се събуди както винаги със слънцето, блеснало в очите му. Беше съзнателно подлагане под силната утринна светлина, в съответствие с дългогодишната практика на Йоси да си избира спални, които да не разрешават проявата на лошите му нощни навици. Цял живот Йоси се бореше с желанието да спи до късно и да се излежава след определен час. Принуден да победи собствения си метаболизъм, той махаше щорите от прозорците си, не разрешаваше поставянето на завеси и поставяше леглото си така, че първите лъчи на слънцето да блеснат право в очите му. Нито звънът на будилници, нито силната музика от радиото можеха да го събудят. Единственото ефикасно оръжие беше заслепяващият сигнал на Господ.

Съпругата на Йоси, Рина, никак не обичаше утринните навици на съпруга си, но успя да се нагоди. След една година брак утринните лъчи и ярката какофония от светлина и птичи подсвирквания, отекващи от стените на банята, вече не й правеха впечатление. Докато съпругът ѝ се бореше с клепачите си, тя се обръщаше и продължаваше да спи. Освен, разбира се, ако бебето не я призове.

Но точно тази сутрин на Йоси съвсем не му беше нужна помощта на природата. Той почти не беше спал, но скочи от леглото, като че е почивал цели осем часа. Най-накрая щеше да наруши приятната монотонност на съществуването си, тръгвайки на дълга командировка. Почувства известна вина, задето изоставя Рина и бебето, но кракът му не беше стъпвал извън *Петах Тиква* от деня на сватбата им. Затова промяната беше приятна и той се чувстваше изпълнен с очакване.

Въздухът в стаята беше студен, съвсем необичайно за Израел толкова късно през пролетта. Рина беше отметнала синьото вълнено одеяло чак до кръста си и Йоси нежно го издърпа върху рамената ѝ, покривайки разрошените краища на дългата ѝ руса коса. Тя не се помръдна, но очите ѝ бяха стиснати, като че ли вече е будна, но изобщо не желае да започва този ден.

Вратата на спалнята беше откряната, за да могат да чуват бебето. Йоси се измъкна гол и треперещ от студ, докато пресичаше ледените плочки на хола към кухнята. В края на продълговатия хол имаше високи от пода до тавана прозорци. Слънцето грееше през изправените метални ламели на щорите и хвърляше по пода къдрави сенки от големите листа на висящите растения. Но още не беше толкова силно, че да топли.

Йоси напълни металния чайник с вода от чешмата. Пръстите му трепереха, докато драскаше кибрита и палеше газовата печка. Постави водата да заври и притича в банята.

Израелският метод за слънчево отопляване на водата е вероятно един от най-ефикасните, но непубликувани продукти на израелската държава. Резервоарите върху покрива пропускат тънки пластове вода между алуминиеви пластини и панели от увеличителни стъкла. Няколко минути след изгрева на слънцето Йоси вече имаше достатъчно топла вода, за да се избърсне. Той се разгледа в огледалото, докато се сапунисваше с четката за бръснене. Остана доволен от тридесет и пет годишната си физиономия. Главата му беше покрита с къса, къдрава, червеникаворуса коса. Челюстите му бяха широки и силни, носът по-скоро прав и почти не семитски, ако не се смята малката му гърбавина. Устните можеха да са по-плътни, защото така показваха известна липса на твърдост, но пък усмивката компенсираше това. В ъгълчетата на очите му почти нямаше бръчки, а ирисите им бяха толкова ярки и зелени, че изглеждаха почти неестествени.

Той включи тихо малкия транзистор до мивката. „Галей Цахал“, армейската радиостанция, излъчваше утринната си програма. Свиреха приятни, стари военни песни от 1948 година. Мелодията и думите им определено нямаха нищо общо с войната и както повечето израелски войнишки песни изразяваха мъка по дома, семейството и мира. Сигналът беше ясен и силен. Йоси се усмихна, защото беше единственият на това място, който можеше да получава превъзходния кабелен радиосигнал.

Той изми самобръсначката, оставила ивици пяна по лицето му, и започна да тананика заедно с Арик Лавие, докато влизаше под душа. Пусна водата силно и се наслади на горещината ѝ. Когато изми пяната, сапуна и шампоана от кожата си, се почувства по-бодър, отколкото през който и да било ден от месеци насам.

Когато Йоси се върна в спалнята, Рина я нямаше. Тя вече беше при бебето, но Йоси не ги потърси. Днес и без това щеше да е трудно и затова нямаше защо да усложнява нещата. Малкото му куфарче за дрехи и другото за документи вече бяха приготвени, а дрехите му поставени върху стола.

Той се облече необичайно. В тъмносив костюм. Новата бяла риза беше извадена току-що от опаковката си и беше твърда и остра върху още влажната му кожа. Изпита известна трудност с тъмносинята вратовръзка на райета, защото отдавна не му се беше налагало да носи такова нещо. Набързо почисти новите си кожени обувки с парцал и се изправи, за да се огледа в огледалото на вратата. Макар да не се чувстваше съвсем удобно, остана доволен, бръкна във вътрешния джоб на сакото си за очилата и постави костените рамки върху лицето си. Примижа, а после се усмихна. Приличаше на женевски борсов служител.

Вратата на детската стая в края на коридора беше затворена. Йоси щеше да влезе, но после се поколеба, обърна се и се насочи право към кухнята, като се стремеше да стъпва на пръсти по плочките на пода. Измъкна бутилка „Миц Паз“ от хладилника. Това беше по-скоро разводнена портокалова напитка, отколкото истински сок. Извади купичка с маргарин и буркан конфитюр от ягоди и взе прясно, продълговато като краставичка хлебче от панерчето върху кухненската маса.

Направи си чаша тъмно нескафе, добави малко мляко и захар и седна да закуси.

Всъщност беше твърде възбуден, за да яде, но се насили да намаже хлебчето. Не знаеше кога ще му се отвори отново възможност да яде. Странно беше след толкова много работни дни да не отива в службата. Хората от клона на банка „Леуми“ бяха приятни, а условията за работа много добри, но на него изобщо нямаше да му липсват. И макар да се отнасяше към обучението си много сериозно, да прекарваше вечерите си в изучаване на магистърския курс по модерна история на Израел, работата и ученето се отразяваха на семейния му живот. Трудно беше да бъде млад баща. Твърде отговорно. Всъщност беше добре да се махне и той оправдаваше удоволствието, което изпитваше, с увереността, че на бебето и Рина няма да им липсва нищо.

Тя се приближи откъм коридора. Косата беше разрошена около лицето и върху раменете ѝ. Беше облякла розовия си ватиран халат и носеше Катя, притисната към гърдите си. Бебето беше увито в бял памучен шал, за да не изстине от утринния студ.

Катя хълцаше и като че ли беше плакала. Посягаше с малките си ръчички към лицето на Рина. Майка ѝ нежно ги отблъсна. Тя също изглеждаше като да е плакала. Бузите ѝ горяха и я нямаше постоянната усмивка.

Тази сутрин Рина със сигурност не споделяше оптимизма на съпруга си. И макар той да прикриваше радостта си с необикновената утринна активност, тя изобщо не изпитваше подобно нещо. Командировката не беше изненада и напоследък с отминаването на дните Рина ставаше все по-нервна. Сега паниката от предстоящото изоставяне я беше обхванала изцяло. Тя нямаше да изпита възбуда, нямаше да тръпне пред неизвестното. Двете с Катя щяха да си останат у дома. Сами.

Но Рина беше събрала всичките си сили, за да потисне чувствата и да сдържи сълзите си. Продължаваше твърдо да вярва, че нейната роля е любещата жена на Йоси Йерушалми, майка на детето му, партньорът, на когото той може да се опре. Тя беше единственото му семейство, неговите корени и морална подкрепа. Затова щеше да продължава да изпълнява задълженията си с вдигната глава, понесла с политическо усърдие мъченическата си роля.

Йоси вдигна очи от кафето си. Погледът му беше като на куче, хванато да разкъсва домашното птиче.

— *Бокер тов*^[1] — прошепна Рина.

— Няма утро, което да е и добро — повтори семейната шега Йоси, но сега тя прозвуча тъпо.

— Изглеждаш странно — каза Рина и устните ѝ трепнаха, докато преместваше Катя върху другата си ръка.

Йоси погледна костюма си. Изтупа няколко трохи от вратовръзката.

— Чувствам се странно.

Внезапно бебето се разплака. То размаха ръчички, лицето му почервения и накрая изплака силно.

— *Ма йеш*^[2], Катя? — Йоси бързо заобиколи масата и се приближи до семейството си. Той посегна към бебето, но Рина не му го

подаде.

— Недей. Ще си измачкаш костюма. — Тя подрусна детето няколко пъти, но това май не помогна. — Познава ни — каза Рина. — Просто усеща настроението ни. Това е.

— Дай ми я — настоя Йоси. — По дяволите костюмът.

Рина му подаде Катя и Йоси я взе. Но я държеше на известно разстояние, за да не капят сълзите ѝ по сивия костюм.

— Ще ти донеса нещата — каза Рина.

Тя се върна бързо с двете куфарчета. Йоси ѝ подаде бебето и с нежелание взе багажа.

Гледа дълго и мълчаливо Рина. Не знаеше какво да каже.

— Тръгвай — отрони накрая тя.

— Ще ми липсваш — едва успя да прошепне Йоси.

— И ти на мен. — Сега сълзите на Рина се появиха и заедно с Катините закапаха върху халата.

Йоси целуна жена си по треперещите, солени от сълзите устни. След това целуна бебето по розовата главица. Усети лекия гъдел от косицата му.

После бързо отиде до вратата и в следващия миг го нямаше.

След малко, когато Йоси стигна последното стъпало на стълбището, вече беше превключил емоциите си, възстановил оптимизма на утринта. Шокът от студения въздух, свеж и влажен от нощния дъжд, беше като глътка чист кислород след прекарана в задимена кръчма нощ. Той прихлупи и закопча шлифера си. За миг му се поиска да има нещо по-дебело от лекия шлифер с маслинен цвят. Обърна се и погледна очуканото си бяло „Рено 4“, спряно на открития паркинг, с надеждата, че накрая Рина ще се научи да се справя със странната ръчка за скоростите. Усмихна се на малката кола и тръгна.

С няколко широки крачки стигна до улицата. „Хана Сенеш“ беше нещо като алейка, еднопосочна уличка, по която едва можеше да мине кола. Мястото беше тихо, по тротоарите растяха високи кедри, а зад тях се издигаха малки блокчета. Йоси винаги изпитваше уважение към името на улицата, дадено в чест на смелата саможертва на една почти неизвестна израелка, героиня от войната.

Макар да беше много рано дори и по израелски стандарти, тази част от *Петах Тиква* вече се събуждаше. Йоси чуваше задавените от влагата карбуратори на малките коли по улиците, бърборенето на децата на път за детските градини, тихите гласове на чиновниците, които викаха колегите си на път за работа. Йоси зави наляво и тръгна на север по „Хана Сенеш“. Изкушаваше се да погледне назад към номер 7, към балкона, от който беше сигурен, че Рина гледа. Но не го стори. Един възрастен мъж караше каручка с дини насреща му. Сбръчканият старец и магарето му отвърнаха на кимването на Йоси.

Към средата на пресечката вляво се издигаше ниска едноетажна бетонна сграда. От едната ѝ страна имаше голям прозорец и пожълтялата рулетка пред него вече се вдигаше към дървената си кутия. Госпожа Грюнвалд дърпаше веригата ѝ като призрачен юнга, който вдига прокъсани корабни платна. Госпожа Грюнвалд беше собственичка на местната будка, като едновременно с това притежаваше и малка детска площадка. На пръв поглед странна комбинация, но дейността ѝ създаваше удобство и спокойствие за майките от квартала.

Госпожа Грюнвалд ококори очи и приглади оредяващата си бяла коса, когато видя Йоси да се приближава, облечен в костюм.

— *Мар*^[3] Йерушалми! — изграчи тя с глас, забравил годините си. — *Ейзе хатих ата айом!*^[4]

Йоси ѝ се поклони заради комплимента.

— Благодаря. Добро ви утро, госпожо Грюнвалд.

Както всяка сутрин, възрастната жена му подаде сутрешния брой на „Маарив“^[5] и два пакета цигари „Тайм“. Йоси отвори куфарчето за документи и пусна цигарите вътре. После взе вестника и прегледа заглавията. Както винаги, броят беше от предишния ден, но той вече бе свикнал с това. Събитията винаги достигаха до *Петах Тиква*, след като останалият свят вече ги е узнал. Като че ли мнението на малкото градче нямаше никакво значение за големия свят.

— Нещо друго? — попита госпожа Грюнвалд, макар че отговорът на господин Йерушалми беше винаги възпитано отрицателен.

— Само една усмивка, ако обичате.

И естествено, възрастната жена отвърщаше, леко изчервена, докато отново приглаждаше косата си.

— Шалом — каза тя, докато Йоси се отдалечаваше.

— Шалом — отвърна ѝ той през рамо.

— Заминаваш ли? — не се сдържа да попита тя отдалечаващата се фигура, а после бързо притисна пръсти към сбръчканите си устни.

Той само махна с ръка.

Йоси стигна улица „Херцел“ и отново зави наляво. Тръгна побързо с надеждата да се постопли. Мина покрай няколко души по пътя. Деца с цветни раници, бързащи за училище, бременни майки, бутаци детски колички, мъже на негова възраст, облекли изтъркани зимни якета на израелската армия, свити под утринния студ. Кварталният доставчик на „Амизрагаз“ който разносяше бутилките с домакинска газ, изпревари Йоси по тротоара. Първоначално не го позна заради костюма, но после спря внезапно, смигна конспиративно и му махна с ръка, докато влизаше в двора на една от сградите.

Йоси стигна на кръстовището, където в студени дни като днешния обикновено се качваше на автобус номер 17, за да измине краткия път по „Хаим Озер“ до своя клон на банка „Леуми“. Един полицаи мина върху бяла моторетка „Веспа“, войници с автомати „Галил“ на рамо и войнишки торби гледаха мрачно, връщайки се от отпуска в топлите си домове, красиви гимназистки клюкарстваха весело на път за училище.

Йоси пресече и застана да чака на отсрещния ъгъл. Запаля цигара и погледна часовника си. Не се намираше на определена спирка, но скоро един червен автобус „Мерцедес“ спря до него. Върху предното стъкло имаше надпис „СПЕЦИАЛЕН“. Йоси се качи и шофьорът го поздрави с кимване. Той седна на една от предните седалки. Вътре имаше само още един пътник — войник, който изглеждаше заспал върху най-задната седалка.

Автобусът тръгна бързо на юг, в обратна посока от центъра на градчето. Не спираше никъде. После зави по улица „Борова“, по която пътува още пет минути. Групите жилищни блокове ставаха все по-редки, а движението по пътя намаля до някой случаен военен джип или полицейска кола. Автобусът спря на кръстовището „Сиркин“, най-южния кръстопът в края на градчето.

— *Б'ацлаха*^[6] — пожела му успех шофьорът и отвори вратата.

— *Тода*^[7] — каза Йоси и слезе с куфарчетата си.

Тръгна отново пеша, сега на изток покрай тясното шосе към полето. Тук зелените ливади бързо се предаваха на необработени поля от кал. Дърветата бяха с оголени клони с изключение на малки групички зелени борове, а мръсните далечни петна топящ се сняг бяха в пълно противоречие с топлите спомени за *Петях Тиква*.

След половин километър Йоси стигна висока телена ограда, която пресичаше шосето. Опасаните с бодлива тел стълбове се губеха от двете страни на пътя и изчезваха зад далечните хълмове. По средата ѝ, точно върху шосето, имаше портал. Самотна фигура с шапка и зелена вълнена униформа беше застанала до него и потропваше с крака, държейки на каишка едно куче хъски. Мъжът наблюдаваше приближаването на Йоси, а после, без да каже дума, плъзна портала върху колелцата му. Изобщо не вдигна поглед, когато Йоси мина покрай него.

Той измина още половин километър, вече позатоплен от ходенето. Накрая върху билото на хълма, където шосето минаваше между две побелели от скреж дървета, той видя колата.

Беше дълга, сива, издута и паркирана напреко на шосето. Явно шофьорът беше сигурен, че по шосето няма да мине никакво друго превозно средство. Възбудата на Йоси нарасна и сърцето му ускори пулса си. Не можеше да види кой седи в колата заради затъмнените ѝ стъкла, но когато се приближи, задният капак внезапно се отвори със съскането на хидравлична система и зяпна като устата на ламя.

Двигателят работеше равномерно и едва чуто. Йоси се приближи сред облак изгорели газове и остави куфарчетата си в багажника. Затвори капака, потри премръзналите си ръце, а после приближи една от страничните врати и влезе. Голямата лимузина потегли веднага.

Мина минута, докато очите на Йоси свикнаха, защото слънцето беше твърде ярко, а в колата цареше полумрак от затъмнените стъкла и черните кожени седалки. Беше сам върху широката задна седалка. Дебела плексигласова преграда го делеше от мястото на шофьора. Отпред вдясно седеше едрата фигура на мъж, който, изглежда, четеше някакви документи. Главата му беше голяма, а късата руса коса — посивяла от годините. Вляво шапката с козирка на шофьора беше насочена право напред над волана, върху който почиваха ръцете му в черни кожени ръкавици.

Сега лимузината се движеше много бързо. Почти летеше по тясното шосе. Внезапно Йоси потръпна от осъзнаването на реалността. Въпреки уверенията му към Рина той заминаваше. И ако всичко минеше добре, нямаше да се върне. Той се извърна в седалката и надникна през задното стъкло.

Върху плоския хоризонт още можеше да види силуета на своето малко *израелско* градче с ниските му панелни блокове, високи кедрови дървета и пластмасови палми, което бързо изчезваше в далечината.

Далеч на юг и по-малки от нокътя му едва се виждаха дървените провинциални къщи с остри покриви на отдавна опустялото *американско* градче.

А на север, като сиви точки върху ниското плато, бяха изоставените каменни фасади и черковни кули на *западногерманското* градче.

Той се обърна и се облегна в меката кожена седалка, изпусайки учудена въздишка. Все едно че беше живял в „Дисниленд“. Защото с помощта на сателитните антени, прехванатите радио и телевизионни програми и опита на другарите, всичко над земната повърхност беше толкова *реално*. Само вестниците винаги идваха един ден по-късно.

Той погледна напред, към бъдещето, към губещия се в далечината край на пътя, където се мержелееше следващият преграден кръстопът. И отново почувства възбудата.

Макар че след шест часа вече нямаше да бъде тук, почти усещаше мириса на Москва.

Внезапно плексигласовата преграда се спусна надолу. Едрият мъж като че ли се събуди и забеляза присъствието на подопечния си. Той се извърна веднага и подаде едрата си ръка с широка славянска усмивка.

— Добро утро, Асуан — каза мъжът.

Йоси изпита мигновен шок. Заради руската реч, която не беше чувал повече от година. Трябваше му повече от един миг, за да се приспособи. Очите на майор Владимир Козов сигурно бяха забелязали изненадата му, но той вероятно помисли, че тя е заради откритото използване на кодовото му име.

— О, не се притеснявай за него — каза офицерът и посочи неподвижния шофьор. — Той е глух. — Служителят на КГБ се изсмя с удоволствие. Смехът му прозвуча странно на фона на прегракналия

глас на Владимир Висоцки, чиято песен се носеше от магнетофона. Много руснаци са били хвърлени в затвора, защото са слушали песните на този поет-дисидент, но хората от КГБ можеха да слушат каквото си пожелаят. — Това не му пречи да кара добре — продължи офицерът, все още говорейки за недостатъка на шофьора. — Но пък е идеално за сигурността.

Той продължаваше да се смее, но скоро само се усмихваше топло и съчувствено. Не беше разбрал, че изражението на пасажера му е такова от чувството за несигурност, от страх, че първите му думи, без да го иска, ще бъдат на иврит.

Човекът от КГБ кимна към задното стъкло.

— Надявам се, че няма да страдаш от носталгия по дома — каза натъртено той. — *Истинският* Израел те очаква. — Усмихна се отново. — *И копнее* за теб.

Амар Камил отвърна на усмивката му.

---

[1] Добро утро (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Какво има (иврит). — Б.пр. ↑

[3] Господин (иврит). — Б.пр. ↑

[4] Леле какво си гадже днес! (иврит) — Б.пр. ↑

[5] Израелски всекидневник. — Б.пр. ↑

[6] Късмет (иврит). — Б.пр. ↑

[7] Благодаря (иврит). — Б.пр. ↑

3. ЙЕРУСАЛИМ

Във вторник сутринта Ицик Бен-Цион беше в прекрасно настроение. За съжаление на персонала на Специални операции характерът на полковника винаги се влияеше от степента на неговите успехи или провали. Когато операциите се развиваха с умерени резултати, командирът беше потиснат, мрачен и приличаше на кипящ вулкан. Но в дни като този, когато успехите му биваха направо потресаващи, арогантността на Бен-Цион се проявяваше само като морска пяна и той изглеждаше напълно щастлив. А когато Ицик Бен-Цион беше щастлив, той също така правеше и невероятни глупости.

Ейтан усети, че моментът приближава, както ловецът подушва дъжда във вятъра и състезателят усеща, че точно в този ден ще катастрофира. Подушва мириса на кръвта върху асфалта. Но интуицията му не беше точно телепатична.

Беше си взел почивка в понеделник под предлог, че е болен. Прекара почти цялата сутрин в леглото. Послуша съвета на Симона и използва деня, за да се „успокои“. Седя на верандата до покритата с голям чадър бяла кръгла масичка, отпивайки айс-кафе. Прегледа вестниците от последните дни и блаженства под топлото пролетно слънце. Следобед отиде да посрещне Симона в „Махане Йеуда“, където хванати за ръка двамата напазаруваха прясно месо и зеленчуци от любезните собственици на сергии.

Вечерта, след като Ейтан се обади и отложи вечерята у семейство Баум, двамата си направиха празнична вечеря на скара и с помощта на две бири „Макаби“ Екщайн постигна нещо като спокойствие, тиха еуфория, каквато не познаваше от месеци. По-късно Симона се върна в болницата, където беше поела смяната на една колежка. Ейтан си пусна една комедия на видеото и се смя на глас със скечовете на комиците, подсвирквайки с уважение при каскадите.

В полунощ, към края на последните телевизионни новини, състоянието на Ейтан рязко се върна към каменно студената реалност. Бяха съобщили набързо и неясно за някакво убийство в Бейрут. Един

от войнстващите ръководители на ФОП на име Абу-Мохамед бил екзекутиран в апартамента си. Подробностите и извършителите още не били известни.

Но Ейтан нямаше съмнения по отношение на екзекуторите. Той остана седнал пред телевизора още почти цял час, неподвижно загледан в таблицата на екрана, която по-късно изчезна и останаха само снежинките. Този екран се изпълни с хиляди образи от собствения му живот. Внезапно изпита лъжливата надежда, че не е допускарал грешки, че последната му мисия е била напълно успешна. Но накрая отново го завладя чувството на вина заради провала.

Като че ли не можеше да преживее и ден, без настойчивият спомен за Мюнхен да се върне. Членовете на групата му, макар сега да бяха разхвърляни по света, се обаждаха редовно. Ети Данцигер, чийто образ му беше най-трудно да потисне, сега изникна в ума му.

Бейрут. Радваше се, че не е бил там, но после се почувства внезапно и силно депресиран, като контузен голмайстор, който току-що е видял отбора си да печели Световната купа по футбол. На сутринта, след неспокойно прекараната нощ, той изпита силното желание да си вземе още един ден болнични. Но накрая гордостта му го накара да стане от леглото. Сигурен беше, че отсъствието му след гневната тирада на Бен-Цион вече е подхранило мелницата за клюки в Управлението, и не му се искаше да създава впечатлението, че се е трогнал чак толкова от обидите на полковника.

Екщайн пристигна в „Личен състав“ точно в осем часа. Цвика, шофьорът-куриер, вече беше тръгнал по задачи и Екщайн седна на бюрото му, за да коригира написаните на принтера страници от последните интервюта. Юдит още не беше пристигнала и Екщайн взе уокмена от чекмеджето ѝ, за да чуе новините, докато отпиваше от чашата с нескафе и пушеше.

Сутрешните съобщения вече даваха много подробности. Цитираха „чужди информационни източници“, според които Абу-Мохамед, един от последните оживели архитекти на „Касапницата на крайбрежния път“ от 1978 година и известен на западните разузнавателни служби като Черния принц, наистина бил убит в Бейрут. Екзекуцията, разбира се, беше осъдена като продължение на цикъла от насилия в Средния изток, но хвалеха операцията като съвършена заради хирургическия ѝ професионализъм. Абу-Мохамед е

бил убит в собственото му жилище в центъра на Западен Бейрут. Телохранителите му също са били убити, но съпругата и дъщеря му не били ранени, въпреки че се опитвали да предотвратят екзекуцията, закривайки мъжа със собствените си тела. Професионалният екип убийци пристигнал на местопрестъплението и се оттеглил в рамките на четири минути, като при това не е оставил нито веществени доказателства, нито жертви от своя страна.

Почти без изключение всички „чуждестранни източници“ сочеха, че това е израелска операция. Когато Ейтан свали слушалките от ушите си, даже не се нуждаеше от доказателства за това твърдение. Таванът се тресеше от стъпките на горния етаж и крушките трептяха върху кабелите си. Хората от Горния етаж са останали будни цялата нощ, при това със сигурност не са играли на карти.

На Ейтан му се прииска да си беше донесъл тапите за уши, защото днес по етажите щяха да се разменят доста щастливи поздравления, а на него не му се искаше да ги чува.

— *Бокер тов.*

Поздравът на Юдит, която влезе в стаята и затвори вратата, го стресна от замислеността. Тази сутрин тя изглеждаше ослепително, направо хвъркаща върху стройните си крака, и Ейтан не можа да съдържи усмивката си към нея.

— Добро утро и на теб — отвърна той и протегна ръка да ѝ върне уокмена. — Взех го на заем. Надявам се, че нямаш нищо против.

Юдит хвърли черната си чанта върху бюрото и взе радиото.

— Ами ако имам?

— Няма да си Юдит — усмихна се Екщайн.

Момичето се поизчерви, но бързо успя да се успокои. Тя се мъчеше да не показва колко харесва по-възрастния си колега, но не можеше да заблуди никого. Сега се загледа в радиото, но всъщност не го виждаше.

— Значи вече си чул.

— Какво? — направи се той на неосведомен.

Тя смръщи вежди. Всички вече знаеха. Всеки, който има радио или телевизор, като се започне от министрите и се свърши с бедуините в пустинята Негев.

— Знаеш. За Бейрут.

— А, да — облегна се в стола си Екщайн и издуха облак дим. — Беше хубав крайморски град. Май че съм бил веднъж там. — Той примижа към тавана.

— Стига, Ейтан.

— Да, чух — предаде се Екщайн. Юдит все още беше твърде млада, не беше закоравяла от цинизма на придобития опит. Той подреди книгата пред себе си, като че ли цялата тази работа му се вижда съвсем скучна. — Добра операция. Сигурно са били англичаните или американците.

— Разбира се — усмихна му се отново Юдит. Екщайн внезапно осъзна, че в погледа ѝ има известно съчувствие. Винаги мислеше за момичето като за дете, защото беше доста години по-млада от него, но сега виждаше, че е добре въоръжена психически с онези оръжия, с които всички жени поддържат самочувствието на мъжете. Сега разбира, че Юдит съвсем не е дете и сигурно отдавна не е девствена. Беше много красива и му приличаше на Симона заради дългата си черна коса, сини очи и стройно тяло.

— Юдит! — Той внезапно се изправи. — Боже мили, та ти си в униформа!

Внезапно се разтревожи за нея. Една от най-строгите заповеди на Бен-Цион беше никой, независимо от военния си чин, никога да не се появява в Главната квартира с друго освен цивилно облекло. А тя беше облечена в маслинената униформа, при това със сержантските нашивки на раменете.

— Знам. Не се шашкай — отвърна тя, зарадвана от тревогата му. — Не си ли чул?

— Не, не съм.

— Нови правила. Целият помощен състав вече е разпределен по списък, за да носи един ден в месеца униформата си. Чух, че това било идея на Бени Баум.

— Естествено.

— Бени казал, че е нормално. Във всяка сграда в страната непрекъснато влизат и излизат войници. Дори и по лична работа. Без тях никое учреждение на изглежда нормално. — Тя бръкна в чантата си и извади сандвич, увит в найлон. — Хитро, нали?

— Да. — Екщайн потропа с молива си по бюрото. — Такъв е Бени. — Но идеята наистина изглеждаше като на Бени Баум, на човек с

ум на гросмайстор. Той винаги можеше да определи какво би си помислил врага и да предложи необходимата за случая стратегия.

Юдит стана, за да направи кафе.

— Искаш ли още?

— Разбира се. — Екщайн я наблюдаваше. Униформата беше с дълга до глезените зелена пола от дебел памучен плат. Съвсем наскоро снабдителният корпус беше заменил старите женски униформи, които включваха блузи и миниполи от тънък, сив плат, които разкриваха всички приятни извивки. — Повече ми харесваха старите униформи.

— Всички мъже казват така — отвърна твърде бързо Юдит.

— Здравсти. — Дани Романо влезе шумно. Празната му лула стърчеше между зъбите. — А, точно от кафе имах нужда.

— След миг — каза Юдит.

— Здравсти — поздрави го Екщайн.

Романо остави куфарчето си върху бюрото до прозореца.

— По-добре ли се чувстваш, Ейтан?

— Ходенето ме мъчи.

— Не виждам бастуна.

— И няма да го видиш повече.

— Браво, човече!

— Дани, ти чу ли? — попита Юдит, докато му подаваше чашата с вдигаща пара черна течност. Той я хвана в горния край, но въпреки това се опари и бързо я остави на бюрото.

— Ох! — размаха ръката си Романо. — Проклети руски евреи! — изруга той славянската традиция да се наливат горещи течности в стъклени чаши без дръжка. С този болезнен навик май никоя държавна институция не може да се справи. — Да, чух. Ицик днес ще бъде направо непоносим.

Като да беше повикал дявола, вратата се отвори и Хайнц изпълни отвора. Белезникаворусата коса на капитана беше рошава, неизмита и едва пригладена с пръсти, което му придаваше още по-откачен вид от обикновено. Често наричаха Хайнц „камата“ на Бен-Цион, защото той носеше с жестоко удоволствие най-неприятните нареждания на полковника. Например заповедите за преместване, за наказания и за понижаване в чин. Почти прозрачните сини очи на Хайнц бяха зачервени. Явно беше прекарал буден цялата нощ, поддържан само от кафето и адреналина.

— Началниците на отдели горе точно след петнадесет минути — изстреля Хайнц и погледна часовника си като взводен командир, който държи да изплаши войниците си. После погледна към Екщайн и отмести отново поглед към Дани. — Само ти, Романо — изрече той натъртено. — И си донеси чиста чаша. — След това си излезе и затвори вратата. В стаята настъпи миг смутена тишина, а после Екщайн изсипа моливите от чашката върху бюрото и я хвърли по вратата. Чу се силен удар, а чашката падна на пода.

— Добро утро, задник такъв — извика Екщайн. После погледна Юдит, която седеше напрегнато като изплашена котка върху стола си. — Извинявай — каза ѝ той. Мразеше Хайнц най-вече защото няма собствено мнение. Беше като празен варел, огледално копие на настроенията и желанията на началника си.

Ако Бен-Цион беше харесвал Екщайн, Хайнц би прекарвал доста време да му лиже задника.

— И си донеси чиста чаша — промърмори Екщайн, имитирайки надутия тон на Хайнц. После взе един молив и опита да се съсредоточи отново в работата. В Управлението нещата се бяха променили твърде много и той се молеше това да е само временното влияние на амбициозен командир, а не показател за нарастваща национална грубост. Сега си спомни с меланхолична яснота как много отдавна, след една успешна мисия в Южна Франция, по време на която бяха взривени двама терористи в собствената им кола, групата му се беше разпръснала и събрала седмица по-късно в Йерусалим. Тук, след дълго съвещание, всички спонтанно тръгнаха към Западната стена, за да се помолят заедно — вярващи, агностици и атеисти — като един. Сега, в пълен контраст с онова време, когато хората на Ицик Бен-Цион убиеха някого, студеният командир събираше шефовете на отдели и разливаше шампанско като собственик на някой печеливш баскетболен отбор.

Екщайн ядосано остави молива и се облегна. Разтри челото си. Юдит се беше скрила зад компютъра си и печаташе. Чуването върху клавиатурата го дразнеше. Екщайн бутна стола си назад и се изправи.

— Отивам в барчето. Някой иска ли нещо за хапване?

Юдит поклати глава.

— Ейтан. — Романо го погледна изпод рунтавите си вежди. — Запази спокойствие. Става ли?

Екщайн се извърна до вратата.

— Знаеш ли какво, Дани? — Той повиши глас, но после се досети, че Романо не му е виновен за нищо. Затова заговори с потих тон. — Не ми пука, че не съм действащ. Така е. — Още щом го изрече, осъзна, че от доста време насам наистина беше така, но съвсем отскоро твърдението му отново започна да се превръща в лъжа. — Но направо подлудявам, когато някой се опитва да ми натрие носа.

Той излезе в коридора и се насочи към барчето. Ицик Бен-Цион вървеше бързо по коридора, следван от млад мъж, който носеше голям дървен сандък. Бен-Цион почти се спъна в един кабел за телексите, който се виеше по пода като черна змия в засада. Той веднага спря и удари с длан по първата врата, която му попадна. Оказа се, че е на „Легенди“, чийто персонал изобщо нямаше никаква връзка с комуникациите. Но за полковника това нямаше значение. За него всички, сврени в който и да било ъгъл на царството му, бяха потенциални жертви, щом го хванеше яростта.

Той наведе голямата си глава към откреналата се врата.

— Искам тези кабели да се махнат от пода още днес! Това да не ви е филмово студио? — След като се накрещя, той тръшна вратата.

— Да не повярва човек — измърмори си Екщайн. — Каква мелодрама!

Бен-Цион продължи победния си марш, минавайки покрай Екщайн, сякаш някога незаменимият му ръководител на оперативна група е безплатно привидение. Екщайн спря, запали цигара и я захапа силно. Бръкна дълбоко в джобовете на кафеникавите си панталони и се помъчи да се задържи изправен. В края на коридора до дългата маса, върху която се поставяха незасекретените материали и броевете на сутрешните вестници, се беше събрала малка тълпа. Мъжете и жените си подаваха изрезки от вестници и четяха на глас заглавията от „Маарив“ и „Йедиот“. Екщайн тръгна напред, усещайки щракането в коляното да го пронизва чак в корема.

Стегна се психически, докато минаваше покрай масата, където не по-малко от осем човека говореха разпалено за операцията в Бейрут. Пнина от „Легенди“ вдигна поглед към Ейтан и му се усмихна широко.

— Добро утро, Бавария!

Екщайн успя също да ѝ се усмихне.

— Добро утро.

Тя вдигна заглавната страница на вестника.

— Видя ли това? — попита го весело.

Екщайн махна с ръка.

— Четох ги всичките от кора до кора — излъга той. Като млад десантчик в края на 70-те години веднъж си беше направил труда да прочете отразената във вестника операция в Ливан, дело на собствената му рота. Но веднага разбра колко откъсната от реалността е журналистиката. По-късно след операциите на екипа му в Европа той с учудване установяваше, че репортажите за събитията са по-скоро измислица, предположения и чиста фантазия.

— Вярваш ли на тези французи? — цъкна с език Пнина, докато Екщайн отминаваше.

Той се досети какво иска да каже тя. Европейците вероятно в хор обвиняват Израел за предполагаемите му действия.

— Че ти какво очакваш от хора, които отстъпиха Париж на нацистите без нито един изстрел? — отговори й той.

— Да — съгласи се друг. — Обаче под масата те тайничко ръкопляскаат.

— Стига де — обади се друг глас. — Нека поне им благодарим на французите за онова, което правят под масата.

Ейтан продължи напред. Разговорът придоби порнографски характер.

Той стигна в барчето и се тръшна на един стол. Помещението беше изпълнено от сутрешните кафеджии, много от които бяха разтворили вестници и радостно коментираха събитието. Между тях нямаше нито един оперативен агент, но като поддържащ персонал всички се гордееха с всеки успех на Управлението. Днес повече от всякога Екщайн се почувства съвсем не на място, при това именно защото съзнаваше, че сега точно тези са истинските му колеги.

— Кафе, *майн хер*?

Бени Баум се появи измежду тълпата. Блестящото му теме грееше като луна.

— Добро утро, Бени — усмихна му се тъжно Екщайн. — Не, благодаря. Стига ми кафето за днес. Сядай.

Баум се настани до масата. Отпи от чашата си и дръпна от цигарата.

— Как се чувстваш?

— Съжалявам за снощи, Бени. Истината е, че просто не ми се искаше да бъда в компания.

— Няма защо да се извиняваш. Но ми отговори на въпроса.

Екщайн погледна бившия си оперативен командир. Човек не може да излъже Бени. И да се опиташ, той те хваща веднага, а след това изтръгва истината.

— Чувствам се гадно. Особено когато Ицик горе се дуе като идиот.

— Честен отговор — изтри потта от темето си Бени. — Егоистичен, но честен.

— Радвам се, че операцията е успешна — побърза да добави Екщайн. — Но не знам колко още ще понеса да бъда наполовина оперативник, наполовина чиновник като сега. Дни като днешния са трудни за мен. Това е.

— Кой искаше бъркани яйца? — извика момичето зад бара. — Изстинаха вече.

Бени я изчака да млъкне и се наведе близо до Екщайн.

— Слушай, казах ти, че ще се опитаме да ти оправим положението. Трябва да си търпелив.

— Така ми казва и Симона. Знам, искаме да си имаме дете и затова трябва да издържа поне до частична пенсия. Но в този момент предпочитам да стана шофьор на някой идиот. Писна ми да куцукам тук като сакат призрак. — Екщайн смачка цигарата си, а Баум цъкна с език и поклати глава. — Решил съм, Бени. Ще си поискам правата. Днес.

Бени се ококори.

— Днееес? — Той завъртя пръст до слепоочието си. — *Иштагата!*^[1]

— Не, не съм луд. Точно сега е моментът. Днес Ицик ще се дуе и няма да иска да ме изслуша, но може би това е единственият момент, който ми се отдава.

— Шефовете на отдели! — изкрещя някой в барчето. — Дългът ни зове. — Няколко души станаха и тръгнаха да излизат.

Баум погледна часовника си.

— Ейтан — каза той. — Ти си младо и инат копеле, но аз те обичам. — Той се измъкна от стола и се изправи като прусак. — Но

съм длъжен да ти кажа, като твой приятел и по-висш офицер, че съвсем не одобрявам подобни действия.

— Ще го направя, Бени — отвърна Екщайн. — Днес. Сега.

— Ще те подкрепя — почти в същия миг го увери Бени.

— Така си и мислех — усмихна се Екщайн на майора.

— Но изчакай поне половин час.

Екщайн погледна часовника си.

— Добре. Половин час.

Преди да тръгне към вратата, Бени постави месестата си длан върху рамото на Екщайн.

— Ако синовете ми станат като теб — каза той, — аз много ще се гордея с тях.

— Бени — повика го Екщайн, когато той се отправи към вратата. — Забрави да си вземеш чиста чаша.

— Аз не пия на погребение — отвърна Баум и излезе за съвещанието при Ицик Бен-Цион.

Съвещателната зала на последния етаж не можеше да се сравнява с онези в банките, но по израелските държавни стандарти беше луксозна. Прозорците бяха покрити с дълги завеси от зелен брокат и за разлика от примигващото флуоресцентно осветление тук светеха стенни аплици. Върху пода нямаше килим, но дългата тикова маса, около която можеха да седнат удобно двадесет души, блестеше от чистота. Вместо обикновените метални сгъваеми столове тук имаше скъпи, въртящи се тапицирани канцеларски кресла, макар и без странични облегалки. В единия край имаше телевизионен монитор, видео и сгъваем екран за прожектиране на филми. Върху статив беше поставен голям тефтер с късащи се листа със синя пластмасова чашка за цветни маркери.

Залата беше пълна с дим от лули, цигари и пури, а голяма част от масата беше покрита с броеве на сутрешните вестници, празни чаши от кафе, листи от телекси и компютърни разпечатки. На някой явно му беше натежал пистолета, защото го беше оставил до празна чаша от шампанско. Това беше единственият предмет, който превръщаше тази зала от място за размисли в армейски лагер.

В залата имаше две жени и единадесет мъже. Всички те бяха началници на отдели или заместниците им. Не присъстваше никой от оперативните агенти или ръководителите на екипи, тъй като всички, които са били в Бейрут, сега даваха отчет в някоя далечна тайна квартира. Съвещанието, или по-скоро празненството, както би го нарекъл Бен-Цион, вече приключваше. Повечето от началниците бяха станали от столовете, събираха бележките и книгата си и доста от тях изглеждаха в леко приповдигнато настроение от тежкия нощен труд, завършил със сутрешната чаша шампанско. Израелците по природа не налитат на алкохол и обикновено той упражнява върху тях бърз и замайващ ефект.

С изключение на секретарката на Бен-Цион никой в залата не беше по-млад от тридесет години и нямаше някой с по-нисък ранг от капитан. При нормални обстоятелства изморените офицери биха бързали да се върнат в кабинетите си, където да успеят да дремнат поне един час. Но явно успешни дни като този бяха редки и затова те се задържаха. В далечния ъгъл стояха трима мъже, които цъкаха с език и на висок глас изказваха симпатиите си към началниците от ЦРУ.

Американците бяха помолени за услуга по повод бейрутската операция и един специален кораб, прикрепен към Шести американски флот, беше заглушил руските комуникации пред ливанските брегове цели шест тревожни часа. Но нещастните американски разузнавателни служби непрекъснато биваха нападени от американската преса. Затова, когато вземаха успешно участие в някоя антитерористична операция, на тях не им се разрешаваше да си го признаят.

В друга част на залата Бени Баум разговаряше с приятна възрастна жена на име Силвия, която ръководеше шифрованата телексна и телеграфна връзка. Той беше седнал върху заседателната маса и размахваше ръце, а жената се смееше и го караше да слезе, за да не му удържат цената за нова маса от месечната заплата.

В дъното на залата до белия екран стоеше Ицик Бен-Цион и разговаряше с униформен генерал-майор. Офицерът беше висок колкото Бен-Цион, със сива коса и величествена красота. Това беше Амнон Цамир „Рош АМАН“ — шефът на израелското военно разузнаване. Ако някой беше предупредил Ейтан Екщайн за присъствието на Цамир, той може би нямаше да избере този момент, за да влезе в залата за съвещания.

Дървената врата се отвори внезапно и отвън се чу спор. Служителят от охраната на втория етаж беше поставен там, за да не допуска на съвещанието непоканени хора от персонала.

— Това е само за началник-отделите, Бавария — каза умолителен глас.

— Ми застреляй ме бе, Мошико. — Ейтан влезе в залата и затвори вратата. Всички глави се извърнаха към него и той изобрази оптимистично настроение, макар да не се усмихваше. Вдигна ръка, като че ли държи невидима чаша с шампанско. — Честито на всички — добави той.

— Благодаря — отговориха няколко души.

Екщайн тръгна изправен покрай едната стена. Насочи се към Ицик Бен-Цион, който му хвърли един поглед и се върна към разговора си с генерал Цамир. Хайнц, който стоеше до Бен-Цион като камериер на прием, изгледа Екщайн с неприкрита омраза.

Екщайн спря близо до Бен-Цион. Бени Баум се смъкна от масата и се приближи.

— Извини ме, Ицик — каза Ейтан.

Бен-Цион въздъхна и бавно се извърна към капитана.

— Имаме съвещание, Екщайн.

— Само исках да кажа „честито“, Ицик — усмихна се Екщайн. — Беше страхотна операция.

Гордостта беше слабата страна на Бен-Цион. Извиването на устните показа леко удоволствие от комплимента.

— Благодаря, Екщайн.

Ейтан протегна ръка за поздрав и полковникът беше принуден да я поеме. Капитанът стисна силно и задържа ръката му.

— Струва ми се добър момент, за да решим един дребен проблем — каза той.

Бен-Цион веднага се смръщи.

— Едва ли времето и мястото са подходящи за такова нещо.

Намекът на полковникът беше ясен, но Ейтан нарочно не погледна към генерал Цамир. В израелската армия фамилиарността между чиновите може да бъде в полза на човека, ако се използва внимателно.

— Ще бъда кратък, Ицик — каза той. — Имам нужда от промяна. Трябва да започна отново да се развивам.

— Ще говорим за това по-късно — натъртено отговори Бен-Цион и издърпа ръката си.

— Поне веднъж в живота си бъди щедър — изръмжа Бени Баум иззад рамото на Екщайн.

Полковникът облиза устни. Не биваше да го принудят да изглежда жесток пред очите на началника му.

— Какво има? — почти изсъска той.

„Добре — помисли си Екщайн. — Сега е почти в капана.“

— Имам нужда от повече активност. Бюрото направо ме потиска. Трябва да накарам мозъка и тялото ми да се раздвижат отново.

В залата настъпи гробна тишина. В Управлението беше добре известна предишната репутация на Екщайн и въпреки Богенхаузен всички, които го познаваха, все още изпитваха голямо уважение към ранения воин.

— В момента няма нищо подходящо — каза Бен-Цион.

Началникът на отдела по обучение се обади смело откъм другия край на масата:

— Ние можем да го използваме в курса по внедряване.

— Новобранците нямат нужда от съветите за провал, Ели — изсъска Бен-Цион.

— Ей, чакай малко, Ицик... — Бени Баум вече беше почервенял.

— Извинявай — намеси се генерал Цамир и се обърна направо към Екщайн. — Ти не си ли Ейтан Екщайн?

— Да, аз съм.

— Мюнхенският проблем, прав ли съм?

— Да.

Цамир се обърна към Бен-Цион:

— Този човек е талантлив командир, Ицик. Баум е прав за щедростта и днес със сигурност е точно ден за такива постъпки.

Полковник Бен-Цион беше притиснат. Разярен, но без друг изход, освен да се подчини.

— Добре, Екщайн. Сега няма свободни длъжности и на мен си ми нужен в „Личен състав“. Но можеш да започнеш известна физическа подготовка. — Той щракна с пръсти към Хайнц, който продължаваше да стои, втренчил поглед в Екщайн и Бени Баум. — Хайнц, обади се във „Уингейт“. Изпрати Екщайн при тях. Може да започне днес следобед.

Това не беше точно онова, което се искаше на Екщайн, но въпреки това беше малка победа.

— Благодаря, Ицик — каза той, а после се обърна умишлено към Цамир. — Благодаря и на вас, генерале. — Това сложи печата на споразумението. Свидетелите, подкрепата на главнокомандващия. Бен-Цион нямаше да може лесно да отмени заповедта. Екщайн се извърна да си тръгне, а Бени Баум го потупа по рамото.

Вратата се отвори и влезе един офицер-свързочник. Беше от личния състав на Амнон Цамир и се обърна направо към генерала.

— Амнон^[2], телефоните звънят, та се късат. Журналисти, радио, телевизия. Какво, по дяволите, да им казвам?

— Амиии... — Генералът вдигна глава и погледна към тавана. — Искаме всички да разберат, че сме били ние, нали така?

— Да. Ама какъв да бъде официалният отговор на АМАН?

Амнон Цамир се ухили.

— „Без коментар“.

— Изигра го идеално, получи се и това е чудесно — каза Бени Баум. — Но сега ще трябва да се снишиш.

Баум и Екщайн подскачаха по стълбите към втория етаж. Всъщност Бени подскачаше, а Екщайн накуцваше с помощта на парапета, но и двамата стъпваха леко, като се имат предвид килограмите на Баум и нараняванията на Екщайн.

— Стана благодарение на теб — каза Екщайн.

— Глупости. Аз само ръмжах където трябва. Чу ли какво ти казах току-що?

— Да, хер майор.

— Сериозно говоря, Ейтан. Поставил си пръста където скърца вратата, и сега трябва да се държиш като добро момче. Просто не му се мяркай пред очите, а ние ще се постараям да не скучаеш следващата година и половина. — Баум размахваше ръце и стискаше юмруци, за да подкрепи думите си.

— Всичко е наред, Бени — увери го Екщайн. — Нямам нужда да отивам отново на оперативна работа.

— И докато Ицик е тук, никога няма да идеш.

— Добре. Аз и не искам.

Двамата стигнаха площадката. Мошико се беше върнал на бюрото си. Когато видя Екщайн, той поклати недоволно глава.

— Много ти благодаря, Бавария.

Екщайн се усмихна сухо на младия служител от охраната.

— Не биваше да ме пускаш да вляза, Мошико.

— Като че ли можех да те спра. Ти беше като някакъв проклет товарен влак.

— Извинявай. — Екщайн отмина, последван от Баум.

— Сигурно няма да получа отпуска цял месец! — извика подире му Мошико.

— Ще кажа на гаджето ти, че си на секретна мисия — отвърна му през рамо Екщайн.

— Настроенията ти са опасни — отбеляза Бени. — Също като на нашия командир.

— Не ме обиждай. Аз поне веднъж по пълнолуние изпадам в добро настроение.

Коридорът се беше изпразнил. Сутрешната възбуда се успокои под товара на нормалния работен ден и хората се завърнаха в кабинетите си. Двама електротехници лазеха по пода и прибираха кабелите, в изпълнение на нареждането на Бен-Цион.

Когато Баум и Екщайн приближиха „Личен състав“, видяха Дани Романо да ги чака до отворената врата. Обикновено оптимистичното му изражение беше заменено с мрачен поглед и той неспокойно въртеше празната си лула в ръце.

— Бени. Ейтан. Влезте за малко.

Той влезе в кабинета и задържа вратата. Баум и Екщайн се спогледаха въпросително, но го последваха. Юдит се беше изправила и тъкмо вдигаше чантата си. Тя погледна Екщайн, докосна го по ръкава и излезе.

— Не бързай, Юдит — извика Романо подире ѝ. — Имаш най-малко половин час.

— Какво става? — попита Екщайн.

Романо отиде до бюрото си. Обърна се и седна прегърбен в края му. Продължи да разглежда лулата си. Когато вдигна поглед, видя Бени и Ейтан да го гледат очаквателно. Победните им усмивки от сутрешното съвещание бързо изчезваха.

— Е? — изръмжа Баум. — Имам си работа, Дани.

Романо въздъхна.

— Току-що се получи кодирана телеграма от консулството ни в Ню Йорк. Засега знам само аз. Силвия ме уведоми предварително, за да мога аз пръв да го кажа на вас двамата.

Баум и Екщайн продължаваха да го гледат с недоумение. Романо събра смелостта си.

— Цвика Пърлман е мъртъв.

Екщайн изстена остро, като че ли някой го беше ударил силно. Той се извърна и тръгна към един от столовете. После спря. Болката като горещо желязо прониза крака му и той не можеше да го свие. Извъртя се върху него като върху шиш и отново се обърна към Романо.

— Повтори — прошепна той.

— Цви Пърлман. Бил е убит в Манхатън.

Бени Баум стоеше като вкаменен. После бавно бръкна в джоба си, извади две цигари, запали ги и подаде едната на Екщайн, без да го гледа. След това сви пръсти като за молитва и ги постави върху катарамата на колана си.

— Подробности — кратко каза той.

Романо задъвка мундщука на лулата си.

— Не са много. На пръв поглед е била катастрофа, но нашите хора от сигурността са решили първо да ни уведомят, а после да разследват.

Кръвта пулсираше в главата на Екщайн. Той напрегнато се облегна на бюрото и обхвана гърдите си с ръце.

— А Лиза знае ли, Дани? — прошепна той.

— Тя е била в Ню Йорк заедно с него. Той учеше в Нюйоркския университет. И децата им са там. Знаете, че той беше напуснал официално работа.

— Да — потвърди Бени. — Знаем.

Екщайн смукна дълбоко от цигарата и изпусна дима със силна кашлица. Свали цигарата от устните си с трепереца ръка и я хвърли на пода.

Хари Вебер. Толкова отдавна познаваше този човек под това име, че му се струваше Цвика Пърлман да е съвсем друг човек. Но беше един и същ. Хари. Цвика.

Ейтан беше губил другари и преди, но главно в униформи, когато всички бяха десантчици, които се хвърляха в сражения и нападаха с

яростта на стремителната младост. Но в „Специални операции“ смъртта не беше често срещано явление. А особено Цвика Пърлман като да беше благословен с особена светлина, младост и оптимистична бързина, които изглеждаха неподвластни на такива банални събития като смъртта.

Хари Вебер. Толкова много бяха преживели заедно. Екщайн се запозна с него още по време на първите етапи на вербуването им. Пърлман беше приет в доста напреднала възраст. Като войник в редовната пехота, той беше оживял въпреки ужасните изпитания на войната. Беше преживял сирийската обсада на бункера си върху Голанските възвишения през първата седмица на войната „Йом Кипур“^[3]. Може би фактът, че Пърлман все още можеше да се усмихва весело след подобна травма, беше причината, спечелила му симпатиите на строгата комисия.

Екщайн потърси в паметта си откъси от живота на своя приятел. Спомни си, че Цвика е роден във Виена, живял е там до юношеските си години и е бил изпратен след това в Израел от възрастните си родители, които не виждали бъдеще за единствения си син в европейската страна, която не толерира твърде евреите си. И макар Цвика да се беше превърнал в истински „кибуцник“^[4], щом си свалеше шапката, той можеше да се превърне в типичен австриец от средната класа с грубите маниери и език на кореняк-виенчанин. Сигурно точно израстването във Виена даваше на Цвика Пърлман шизофреничния талант да се превърне в Хари Вебер — весел, но обикновен човек, който има вида и излъчването на кабаретен артист от следвоенна Виена.

Точно с този Хари Вебер Ейтан и Бени бяха споделяли много от сложните си мисии. Точно този Хари Вебер винаги действаше с усмивка, готов за шеги дори и в най-напрегнатите ситуации, импровизатор, който в последния момент можеше с комичен апломб да извади от шапката си някой трик. Точно този Хари Вебер обичаха безрезервно всички членове на екипа.

„Номерът с камиона“ на Хари в Богенхаузен беше последното му професионално изпълнение. Той се беше измъкнал от Мюнхен с апломб и в последвалата „дисекция“ се беше отървал от обвинения. Но фиаското в Богенхаузен беше подействало като катализатор за Хари и той напусна с чест. Неговият кибуц, намиращ се близо до Ашхелон, му

дължеше една година в чужбина и той взе жена си Лиза заедно с двете малки дъщери и замина за Съединените щати.

Екщайн искаше да попита Дани за повече подробности, но когато се сети за Лиза и децата, направо изгуби гласа си.

Бени проговори и заради двамата.

— Катастрофа — каза той. — Сигурни ли са?

— Почти сто процента — отвърна Дани. — Товарел е багажа в колата, за да ходят на екскурзия. Някакво такси се забило в него. Полицията в Манхатън твърди, че шофьорът е в болница, в шоково състояние. Бил някакъв арменец, който едва говори английски.

— Проклети нюйоркски шофьори — изплю се Баум.

— Същите като йерусалимските — потвърди тъжно Романо.

Екщайн се изпъна. Чувстваше се много нестабилен и се хвана с една ръка за бюрото. Обърна се към Бени, който го погледна тъжно. И двамата имаха нужда да кажат по нещо. Може би добри думи или молитва. Но всъщност нещата бяха много по-сложни.

— Бени — прошепна Екщайн. — Имам нужда... Трябва да изляза на въздух.

— Аз не съм ти шеф, Ейтан.

— Днес той изобщо няма шеф — каза Романо. — Отивай.

Ейтан и Бени продължаваха да се гледат.

— Мога да се обадя на Райнер — каза Баум. — Също на Петер и на Франси.

— Аз ще кажа на Ети — прошепна Екщайн.

— Но днес трябва все пак да отидеш в „Уингейт“, Ейтан — предупреди го Бени. — Не забравяй и провери в колко часа ще започне тренировката ти.

— Ще се явя навреме.

— Добре.

— Цвика Пърлман — каза накрая Бени. — Благословена да е душата му.

— Хари Вебер — изрече Екщайн, докато излизаше накуцвайки от стаята.

Ети Данцигер живееше в сърцето на Тел Авив. Тоест живееше там винаги, когато се намираше в страната. Апартаментът ѝ беше на

третия етаж на блок, разположен в сенчеста странична уличка, недалеч от кръстовището между булевардите „Соколов“ и „Дизенгоф“ и само на четири пресечки от брега на морето. „Дизенгоф“ е вероятно един от най-приятните за общуване булеварди в Средния изток. Двата му километра са очертани с оживени открити кафенета, пред които преминава нестихващият парад на красиви израелки и европейки, горди от външния си вид и скъпите дрехи. Но не бурният нощен живот или примамката на Средиземно море бяха привлекли Ети в Тел Авив. Просто това беше единственият израелски град, където тя се чувстваше в удобна анонимност. Нейното тихо пристанище сред морето на общността, в която всеки е нечий далечен роднина, приятел или познат от военната служба.

Апартаментът на Ети не изглеждаше като временно жилище. Имаше голям и добре обзаведен хол, който продължаваше в изискана спалня с дантелени завеси. Тя можеше да се отдели чрез две фини, плъзгащи се врати. Другият край на хола водеше към кухня-трапезария. Хладилникът и газовата печка бяха на не по-малко от двадесет години, но работеха и макар пластове боя върху светлите високи шкафове да не можеха да преброят годините си, всичко блестеше от чистота. Единствената баня беше доста малка, но имаше всичко необходимо, а душът към европейската вана вътре можеше да се окачи на стената, за по-голямо удобство.

Внимателното око, достатъчно добре запознато с местната текстилна промишленост, от пръв поглед би забелязало, че повечето от вещите на Ети не са от израелски произход. Възглавници, покривки, украшения и дори повечето от домакинските съдове бяха от различни европейски страни. Книгите и списанията бяха главно на английски, немски и френски, но тъй като повечето израелци знаят поне два или три чужди езика, това не би направило особено впечатление на никого, освен ако не прегледа етикетите с цените, за да разбере, че са купени в чужбина.

Единственият истински намек за естеството на професията на Ети беше колекцията ѝ от произведения на изкуството. По стените нямаше снимки, а само оригинални картини с маслени бои, акварел или въглен. Темите им бяха европейски градове и пейзажи, някои почти фотореалистични, а други граничещи с неразбираем импресионизъм. Тук някой заснежен парк в Лондон, там обвитата в

мъгла Айфелова кула, сграда върху бял плаж в Лисабон, обсипан с многоцветни рибарски лодки или тихо кварталче в Мюнхен...

Нито една от картините не беше подписана, но всички бяха оригинален Данцигер.

Последното доказателство на призиванието на Ети беше малка бронзова масичка върху тънки крачета с колелца. Повърхността ѝ беше огледална и отразяваше етикетите на бутилките „Курвоазие“, „Дюар“, „Харви“ и „Вайнбранд“, които се пъчеха отгоре ѝ. За израелски дом това представляваше доста необичайна колекция.

Ети седеше в голямо, тапицирано кресло с малка чаша ледена „Столичная“ в ръка. Босите ѝ крака бяха свити под нея. Беше се завърнала преди повече от месец в Израел. Дните бяха топли и само след няколко дълги разходки по плажа краката ѝ под късите сини шорти бяха хванали тен. Беше облякла дълга бяла тениска с навити до раменете ръкави. Русата ѝ коса се спускаше на дълга къдрава опашка върху врата ѝ, а тя гледаше с неподвижен поглед към далечната стена. Блестящите ѝ сини очи бяха широко отворени, като че ли твърде отрано са видели прекалено много.

Обаждането на Ейтан я беше шокирало. Тя отново беше отказала пушенето, но гласът му и скръбната новина едва не я накараха да излезе на улицата и да си купи цигари. Но после се спря на водката, която май нямаше особен ефект.

Хари Вебер.

На Ети ѝ се искаше да забрави Богенхаузен и до този момент се беше справяла доста добре.

Задачата ѝ в операция „Флейта“ изискваше тя да остане на мястото си след удара. Трябваше да поддържа прикритието си, да наблюдава отзвук и дори ако е възможно, да събере разузнавателна информация по отношение на местното разследване. Катастрофалната смърт на невинния Мохамед Наджиз не би шокирала никого от началниците на Ети, ако тя си беше заминала веднага. Но тя остана и изпълни задачата си. Когато накрая я повикаха да се върне в Тел Авив, вероятно точно тази демонстрация на чист професионализъм я предпази от иначе неизбежната ярост на Ицик Бен-Цион.

За разлика от повечето членове на екипа кариерата на Ети не беше опетнена или помрачена от Богенхаузен. Даже напротив, защото към талантливите жени в израелската разузнавателна общност за

разлика от мъжете се отнасят като към принцеси, които получават повече вяност и уважение от където и да било другаде в живота. Като жени те могат да получат достъп до места, където никой мъж не може да припари, да накарат и най-подозрителния човек да се отпусне, да използват инстинкти и интуиция, каквито другарите им мъже не притежават. Тяхната идентичност се пази ревниво дори и от служителите във високите ешелони на Мосад и АМАН. През изминалите две години на Ети не ѝ се наложи дори да стъпи в Главната квартира. Разпитвах я и разговаряха с нея само насаме и извън сградата.

Тя беше успяла да напъха Богенхаузен някъде в дълбините на ума си. След това беше участвала под дълбоко прикритие в три дълги операции и това също бе помогнало. Но не беше необходимо много, за да се върнат мислите ѝ към онази скръбна зима в Мюнхен. Хари Вебер беше мъртъв. Искаше ѝ се да забрави Мюнхен, но никога нямаше да забрави Цвика Пърлман, нито пък някой от бойните си другари. И най-вече никога не би могла да забрави Ейтан Екщайн.

Ейтан. Той скоро щеше да пристигне. Истинското име на Ети беше Тамар Шошани и тя се опитваше да свикне отново с него, с начина, по който го произнасяха хората, с леката изненада, когато някоя съученичка я повикаше на улицата. Сега обаче щеше да дойде Ейтан, да я нарича Ети и целия цикъл от потиснати емоции да се завърти отново.

Във всяка друга дейност, ако бяха колеги в което и да било друго държавно учреждение или гражданска фирма, Тамар Шошани и Ейтан Екщайн накрая със сигурност щяха да се оженят. Макар вероятно да е вярно, че противоположностите се привличат, има милиони двойки, чийто съюз доказва обратното. Ейтан и Тамар имаха много общи черти. И двамата бяха с еднакъв тен и цвят на косата, имаха сходен темперамент и бяха от германски произход. И двамата притежаваха цинично чувство за хумор и можеха да продължават да работят дори и под силен психологически натиск. И двамата веднага усетиха взаимното привличане, но в израелската разузнавателна общност съществуват суперстроги правила, които не могат да бъдат нарушавани. На оперативните агенти независимо от обстоятелствата беше забранено да имат връзки помежду си. Агентите бяха поощрявани да си създават връзки с помощния персонал, дори и „да се

женят вътре в семейството“, което облекчава много напрежението от спазването на тайни в дома. Но двама оперативни агенти? Никога! Това би предизвикало напрежение, разсейване и дори опасна уязвимост, ако случайно някой от двамата бъде взет за заложник или изпадне в друга опасност.

Ейтан и Тамар знаеха правилата и много внимаваха да се държат на дистанция. Имаха само една възможност — да напуснат АМАН, за да могат да се оженят. Но по онова време никой от двамата не беше готов на подобна стъпка. Само веднъж, по време на мисия в Северна Африка, те бяха спали заедно. Това остана тяхната най-дълбоко пазена тайна. Скоро след това по време на изследвания с детектора на лъжата иглата на уреда на Тамар беше подскочила рязко, когато споменаха името на Ейтан Екщайн. Тамар каза на Бени Баум, че ако започнат да я разпитват по този въпрос, ще трябва да я уволнят. Затова въпросите бяха преработени и тестът проведен повторно, без този път да се споменава името на груповия ѝ ръководител.

Докато Ейтан лежеше в гипс в „Асаф А-Рофе“, Тамар на няколко пъти се съблазняваше да напусне текущата си мисия и да се върне завинаги в Израел независимо от професионалните последици. Но се въздържа, а когато започна да проучва възможностите, Симона беше заела твърдо мястото си и вече беше късно.

Остър звън откъм входната врата. Тя остана на мястото си и само извика „влез“.

Ейтан влезе в апартамента. Той изглеждаше твърде различно от Тони Екхард без европейските си дрехи и бледия зимен тен. Беше облечен във всекидневни местни дрехи — с ризата над памучния панталон и леки обувки, с тен на лицето и още по-изрусяла от пролетното слънце коса.

Освен това очите му бяха изгубили твърдостта на погледа, който придобива оперативният агент след дългите месеци на постоянни стратегически пресмятания.

Той затвори вратата с гръб, облегна се на нея и я погледна.

— Здравей, Ети.

Да, гласът му изрече псевдонима ѝ точно както го очакваше.

— Здравсти, Тони. — Името му ѝ се стори странно, изречено тук, в Тел Авив. Но те двамата бяха работили заедно и споделяли тайни в

един личен свят, за който не знаеха дори и началниците им. Тони и Ети.

Екщайн беше решил, че никога вече няма да я докосне, няма да има целувка по бузата, нито даже и ръкостискане. Но смъртта на Хари правеше този платонически екстремизъм напълно неподходящ. Ако не с друго, смъртта на другаря трябваше да бъде почетена най-малкото със сбирка на оживелите.

Екщайн пристъпи напред. Ети веднага забеляза накуцването. Нямахше как да не го забележи. Това я накара да стане. Тя се приближи към него и двамата останаха дълго време прегърнати, поклащайки се мълчаливо като два стръка, полюшвани от вятъра.

Накрая седнаха в двата края на дивана. Ети изтри очи с длан и показа към масичката с напитките.

— Да, каквото и да е — каза Ейтан. — Но не много.

Тя се изправи да му донесе чаша.

— Значи е било катастрофа? — Като професионалистка, Ети зададе точния въпрос веднага, щом се върна в хола.

— Да. — Той взе чашата и отпи. Пътуването от Йерусалим му се беше сторило безкрайно, а преминаването през долината Айелон особено мъчително. Студеният джин с тоник му дойде като благословия.

— Какво казва Ицик? — попита Ети.

— Не знам. Тръгнах веднага, след като Дани каза на мен и на Бени.

— Кой Дани?

— Романо. Но ти познаваш Ицик. Ако те харесва и умреш от рак, даже и десет години след като си се пенсионираш, пак ще каже, че българите са го сторили. Но ако не те харесва, ще каже, че си пушил твърде много и си заслужаваш да пукнеш.

Ети се поусмихна, но думите му не успяха да я разсмеят. Тонът на Ейтан разкриваше по-дълбока мъка и болка, отколкото когато и да било.

— Ти как си? — попита тя.

— Както ме виждаш — усмихна се той. — Бързам да се уволня, но все не стигам дотам. — Той показа главата си и врътна длан. — Но да забравим за мен. Ти как си? Изглеждаш чудесно.

— Благодаря.

Настъпи момент на притеснено мълчание, в който и двамата разбраха, че отново виждат другия без дрехи в тъмната спалня на мрачния хотел в Мароко.

Ети се изправи и включи радиото, без да си прави труд да го нагласи на определена станция. Беше просто навик на оперативен агент, който Ейтан забеляза с някакво особено удоволствие, и ѝ се усмихна.

— Хари беше един от любимите ми хора на тази земя — въздъхна Ети, докато си наливаше още водка.

— Много от нас ще казват това през следващите няколко дни.

— Но аз го мисля.

— Да. Аз също.

— Можем ли да отидем на погребението? — попита Ети.

— Аз мога. Но за теб, Ети, не знам.

Тя се замисли за миг.

— Мисля, че ще отида на гроба му по-нататък.

Да имаш успех в Играта означава да ти се налага често да плащаш не висока, а направо жестока цена. Понякога не можеш и да скърбиш нормално.

— О, Хари — въздъхна Ейтан и облегна глава върху дивана. — Цвика...

— Какво друго име използваше той? — опита да си спомни Ети.

Екщайн внезапно се разсмя.

— Всъщност веднъж за около седмица се опита да използва Адолф. Спомняш ли си? Бени накрая го накара да се откаже, защото ние се хилехме винаги, когато се обърнехме към него.

Ети също се засмя. През следващия час двамата говориха за Хари Вебер във всичките му форми и превъплъщения, за неговата мъдрост и хумор. Скърбяха за него, както приятелите скърбят, откакто свят светува, спомняйки си всеки епизод, събирайки образите и скърбите, като ги сглобяват след мълчалива благословия.

В 2:15 Екщайн се изправи с мъка.

— Всъщност имам да свърша нещо днес — каза той сухо. — Ицик ме изпраца на тренировки.

— Добре — отвърна Ети.

— Мисля, че е по-скоро физическа терапия, но е по-добре, отколкото да му седя под носа.

Ети го спря, преди да е стигнал вратата. Тя го дръпна за ръкава, повдигна се на пръсти и го целуна леко по бузата. Екщайн я погледна.

— Ще ни дойдеш ли на гости? — попита той.

— Бих се радвала да се запозная със Симона.

— Обаче тя знае за нас — предупреди я Екщайн.

Ети се изненада от степента, в която се почувства предадена. Щом като жената на Ейтан знае за нея, за тях, това означава, че тайната им връзка е загубила своята важност за Ейтан.

— Онова няма значение — каза тя, чувствайки се глупава и емоционална. Бързо свали ръката си.

— О, не, има — отвърна Ейтан и я погледна право в очите. — Поне за мен има...

Уязвимостта не беше черта, която Ети да е забелязвала в Ейтан, и тя веднага унищожи ревнивия ѝ рефлекс.

— За мен също — призна тя и наведе очи.

В този дълъг миг и двамата осъзнаха, че няма значение дали се докосват или не, дали са близо един до друг или на голямо разстояние. Ети и Тони, Тамар и Ейтан, бяха свързани като спомена и мъката. Ейтан вдигна ръка и я погали по бузата.

— Довиждане — усмихна ѝ се той и тръгна.

Ети затвори вратата. Остана дълго време права в хола си върху хладния бял паркет.

Институтът за физическа култура „Уингейт“ се намира на морския бряг между Тел Авив и Хайфа, само на няколко километра от курортния град Натания. Пътуването дотам по крайбрежното шосе от Тел Авив е приятно и Екщайн пристигна по-рано от предвиденото. Съвсем несъзнателно беше карал с превишена скорост през половината час дотам. Очите, ръцете и краката му управляваха автоматично фиата, а умът му се рееше по съвсем други пътища.

Мислеше много за Ети Данцигер, за физическите, духовните и професионалните ѝ качества като воин и като жена. Сам в колата, той се чувстваше в безопасност да обмисли чувствата си, да признае, че я обича, и дори да прошепне на глас това признание. От дълго време насам беше успявал да я измести от емоционалната си памет, но внезапното осъзнаване на дълбочината на чувствата му го шокира,

обърка, предизвика известно съжаление и дълбоко чувство за вина, което извика и образа на Симона. Обмисляйки любовта към жена си, той откри, че изпитва към нея не по-слаба страст, макар и по различен начин. Той обожаваше Симона, но Ети му беше най-близкият боен другар и дори без секса връзката помежду им не можеше да бъде нарушена. Затова женитбата му се струваше нещо като предателство спрямо нея.

Денят и без това му се стори достатъчно дълъг, изпълнен с напрежение и надвиснала криза. Смъртта на Хари и посещението при Ети изпълниха ума на Екщайн с образи и фантазии и населиха колата му с призрачни пътници.

Екщайн натискаше до ламарината педала на газта, литнал напред към място, където ще може да напусне колата и неприятното усамотение с мислите си.

Пристигна пред главния портал на Института с въздишка на облекчение. Влезе откъм цивилния сектор, представляващ лабиринт от тесни улички с високи дървета, модерни общежития, зали за лекции и големи спортни площадки. Цивилният сектор представлява голям комплекс, използван за тренировки на олимпийски състезатели, треньори и даже учители по физкултура. Лесно можеше да се изгубиш сред извитите пътища и пътеки, но Екщайн отмина комплекса и подкара по дълъг, обиколен път, който накрая го отведе пред оградената с бодлива тел военна секция на института.

Тук цветните граждански сгради отстъпваха на прости бараки и хангари. По-близо до плажа от цивилния сектор, пътеките тук бяха покрити с пясък и покрай тях нямаше внимателно подстригани зелени площи и дървета.

Екщайн паркира колата извън главния портал на базата. Слезе и веднага го лъхна влажният средиземноморски вятър. Той раздвижи изтръпналия си крак и изпъна рамене. Не си направи труда да заключи колата и тръгна към базата.

Караул беше едно строго момче от бригадата „Гивати“. Ярочервената му барета беше пъхната под пагона на униформената риза. Войникът беше с бойна амуниция и носеше зареден автомат „Галил“, увиснал на врата му. Той погледна военния пропуск на Екщайн, изръмжа и дръпна вратата встрани.

Екщайн познаваше добре разположението в базата. Беше тренирал тук като парашутист и по-късно като наборник на АМАН. Усмихна се, докато накуцваше по пътеките, защото с далечните изстрели откъм тировете се завърна и част от младостта му. Лекият мирис на сол и пот, потропването в такт на подтичващите след треньорите си групи в шорти и тениски носеха онзи непорочен и щастлив мускулест вид на все още неопетнен идеализъм.

Той стигна до дълга и ниска бетонена сграда и влезе през една от четирите ѝ дървени врати. Първото, което забеляза, беше голяма бяла табела, поставена върху отсрещната стена. На нея пишеше:

В целия комплекс пушенето е забранено по заповед на полковник Маймон

Следващото, което видя, беше млад, очилат младши лейтенант, който седеше зад бюрото си точно под табелата. Той пишеше нещо. И пушеше.

Екщайн не се сдържа и се разсмя на глас.

Лейтенантът вдигна глава.

— Какво смешно има? — попита той.

Екщайн показва цигарата.

— Много ти пука от командира.

Младият офицер сви рамене, доволен от собствената си смелост.

— Днес го няма в базата. Какво желаеш?

— Аз съм Ейтан Екщайн. — Той показва на младежа личната си карта. Ако продължаваше да е активен агент, щеше да се представи под фалшиво име със съответните документи, но това вече не беше необходимо.

— Е, та? — Лейтенантът нямаше настроение да си играе на гатанки.

— Та днес трябва да започна някакви тренировки.

— Откъде си?

— „Куинс Командо“.

Очите на лейтенанта се ококориха и той наклони уважително глава. Май винаги, като се спомене „Куинс“, става така. Главно защото всеки знае, че това е някаква секретна част на АМАН, но всъщност никой няма представа какво, по дяволите, представлява. Лейтенантът прелисти купчината телексни заповеди.

— Да, ето я. Екщайн. — Той вдигна телефонната слушалка и повика някого. Телефонната система на израелската армия е също толкова зле като цивилната си посестрима. Събеседникът сигурно се намираше на метри разстояние, но въпреки това офицерът трябваше да вика. — Ще дойде след минута — каза той и се зае отново с работата си.

Екщайн изчака. След минута една сянка изпълни вратата и той се обърна.

— Екщайн? — Дебелият ясен глас излезе от гърлото на един много едър младеж. Блясъкът на слънцето отвън очертаваше силуета му.

— Аз съм.

Фигурата протегна ръка и Екщайн я пое. Стискането беше могъщо, а ръката едра и мазолеста.

— Аз съм Боаз. Да вървим.

Екщайн го последва навън. На яркото слънце видът на мъжа беше най-малкото заплашителен. Тялото му имаше триъгълния торс на тежкоатлет, а издутите мускули изпъваха синята тениска с надпис „инструктор“. Обикновените униформени панталони изглеждаха готови да се пръснат по шевовете от напъна на бедрените мускули, но той се движеше бързо и леко, обут в черни кожени маратонки „Рийбок“.

И изобщо не приличаше на терапевт.

— Накъде? — попита го Екщайн.

Боаз спря. Когато се извърна, Екщайн видя лицето, напълно съответстващо на тялото. Младежът беше на около двадесет и пет години. Широкият врат поддържаше лице с квадратни челюсти, завършващо с къса, гъста, избеляла от слънцето коса. Устните и носът бяха славянски тип, а спокойните сиви очи, ясни и безжизнени. Боаз приличаше на руски кошмар от роман на Флеминг с изключение на това, че се усмихваше искрено и весело.

— Отиваме да ти вземем екип — каза той. — Не ти ли казаха? Аз съм по крав-мага.

— О! Разбира се. Да вървим — отвърна Екщайн и двамата продължиха напред.

Този кучи син Ицик Бен-Цион! Сигурно двамата с Хайнц са се смели с удоволствие, след като са изпратили заповедта в „Уингейт“.

Крав-мага: Контактен бой. Екщайн току-що беше започнал да ходи отново, а те го изпращат да тренира ръкопашен бой. „Добре — помисли си той. — Каквото и да стане, аз ще им се хия и ще им казвам, че си прекарвам чудесно.“

Боаз заведе Екщайн в кабинета си, представляващ голяма хладна стая, украсена с дипломи, награди от състезания по карате и различни уреди, необходими за тренировките — големи пистолети, дървени тояги, ножове, боксови ръкавици. Имайки предвид размерите на Боаз, Екщайн не се изненада, като видя купчините полупразни кутии с бисквити, кутиите от мляко и бутилките със сокове.

— Свали си панталона — каза Боаз. — Искам да ти видя крака.

— Знаеш ли за него? — учуди се Екщайн, докато свалеше ципа.

— Казаха ми. — Боаз приклепна да разгледа коляното и бедрото на Ейтан. Опипа белезите, без да обръща внимание на изпъшкването отгоре, когато стисна мускула на бедрото. После погледна нагоре.

— Куршуми?

— Три.

— Калибър?

— Девет милиметра. „Скорпион 68“.

— Не е сериозно — каза Боаз типично по израелски.

— Че какво тогава е сериозно? — учуди се Екщайн. — Танкови снаряди ли?

Боаз се засмя.

— Стига бе. Имах един тип с една ръка. След една година тук вече можеше да ме събори. — Той се облегна на бюрото си и потърси нещо в един кашон.

— И аз мога да те съборя — каза Екщайн. — Затова са измислили „Магнум“ 44-ти калибър.

Боаз измъкна чифт смачкани униформени панталони и ги подаде на Екщайн. След това вдигна спортната си блуза и показа грозен, набръчкан розов белег в лявата страна на големия си пъп.

— Четиридесет и пети — каза той и пусна блузата си.

Очите на Екщайн блеснаха за миг, но той не каза нищо. Тук никой не си позволява да пита къде човек е получил белезите си.

Когато Ейтан се облече във военната риза и широките униформени панталони със собствените си платнени обувки, двамата излязоха на тренировъчната площадка. Беше широко място, покрито с

пясък и пресечено от странните уреди за преминаване през препятствия. Имаше висока бетонна стена, канавки, бодлива тел, възета за катерене, хоризонтални греди и други такива. В средата, естествено, имаше широко пространство за каланетика.

Когато приближиха, Боаз огледа новия си частен ученик.

— Минавал ли си преди крав-мага?

— Стандартния курс.

Екщайн куцукаше след гиганта и разглеждаше широкия му гръб. Пясъкът затрудняваше ходенето, но топлината му действаше добре.

— Кога?

— Преди няколко години.

— Спомняш ли си нещо?

— Мисля, че помня доста... — Екщайн млъкна, защото Боаз внезапно се обърна, хвана предницата на ризата му, изви я жестоко и го прехвърли върху сгънатото си коляно. Краката на Ейтан хвъркнаха във въздуха и той се строполи върху пясъка.

Ударът му изкара въздуха. Той остана да лежи цяла вечност. Главата му се надигаше и трепереше, докато най-после успя да си поеме дъх. После остана да лежи на пясъка, опитвайки да си припомни как се диша. Боаз се изправи над него с ръце на хълбоците, закрил светлината на слънцето.

— Не помниш как се пада — каза той.

Протегна ръка и отново хвана ризата на Ейтан като с едно бързо движение на ръката си го изправи.

— Мисля, че паднах доста грациозно — успя да изрече Ейтан. — Имайки предвид обстоятелствата...

Боаз този път не се усмихна.

— Ще започнем от самото начало. — Говореше съвсем сериозно. Вече нямаше място за игри. — Значи. С цялата теория ще се заемем по-късно, но да повторим набързо. Крав-мага е физическа наука, а не бойно изкуство. Ще започнем с всички основни стойки и елементарни движения. Но най-важното е, че искам да възстановиш рефлексите си, Ейтан. Ясно ли е?

Екщайн кимна. Разбра, че ще бъде болезнено и мъчително. Боаз не се интересуваше от инвалидността на Ейтан, но това може би беше точно терапията, от която той имаше нужда.

— Първоначално ще си бавен — продължи Боаз. — Но скоро, за твое добро, ще започнеш да отблъскваш опитите ми.

Младокът удържа на думата си. Цели два часа без почивка той преговаряше основните стойки на крав-мага. Бяха странни, доколкото си припомни Ейтан, на пръв поглед неестествени, но типично практични, както всички методики в израелската армия.

С горната част на тялото се държиш почти като боксьор с вдигнати пред лицето юмруци и лакти близо до тялото. С краката заемаш стойка, подобна на тази в класическо японско карате: единият крак напред, другият назад, застанал леко на пръсти и с крак, готов да удари.

За Екщайн стойките бяха изтощителни и той изля литър пот, докато скърцаше със зъби. И както беше обещал, Боаз непрекъснато го изненадваше, без предупреждение и милост. Поне на двадесет пъти по време на урока експертът по контактен бой се хвърляше към ученика си и жестоко го мятеше на пясъка, докато към края Екщайн започна да предусеща атаките и веднъж даже успя да избегне съдбата си.

През по-голямата част обаче този следобед беше време на жестока умора и повтарящо се страдание.

Но Екщайн се радваше на мъките си с някакво мазохистично удоволствие.

---

[1] Луд ли си? (иврит) — Б.пр. ↑

[2] Фамилиарността и свободата на отношенията освен на друго се дължат и на спецификата на езика. В иврит не съществува „вие“ като обръщение, освен когато става дума за повече хора. Поради това в разговорите, освен в най-официалните случаи, нормалното обръщение е на „ти“ и на име или длъжност. — Б.пр. ↑

[3] Йом Кипур или Ден на помирението е един от големите еврейски празници, когато целият народ излиза да се весели по улиците на Израел. На този ден през 1973 г. обединените сили на Египет, Сирия и Ирак нападат внезапно страната, сварвайки цялото население и армията напълно неподготвени. Въпреки това Израел мобилизира всичките си сили и бързо изтласква агресорите от страната, но с цената на безброй жертви и за двете страни. — Б.пр. ↑

[4] Член на социално-обществените селски комуни в Израел. — Б.пр. ↑

4.

ЛОНДОН

ДВЕ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

Сънят на Амар Камил не се наруши от виенето на вятъра и чуването на дъжда. Докато всеки друг път и на друго място настойчивото чуване би го събудило и от най-дълбокия сън, днес почукването по прозорците като от меки детски пръстчета не беше причина за събуждането му. Нито пък вибрациите от влаковете, спираци на гара „Виктория“, или тихото бипкане на клаксоните на такситата. Не беше причина и потропването на бастуна по цимента извън стаята в „Данфорд“. Макар да беше едва 7 часа в петък сутринта, Амар беше буден вече от два часа.

Чувстваше се като по време на операция. И беше така от три дни. Внезапно, без следа от тъмни кръгове под очите или утринен мързел, беше изчезнал най-лошият му професионален недостатък — желанието да се излежава до късно. Макар да не се намираше под реална физическа опасност, Камил беше събрал всичките си рефлексии и енергия. А после, мотивиран от дълга, щеше да освободи цялото това гориво, за да подхрани тялото и ума си по време на акцията. Сега се нуждаеше от не повече от пет часа сън, а можеше да изкара и само с три. Беше напълно бодър и даже когато спеше, беше нащрек, тялото му — готово да се събуди и да действа, щом му се отдаде възможност.

В Русия, в Петах Тиква, Рина често го задяваше заради мързела. Чудеше се на глас каква полза би имала държавата от такъв поспаланко. Искаше му се тя да може да го види сега. Но после внезапно почувства задоволство, че никога няма да го види такъв.

Той седеше в голямо кресло. Беше меко и дълбоко, тапицирано в синьо и пристегнато с големи сини копчета. Беше облечен в черен копринен халат, купен някога от комунистически Китай, с бродиран в жълто, зелено и червено дракон върху гърба. В скута му лежах частите на наскоро разглобен и почистен 9-милиметров пистолет „Макаров“. Вече не му харесваше това оръжие, защото произходът му е твърде издайнически, но руснаците успяха да му пратят само него по

дипломатическата поща. Щом му бъде възможно, ще го смени с европейско оръжие. Частите лежах като черни кости на змийски труп.

Той погледна прозореца. През дантелените пердета се виждаше как водните струи се стичат по стъклата като бяло вино, залюляно в чашата, преди да бъде отпито. Гледаше покривите по улица „Ейбъри“ на отсрещния тротоар. Белите камъни и зацапаните керемиди на Белгрейвия бяха мокри от дъжда и му напомняха някогашното удоволствие от честото почистване с парна струя на двигателя на едно черно беемве. Поради честите си пътувания Камил беше свикнал да идентифицира големите градове по един-единствен белег. Москва с пронизващия до кости студ. Ню Йорк със задушливия смог. Лондон с дъжда. Чудеше се дали поради постоянното измиване този град не е и най-чистият върху лицето на земята. Естествено, като всяка голяма столица, и тук си имаше кътчета с кал и мръсотия, но той смяташе, че дори да си направиш труда да изметеш, в Лондон няма да събереш и шепа прах.

Прах...

Витлеем е прашен.

Той събра частите на пистолета в едната си длан, разтвори халата си и се изправи, оставяйки черната коприна да падне върху креслото. Облечен само в черните си гащета, той стъпи върху тъмния махагонов под и коленичи, като постави частите в редица върху чистия паркет. После отстъпи назад и започна упражненията си.

Самбо, руската школа за ръкопашен бой, използвана от КГБ, е техника, събрана от няколко азиатски бойни изкуства. Най-много прилича на жиу-жицу в комбинацията от къси, силни и светкавични удари, изчистени от всички формули за медитиране и философия на източните изкуства. Руснаците се отнасяха много практично към тези неща. „Ако търсиш аскетичен начин на живот, стани свещеник — винаги казваха инструкторите от КГБ. — А това е бой.“

Амар се приведе в стандартната поза на самбо с единия крак напред, свити колене, вдигнати и разперени като острие на бръснач ръце. С десния си крак започна удари напред — светкавични замахания, които се задвижват от коляното и почти разсичат въздуха като камшик. След всеки удар босото му стъпало се връщаше безшумно на пода.

Той броеше наум: от едно до десет на френски, от единадесет до двадесет на немски, от двадесет и едно до тридесет на английски, от тридесет и едно до четиридесет на италиански и от четиридесет и едно до петдесет на иврит. Завършил с десния крак, повтори упражнението с левия. Когато се възнагоди с разрешение да се приближи до разглобения „Макаров“ и да сглоби една от частите — пружината на спусъка към дулото, — даже не беше се задъхал. После отново отстъпи, спомняйки си друг „Макаров“ — първия, който изобщо беше виждал, — и започна страничните удари...

Горещите ветрове на хамсина се носеха диво по Шари Бет Леем, докато Амар вървеше към къщата на Абу Кадуми дърводелеца. Подметките на окъсаните му сандали шляпаха по прашните камъни и той вдигна ръка, за да увие края на мръсната си кафия около лицето, тъй като песъчинките го бодяха като пустинни тръни.

Амар се радваше на хамсина, защото той му позволяваше да покрие лицето си, да прекара един ден инкогнито, свободен от обидите на съучениците си. Срамът му беше толкова дълбок, че му се искаше да има смелостта да отреже собствения си нос, да разкъса устните си, да издере кожата си, за да се освободи завинаги от лицето, което толкова прилича на бащиното му.

Баща му. Войната беше свършила само преди три седмици, а евреите вече предложиха на най-възрастния от семейство Камил кресло в новата военна управа в Бет Леем^[1]. Кошмар на кошмарите. Баща му беше решил да приеме.

Фарук Абу-Амар Камил. Когато името на баща му се появи в ума му, Амар дръпна за миг кафията, извърна се и плю по вятъра.

Фарук Абу-Амар Камил. Философ, учител, интелектуалец. Всичко, с което може да се гордее семейството му, с изключение на факта, че освен това е и пацифист. Възрастният Камил непоклатимо вярваше, че израелците не могат да бъдат победени във война и че мирното съвместно съществуване е единственият път. Фарук Камил беше умен човек и презрителните епитети „еврейска подлога“ не го засягаха. Но Фарук имаше деца, а децата му трябваше да ходят на училище. Те плащаха за политическата философия на баща си с

разкъравени носове и разкъсани учебници. Като най-голям, Амар страдаше най-много.

Беше юли 1967 година. Евреите току-що бяха обърнали арабския свят с главата надолу за шестте ужасяващи дни на светкавичната война.

Витлеем, както повечето селища на Западния бряг, се беше предал без един изстрел. Фарук Камил беше изразил ясно облекчението си. Най-накрая, поне засега, беше дошъл краят на мечтанията сред дима от лулите пред чаша кафе и можеше да настъпи истински мир.

Фарук Абу-Амар Камил.

Предател!

Амар зави по страничната уличка и отвори вратата на работилницата на Абу Кадуми. Дърводелецът вдигна поглед от работата си и се усмихна. Но после видя изражението в очите на своя кръщелник.

— Не издържам повече! — избухна Амар и дръпна кафията от главата си. Носът му още кървеше леко от юмука, който току-що беше получил в училищния двор. Той го избърса с ръка.

— Шшш, Амар. — Кадуми стана от пейката си и тръгна бавно да налее чай на любимия си кръщелник. — Какво стана?

— Каквото става винаги! — викна Амар, а после замълча. Идеше му да заплаче. Успокои дишането си. — Каквото *винаги* става, баба^[2].

Амар наричаше Кадуми татко, защото отдавна се чувстваше по-близък със стареца, отколкото с кръвния си баща. Кадуми и бащата на Амар някога са били най-добри приятели, но сега дори не се поздравяваха. Абу Кадуми беше войнстващ палестинец още от 1929 година.

— Няма да ме приемат във „Вълците“ — каза Амар.

— Ти опита ли пак? — Кадуми предложи на Амар чаша черен чай, но момчето яростно поклати глава.

— Всеки ден опитвам.

— Може би трябва да почакаш. Войната още не е забравена и младите патриоти са ядосани.

— Колко дълго мога да чакам, баба? Докога трябва да чакам, след като викат на баща ми израелец, а мен ме наричат „син на евреин“?

— Ти си само на четиринадесет години, Амар.

Момчето започна да се разхожда из малката работилница. Свежият мирис на прясно отрязано маслиново дърво обикновено го успокояваше, но сега крачеше с ритъма на решителността.

— Баба, искам да си получа остатъка от заработените пари. Напускам това място.

— Амар, синко, нека да поговорим.

— Тръгвам, баба. Никой не може да ме спре. Не мога да живея тук. И ти добре го разбираш.

Кадуми въздъхна и остави порцелановата чашка. Амар беше прав. Докато е жив баща му, а може би и дълго след това, момчето ще бъде изгнаник сред собствения си народ. Кадуми подръпна сивата си брада, извади малка метална каса от основата на дървена статуя на Христос и даде на Амар парите, които му пазеше като спестявания.

— Какво ще правиш? — попита Кадуми. Боеше се да чуе отговора.

— Каквото трябва, за да променя живота си. Да докажа, че не съм син на баща си.

Кадуми знаеше, че само някакво екстремално действие би могло да донесе на Амар подобно успокоение, но реши да не задава повече въпроси.

— Върви с Аллах — каза той и прегърна момчето.

— Никога няма да те забравя. — Амар стисна парите в ръка и бързо излезе.

Дълги дни Амар беше планирал следващите си действия. Щом като крайната цел е да бъде приет във „Вълците“, имаше две неща, които да изчистят срама и да накажат баща му така, че да ги запомни до гроб.

Амар имаше един по-малък брат и пет сестри. Бащата обичаше дъщерите, защото те му напомняха за отдавна починалата му жена. Но за един арабин само синовете имат значение. Фарук Абу-Амар Камил се намираше в непрекъсната война с по-големия Амар, но десетгодишният му син Джаджа беше послушно, очарователно и обично дете, което не разбира нищо от политика. Фарук обожаваше Джаджа и винаги се занимаваше само с него. Той беше негова гордост и радост.

Амар взе парите си и си купи пистолет от един стар арабин-християнин в Бет Джала. Това беше руски „Макаров“, спомен на човека от службата му в британската армия в Берлин през Втората световна война. Амар често се беше възхищавал на оръжието и християнинът, собственик на дъскорезницата, откъдето Амар купуваше дърво за работилницата на Кадуми, даже му беше позволил веднъж да стреля с него.

След това унижението понесе Амар напред като шхуна сред ураган. Той се върна в града, скрил пистолета под ризата си. Вече беше избрал мястото. Нощта се спускаше, градът започна да се охлажда, щом камъните се освободиха от горещината на юлското слънце. Вятърът на хамсина затихна заедно със залеза.

Кафенето „Ал Кудс“ се намираще на улица „Пий VI“, свряно в един ъгъл на градския център. Израелските офицери бяха започнали вече да не спазват собствените си заповеди за вечерен час и често посещаваха местните магазини и ресторанти. Амар беше сигурен, че в „Ал Кудс“ ще намери мишена.

Един самотен израелски лейтенант беше седнал навън, до една от олющените маси. Пиеше портокалов сок и четеше израелски вестник. В скута му лежеше един от онези къси израелски автомати. Наоколо нямаше други евреи. Само местни араби, които гледаха мрачно представителя на победителите, докато минаваха край него, както и келнерът, който му сервираше с услужлива усмивка.

Амар се насочи право към офицера и спря до масата. Когато той вдигна поглед, Амар извади пистолета и го простреля два пъти в гърдите. Офицерът политна назад върху камъните. Някой започна да пици. Един мъж извика на Амар да спре в името на Аллах.

— Аз съм Амар, синът на предателя Фарук Абу-Амар Камил — извика той, все още с пистолета в ръка. — Кажете на „Вълците на съпротивата“, че те са копелета!

Той си тръгна. Зад гърба му ечаха викове. После сви зад ъгъла и хукна. След десет минути беше в дома си, където намери по-малкия си брат Джаджа да си играе върху каменния под с керван от дървени камили.

Сестрите му не се виждаха никакви и той разбра, че баща му сигурно е в града и се съвещава с евреите.

Амар дишаше тежко. Едва успя да заговори. Погледна към брат си. Въпреки откритото фаворизиране от страна на баща им Амар обичаше Джаджа не по-малко от Фарук. Той протегна ръка.

— Ела, Джаджа.

— Къде отиваме? — Момчето го погледна със светлите си очи. И двамата братя Камил имаха необикновени зелени очи, наследени от далечна християнска кръв. И ако не бяха с четири години разлика помежду си, биха си приличали като близнаци.

— Отиваме на дълга разходка — каза Амар.

Джаджа скочи прав, зарадван на приключението.

— Ще си вземем ли нещо?

— Не — каза Амар. — Хайде, бързо.

Не си взеха храна, а само малък камилски мех с вода. Хванати за ръце, те тръгнаха на запад от града, а после навлязоха в Юдейската пустиня. Намериха храна при бедуините, а когато Джаджа се измори, Амар го понесе на гръб — надолу към Йерихон, през реката, и накрая в Йордания.

Скитничеството на Амар беше започнало.

Йордания. Мръсните бежански лагери, омразата на бедуинските войници на Хюсеин, пред които евреите изглеждаха като мирни гълъби. Имаше жестоки унижения. Амар Камил като много други интелигентни палестински младежи следваше един след друг различни идоли на Освобождението само за да види как поредният му герой се обвива в лъжи. Виждаше как генералите на Палестинската освободителна армия бягат от бойното поле, докато прокламират високо смехотворни победи.

Беше се надявал, че Ливан ще се окаже различен, и той беше такъв в известен смисъл. Там палестинците бяха много и силни. Но и там също продължаваха да се карат помежду си. Биеха се яростно против своите братя араби, мюсюлмани и християни, докато на юг израелците продължаваха да строят, да сеят земите си и да се бият само когато е необходимо. Арафат, Хабаш, Хадад — всички те бяха политици, а военните им усилия страхливи и неефективни. И с течение на годините Амар Камил започна да разбира, че ако се поддаде на тактиката и риториката на своите братя, ще бъде прокълнат да скита завинаги около земите на родината си. Като Мойсей, на когото било

позволено да види и да мечтае, но никога да не стъпи на Обетованата земя.

Войната през месец октомври 1973 година се оказа Ден на прозрението за Амар. Беше служил като капитан в Армията за освобождение на Палестина на страната на Сирия. Но дори и с елемента на пълната изненада на своя страна, след няколко дни на слава те бяха отблъснати от Израел заедно с всички останали. Тогава и там, през онази студена и горчива зима в Дамаск, Амар Камил се превърна в господар на самия себе си.

Стига думи. Стига обещания. Действия и мълчание. Те станаха мотото на Камил, негов закон. За около десет години неговата малка група от посветени войници се превърнаха в терористите, всяващи ужас в западния свят.

Най-важното беше, че Амар Камил никога не се поддаде на стереотипа, характеризиращ категорията на Големите Терористи. Той беше смел мъж, умен интелектуалец, но не разводняваше каузата или професионализма си с онова самохвалство и пресилено романтичен образ, който си създаваха повечето от другарите му.

Той нямаше особен интерес към бързи коли или случайни любовни връзки, не придоби вкус към лукса да кара палестинските собственици да отварят кафенетата си само заради него. За Камил да унижава богатите, които са готови да му се подчиняват, беше унижение за самата идея. Много от другите ръководители на терористични групи в Европа и Средния изток се прирастиха към богатия живот. Камил обаче се учеше от най-ефективните световни разузнавателни служби. Той разбра и се опита да обучи и своите бойци, че добрите оперативни работници възприемат навиците на богатите само когато това е необходимо, за да играят убедително дадена роля. Иначе, по мнение на Камил, боецът може да кара фолксваген-бръмбар и да живее под наем. Заради своето мнение той стана непопулярен извън собствената си мрежа.

Защото всъщност, доколкото Амар Камил болезнено чувстваше, много от борците за освобождение на Палестина отдавна бяха се отказали от надеждата да постигнат първоначалната си цел — създаването на палестинска държава на мястото на ционистката общност. Тези хора се бяха прирастили към живота на шефове на тероризма, който за тях се превърна от начин за постигането на целта в

самоцел. Той също така вярваше, при това с пълно право, че промяната на каузата прави от човека лесна мишена. Защото, ако предпочете да бъде шеф на терористи, вместо да гони целта си, той става невнимателен. А срещу израелците, първата допусната от такъв човек грешка, се превръща в последна.

И въпреки това, въпреки правотата му, Мюнхен едва не се превърна в негов край. Разминаването му на косъм със смъртта беше ясно доказателство, че неговата мрежа е унищожена и тайната му не съществува. Руснаците го бяха измъкнали и той им беше благодарен за това. Но не хранеше никакви илюзии по отношение на мотивите им.

Мюнхен беше катализаторът за третия главен обрат в живота на Камил. Беше се скрил в Москва, внедрил се в системата на КГБ, попи всяка капка информация от най-полезната им доктрина и от обучението в Петях Тиква.

Москва си имаше своите планове за „Йоси Йерушалми“ и Камил ги изпълняваше с явен ентузиазъм. Но дълбоко в сърцето и душата си той си оставаше човек на мълчанието, на действието и когато се събуди, разбра, че ще следва собствения си план. Руснаците не могат да го контролират като някакъв си доберман на каишка.

Пък и той не можеше да забрави Мюнхен...

Нещо се размърда в другия край на стаята. Амар беше приключил упражнението и бе сглобил пистолета. Само главата му се помръдна бавно. Огледа се. С помощта на сивкавата утринна светлина очите му се спираха на детайли от богатото обзавеждане.

Стаята беше подредена с вкус, интимна, както са спалните в скъпите пансиони. Тапетите бяха кремави с тънка сива ивица, а дървените первази блестящо бели. Малкото бюро, страничните масички и столовете не бяха нови, но чисти, лакирани и запазени, като че ли всяка стая се обитава от педантична камериерка, когато няма гости, които да плащат.

Голямото месингово легло заемаше най-много място, а широките му, блестящи табли хвърляха високи сенки върху отсрещната стена, под маслена картина на плажа в Бристол. Малките лампи върху страничните масички имаха розови абажури. Черният телефон изглеждаше като да е тук от 1940 година.

Под бялата вълнена завивка на леглото една фигура се раздвижи като гърба на делфин, подскачащ над повърхността на морето. После

отново се успокои.

Камил се извърна отново към прозореца. Той разгледа собственото си отражение, което се раздвижи като изчезващ спомен на фона на течащите дъждовни струйки. Дори и след толкова много време второто му лице още изглеждаше непознато. Опита да си припомни махагоновите къдрици на предишния си образ вместо вълнообразната прическа на червеникаворусата коса. Мислено си извърна острия клон на носа, изрисува дългите черни вежди върху жълтеникавите косъмчета, които сега се извиваха над очите му. Възстанови гордите някогашни мустаци. Почти усещаше острите им краища на мястото, където някога бодяха краищата на устните му. Но дори и с този наново изрисуван образ Амар Камил вече не беше съшият.

Почти незабележимо учудено поклати глава, защото мислеше, че колкото и странно да е за него новото му лице, за Лейла то сигурно е представлявало пълен шок. Жена му не беше го виждала почти две години, но бе приела завръщането му и променената външност, както би го приела само истинска дъщеря на Революцията. Естествено, първоначално се беше усъмнила. Но нито веднъж не показва друга емоционална реакция освен чисто научно любопитство. Опипа лицето му, докосна ушите му. После го накара да се съблече и тогава огледа онези негови части, които само съпругата би могла да разпознае в пълна тъмнина. Накрая се усмихна доволно.

Той беше ужасно горд с Лейла. Нямаше други като нея. Само Лейла би могла да приеме пълното изчезване на съпруга и тънката нишка на обещанието за неговото завръщане. Само Лейла би могла да го приеме отново в миг, без да задава въпроси за метаморфозата му и да го люби все едно че е бил в къса командировка, а сега да спи, макар да знае колко скоро той отново ще изчезне. Това беше невероятно смела постъпка. И ужасно тъжна.

Сблъсъкът на Амар с това чувство не беше първият сигнал за това, че се променя, че остарява. Наскоро беше изпитал чувство, което като биец винаги беше съумявал да избегне — съжаление. Разбира се, че то не беше насочено към жертвите на терористичните му действия. Те бяха бойци в един нов вид война, където няма нужда да носиш оръжие, за да те смятат за враг. Чувствата му по-скоро се проявиха по отношение на Рина и Катя. Другата му „съпруга“. И единственото му дете.

Разбира се, Рина е агент. Тя не беше нито примамка, нито жертва. КГБ разполага с много такива. Те напускат Съветския съюз като емигранти в предварително определени страни. И са поне наполовина евреи. Прикритието изисква някаква автентичност. В случая с Рина, тя се беше установила в Израел за необходимия период и изучила достатъчно добре езика и културата му. После се „разочаровала“ от новата си родина и потърсила нов живот в Америка. Скоро след това напуснала апартамента си в Бруклин за пътешествие из Европа и се завърнала в Москва, за да продължи кариерата си, като помага в обучението на агенти, предназначени за изпращане в Тел Авив.

Да, Рина беше посветена на Партията. Но освен това беше човек. Топла, всеотдайна жена, която толкова дълго игра ролята на обичаща го съпруга. Камил също изигра ролята си добре и макар никога да не бяха споделяли гласно дълбочината на емоционалното си обвързване, и двамата осъзнаваха мъчителната истина на поговорката „човек става такъв, на какъвто се прави“.

Ами Катя? Разбира се, за нея ще се грижат. Тя няма да чувства липсата на нищо в материално, образователно и социално, или по-скоро социалистическо отношение. Но кой ще ѝ бъде баща? Кой ще я приспива, когато Катя е изморена? Чии груби ръце ще я гаят нощем? Дали поне за миг ще ѝ четат шепнешком приказки нощем, за да я успокоят, ако е сънувала лош сън?

Сталинград, ГУЛАГ, Афганистан. Вече има толкова руски деца, които вместо бащи гледат избелели черно-бели снимки в дървени рамки.

Въпреки всичките си скитания, фанатичната си и жестока обвързаност Амар Камил беше успял да потисне повечето от расовата си омраза към чужденците, които са окупирали дома му. И приемаше с разбиране иронията на съдбата, че единственото му дете е наполовина палестинско арабче и наполовина руско еврейче.

— За слънце ли се молиш, Амар? Ако е така, би трябвало да си на колене и обърнат в обратна посока.

Гласът го стресна. За миг пръстите му се свиха около пистолета. После го остави бързо и успокоен вдигна черния си халат, облече се и се обърна към Лейла с иронична усмивка.

Тя лежеше в леглото по гръб, облегнала рамене върху купчината бели пухени възглавници, събрани около гърдите ѝ като овце под

сянката на маслиново дърво. Великолепната ѝ къдрава черна коса падаше около лицето и рамената ѝ, достигайки почти до лактите. Дори и сред полумрака тъмните ѝ очи блестяха ярко, а устните ѝ червенееха силно върху маслинената кожа, макар че тя никога не употребяваше грим. Меката вълнена завивка беше вдигната върху гърдите ѝ, но приканващата поза на краката беше съвсем ясно очертана под нея и накара Камил да преглътне.

Дива. Нямахте друга дума, с която да я опише. Беше първата дума, която възникваше в ума на Камил, когато видеше или помислеше за съпругата си.

Всъщност думата съпруга беше само технически термин, ироничен поклон към прибързания им брак в Ливан преди пет години. Бяха се оженили от уважение към стриктната мюсюлманска вяра на баща ѝ, но и двамата знаеха, че отношенията им никога няма да имат предимство пред работата на Камил.

Докато той е активен, те никога няма да живеят заедно или да имат деца. Събиранията им бяха редки, внимателно планирани и сложно маскирани като случайна среща на непознати, за да не я набележат враговете като нещо по-важно за Камил от случайна любовница.

Лейла непрекъснато се местеше, живееше с издръжка от парите на мрежата му, но никога не стана истински член на Движението. Тя се обаждаше на различни телефонни номера, откъдето получаваше кодирани инструкции за срещите. Когато Амар се скри след Мюнхен, тя се прикри в Париж и продължи живота си, макар да не престана да вярва, че той е жив, и никога да не пропусна месечното обаждане.

И ето ги тук, заедно в Лондон. Макар и само за един уикенд.

— Всъщност се надявах да продължи — каза Амар, визирайки дъжда.

— За да останеш тук с мен през целия ден?

— За да останат по домовете си други хора. За да не се сгъсти движението по улиците.

— Копеле.

— Да не говорим за това, Лейла. — Такива открити, невнимателни разговори за целите му караха Камил да се чувства притеснен. Мисията му едва беше започнала.

— Ако някой те следи, скъпи, ако вече са те проследили, то ти така или иначе до обяд ще си мъртъв — каза Лейла, възбудена от опасността. — Така че няма значение.

— Колко мразя сантименталните жени — изсмя се Амар и остави пистолета на креслото. — Трябва да се облека.

— Толкова скоро? — възмути се Лейла, отхвърли косата от лицето си и се посмъкна надолу в леглото. — Още е рано.

— Не бива да изпускам възможността — каза той.

— За какво? — Тя знаеше, че не бива да пита, но просто го дразнеше.

— За чая и кифличките.

Лейла не обърна внимание на отговора му, а протегна тънките си, силни пръсти.

— Тогава ме целуни. Преди да се обръснеш.

Капан. Амар се усмихна. Целувката с Лейла неизбежно завършваше с двучасова борба под чаршафите. Той се приближи до нея, решен да не се предава. Взе ръката ѝ и я задържа встрани от тялото си, наведе се и докосна устните ѝ. Тя вдигна брадичка и хвана устните му със своите, а после посегна към свободната му ръка и я постави върху гърдите си. Издигна се нагоре към него.

Той успя да се измъкне. Очите на Лейла вече се бяха разширили, дишането ѝ се ускори от няколкото страстни секунди.

— Ти си дявол — каза Амар.

— А ти боготвориш Сатаната. — Лейла продължаваше да го държи за халата. Той отстрани ръката ѝ и я целуна. След това се отдалечи бързо.

— Да — отговори той. — Понякога го боготворя. — Заобиколи леглото и приближи малък шкаф. Започна да избира дрехи и междуременно съблече халата, подготвяйки се за бръснене и душ. Лейла се поизправи, подпряна върху лактите си.

— Амар, толкова време мина... — За пръв път през тези три дни гласът ѝ прозвуча умолително. — И отново ще сме разделени за дълго. Познавам те добре и съм сигурна, че е така.

Той не си направи труда да я лъже.

— Така е.

— Тогава не ми отказвай. — Сега в гласа ѝ прозвуча изискване. — Поне това заслужавам от теб. Господ знае, че ти не си живял като

отшелник през цялото това време.

Не беше й казал за Рина и никога не би споменал Катя. За какво? Но пък тя беше права. Беше се посветил цялостно на каузата си и беше отдал голяма част от себе си на друга жена. Какво би могъл да даде на Лейла освен колкото е възможно повече плътска любов? Той свали чифт дънки от закачалката и изпразни джобовете им от излишните вещи. Реши да я накара да се откаже от желанието си, като й спретне малък скандал.

— Предполагам, че и ти не си била монахиня през цялото това време.

— Когато се чуках с някого — отвърна веднага тя, — мислех само за теб. Те бяха ужасни. С удоволствие бих използвала краставици вместо тях, ако не бяха толкова студени.

Камил се изсмя. Лейла беше толкова откровена, открита. Беше наполовина палестинка и наполовина италианка. Може да се каже, експлозивна комбинация. Често си мислеше, че нормалната температура на кръвта й сигурно надхвърля петдесет градуса.

— Нямаше нужда да си толкова откровена — каза той, докато избираше обикновена трикотажна риза и израелски „Дюбон“ — зимно военно яке, употребявано в израелската армия.

— Амар. — Гласът на Лейла измърка откъм леглото. Камил се опита да не й обърне внимание. Тя го повика отново. — Амар!

Той се извърна да каже нещо. Но гласът заседна в гърлото му.

Завивката беше отметната встрани. Лейла лежеше там, подпряна върху възглавниците с извит гръб. Тъмната й кожа блестеше в полумрака като намазано маслиново дърво. Гърдите бяха притиснати между горната част на ръцете й, а почти черните им зърна стърчаха. Единият й крак беше изпънат, а другия свит в коляното и вдигнат настрана. Тя се опипваше с длани и го канеше, а тъмните й очи бяха изпълнени с влага, докато го гледаше, прехапала леко долната си устна.

Тя представляваше мощен електромагнит. А той беше само прах от железни стърготини. Отпусна халата си, приближи я, скочи в леглото и се спусна отгоре й като божествен стълб, открил тайния си отвор. Тя застана гласно. Звук, изпълнен с удоволствие, мъка и страх, сплетени в едно. Стисна силно задните му части и заби нокти в кожата му, докато той извика.

— Нарани ме, за да имам с какво да те помня — изстена Лейла.

Амар се подчини.

Серж Самал изпитваше леката мъка, която не беше го тревожила от години. Носталгия.

Всъщност не я разбираше. Беше роден в Европа, по-точно в Париж, и още като младеж беше пътувал много, щом уроците и финансите му позволяваха. Серж говореше свободно като матерни пет езика и имаше способността да възприема като хамелеон жестовете и навиците на заобикалящите го местни хора. Можеше бързо да се почувства свободен и в най-космополитните и шовинистични столици — Бон, Рим, Женева, Виена, Лондон. Затова не разбираше защо внезапно толкова страда за провинциалния начин на живот в Тел Авив.

Но ужасно му се искаше да изпие една студена бира „Макаби“, да похапне тлъста шуарма, да се излегне спокойно върху източните брегове на Средиземно море.

Първоначално емиграцията му в Израел започна като обикновена екскурзия, както при повечето от европейските евреи. Но после остана, открил клишето на кипящия казан, където може да упражнява лингвистичните си способности когато поиска, при това да се чувства несравнимо по-удобно, отколкото навсякъде другаде по пътищата на своите скитания. Доста след пристигането си в Тел Авив Серж даже не мислеше за себе си като за евреин. Имаше по-скоро вид на скандинавец и беше отгледан без предпазливите самосъмнения и морални изпитания, характерни за останалите членове на Диаспората. После внезапно една сутрин се събуди в мръсната униформа на наборник от бригадата „Голани“. Тогава разбра, че дълбоко в сърцето си винаги е бил семит.

Но пътуванията му бяха прекъснати само от първите две години на военната служба, защото той скоро подаде молба за работа в АМАН. И скитничеството, макар и в командировка от „Специални операции“, започна отново с радост, подкрепена вече и от цел.

Винаги беше знаел, че Израел е твърде тясно място за одисеевата му натура. Серж имаше нужда да се мести, да кара по безкрайни автостради, да пресича граници и да разговаря с непознати. Да пътува със самолети и да пристига в нови, непознати земи, с приключенския дух, течащ из вените му.

Така че откъде, по дяволите, се взе тази сантиментална мъка в гърдите му?

Може би беше просто умора. Все пак напоследък работеше доста усилено. Не беше спал от тридесет и шест часа. Или заради Талия? Тя вече беше навлязла в седмия месец и сериозните изпитания на предстоящото бащинство бяха започнали да му тежат. Все още беше твърде рано, но със сигурност не желаше собственото му дете да бъде отгледано от някой неизвестен емигрант. А мисълта да има син или дъщеря, които да говорят като завършили частно английско училище, беше направо отблъскваща.

Значи възрастта. Да, точно така. Остарява. Макар и в началото на тридесетте си години, той е предварително остарял и се поддава на емоциите на онези старци, които искат да умрат и да бъдат погребани на Обетованата земя.

А може би е времето. Късна пролет, а лондонското небе сипе вода като през февруари на Голанските възвишения. В Тел Авив плажовете са вече пълни. Израелските ученички вече събират летен тен. На плажа откъм високите кули на хотелите отекват ударите на тенисни топки, продавачи предлагат лимонови близалки, агресивни младежи в отпуска от армията съблазняват туристки с ужасяващия си английски.

О, да може да си облече шорти и тениска, да седне на въздух на „Дизенгоф“ с чаша бира и да чете някой жълт вестник като „Олам Азе“...

Работата му тежеше. И това беше част от нея. Служителите в посолството си споделят, показват си писма, говорят за родните си места, за кибуците си, за военните си другари, как им липсва Йерусалим, приятелите или семействата, живеещи в Галилея. Някой все мечтаеше да се гмурка в морето при Ейлат или да е на екскурзия в Негев, вместо да работи като охрана някъде си в Уестминстър. Е, след време човек започва да се заразява.

Но Серж беше благодарен за службата си. След Богенхаузен се беше чудил дали изобщо пак ще работи нещо друго освен шофьор на такси. Бен-Цион се готвеше да го изрита, но той се изхитри и набързо напусна армията. Държавната служба за сигурност го прие на работа с голямо удоволствие. Бяха груби, малко по-примитивни от останалите разузнавателни служби. Фактът, че той и Ейтан са застреляли не

арабина, когото е трябвало, май изобщо не тревожеше новите му шефове.

Ейтан. Чудеше се какви ли лайна дъвче сега Екщайн. Мъчно му беше за него. Мъчно му беше за всички — Ейтан, Петер, Ети, Франси, Бени Баум.

Хари Вебер.

Може би точно заради него чувстваше тази носталгия.

Когато умре боен другар, животът ти внезапно придобива друго значение. Серж не се съмняваше в заключенията на следователите от ДСС^[3], че смъртта на „Хари“ е в резултат на случайна катастрофа, но това не омаловажаваше факта, че Цвика беше срещнал края си на осем хиляди километра от дома си в един мръсен град, пълен с непознати, смачкан между бронята на някакво такси и собствения си стар форд. Мисълта, че всичко става както е рекъл Господ го натъжаваше непрекъснато през последните две седмици и го накара сериозно да преосмисли много неща от живота си.

Какво да прави с живота си? Вече минава тридесетте, време е за сериозни постижения. Скоро семейството му ще се увеличи и в резултат на собствения си жизнен опит, изненадващо за себе си, беше достигнал до зрялото заключение, че на децата им трябва котва, че те растат по-добре, когато чувстват сигурността на корените и родината си. Беше пътувал толкова много и толкова често, а какво постигна? Албум с приключения, няколко езика и неизтриваем белег на кръста си от кобура на беретата.

Едно подскачане по пътя го извади от мислите и той си зададе по-реалния въпрос: „Накъде, по дяволите, съм тръгнал сега?“

Вдигна глава и видя преминаващите прозорци на казармите до Хайд парк, отразяващи яркочервения двуетажен автобус, в който се возеше. Горната част беше покрита с дълга, бяло-синя реклама и Серж прочете обърнатия надпис в прозорците на казармите. „С нас е по-бързо“ — гаранцията на експресната куриерска служба.

Автобусът все още се движеше на запад по „Найтсбридж“. Или Серж не беше мислил твърде дълго, или трафикът вече се е задръстил. Беше ранен следобед. Дъждът спря, но въздухът беше доста влажен. Но пешеходците отвън още бяха навлечени като през януари. Лондончани не вярват на времето и са прави. Затова като че ли даже през лятото им е студено. Серж си помисли, че ако работеше като

лондонски продавач на чадъри, а не като израелски офицер по сигурността, сигурно вече би бил богаташ.

Серж погледна през отсрещния прозорец към зелената на Хайд парк. Времето не беше подходящо за пикник, но видя двама ездачи по алеята, седнали изправени върху мокрите си седла и размахали късите камшичета. Британците наистина са странни хора. Май твърдението, че обичат повече домашните си любимци отколкото хората, е вярно поне на пръв поглед. Трудно е да се разбере ценностната им система, чувствата им са скрити от пластове подходящо държание и надут снобизъм.

Той разтърка очите си. Беше му писнало от британците. От Форин офис бяха привикали израелския посланик в Уайтхол на „извънредни консултации“ — фраза, използвана, когато те викат да ти мърморят за нещо. Британците изразиха недоволство от твърдата политика на Израел по отношение на палестинците на Западния бряг. Това за израелците, разбира се, изглеждаше пълен абсурд, като се има предвид антитерористичната война, която се води от самите британци против ИРА. А още по-противоречив е все още пресният спомен за скорошната инвазия на Англия върху Фолклендските острови, където те пожертваха стотици убити и ранени заради няколко пръснати и нямащи никакво стратегическо значение парченца земя, населени предимно с овце.

Но абсурдната дипломатическа игра трябва да се играе. Групата на Серж по сигурността стоя будна цяла нощ. Проверяваха маршрута, поставяха примамки и организираха ескорт за посланика. А когато накрая пристигнаха в Уайтхол, ги накараха да чакат във на дъжда, докато хората на Скотланд Ярд и МИ-5 поеха охраната в свои ръце с едва прикрито презрение към „еврейските горили“.

„Те още не могат да ни простят, задето ги изхвърлихме от Палестина“ — реши Серж.

Работата в Шабак — ДСС — беше важна, но не можеше да се сравнява с онези бурни години в „Специални операции“. Серж знаеше, че никога вече няма да преживее подобни приключения, напрежение, опасност или дружба. Харесваше настоящите си колеги, но никой нямаше да му бъде партньор или приятел като Ейтан Екщайн. Райнер Люкман и Тони Екхард бяха идеална двойка — ин и ян в оперативната работа. Може би провалът им в Богенхаузен беше сигнал, че тази

връзка трябва да се разкъса. Те бяха прекалено близки, мислеха твърде еднакво и това вероятно се оказа фатално.

Но на Серж наистина му липсваше приятелството и той така и не намери с какво или с кого да го замести. Може би, ако реши да захвърли всичко, би могъл да убеди и Ейтан да се хвърлят заедно в частния сектор. Идеята да работят отново заедно със стария си партньор предизвика усмивка върху устните му и ново убождане в сърцето.

Бръкна в джоба на коженото си яке за пакета „Ротманс“. Усети дръжката на пистолета си, докато търсеше запалка. Британците не обичат чужди агенти по сигурността да обикалят из Лондон с оръжие, но никой нормален служител на Шабак не би напуснал невъоръжен посолството. Същото се отнасяше за египтяните, сирийците и йорданците. Градът си беше пълен с малки, лични оръжия.

— О, стига. Не можеш да палиш тук, момче.

Тъкмо преди да запали, Серж се извърна. Една възрастна жена с развалени зъби и проядена от молци вълнена шапка му размахваше пръст. Той се усмихна и прибра цигарата в пакета.

— Не. Разбира се, че не, госпожо. — Английският му беше почти като роден език с акцента и всичко останало.

— Добро момче.

Серж въздъхна. Е, ще се успокои по друг начин. Тъй като беше работил цяла нощ, сега беше излязъл по-рано от обикновено. Тръгна направо от посолството след Уайтхол. Можеше да вземе обиколната линия на метрото от Уестминстър чак до Падингтън, а после да се прехвърли на друга линия до парка „Уестбърн“, откъдето да стигне пеша до Северен Кенсингтън. Но вместо така, беше решил да се придвижи с автобус. Номер 103 щеше да го закара до Нотинг Хил и алеите на парка „Кенсингтън“. Оттам, независимо дали вали или не, беше решил да се поразходи пеша през пазара на булевард „Портобело“.

Напоследък прекарваше все повече време на пазара. Много от очуканите сергии бяха собственост на хора от Средния изток и ако примижиш и повярваш на носа си, можеш да си представиш, че си на битпазара в Тел Авив в петък, преди шабат^[4]. Щеше да купи малко турско кафе, пакет подправки, малко хумус и чина^[5], пресни питки. После да се прибере вкъщи с букет цветя за Талия, а по-късно, когато

им дойдат на гости Ави и Двора, двамата мъже ще пушат, ще си пийнат арак и ще поиграят на табла.

„Щом като Райнер Люкман не може да отиде в Тел Авив — реши Серж, — тогава ще докараме Тел Авив при Райнер Люкман.“

Автобусът спря на „Кенсингтън Гор“, между огромния кръгъл купол на „Роял Албърт Хол“ и „Албърт Мемориал“, намиращ се навътре в Хайд парк. Серж погледна към високия остър монолит, докато шофьорът на долния етаж продаваше на някого билет и каза „приятно пътуване, господине“. След това автобусът потегли. Серж чу стъпките по тесните стъпала зад гърба си, после подхлъзването, удар и звън от разпилени монети, които се пръснаха по пода като чипове на ядосан играч на покер.

— Да го начукам на сестра ти! — изръмжа ядосан глас арабската ругатня. — Да го... — Сега жертвата включи и нечия майка.

Серж извърна глава и едва не се изсмя на глас, защото ругатните бяха изречени с израелски акцент, а ядосаният мъж беше паднал на колене и събираше разпилените си монети.

Серж се приведе от седалката. На пода беше коленичил млад мъж. Лицето му беше в сянка, докато събираше монетите, но беше обут в сини джинси, тъмни обувки, ясно белязани със знака на командосите, и израелско войнишко яке. Такова беше облеклото на много от израелците, пътуващи в чужбина, и затова сънародниците им ги разпознават винаги, макар това да не е отличителен белег в очите на останалите чужденци. Серж усети прилив на огромна радост и се ухили до уши.

— Да ти помогна? — предложи той почти несъзнателно на иврит.

Мъжът вдигна глава, изглежда, шокиран да чуе родния си език. Сигурно дори не съзнаваше, че е изразил яда си на глас. Беше красив. Приличаше на кибуцник със здравата си челюст, светли очи и къдрава, червеникаворуса коса. Той се усмихна в отговор.

— Благодаря — отвърна също на иврит. — Можеш да ми потърсиш и акъла, ако се търкаля някъде наоколо.

Серж се наведе с готовност да помогне и след минута двамата седяха един до друг до прозореца, задъхани от навеждането.

— Благодаря за помощта — продължи на иврит другият израелец, докато прибираше монетите в джоба си. — Виках ли?

— Доста силно — изсмя се Серж. — Но съм сигурен, че никой освен мен не разбра.

— Недей да си толкова сигурен — огледа пътниците мъжът. Типично по британски, никой от останалите не обърна внимание на срещата освен с бърз поглед. — Тук май половината град е от араби.

— Или израелци — каза Серж.

— Да. И от нашите има много.

— Вечните скитници. — Серж помисли за себе си.

— Знаеш ли? — заговори мъжът, като изтри влажното си от дъжда лице с ръкава на маслинозеленото яке. — Мисля, че това ни е расов дефект. Писва ми в нашата малка страна и имам чувството, че ще лудна. Тогава избухвам и тръгвам на път. Излизам в чужбина, а след две седмици ме хваща носталгията.

— Носталгия, а? — Серж не показва чувствата си по въпроса.

— Като дете в „Бахум“.

Серж кимна. Споменаването на армейския център за военна подготовка на подрастващите е нещо, което всеки израелец познава.

— Йоси Йерушалми. — Амар Камил протегна влажната си ръка.

— Серж Самал — отвърна Серж. Той изгледа един дълъг миг сънародника си. Нещо в него му беше познато. Лицето, дъговидния белег под дясното око... Но не можеше да си спомни откъде.

— Турист ли си? — попита Камил. — Дали ще можеш да ми помогнеш да намеря адреса?

— Може и да мога — отвърна Серж. Наложил си да престане да го разглежда.

Камил извади една бележка от джоба си. Показа я на Серж.

На иврит бяха написани думите:

Леля Юдит. „Хейзълуд“ 33, Кенсъл Таун

— В правилна посока си — каза Серж. — Има време, докато стигнем. Ще те упътя.

— Благодаря. — Камил си взе бележката.

— Роднини ли? — попита Серж.

— Както с всички нас. Имаме си ги навсякъде.

— Аз нямам роднини тук — каза Серж. — Освен жена ми.

— Ами какво правиш тогава?

— Работя в посолството.

— Ааа — повдигна вежди Камил. Човек лесно можеше да се досети, че млад и добре сложен израелец като Серж със сигурност не е аташе по селскостопанските въпроси. — И аз едва не постъпих на такава работа, обаче три години в редовната армия ми стигат.

— Къде си служил? — попита Серж.

Сега Камил трябваше да внимава. Вече беше решил как да отговори на този въпрос, който за израелците е нещо като „откъде си родом“. Заключение беше, че е най-добре да отвърне направо с внимателно избрана дума, за да прекрати по-нататъшни въпроси.

— Разузнаване — каза Камил.

— Наистина?

— Да, главно по терена. Ама нали знаеш, не питай...

— За да не те излъжа — довърши Серж изречението.

— *Бедиюк*^[6] — каза Камил.

Разговорът продължи четвърт час. Камил беше толкова добре подготвен, че не допусна и една грешка. Все пак беше живял в точен макет на Петах Тиква цяла година, където всяка подробност беше възпроизведена до пълно съвпадение. Ивритът му беше безупречен, с изключение на следата от лекия акцент, какъвто имаха всички израелци, родени в Източна Европа. Той разпитваше нахално Серж за неговия живот в Тел Авив и даже си измисли някакво кафене до плажа, което изобщо не съществува. Изрази съмнение, когато Серж объркано си призна, че никога не е чувал за него.

— Е, аз доста отдавна съм навън — призна си той.

— Сигурно — успокои го Камил.

Продължиха да пътуват мълчаливо известно време, докато стигнаха Кенсингтънската катедрала и приближиха Нотинг Хил Гейт.

— Е, радвам се, че поговорих със сънародник — каза след малко Камил.

— Аз също — отвърна Серж.

— А сега накъде да вървя?

— Ще слезем тук и ти ще се качиш на автобуса към Пембридж.

— *Йофи*^[7]. — Камил замълча и продължи след малко, като че ли спонтанно. — Ти наблизко ли живееш?

— Малко на север. Но първо ще отида на пазара „Портобело“.

— Какво е това?

— Нещо като пазара в Тел Авив. Оттам си купувам за ядене. Има хумус, питки.

— Аха! — Камил бутна Серж с пръст по гърдите, като че ли го е хванал натясно. — Май и теб те гони носталгията, а?

Серж се засмя. Беше изпитал голямо удоволствие от срещата, усетил малко нещо домашно, което успокои болката в гърдите му. Като че ли Господ му беше пратил този човек като временно облекчение.

— Може би малко — призна си той.

— Хей — обърна се към него Камил, — какво ще кажеш да си пийнем по едно? Не от тяхната гадна и топла бира. Все ще намерим чаша *кал* някъде. — Погледът му беше умолителен, като че ли вкусът на черното турско кафе би му доставило огромно удоволствие, също както пинта „Гинес“ на местните. — Не може ли да се намери някъде наоколо? Бързаш ли?

Изражението на Йоси Йерушалми беше така по детски умолително, че Серж не можа да му устои. Той погледна часовника си.

— Добре. Да, знам едно наблизно.

Камил плесна с ръце и ги потри весело.

— Ех, че кеф! — възкликна той.

Слязоха от автобуса заедно на спирката на Нотинг Хил. Дъждът отново се беше засилил и Камил си нахлупи качулката на якето, като я придърпа напред, за да не му вали върху лицето. Серж измъкна овехтялата си бейзболна шапка от задния джоб. Беше с ярко избродирани инициали „Н“ и „Й“ на „Янките“ от Ню Йорк. Серж не беше запаляно по бейзбола, но обичаше стила и практичността на този американски модел шапка. Камил също харесваше шапката. Тя беше направила лесно проследяването на Серж Самал.

Камил последва бързо крачещия израелец по улица „Кенсингтън парк“.

— Ега ти дъжда — мърмореше Камил, докато вървеше.

— Да. Сега наистина се лее — отвърна му Серж през рамо. Трябваше да повиши глас, за да надвика пляска на водните струи по тротоара и писъка на гумите на такситата и другите коли. — Май разходката не се оказа добра идея.

— Е, стига бе — извика в отговор Камил. — Едно горещо кафе и ще се почувстваш като нов.

— Да. — Серж показа напред. — По „Северен Кенсингтън“ нагоре. Там има много богати араби. Магазинчетата им започват оттук, на Нотинг Хил.

Сега подтичваха успоредно на „Портобело“. Пазарът и околностите му бяха притиснати между високи жилищни сгради. По улицата бяха паркирани товарни микробуси и очуканите коли на работници емигранти. Но поройният дъжд беше прогонил пешеходците от улицата.

Серж внезапно зави наляво на пресечката с „Бленхайм“. Шумът намаля веднага. Тук сградите бяха по-ниски, улицата по-тиха и тротоарът покрит с тентите на магазини и кафенета.

Камил трябваше да действа сега. Не знаеше колко скоро ще стигнат в оживеното кафене. Той забеляза малка витрина. Върху стъклената врата беше залепена реклама на голяма цигара „Кемъл“, а зад прозорците се виждаха подредени нависоко кашони. Той спря.

— Хей! — извика Камил.

Серж спря и се обърна.

— Цигари! — посочи с пръст Камил към магазинчето и бързо слезе по трите циментови стъпала.

При вратата се обади звънче, когато той я отвори и влезе в полутъмното помещение. Магазинчето беше съвсем малко, а натрупаните кашони го правеха да прилича по-скоро на склад, отколкото на квартална бакалничка. Чак до щанда се точеха кашони с детски памперси, сапун за пране и тоалетна хартия. Върху олющеното дърво на щанда имаше стар касов апарат до кошница с бонбони. Собственикът беше индиец с тъмносин тюрбан. Зад него стената беше опасана с рафтове, натъпкани с цигари, тютюн, евтини лули и презервативи.

Собственикът погледна Камил в очакване клиентът да изтърси капките дъжд от якето си върху циментовия под.

— Добре дошли — усмихна се той. — Силно ли вали?

Камил отвърна едва с полуусмивка.

— Доста — каза той, докато свали ципа на якето си до средата и отметна качулката върху гърба си. Сърцето се блъскаше в гърдите му, дишаше задъхано, но не от подтичването под дъжда. Ръцете му бяха

хлъзгави и той ги изтри в дънките отзад на бедрата, където дъждът не беше ги измокрил.

Серж надникна през вратата. После влезе, затвори вратата, каза „здрости“ и разтърси рамене. Свали шапката от главата си и я тръсна няколко пъти в крака си. После приглади назад косата си и отново нахлупи шапката.

Камил го погледна усмихнат. Поклати глава към дъжда навън. Серж огледа магазинчето, а после приближи щанда. Мина покрай Камил към рафта с цигарите.

— Каква марка? — попита Серж, без да се обърне.

— „Кемъл“ — каза Камил и бръкна под якето си за своя „Макаров“.

Дулото със заглушителя заяде за миг в колана му, но той го издърпа грубо. Заглушителят не беше от обикновения тип, а по-скоро малък, прикрепен към дулото на пистолета с изпъната към предпазителя пружина. Той не можеше да заглуши напълно оръжието, но гърмежът нямаше да се чуе поради пляскането на дъжда навън.

Главата на Серж започна да се извъръща, а устните му да се разтварят да каже нещо.

Камил постави лявата си ръка върху гърба на Серж и го бутна с всичка сила, докато свалеше предпазителя с десния си палец.

Тялото на Серж отвърна инстинктивно, поради дългите години на тренировки. Той се подпря с рамо на щанда и без дори да се спре, за да обмисли ситуацията, съзнавайки, че в това положение не може да бъде достатъчно бърз, бръкна под якето си, стисна дръжката на беретата и се извърна.

Беше прав. Не се оказа достатъчно бърз.

Камил протегна ръката с пистолета и го застреля с един куршум над дясното око.

Главата на Серж се отметна към лявото рамо, като че беше ударен с бейзболна бухалка. Шапката му изчезна заедно с кръвта и парченцата кости, гърбът му се блъсна в щанда и той падна на пода. Не се чу ответен изстрел. Беретата не успя да излезе от кобура си.

Камил погледна надолу. Нямаше нужда да проверява за признаци на живот. Остана един миг изправен, с разширени като на бик ноздри.

— Това беше заради Джамайел — прошепна той.

После вдигна глава. Пистолетът „Макаров“ още си беше там, в протегнатата му ръка, а вдясно от дулото, индиецът собственик стоеше зад щанда със затворени очи. Кафявите му длани бяха прилепени, а брадата му трепереше. Молеше се. Дясната страна на тъмната му вълнена риза беше изцапана с кръв.

— Парите, моля — каза Камил.

Индиецът като че не го чу.

— *Парите* — малко по-високо каза Камил.

Индиецът внезапно се събуди от шока. С треперещи пръсти той дръпна ръчката на касата и чекмеджето ѝ се отвори със звън. Пръстите му събраха бързо всички банкноти, но кой знае защо собственикът започна да ги подрежда по стойност, което вероятно правеше ежедневно, преди да ги внесе в банката.

Камил протегна ръка и взе банкнотите. Прибра ги в джоба си.

Не му се искаше да застреля собственика на магазинчето. Никак, никак не му се искаше. Но мисията му едва беше започнала и той напълно съзнаваше, че ако не действа, само след часове точното описание на външността му ще се разпространи по факса из цяла Европа. А после цялото му обучение, цялата му работа няма да струва и пукната пара.

Веднъж беше тренирал заедно с ирландски терорист, чиято любима фраза сега звънеше в ушите му: „Ако оставиш и един свидетел... гледай това да си ти.“

Той успокои дишането си и заговори със спокоен, равен глас.

— Молитвата е възхитително нещо.

Индиецът вдигна очи. Те блестяха.

— Моля? — идва успя да изрече той.

— Уважавам набожните хора — каза Камил.

Собственикът веднага затвори очи, прилепи пръсти и започна да се моли на бога си.

Камил протегна пистолета, застреля мъжа в сърцето и излезе от магазина още преди тялото му да е паднало на пода.

---

[1] Така се произнася на иврит името на Витлеем. Означава „Техният дом“. — Б.пр. ↑

[2] Татко (араб.) — Б.пр. ↑

[3] Държавна служба за сигурност на Израел, „Шабак“ или „Шин Бет“. — Б.пр. ↑

[4] Почивния ден в Израел — събота. — Б.пр. ↑

[5] Типични храни в арабско-израелската кухня. — Б.пр. ↑

[6] Точно(иврит). — Б.пр. ↑

[7] Добре (иврит). — Б.пр. ↑

5. ЙЕРУСАЛИМ ДВА ДНИ ПО-КЪСНО

Черният фиат-панда на Ейтан изкачи дългия наклон на шосето, който минаваше между скалистите върхове и извисяващите се борове на Шар Агаи. Карбураторът ѝ дишаше дълбоко хладния утринен въздух и двигателят като че ли бръмчеше от удоволствие пред перспективата да напусне задушния Тел Авив и да се потопи в почистата атмосфера на йерусалимските планини. Когато наклонът се увеличи, Ейтан превключи от четвърта на трета скорост и натисна газта до ламарината, като че ли намаляването на скоростта заплашваше да развали толкова рядко изпитваното напоследък добро настроение.

Той свали стъклото на колата, за да изпълни купето с приятното уханье на борови иглички. После запали цигара и включи радиото толкова силно, че Шломо Арци направо го оглуши. Затропа по кормилото в такт с разтворените си длани. Остра болка прониза ръцете му и той бързо ги дръпна от кормилото. После се засмя и бързо се опомни. Този път затропа само с пръсти, за да не дразни раните по дланите си.

Ръцете му бяха окървавени, гърбът го болеше, а кракът му пулсираше, но това нямаше значение. Защото след пет изтощителни и унищителни урока по крав-мага, тази сутрин в „Уингейт“ Ейтан най-после победи Боаз.

Беше идеалният повод за начало на тридесет и третия му рожден ден.

Вече повече от две седмици Боаз учеше Ейтан на една-единствена техника — невъоръжена отбрана срещу въоръжен противник. Успешното изпълнение на упражнението изисква светкавична скорост и пълно психологическо съсредоточаване. В повечето други бойни изкуства то не би било показано на ученика, преди да бъдат докарани до перфектност основните отбранителни движения. Но както при всички израелски бойни техники, тук никой не преподава с търпение, формализъм или естетика. Освен това Боаз беше

сигурен, че ако Ейтан успее да го обезоръжи, това ще повиши невероятно самочувствието му.

Основната идея на крав-мага е проста — няма два мозъка на света, които да действат еднакво. Винаги има разлика, макар и в милисекунди, между нападателното движение и отбранителния контраудар. Затова, ако те заплашват със заредено оръжие, ти можеш да обезоръжиш нападателя си, преди мозъкът му да изкомандва дръпването на спусъка.

И все пак успехът изисква дълги дни мъчителни тренировки.

Те започваха с любимите на Боаз упражнения на рефлексите, застанали боси по тениски и военни панталони, лице в лице, на един метър разстояние, върху плажа до плаца с препятствията. Боаз вдигаше масивните си ръце напред, прилепил мазолестите си длани, насочил пръсти към гърдите на Ейтан. Ейтан държеше ръцете си отстрани на тялото, докосвайки шевовете на панталона си с пръсти.

Задачата на Ейтан беше просто да удари ръцете на Боаз с една от своите, преди инструкторът да е дръпнал спусъка. Първоначално Боаз позволи на ученика си да го докосне на няколко пъти. После, когато Ейтан замахна отново, експертът по крав-мага дръпна ръце и Екщайн се завъртя от силата на несполучливия си опит.

— Не улучи — каза Боаз.

— Наказание.

— Моля?

— Протегни ръце и прилепи длани като мен.

Ейтан се подчини, а Боаз вдигна дясната си ръка и удари странично дланите на Ейтан с такава сила, че очите му се насълзиха.

— Несполуката си има цена — каза инструкторът, докато Ейтан си поемаше дъх от болката. — Тук не ти е фитнес-център.

Ейтан не сполучи при следващите девет опита и скоро ръцете му бяха червени като сурово месо от наказателните удари, а потта течеше по устните му. На десетия опит той отново не сполучи, защото Боаз просто свали ръцете си надолу. Екщайн протегна треперещите си длани за наказание, но този път видя направо звезди по пладне, защото Боаз го цапардоса здраво по лицето, запращайки го на земята. Ейтан се стовари като дъска.

— Стани — викна инструкторът. Ейтан си остана легнал, като псуваше Бен-Цион на майка, на сестри и така нататък, а капитан

Хайнц на първородно дете, в случай че някога се случи подобна генетична катастрофа. Боаз поклати глава. — А какви, мислиш, ще бъдат резултатите, когато пред теб има пистолет?

Ейтан облиза устни, очаквайки вкус на кръв.

— Нямам намерение да заставам отново пред оръжие.

— И аз нямам намерение да катастрофирам по време на полет, обаче винаги си закопчавам предпазния колан.

Ейтан се изправи с усилие. Един взвод морски пехотинци минаха и се хвърлиха към високите до гърдите приливни вълни с пълно бойно снаряжение. Това напомни на Ейтан филма на Уди Алън, в който сюжетът се развива на фона на абсурдни действия.

— Престани да мислиш — заповяда Боаз.

След още две крошета, от които му изпука челюстта, и един прав удар с пръсти в слънчевия сплит, Ейтан накрая удари дланите на Боаз. Инструкторът се ухили.

— Свободен удар — каза той. Ейтан вдигна ръка и удари с всичка сила гранитната плоча на лицето му. Усмивката си остана там, но ударът отметна назад главата на Боаз.

Най-накрая Ейтан се дипломира до макет на пистолет. Боаз го заплашваше с черен, гумен 45-калибров, а Ейтан, започвайки от поза „свободно“, трябваше с лявата си ръка да хване дулото и да отклони оръжието, като едновременно с това удари Боаз с десния си юмрук. Следващото движение трябваше да изтръгне пистолета от ръката на Боаз и да го обърне към него, преди гигантът да го е блъснал на земята.

Накрая използваша истински „Браунинг“-ФН, зареден с халосни патрони. И двамата носеха предпазни очила и тампони в ушите, но никакво друго предпазно оборудване. Цели два урока Ейтан се проваляше нещастно. Най-често Боаз го „застрелваше“ още преди да е приближил ръката си до пистолета. По-късно Ейтан успя да отклони изгарящия пламък от дулото и почти да нанесе удара, но Боаз си възвърна оръжието, отстъпи крачка и го „екзекутира“ с жестока усмивка. Тези утрини Ейтан „умираше“ стотици пъти още преди закуска.

— Казах ти. Престани да мислиш — казваше Боаз винаги с доброжелателен тон, докато Ейтан лежеше на пясъка, почти оглушен от изстрелите, покрит навсякъде с изгаряния от барута. — Когато видиш пистолета, разреви се, ако трябва. Отвлечи вниманието ми със

сълзи. Моли се за живота си, но по средата на изречението ме нападни с ярост.

Ейтан продължаваше опитите си, но нищо не се получаваше.

В утрото на тридесет и третия си рожден ден Ейтан се влачеше по плажа подир Боаз. Главата му беше наведена тъжно, движенията отпуснати, докато нагласяше очилата върху лицето си и пъхаше тампоните в ушите. Боаз зареди пистолета с омразните халосни, зае позиция и насочи оръжието към гърдите на Ейтан.

— Забрави — прошепна Ейтан. Той постави ръце на хълбоците си и зарови крак в пясъка.

— Какво?

— Искам да спрем. Никога няма да го направя.

— Стига, Ейтан — започна да го успокоява Боаз като по-голям, чието братче отказва да си играят.

— Слушай — отчаяно вдигна поглед Ейтан. — Наистина всичко това ми писна. И майната му на командира ми. Ще му кажа...

Той метна лявата си ръка и хвана с идеално движение дулото на оръжието, отклонявайки го наляво. Пристъпи, изстреля десния си юмрук и улучи Боаз право в носа. Главата на инструктора се отметна назад, а Ейтан бързо сграбчи пистолета с две ръце и го извъртя с всичка сила. Измъкна го от ръцете на Боаз и отскочи назад, без да обръща внимание на болката в коляното, когато падна, превъртя се, изправи се и стреля в тялото на Боаз. После, тъй като пистолетът трябваше да се презареди на ръка с халосните патрони, той го извърши, прицели се и стреля още веднъж в гърдите на Боаз, докато гигантът се хвърляше към него.

Ейтан мислеше, че този път ще умре наистина, но Боаз само го вдигна в мечешката си прегръдка и го завъртя около себе си с викове „Супер! Браво!“, докато и двамата се строполиха върху пясъка.

После двамата поплуваха и се насладиха на богата закуска в стола на „Уингейт“ ...

Яростен клаксон събуди Ейтан от победните спомени. Усети, че се усмихва като идиот и е карал последните няколко километра, без да гледа пътя. Бързо се прибра в дясното платно и позволи на светлосиньото такси мерцедес да го изпревари. После отново излезе

вляво на платното си и натисна газта. Рефлексите му се бяха възстановили и той се чувстваше като пианист, отдавна забравил да свири, който току-що е седнал пред пианото и е изсвирил без грешка и само за петнадесет секунди „Минит валс“.

Вече беше изкачил Моца и пътят се спускаше стръмно с остри завои на всеки неколкостотин метра. Възрозовото каменно лице на Йерусалим блестеше под лъчите на ранното слънце и го мамеше, докато се появяваше и изчезваше зад завоите.

Сега всичко щеше да е различно. Ейтан го чувстваше, знаеше го в сърцето си. В „Специални операции“ за него всъщност нищо не се беше променило — той пак беше интервюирац и сигурно щеше да си остане такъв до края на службата. Но самият той се промени. Две седмици беше работил с Боаз и се връщаше в Управлението пребит, наранен и деморализиран, но си казваше, че всичко върви добре. По-скоро би умрял, отколкото да признае, че е победен пред Ицик Бен-Цион. Затова събираше всички остатъци на ината и решителността си, както не беше му се налагало от първите дни като парашутен десантчик. Днес, когато стигне в Управлението, той няма да обяви победата си. Но знаеше, че Боаз ще изпрати бляскав доклад.

Сега и със Симона нещата щяха да потръгнат по-добре. Защото мрачните настроения на Ейтан бяха започнали да въздействат даже и върху търпеливия и оптимистичен характер на жена му. Нищо чудно неуспехът им да заченат дете да се дължи и на изпънатите му нерви и депресивно състояние. Сега всичко ще се промени. Чувстваше енергия и сили, които да запълнят всяко ъгълче на вътрешния му свят. Вярваше, че може да постигне всичко, което пожелае.

Той пресече голямото кръстовище при „Вайцман“ и „Ирмаху“. Господи, Йерусалим наистина е най-красивото място на земята! Слънцето караше камъните на сградите да блестят като сняг зад червените, сини, жълти дрехи на жените и стоманеносивото на войнишките униформи, които бързо пресичаха към централната автобусна спирка. Птиците сред дърветата покрай конгресния център пееха опиянени от утрото и дори най-нетърпеливите шофьори, свирещи силно с клаксоните, не можеха да развалят настроението на Ейтан.

Съблазни се да спре пред болницата „Хадаса“, да намери жена си и да я завърти, прегърнал букет от рози за нея. Беше приятна мечта, но

вече закъсняваше и трябваше да си вземе папките, за да отиде в Индустриалния център на работа. Празненството им със Симона трябваше да почака до довечера. Но пък щеше да бъде двойно. Той ще получи празнична вечеря, а тя чисто нов съпруг. Беше му казала, че е намислила нещо съвсем специално и че не бива да закъснява.

Трябваше да мине по задния път през Ромима, но тази сутрин се чувстваше като господар на града и искаше да премине през центъра му. Затова подкара направо надолу по булевард „Яфа“, без да му пука от натовареното движение, като припяваше заедно с радиото, горд като цар, завръщащ се от победа в чужбина.

Направо нахлу през входа в „Специални операции“. Шломо Бернщайн вдигна очи от папките си и изгледа Ейтан с необичайно сериозен поглед.

— Добро утро, Тони — каза Шломо. — Пропуска, моля.

Екщайн весело извади ламинираната си карта. Явно скорошната му лекция пред Шломо за правилата за достъп е имала ефект.

— Благодаря — каза Шломо. — Парола.

— Какво? — приведе се Екщайн. Стори му се, че нещо не е чул добре.

— Парола — повтори Шломо, без да промени изражението си.

Екщайн се засмя.

— Ти майтапиш ли се? Няма нужда да се престараваш чак толкова.

— Днес има тревога по лагер.

— За твоя живот ли? — изсмя се Екщайн отново, сигурен че Шломо просто се престараваше. — Та ние сме в Йерусалим, а не в Метула.

— Парола — потрети Шломо.

Екщайн сви рамене. Нямахше да позволи лошото настроение на Бернщайн да развали и неговото. Трябваше да се замисли за миг.

— Лимоново ескимо — щракна той с пръсти, когато си спомни.

Шломо погледна нагоре към телевизионната камера.

— Тони е — каза той и вратата щракна.

Екщайн влезе в помещението и още преди някой да му заговори каза:

— Тони Екхард, имам куфарче, сандвич за обяд и освен това съм въоръжен и опасен.

Очакваше обикновения строг отговор по интеркома, обаче вратата просто бръмна и се отвори.

Ейтан всъщност още не можеше да изтича по стълбите, особено след като напоследък Боаз беше измъчил тялото му, но ги изкачи по две наведнъж. Мошико седеше зад бюрото си на втория етаж, но този път не четеше. Ръцете му почиваха с преплетени пръсти върху бюрото, а лицето му изглеждаше мрачно.

— Добро утро, Бавария — каза младежът.

— И на теб, и на теб — отвърна Ейтан и понечи да продължи.

— Пропуск — каза Мошико и протегна ръка.

Ейтан въздъхна и показа пропуска си на Мошико.

— И ти ли искаш парола?

Мошико поклати глава и махна с ръка на Ейтан да продължи.

„Сигурно Бен-Цион е обявил оряване на заплатите“ — каза си Ейтан, докато вървеше по коридора. Из сградата като пара се носеше нещо странно. Ейтан се опита да разбере каква е промяната, а когато чу стъпките си да отекват по плочките, разбра. Беше тихо. Извънредно тихо.

Той спря при барчето и надникна. Момичето, което го обслужваше, бършеше една маса и прибираше празни чаши от чай. Само една от масите беше заета и петимата млади хора, които разговаряха почти шепнешком, бяха все от отдел „Проучвания“ на Бени Баум. Те извърнаха глави и замълчаха, когато Екщайн се появи при вратата.

— Добро утро — каза Екщайн с все така весел глас. — Какъв е поводът? — Бени Баум рядко разрешаваше на служителите да взимат почивката си заедно.

Яблоковски, компютърният спец, започна да бърше очилата си.

— Добро утро, Ейтан. Бени остави съобщение за теб. Да се качиш направо в кабинета на Ицик.

— Добре. — Ейтан продължи по коридора. „Само ще да е нещо хубаво — каза си той, борейки се да запази настроението си. — Не съм направил никаква грешка, не съм си отварял устата цели две седмици. Дори не съм споменавал секретен доклад. Даже и пред Бени. Само нещо хубаво ще да е.“

Обаче всички сигнали сочеха тъкмо обратното. Опита да си подсвирква, докато вървеше, вече прикривайки съвсем добре

накуцването. Но се почувства като човек, повикан да прибере жена си след лека операция, когото сестрите и докторите посрещат с извърнати глави и виновни изражения.

В „Личен състав“ нямаше никого. Той остави куфарчето си и тръгна вече забързано. Изкачването до третия етаж беше мъчително. Охраната веднага го пусна и Екщайн спря пред вратата на кабинета на Ицик Бен-Цион, за да се стегне за миг. Отвътре се чуваха приглушени гласове.

Ейтан отвори вратата и влезе. Разговорът веднага замлъкна. Настъпи пълна тишина. Той се огледа.

Влизаше за пръв път след преместването си в Йерусалим в личния кабинет на Бен-Цион. Помещението беше впечатляващо. Много голямо, почти колкото половината от заседателната зала. Бюрото на Ицик беше гигантски махагонов паметник от времето на британския мандат, намиращ се в южната част близо до прозорците. Беше покрито с досиета и оперативни заповеди. До по-близката стена имаше дълго канапе и ниска масичка с няколко стола. Израелската армия не раздава медали. Успехите в кариерата на офицера се отбелязват с плакети и статуетки, подарени им от войниците или командирите им. В единия ъгъл имаше стъклена масичка, затрупана с такива трофеи. Приличаше на шахматна масичка за гиганти. Едната стена беше покрита с още такива дървени и месингови награди, надписани със завоалирани комплименти като: „С признание — от началника на Генералния щаб“. Имаше също и поставени в рамки снимки на Бен-Цион с всеки от известните политици, като се започне от времето на Голда Меир, както и няколко снимки с неизвестни, сериозни мъже и жени. Всички бяха поставени върху коркови подложки и забодени с цветни кабърчета и малки лентички.

В кабинета нямаше нито една полица за книги. Полковникът не четеше историята. Той я правеше.

Самият Бен-Цион седеше върху ръба на бюрото си. Дългите му крака докосваха пода. Той отпи от кафето си и се загледа в Екщайн. Бени Баум също беше в стаята заедно с Дани Романо, изглеждащата като матрона Силвия от отдел „Шифри и прехващане“ и един мъж на име Ури Бадаш, за когото Ейтан знаеше, че е офицер от „Шабак“. Хайнц също беше тук и Ейтан очакваше той веднага да скочи и да го изблъска през вратата. Но злобният капитан остана мълчаливо седнал

на стола си. Осцилаторите върху прозорците шумоляха. А отвън пулсираше Йерусалим.

Начинът, по който го гледаха, накара сърцето на Ейтан да трепне. В главата му зазвуча тревожен звън. Усети как подутите му длани започнаха да се потят и да треперят. Бени бързо се приближи до него и го прегърна през рамо. Поведе го към канапето.

— Седни, Ейтан — каза Бени.

— Симона ли? — прошепна бързо Ейтан, стягайки нервите си за ужасния отговор. Не можеше да понесе подобна новина да му бъде съобщена по такъв начин, но трябваше да я знае. Веднага. Затова стисна очи и наостри слух, когато Бени го хвана за ръката и изрече остро:

— Не. Не е жена ти.

Ейтан седна. Внезапно почувства облекчение, но страхът продължи да го стяга. Бени седна до него. Съвсем наблизко.

— Кажи му, за Бога! — възкликна Хайнц и скочи от стола си.

— Млък — извърна се Романо към неприятния офицер.

— Ури — отекна дебелия глас на Бен-Цион, който се обърна към човека от ДСС. — Ако обичаш, осведоми ни отново.

Мургавият мускулест агент на „Шабак“ се обърна към Екщайн, който го погледна като затворник, очакващ присъдата.

— В петък през нощта — започна Ури — лондонската полиция е открила тялото на Серж Самал в малко магазинче в Кенсингтън. Бил е прострелян веднъж в главата от упор заедно със собственика, който е бил застрелян в сърцето. Касата е била опразнена. Няма свидетели и още не сме получили лабораторните изследвания.

Ейтан продължи да гледа човека от ДСС. Даже не мигаше. Не можеше да помръдне.

— Съжалявам — каза Ури, изоставил официалния тон и наведе очи към пода. — Разбрах, че ти е бил приятел.

Устните на Ейтан помръднаха, но той почти не издаде звук.

— Какво каза той? — попита нетърпеливо Хайнц.

— Каза „практически мой брат“ — повтори заради него Бени. — Но ако пак си отвориш устата, ще те изхвърля през проклетия прозорец.

— Успокой се, Баум — тихо изръмжа Бен-Цион. После размаха пръст към помощника си. — Хайнц! — предупреди го като господар

кучето си.

В стомаха на Ейтан стоеше нещо студено и тежко като ледено гюле. Той се мъчеше да контролира дишането си, да възпре надигащата се ярост, но беше невъзможно. Пред очите му преминаваше целият живот, като че ли той изживява последните мигове преди смъртта: Серж Самал тича по тренировъчния плац, стреля с пистолет, прикляква зад прикритието, презарежда, търкаля се, става и бяга отново, косата му се развява от вятъра над почернялото от слънцето лице, усмивката, вечната усмивка, смехът като при игра... Серж Самал се хвърля върху пясъка на плажа в Херцелия между три изненадани момичета, после бързо определя среща на една от тях и внезапно, отново е усмихнат под сватбения балдахин, стиска ръката на Талия, докато Ейтан държи един от прътите на балдахина и се хили заедно с партньора си... Главата на Серж Самал се подава над повърхността на тъмните, студени води в пристанището на Марсилия, той се качва на борда на яхтата, сваля маската и кислородната бутилка, без дори да погледне назад към огнения стълб и гейзера, който се издига от наетия от ООП товарен кораб, пристанал в другия край на кея. А после, о, да, той сваля неопреновия костюм и отдолу се появява в бяла, официална риза и черна папийонка, ухилен със заразителната си усмивка, докато изпълнените с напрежение членове на екипа се търкалят от смях по палубата...

— Пак — каза тихо Ейтан, продължавайки да гледа в Ури.

— Какво?

— Кажете го пак, ако обичаш.

Мъжът от ДСС се поотпусна, успокоен малко от факта, че Ейтан не е избухнал в сълзи. Той запали цигара и разказа отново ужасяващите оскъдни подробности.

Но Ейтан едва ли чу и дума. Той продължаваше да си спомня. Беше като ужасяваща музика, която човек не може да изхвърли от ума си. Беше почти забравил за Цви Пърлман. Не самия него, не, никога, но въпросите и подробностите от смъртта му в Ню Йорк. Все пак те бяха естествени. Съдба. Не може да се обвинява професията за всички злини, които се случват на войника... Но сега всичко се върна отново. Причините и примирението. Те избухнаха в ума му със звука на гигантски гонг, ударен с метален чук. Само слепец не би могъл да види. Само глух не би могъл да чуе.

— Амар Камил — каза Ейтан.

Никой не реагира. Като че ли всички бяха ледени фигури. Ейтан ги огледа. Видя, че Силвия седи в ъгъла на стаята върху твърд дървен стол. Тя гледаше през прозореца и пушеше една след друга безфилтърни цигари. Кашляше силно и непрекъснато придърпваше червената си рокля. Тя беше страхотна старица. Невероятно мила, с купчина бяла коса и лице, което би изплашило децата. Ейтан се чудеше какво прави тя на това събиране, но после разбра, че Бен-Цион вероятно я е повикал, в случай че на някого му бъде нужна майчина подкрепа. Такава беше идеята на Бен-Цион за успокоение.

— Амар Камил — повтори името Ейтан. Този път по-високо, бавно и отчетливо. — Вие глухи ли сте?

— Чухме те, Ейтан — каза Дани Романо, който се беше облегал до прозореца и местеше непрекъснато лулата си между устните.

Хайнц изпъшка недоволно, но Бени го изгледа зверски. Младият капитан се извърна, скръсти ръце и си замърмори под нос.

— Добре, Ейтан — каза Бени и стисна рамото му. — Още не сме готови за заключения.

— Екщайн — предупредително се обади Ицик Бен-Цион. — Извиках те тук заради отношенията ти със Самал. Разследването ще бъде проведено от Ури и неговите хора в Шабак. Ние само ще им помогнем с нашите данни. Това е. Сега...

— Това е кон! — изкрещя Ейтан толкова силно, че всички в стаята трепнаха. Той се изправи с бързо движение на напрегнатото си тяло, плесна с ръце и ги вдигна към тавана, вдигнал очи, като че се молеше на Господ. Гласът му трепереше от омраза. — Помогни им, Господи! Това е кон! Не могат ли да видят, че е кон? — Всички го гледаха, като че ли е подлудял напълно. Ури даже направи за всеки случай крачка напред, за да може да възпре Ейтан. — Той е голям и кафяв, има четири крака и дълга опашка. — Ейтан размахваше яростно ръце. — Има големи очи и остри уши. Даже има и седло, мама му стара! Господи, помогни им да видят, че това е кон!

Той се плесна по челото и се изсмя с грозен, зловещ смях. Огледа се вече по-спокойно и отвърна на шокираните погледи на колегите си. После сложи юмруци на хълбоците и заговори по-тихо, но с все така яростен глас.

— Хора, не съм луд. Но ако не разбирате, значи вие сте луди! Двама от хората ми са убити в рамките на тридесет дни...

— Те не са твои хора — прекъсна го Ицик.

— Двама от *бившите* ми хора — продължи Ейтан, без да спре. — Те загинаха насилствено в рамките на един месец. Двама мъже от една група, с еднаква история, с еднакви врагове. Господи, то и един проклет уличен полицай ще се сети!

— Ти не си извикан тук, за да правиш заключения — отново се обади Ицик.

— Все *някой* трябва да ги направи — изсъска му Екщайн. Бен-Цион се надигна от бюрото си като надвиснал ураган.

— Остави човека да говори — каза Ури, протегнал ръка като пътен полицай.

— Ти с мен ли работиш или против мен, Бадаш? — попита Бен-Цион.

— Аз работя за моята държава — отвърна мъжът от ДСС, с намек, че егоизмът на полковника е добре известен дори и извън АМАН. — Остави го да говори.

Бен-Цион млъкна. Ейтан извади цигара от джоба си. Ръцете му трепереха. Бени му поднесе огън.

— Двама души. — Ейтан издуха дима и започна да се разхожда накуцвайки. — Цвика загива. Добре. Пътна злополука. Чудесно, всички го приехме така. Аз също. Кълна се, че не съм бил подозрителен. Случват се такива работи. Но Серж? — Гласът му се пречупи, когато изрече името на приятеля си, но той продължи: — Серж? Жертва на обир? Ние тук да не сме малоумни? Той е толкова добър, че ние, всички останали, винаги сме му *завиждали*. Той толкова бързо може да те повали, още преди да си помислил какво ще ти се случи. Пистолетът му като че има очи, казвам ви го! — Ейтан осъзна, че говори в сегашно време и млъкна.

— Наистина е съмнително — намеси се Силвия през облак дим.

— Благодаря ти — поклони й се с жест Ейтан. — Смела и умна жена.

— Но какво общо, по дяволите, има това с „Флейта“? — попита Бен-Цион. Един от телефоните върху бюрото му зазвъня, но вместо да го вдигне, полковникът изрева с всичка сила: — Ариела! Казах никакви разговори!

Телефонът млъкна.

— Амар Камил е основният заподозрян — отвърна просто Ейтан.

— Ти просто имаш фикс-идея, Екщайн — избухна Бен-Цион. — И аз няма да толерирам подобни емоции.

— Чудесно — отвърна Ейтан. — Аз съм емоционален. Да. Полковник Бен-Порат също беше емоционален преди войната „Йом Кипур“ и никой не го послуша. Изгубихме три хиляди души, а той свърши в Бейт Мешугаим^[1]. — Той използва умалително име за лудницата.

— И ти там ще идеш — каза Хайнц, усетил известна сигурност да се присъедини към противника на Екщайн.

— Май съм в Русия — каза Ейтан и отново вдигна очи към тавана. — Господи, помогни ми, аз съм в Русия!

— Мислех, че досието на Камил е приключено — въпросително каза Ури. — За всички служби.

— Е, та? Нека да е. Отворете го. Отново — изрече бавно Ейтан, като че ли говореше на деца от детска градина. — За Бога, хора, да погледнем истината в очите. Майките ни вече не са девственици!

— Закривам съвещанието — внезапно застана зад бюрото си Ицик, седна и започна да прелиства книгата. Всички го гледаха, но никой не помръдна. Той вдигна очи. — Съжалявам, господин Екщайн. Трудно е да се преглътне, знам. Но това е просто абсурд.

— Защо да е абсурд? — обади се Дани Романо, ядосвайки още повече Бен-Цион. Той блъсна с юмрук по бюрото си така, че книгата подскочиха, а празната чаша от чай се обърна.

— Защото! Идеята за мъртъв терорист, оживял, за да си отмъщава на един от бившите ни екипи, е глупава! Смешна! — Полковникът внезапно се изправи отново, с което, без да иска, показва на всички присъстващи, че и сам не може да се убеди с думите си. — И откъде, по дяволите, този призрак знае кои са всички членове на екипа? — Ицик зачака отговор. Въпросът му беше правилен и никой не му отговори. — Отговорете ми. — Той огледа всички поред. — Да не би да ми намеквате, че имаме проникване?

— Това не е възможно — каза Силвия.

— Вероятно е той — саркастично изрече Екщайн и посочи с пръст Хайнц. — Защото се опитва да погребее всяка добра идея, която

се появи.

Хайнц стана яркочервен под белезникавата си коса. Стисна юмруци и пристъпи напред. Изръмжа. Но Дани го хвана за ръкава.

— Чакайте. Стоп. — Бени пристъпи в центъра на стаята, вдигнал ръце като боксов съдия. — Да помислим минутка. Наистина. Спокойно. — Тонът на Баум бързо потуши опасните искри, които бяха започнали да прехвърчат из кабинета. Той беше майстор, който знае точно кога да мълчи и кога да си каже репликата. Двамата с Екщайн бяха дискутирали проблема за Камил и преди. Набързо, като специалисти над стара кръстословица. Той се обърна към Екщайн: — Добре, Ейтан. Въпросът е идеален. Как *предполагаемо* възкръсналият Камил би могъл да узнае кои са точно хората?

Всички чакаха, докато Ейтан палеше цигара от фасата на предишната. Сърцето му продължаваше да се блъска в гърдите и ризата му беше мокра под мишниците, но сега вече знаеше колко прав е бил тази сутрин, когато си каза, че се променя. Да, преживяваше метаморфоза, но се беше излъгал в резултатите. Не се превръщаше в нещо по-добро, не се отваряше, не намираше нов път. Не беше какавида, превръщаща се в пеперуда. По-скоро се връщаше обратно в пашкула. Ставаше отново старият. Възвръщаше оперативното си мислене. Затъваше в старата позната клоака. Макар и остър, гласът му звучеше тихо.

— Добре. Слушайте — каза той, като че се обръщаше към войници под негово командване. — Всъщност никак не е трудно да се разберат идентичностите на хората от екипа ми. — Той погледна към агента на „Шабак“. — Ури, ти вероятно нямаш достъп до това.

— Няма — каза Бен-Цион, без дори да знае какво ще каже Ейтан.

— Но ще получиш, сигурен съм — продължи Ейтан. — Така че само слушай. — Той отново тръгна да се разхожда. — Райнер, тоест Серж, и аз се опитвахме да хванем Камил в Мюнхен, но застреляхме друг човек. — Трябваше да замълчи за миг, за да си поеме дъх. Никога не беше произнасял тези думи на глас. — Вместо него застреляхме Мохамед Наджиз. Мюнхенската полиция проведе шестмесечно следствие. Шест месеца досиета, снимки, доклади и всичката книжна работа, която вършим и ние. И тъй като всъщност те бяха пъхнали моят Петер в затвора...

— В затвора ли? — невинно попита Ури.

— Да, в затвора. Не помниш ли скандала?

— О, да. — Ури бръкна в джобовете си, чувствайки се неудобно, че е засегнал старата рана. — Извинявай.

— Тъй като държаха Петер Хаузер — продължи Ейтан, — те имаха цял куп негови снимки — отляво, отдясно, анфас, всякакви. Така. Ети Данцигер остана след нас, но поради близостта до мястото на убийството в Богенхаузен всичките й съседи са били разпитани. Така че за нея има пълни описания. — Той продължи да се разхожда. От мълчанието в стаята беше сигурен, че се справя добре, но като тенисист професионалист трябваше да потисне всички мисли за набиране на точки и просто да продължи да играе. — Така. Цви Пърлман имаше кратка, но много значима среща с ченгетата в Богенхаузен и шофьора на линейката. Франси беше спряна при пътна проверка извън града. Пуснаха я, но през този ден полицията снимаше наред всички излизащи от града. Бени. — Ейтан се обърна към Баум. — Ти беше наел офис в панаирното градче. За две седмици. Ще отречеш ли, че фигурата ти се запомня?

— Няма — усмихна се Баум като учител, който слуша най-добрия си ученик да изнася лекция.

— И накрая Серж и аз, които също бяхме наели апартамент за тези две седмици. А охраната на мюнхенското летище изгледа дълго и внимателно и двама ни, както и британските ни паспорти, когато трябваше да се качим на самолета на „Кентуърт“. — Той замълча и вдигна поглед. Стоеше пред Ури Бадаш.

— И? — подкани го човекът от „Шабак“.

— И остава рутинната полицейска работа. Един добър художник и те имат лицата ни. Стандартно преглеждане на изоставените коли и апартаменти и те получават псевдонимите, документни следи и пръстови отпечатъци от местата, където не сме догледали да ги изчистим. Значи имат досие, дебело колкото от китката ми до лакътя, че и повече. Рутина, внимателно наблюдение и ето че ни намират отново.

— Кой — изсумтя презрително Хайнц. — Западногерманците ли?

— Не, Хайнц. Не западногерманците — търпеливо отговори Екщайн.

— Осветли ни тогава — каза Романо.

— Чудесно. — Екщайн се обърна към шефката на „Шифри“: — Силвия? Можеш ли да отречеш, че западногерманците са проникнали от източните немци?

— Като швейцарско сирене — изграчи възрастната матрона. — Още откакто Гелен възстанови организацията им.

— А ако източногерманците са марионетки, кой им е кукловодът? — попита Екщайн като равин, изпитващ учениците си.

— Майка Русия, Господ да я благослови — отговори отново Силвия.

— И въпреки настойчивите слухове за надвисналата вълна на честност върху СССР... — Ейтан не можа да се сети за думата. — Как беше думата?

— *Гласност* — изсумтя Баум.

— А, да — саркастично каза Екщайн. — *Гласност*. Та въпреки реформаторските усилия, кой продължава да финансира обучението на ФОП, ИРА и други подобни гадории?

— Ама аз мислех, че КГБ вече не поддържа терористите — каза Бадаш.

— Директно не — отговори Ейтан. — Но те продължават да ги обучават и да ги подпомагат като братя. Източногерманци, румънци и българи все още са мускулите им в тази работа.

— Никой не знае накъде ще паднат сърпът и чукът — добави Романо.

— Значи пак Москва им попълва чековете — каза Силвия.

Ейтан вдигна ръце. Беше свършил. Отиде до канапето и седна. Зачака.

— Е? — Бен-Цион беше наистина ядосан от виртуозното му изпълнение.

— Е, Ицик — заключи Ейтан. — Ако, и аз ще ти докажа, че е така, та ако Камил е още жив, той сигурно се е излежавал някъде една година, изучавайки проклетото досие.

Никой не проговори. Ури Бадаш разтриваше тъмното си лице. Той беше красив мъж, приличащ на египетска филмова звезда.

— Възможно е — каза той. — Оттук може да се започне.

— Това е пълен абсурд! — Ицик зае отново ядосаната си позиция. — Някакъв си феникс, излязъл от пепелта, за да си отмъщава. *Глупости*.

По лицето на Ейтан отново се появи червенина.

— Я ми кажи, Ицик. Мислиш ли, че ние имаме запазени права върху мъстта?

— Но това е пълна параноя — избухна Бен-Цион. — Защо Камил? Защото на теб ти се иска да е така? Ами какво ще кажеш за другите обекти, Екщайн? — Той посочи голям зелен метален сейф, който стоеше в ъгъла зад бюрото му. — Какво ще кажеш за стотиците други операции, които също така са ядосали стотици други хора? Защо не може някой от онези оживели да е тръгнал да пие израелска кръв?

— Защото, Ицик... — Ейтан си наложи да говори спокойно. Знаеше, че ако се ядоса пред Ицик, ще е изгубил битката, преди още да я е започнал. — Защото Цвика Пърлман и Серж Самал са работили заедно само в една операция. Една! Операция „Флейта“.

Нищо не можеше да ядоса Ицик Бен-Цион повече от това да бъде оборен с логика пред свои подчинени. Нищо. Той погледна часовника си.

— Добре — отсече Бен-Цион. — Достатъчно. Край. Свободни сте. Заемете се с работата си.

Дани и Силвия се спогледаха, подбраха опашки и излязоха мълчаливо, докато Хайнц остана прав. Като помощник на командира той много обичаше да покаже, че независимо кой е изпъден от кабинета, той винаги остава.

— Екщайн — заповяда Бен-Цион. — Ти ще напишеш пълна биография на Самал за Ури и ДСС. Самал беше техен и сега е под тяхна юрисдикция. Искам да го направиш бързо и с всички най-малки подробности. А после искам да бъде предадена на цензора на Управлението и съответно поправена. Така че се хващай за работа.

Полковникът седна и вдигна телефонната слушалка, но спря да набира, когато видя, че Екщайн и Баум не се помръднаха. Той ги изгледа заплашително.

Те напуснаха кабинета.

— Ейтан. Спри. — Баум с учудване забеляза, че всъщност гони Екщайн надолу по стълбите от третия към втория етаж. Раненият капитан се държеше за парапета и накуцваше, но прескачаше по три

стъпала наведнъж. Тежките стъпки на Баум караха бетона да вибрира, докато се мъчеше да го настигне. — Доникъде няма да стигнем така.

— Ние ли? — изръмжа Екщайн, без да се обръща. Той стигна площадката и продължи по коридора. Някои от хората се обръщаха да го изгледат, но той блъсна вратата на тоалетната, изненадвайки Баум, който трябваше да спре като герой от анимационен филм. Баум го последва вътре.

Ейтан влезе в една от кабинките, дръпна ципа на панталона си и започна да пикае. Чуваше как Баум се разхожда отпред.

— Да, Ейтан. Ние. Да не мислиш, че като не викам и не размахвам ръце като теб, аз не съм на твоя страна? Все някой трябва да постъпва рационално.

— Ох — изпъшка Екщайн и дръпна ципа си. Пусна водата в тоалетната. Тя потече на тънка струйка. Някой ден тази държава трябва най-после да си намери добър водопроводчик. — Значи ти също мислиш, че съм откачил, а?

— Мисля, че реагираш прибързано. Трябва да спреш. Мисли. Планирай.

Ейтан мина покрай Бени и отиде до мивката. Не погледна в огледалото. Плисна лицето си с вода и го избърса в ръкавите на ризата си. После отново излезе в коридора.

Там го спря Пнина от „Легенди“. Чакаше го. Застана пред него, хвана го за раменете и загледа изкривеното му лице с насълзените си кафяви очи.

— Съжалявам — каза тя. — Съжалявам за Тигъра. — Пнина винаги използваше псевдонимите на агентите.

Ейтан се поуспокои малко. Можеше да се ядосва на Ицик, Бени, на всички и за всичко, но не и на Пнина. Тя беше искрена. Той я погали по червената коса.

— Благодаря — каза ѝ и продължи напред.

— Добре. Достатъчно. — Бени сграбчи здраво ръката на Ейтан. — Отиваме да поговорим. — Той го дръпна към кабинета си и ритна вратата. Хората от отдела на Баум седяха пред терминалите си. Те зяпнаха към вратата, която се отвори с трясък.

— Всички вълн — изрева Баум. — Почивка!

Младите служители скочиха и тръгнаха към вратата.

— Вече преливам от кафе — измърмори едно от момичетата.

— Ама току-що почивахме — обади се Яблоковски.

— Пак ще почивате — заповяда Баум.

Когато мина покрай Екщайн, Очко го погледна над рамките на очилата си и поклати скръбно глава.

— Слушай, съгласен съм, че май нещо става — каза Баум, когато останаха сами.

— Поздравления — иронично отвърна Ейтан.

— Не ми пука колко си ядосан. Няма да ме предизвикаш на бой.

Ейтан преглътна следващия сарказъм.

— Извинявай.

— Не съм казал, че съм съгласен с теб — продължи Бени. — Да, може да е Камил или някой от предишната му група. Но също така може и да не е. Съгласен ли си?

Ейтан не отговори.

— Екщайн, съгласен ли си, че може и да не е той?

— Да, добре. — Ейтан въздъхна и погледна през прозореца. — Може и да не е той. Сигурно нямаше да бъде толкова остър, ако онова копеле горе беше отстъпило поне на милиметър.

— Ицик си има причини.

Екщайн се извърна. Нещо в гласа на Баум привлече вниманието му.

— Какви причини?

— Слушай. Ицик Бен-Цион има минало в тези неща. Натрупани един върху друг пласт след пласт, за които ти не знаеш. Трябва да го водиш към изводите, а не да го блъскаш. Той трябва да бъде манипулиран.

— Какви причини? — попита отново Ейтан.

Баум отново избегна отговора.

— Няма значение. Простият факт е, че ако нямаш нещо по-добро от интуиция, той няма да те чуе и всеки път, когато кажеш „Флейта“, това ще му действа като червен парцал на бик.

Ейтан потисна любопитството си и запали нова цигара. Почти беше свършил пакета. Каква ирония. А едва вчера си беше обещал, че от днес ще ги спре. Е ето че денят дойде, а можеше да помисли само за следващ пакет.

— Камил е, Бени — тихо изрече Ейтан. — Знаем го.

— Откъде? Защо си толкова сигурен?

— Бени, ти ме познаваш. Аз съм скептик. Не се занимавам с астрология и екстрасензорни възприятия. Нито с каквито и да било подобни глупости. Но това го знам така, както близък чувства, когато брат му има неприятности. Знам го.

Бени вдигна ръце. Не можеше да спори с прероден мистик.

— Искам да видя Жорж Масуд — каза Ейтан.

— В затвора?! — Бени се плесна по широкото чело. Жорж Масуд беше единственият член на групата на Амар Камил, хванат жив от израелците. Той беше съден, осъден за тероризъм и убийство и сега повече от година лежеше в затвора с максимална сигурност в Атлит. Излежаваше доживотна присъда. Масуд беше разпитван от всички експерти разузнавачи в страната. Бяха му предлагали сделки за присъдата, заплашваха го, подлагаха го на психологически атаки и мъчения. Но той никога не изпусна и трошичка информация.

— Ти си луд — каза Баум. — Всички се пробваха върху него. Той не каза дума. Да не мислиш, че толкова ще те хареса, че ще ти се довери точно на теб? Цветя ли ще му занесеш?

Ейтан не позволи да бъде обезкуражен.

— Той знае истината. Той знае какво наистина се е случило с Камил след Богенхаузен. Той е единственият, който може да подкрепи моята теория.

— Това е смешно.

— Започваш да говориш като шефа си.

Бени пламна. Нямаше да позволи Ейтан да се усъмни, че се бои за службата си. От друга страна, да се заговорничи против заповедите на командира не беше здравословен начин за ръководство на разузнавателна дейност.

— Бени, ще се договоря с теб — каза Ейтан. — Един спокоен, рационален договор, без каквито и да е емоции.

Баум погледна бившия си групов ръководител.

— Покажи ми картите си.

— Ще се обадим на Ети Данцигер. Ще ѝ кажем какво се е случило. Уважаваш ли нейното мнение?

— Да — отвърна подозрително Баум.

— Ако Ети се съгласи с моето предположение, както го наричаш, ти ще се свържеш с Атлит и ще ми уредиш да се видя със затворника.

Ако тя каже, че греша, аз ще се откажа от тази работа, ще си седна на задника и ще напиша онази тъпа биография, която ми иска Ицик.

— Ами какво ще стане с интервюта ти днес? — попита Баум, търсейки някакъв начин да спаси Ейтан от плъзгането по наклонената плоскост.

— Ще кажеш на Романо, че съм се прибрал вкъщи, защото съм се почувствал зле. Той ще разбере.

Баум се замисли. После каза:

— Добре, да й се обадим. — Тръгна към един от телефоните.

— Не оттук — каза Ейтан. — Записват.

Бени се спря.

— Откъде тогава?

— Хайде да се разходим. — Ейтан отвори вратата и пропусна Бени пръв. Баум въздъхна и поклати голямата си плешива глава.

— И аз трябва да съм луд.

Те тръгнаха по коридора. Ейтан сега изглеждаше по-спокоен, макар че едва прикриваше кипящите си чувства. Когато минаха покрай барчето, Бени вмъкна глава през вратата и извика на подчинените си:

— Обратно на работа! Изпихте си кафето за цялата седмица.

Намериха обществен телефон отсреща до сградата на съда. Кабината беше обикновена, отворена, само с метален покрив над стария апарат с шайба. Ръцете на Ейтан още трепереха, когато пусна жетона и набра номера на Ети в Тел Авив. Бени се облегна до кабинката. Пушеше, гледаше към сградата на „Специални операции“ и се чудеше дали Бен-Цион не е застанал зад прозореца да наблюдава непослушните си подчинени.

— Ети? Обажда се Тони от Йерусалим — каза Ейтан. — Звънни ми на 02-53211. — Той затвори и телефонът почти веднага звънна.

Линията не беше обезопасена и затова на Ейтан му беше нужно известно време, докато съобщи ужасната новина с кодирани намеци, които само Ети би могла да разбере. Тя изпъшка и млъкна, щом разбра, че Серж Самал е мъртъв. Ейтан я изчака да се съвземе, а после й се извини, че му се е наложило да й го каже по този начин. След това се опита да обясни останалата част, без да накланя везните в полза на своето твърдение.

— Слушай, Ети. Имаме малък спор тук. Леко несъгласие. Ханс-Дитер е с мен. Аз твърдя, че това събитие е в резултат на един стар

банков чек, който мислехме, че сме платили, обаче, изглежда, само сме го загубили. Аз твърдя, че този чек сега се е появил отново. Ханс не е съгласен с мен, както и всички останали. Бъди обективна. Само му кажи ти какво мислиш.

Ейтан подаде слушалката на Бени, който я взе, както поемаше слушалката от жена си винаги, когато тя го караше да говори с тъща си. Слуша известно време. После каза „довиждане“ и затвори.

— Какво каза тя? — попита Ейтан.

— Тя каза — намръщи се Баум, — цитирам: „Струва ми се, че трябва да е за покупката на онзи дълъг и сребрист предмет с много дупчици за поставяне на пръсти и място, където да го допреш до устните.“

Ейтан кимна, но по лицето му не мина победна гримаса.

— Флейта — каза той.

Сградата в Атлит нямаше твърде впечатляващ вид като затвор с максимална сигурност. Дори и външно не можеше да се сравнява с институцията в Рамала, оградена с бетонни стени, масивни стражеви кули и картечни постове. Атлит не е цивилен затвор, така че името му никога не се появява във вестниците. Той е по-скоро малък и стоте му затворници никога не са вдигали бунт и не са искали по-добри условия. Те не удрят с канчетата си по масите, не разтърсват решетките си, нито пък правят гладни стачки. Или ако изобщо се придържат към тези антични методи за протест на затворниците, никой никога не чува за тях.

Сградата е сравнително нова, построена след войната в Ливан. Всички затворници са високопоставени терористи. Всъщност думите „максимална сигурност“ се отнасят до Атлит повече, отколкото до който и да било друг затвор в Израел. Цивилните затвори според дефиницията за гражданските права не могат да бъдат строени така, че да нарушават основните изисквания за живот на затворниците или да застрашават тяхното здраве. В тях трябва да има светлина, място за спорт и надежда. Но Атлит не е цивилен затвор.

Той се състои от една квадратна сграда с дебели един метър стени от бетон, построени около метален скелет и с метални подове. Няма прозорци. Няма плац за спортуване. От всички страни около

стените има по тридесет метра гладко изравнена, минирана площ. Около минните полета е издигната седемметрова ограда, по която тече ток. А отгоре оградата завършва с редове от остра като бръснач тел. Достъпът до единствения вход на сградата е по метален мост над минните полета.

И като последен щрих, в случай че някой затворник се размечтае твърде ентузиазирано за свободата, местоположението на затвора е най-обезкуражаващата заплаха. Защото древното пристанище Атлит с живописния си Замък на кръстоносците и великолепия изглед към Средиземно море, освен това е и тренировъчна база на морските командоси на израелската армия. „Шайетет“, както се наричат израелските „тюлени“. Те имат репутацията на най-добрите войници в израелската армия. Няма абсолютно никаква връзка със затвора, но ако по някакво чудо някой успее да се измъкне от него, той би бил като заек, попаднал сред глутница вълци.

Близо четири часа бяха нужни на Екщайн, за да стигне до затвора. Атлит се намира малко на юг от Хайфа, която е на около два часа път от Йерусалим. Но на крайбрежното шосе беше станала катастрофа — някакво „Субару“ попаднало под голям камион — и Екщайн трябваше да чака цяла вечност. Останал насаме с яростта и скръбта си, той почти беше изоставил колата. Когато накрая движението тръгна, веднага качи на автостоп няколко войника само да не бъде сам и разговорите им да заглушат гласовете, които чуваше в ума си.

Сега вече беше вечер, а му се наложи за чака още два часа извън затвора, докато прегледат всичките му разрешителни и приготвят затворника. При портала имаше малък фургон-лавка, откъдето си купи сандвич с яйца. Изяде половината, а останалото изхвърли. Искаше му се да има глътка уиски вместо топлия сок от грейпфрут, който едва не го накара да повърне.

Чакаше нетърпеливо, но това не го ядоса. Разбираше, че никога не позволяват свиждане със затворник веднага, независимо от ранга или длъжността на посетителя. Защото, ако има някоя конспирация за измъкване, едва ли някой би издържал хладнокръвно такова чакане, без да се издаде и да се опита да избяга.

Най-после някой извика името на Екщайн и той изкачи металното стълбище, премина по моста, предаде пистолета си, изчака

да му проверят личната карта и да му направят снимка.

После слезе в една стая, подобна на помещение в подводница, каквото имаше и на входа в Управлението, отговори на обичайните въпроси и подписа официалното искане, изпратено по телекса от Баум, с което му се разрешаваше да посети Жорж Масуд. Втората врата се отвори и от другата страна Екщайн беше посрещнат от един едър сержант друг, облечен в изгладена униформа и с големи черни мустаци.

— Ела — каза гигантът. Екщайн го последва по жълтия коридор, осветен толкова ярко, че го заболяха очите. Екщайн разбра, че тук, в Атлит, няма дни и нощи, бури или годишни сезони. Тук надзирателят беше Бог, светлина и топлина, негов жезъл и слуга.

— Виждал ли си Масуд преди? — попита сержантът на заваления си иврит.

— От разстояние.

— Знаеш ли колко пъти е бил разпитван?

— Не съм дошъл да го разпитвам.

— Сто двадесет и два пъти. Знаеш ли колко офицери са работили върху него?

— Сигурно ти ще ми кажеш.

— Двадесет и седем. Полковници, майори, мосадци. Даже един бригаден генерал. — Явно сержантът нямаше голяма вяра във възможността на Ейтан да убеждава. Той спря пред малка метална врата. — Искаш ли първо да го видиш?

— Става.

Влязоха в малко помещение, което беше абсолютно тъмно и с пейки покрай стените като в сауна. Екщайн не седна. Той загледа в опушеното стъкло с размерите на пощенска картичка. Чуваше тежкото дишане на друза зад себе си.

От другата страна на стената Жорж Масуд гледаше към него.

Ейтан, разбира се, беше виждал Масуд много пъти преди. Но то беше в Европа, при наблюдение, и затова не беше подготвен за тази намалена версия на този човек. Защото, ако човек би могъл да харесва един враг, терорист, готов да те взриви, а после да се наслади на вкусен обяд, Ейтан харесваше Жорж. Стойката, тонът в прехванатите разговори, простия, но елегантен начин на обличане на Жорж излъчваха духа на идеализъм и професионализъм, омекотени с ирония.

Почти веднага след Богенхаузен групата на Камил се разпръсна. Следите на Масуд бяха хванати бързо. Той беше притиснат с внимателно планирано и явно наблюдение, докато започна да бяга. А когато най-после почти в паника стигна до Лазурния бряг, му изпратиха момиче. Тя го примамва на борда на една яхта и това беше всичко.

Сега той изглеждаше много по-дребен, седнал върху твърдата дървена пейка до стената на стаята за разпити, облечен в светлосиня риза и подобни широки панталони, с меки вълнени пантофи. Мустакът му беше увиснал, а тенът му избелял. Черната му коса беше станала много по-сива на слепоочията. В острите черни очи нямаше никаква светлина.

Жорж продължаваше да гледа към едностранното огледало, отпуснал ръце в скута си. Изражението му казваше: „Аз съм тук. И ти си тук. Хайде да свършваме.“

— Пусни ме вътре — каза Екщайн.

Сержантът го изведе отново в коридора. После освободи от колана си палката, отключи стаята за разпити и махна с ръка на Ейтан да влезе.

Масуд гледаше към пода.

— Трябва ли да останеш тук? — попита Ейтан сержанта.

— Да.

— А какво ще кажеш да гледаш през там? — посочи Ейтан огледалото.

Сержантът изгледа Масуд, като че да измери затворника. Вече го беше претърсвал. Два пъти.

— Добре. — Той остави двамата мъже насаме.

Ейтан остана прав в средата на стаята. Чувстваше се ужасно. Все пак достойнството на човека е скъпоценно. Трудно му беше да види как са го отнели от този човек. Но си наложи да си напомни за какво е дошъл.

— Искаш ли цигара? — предложи Ейтан.

Жорж не отговори. Даже не вдигна поглед. Ейтан запали своята. Драсването на кибрита отекна като взрив от стените на празната стая.

Внезапно сърцето му натеза, стори му се, че надеждата му е безсмислена. Знаеше точно какво ще получи от този човек. Защото какво можеше да му предложи? Свобода? Някаква сделка? Какво не е

направено вече, та той, Великият Екщайн, да успее? Беше изминал целия този път за нищо, изпълнен с ярост и безсилие.

Той седна на пейката до Жорж.

— Слушай, Жорж. — Опита се думите му за прозвучат почти като извинение. — Казвам се Екхард. Изобщо не съм влиятелен. Само искам да ти задам няколко прости въпроса. Всъщност един въпрос. Става ли?

Жорж не каза нищо. Разглеждаше коленете си.

— Аз съм само дребен служител. Наистина. Практически съм чиновник, историк от Министерството на отбраната. — Звучеше толкова смешно, изречено от устата му, че на Ейтан му се поиска направо да изскочи през вратата и да се махне. Беше благодарен, че Жорж не се изсмя. Внезапно се зачуди дали Масуд изобщо го разбира. После се сети, че палестинецът е от едно село близо до Витлеем и говори съвсем свободно иврит.

— Може би мога да ти помогна — излъга Екщайн. — Може би. Ако ти ми помогнеш с този единствен отговор, твоето сътрудничество може да донесе нещо добро за теб.

Жорж не каза нищо.

— Добре. — Екщайн се изправи. Застана пред Масуд с гръб към огледалото, като че иска да скрие лицето на Жорж и да осигури известна конфиденциалност. — Става дума за следното. Ще ти го кажа направо. Ти познаваше Амар Камил по-добре от когото и да било друг. Знаеш всичко за него. Никой не знае какво всъщност е станало с него. Може би никой освен теб. Но някои от хората, които работеха по делото „Камил“, наскоро бяха убити. Каж ми само едно, Жорж, и ще те оставим на мира. Камил мъртъв ли е, или е жив?

За пръв път Жорж вдигна глава и погледна Ейтан. Очите му се присвиха съвсем леко и дълбоките бръчки в краищата им се събраха като криле на ястреб. Но той не се усмихна. Беше почти недвусмислено изражение. Като на лекар, който гледа пациент, лежащ на смъртно легло. Но не каза нищо.

Ейтан изчака да мине цяла минута. И се предаде. Обърна се да излезе от стаята, но онова, което чу зад гърба си, го накара да се вледени на мястото си. По гърба му плъзнаха студени тръпки.

— *Итигадал, ве-итикадаш, Шмей Раба...*

Жорж тихо изричаше „Кадиш“. Заупокойната молитва, която се чете, когато умре евреин.

По целия път обратно към Йерусалим Ейтан караше бързо. Спря само веднъж да налее бензин и не пусна изобщо радиото. Пушеше цигара след цигара и остави всичките прозорци отворени, защото чувстваше, че може да заспи на кормилото. Знаеше, че е трябвало да спре и да се обади на Симона, но нещо му казваше, че така ще провали деня и по-добре да бърза. Може би няма да закъснее чак толкова, ако все пак я завари будна, когато се прибере. Щеше да ѝ разкаже всичко, а тя да го разбере. Тя винаги го разбира.

Нощта беше тъмна, както може да бъде само безлунно пустинно небе, а магистралата от Тел Авив до Йерусалим не беше осветена. Ейтан беше се изпразнил от спомени. Всичко, което някога бе правил, споделял или забелязвал със Серж Самал, беше повторено и потретено, докато филмът накрая изгоря и не остана нищо освен бездна, която направи лицето му сурово и безизразно.

Около полунощ, докато изкачваше стълбището към апартамента с горящ от напрежение крак, всички болезнени белези по тялото му го пареха силно. Той влезе с извинително изражение, но къщата тънеше в мъртва тишина.

В хола светеше само една лампа. Малката масичка беше пълна с чинии, изцапани с остатъци от шоколад. Имаше пластмасови чашки с белези от червило и остатъци от сокове и шампанско и пепелници, пълни с изгасени фасове. Стереото беше оставено включено и червеното му око светеше в един от тъмните ъгли на хола. Една от дървените масички до телевизора беше затрупана с опаковани подаръци. Като се обърна към кухнята, видя покритата с прозрачен капак, нарязана и вече полуизядена торта, блестяща под полумрака върху плота. Неговата торта.

Върху седалката на черното му люлеещо се кресло имаше парче бяла хартия. Той го взе и се взря в закръгления почерк на Симона.

Щастлив рожден ден. Направихме празненството без теб. Изненадата беше, че ти така и не дойде.

Ейтан изпусна бележката на пода. Седна в креслото и пистолетът му се удари в страничната облегалка. Зарови пръсти в косата си, подпря лакти на коленете си и започна да се люлее. А след това заплака. Плака мъчително. Не беше плакал така много, много отдавна. Може би откакто влезе за пръв път в казармата преди петнадесет години. Може би по-мъчително, отколкото изобщо някога през живота си.

---

[1] Лудница (иврит). — Б.пр. ↑

6. ЕВРОПА ТРИНАДЕСЕТ ЧАСА ПО-КЪСНО

Черният локомотив на гарата в Аахен изпускаше бели облаци пара в нощта, чакайки като разярен бик на зимно родео. Издигаше се голям и тумбест до източния край на тъмния перон, насочил острия си нос към Бон и изпускащ дълбоко хъркане от железните си недра, докато подтичващи германски железничари прикачаха опашката му от спални вагони и вагон-ресторанти в безполезни усилия да не нарушат разписанието. Модерният, електрически френски експрес от Брюксел едва преживя пресичането на границата. Неговите трансформатори и кондензатори се разбунтуваха окончателно и той остана тих, тъмен и изоставен на първата си спирка в Германия. А над шестстотинте пасажери трябваше да продължат пътуването си до Виена по старовремски — сред тракането на стоманените колела и скръбното виене на парния локомотив.

Амар Камил нямаше нищо против прехвърлянето. Нито против закъснението. Той беше търпелив левантинец и гледаше с цинизъм на вярата в модерното.

Застанал беше върху бетонния перон и почистваше новите си очила със златни рамки. Наблюдаваше как останалите пътници бързат да си купят бира и сандвичи от веселите продавачи, които се появиха като по магия на перона. Всички бяха с тънки дрехи. Беше вече лято и никой не бе предвидил двучасовия престой посред нощ на гарата в Северна Германия. Те потропваха с крака и се свиваха, дърпайки куфарите си. Изглеждаха като бежанци, чакащи последния си шанс да стигнат свободата.

Вратите на немския влак се отвориха и последва блъсканица. Амар стоеше и наблюдаваше, прибрал ръце в джобовете на дългия шлифер с цвят на маслина. Боядисаната му червеникаворуса коса блестеше от капчиците на лекия дъждец. След минута перонът почти се изпразни. Амар се огледа. Останаха само продавачите, а когато

големите стоманени колела започнаха да се завъртат, той вдигна малкото си куфарче и затича към първия вагон.

— Бързо, бързо, приятелю! — завика закъснелият френски кондуктор и протегна ръка към куфарчето на Амар. Той му го подхвърли и сам скочи върху стъпалото. Дребничкият французин поклати глава към Амар, мина покрай него и скочи върху перона. Потича малко заедно с влака, а после спря и се извърна като че със съжаление към нещастните души, които продължават пътя си в Германия.

Вагоните бяха претъпкани и вече се чуваха протести от хората, които са си платили за места или кушети, а едва намират място да стоят прави. Но Амар не се тревожеше за удобства.

Той бавно се промъкна назад по цялата дължина на влака. Поглеждаше изпитателно очите на възрастните, покрай които минаваше, и понякога спираше, за да огледа някой, който го следва. Но хората или намираха място и сядаха, или го изпреварваха напред. Затова той също продължи.

Трябваше да се качи на френския експрес в Брюксел. Но вместо това той беше отлетял със самолет до Ротердам, после до Дюселдорф, откъдето пристигна с кола в Аахен. Изостави колата под наем на гарата. По време на обучението Амар изпълняваше съвсем точно указанията на учителите си. Но навън ставаше дума за неговата глава и затова спазваше само собствения си график.

Той достигна последния вагон на влака. Беше тапициран с плюш първокласен кушет-вагон с малки купета. По покрития с дебела пътека килим на коридора вляво нямаше никой. Сега той закрочи бързо към последното купе, провери номера на вратата и без да чука, дръпна ръчката и я отвори.

Майор Владимир Козов от Седми отдел при Първо главно управление на Комитета за държавна сигурност — КГБ — седеше сам в богато обзаведеното купе. Сгъваемото легло още не беше разгънато и майорът се беше свил в отсрещния ъгъл на кобалтовосиньото кресло като наказан ученик. Майорът беше човек с широки рамене, широко, славянско лице и къса, остра, посивяваща руса коса върху големия костелив череп. Козов е бил прехвърлен от Главното разузнавателно управление на армията много отдавна, но като всички кадрови

офицери не можеше да промени стойката и изражението си, които не отиваха изобщо на цивилните му дрехи.

Камил едва не се изсмя, защото Козов беше облечен в един от онези тъпи славянски вълнени костюми, които правеха съветските съветници в Ливан да изпъкват като нудисти на официален прием. В момента яката на ризата му беше разкопчана, а дрехите му измачкани и потни, показващи факта, че късното появяване на Камил му е подействало здраво на нервите.

Козов като че се стресна за миг, но после захвърли броя на „Пари Мач“ върху креслото и вдигна благодарствено длани.

— О! *Л'анфан терибле!*^[1]

Камил не се усмихна. Той постави пръст пред устните си и дръпна вратата зад себе си. Остави куфара си на пода и се огледа. На отсрещната стена имаше голям прозорец, а отвън танцуваха светлините на далечната провинция, подскачащи от ритмичното поклащане на потракващите влакови колела. Над прибраното легло имаше предпазна мрежа за багажа, където се мъдреше куфарът на Козов. Срещу леглото имаше малко огледало над ниско шкафче, съдържащо мивка, покрита с повдигащ се капак. Камил бръкна в джоба си и бързо отвори вратата на шкафа до входа. Празен. После пресече купето и отвори шкафчето на мивката, което затвори след бърз оглед. Ритна крака на креслото, а после прокара свободната си длан по стените не толкова за проверка, колкото да спечели време и да обмисли вероятните възможности. После се обърна да излиза.

— Къде отиваш? — попита на френски с леко раздражение Козов.

— Да се запозная със съседите ни.

— Нямаме съседни — каза Козов. — Ние сме в последното купе, а аз съм купил и това пред нас. Струва ми 200 лири стерлинги. Така че... ако обичаш... — Той направи знак на Амар да седне.

Камил остана прав и замислен за миг. После заключи вратата и се приближи към креслата. Седна срещу Козов с гръб към дървената стена. Извади ръка от джоба си и постави 7,65-милиметровия си пистолет до себе си.

Козов погледна оръжието и се раздвижи в креслото.

— Май си позагубил вярата си, Асуан — продължи на френски той.

— В една чужда държава имах учител, който ме научи, че само поповете вярват.

Козов кимна, разпознал собствените си думи.

— Може би не ти е споменал за известни изключения.

— Я да видим — отвърна Амар като студент по право, търсец прецедент. — През 1975 година най-довереният помощник на Карлос, Мишел Мурхабал, пристигнал в оперативната квартира на улица „Тулие“ в Париж с „опашка“ от трима приятели. Тези „приятели“...

— Са били агенти на френската Държавна сигурност и Карлос трябвало да се измъкна със стрелба. Да — завърши Козов урока с въздишка. — Взимам си бележка.

Руснакът бръкна бавно и показно в джоба на самото си. Извади кутия български цигари и запали една, като изпусна облак гъст и остър дим.

Камил се усмихна.

— Скъпи майоре. Колко познато.

Козов сви рамене:

— Може би. Познатото може да е досадно, но не е опасно. Трябваше да се качиш на влака в Брюксел.

— Да, но предсказуемостта...

— Е смърт — довърши Козов. — Така е. Може ли да продължим? — Ако чуеше отново собствените си думи, щеше да кипне. Искеше да си каже наставленията и да се отърве от палестинеца. Камил тук определено беше много по-различен, отколкото го познаваше в Москва. И разликата не му харесваше.

Амар също нямаше търпение да продължат. Беше чакал много дълго и търпеливо този момент, съзнавайки, че новите му господари са намислили нещо за него, което ще му разкрият, когато те решат. Чувствата му към Козов бяха едновременно на благодарност и на омраза, горе-долу като онези, които изпитват французите към американците. Все пак в Мюнхен му беше станало ясно, че западните разузнавания са му по петите. Тогава внезапно, като някаква божествена намеса, се появи Владимир Козов и го измъкна от пожара, фактически изтривайки Амар Камил от лицето на земята, за да го възроди като някой друг. Амар не хранеше илюзии за мотивите му. Ясно беше, че обучението му е фокусирано към извършване на някакво убийство на израелска земя. Но както всички операции на Седмо

управление, обектът нямаше да му бъде разкрит до последния възможен момент. Разбираше, че ще е някоя важна клечка, може би друг палестинец, най-вероятно някой лидер от Западния бряг, който се е отклонил от руското ръководство. Приемаше това. Просто щеше да прибави и този човек към личния си списък.

Беше настанало време за отмъщение.

Въпреки изнервящото чувство, че споделя клетка с отровна змия, Козов се премести по-близо до Камил. Облегна лакти върху коленете си и почеса широката си челюст с два от месестите си пръсти. Заговори на английски.

— Да започнем с лицето ти.

— Лицето ми? — Амар изглеждаше изненадан. Английският му звучеше спокойно, както го беше практикувал веднъж седмично в часовете за обучение в „американския център“.

— Да, лицето ти. Да не мислиш, че сме разрешили на хирурзите ни единствено да извършват естетическа пластика? Опирай белега.

Амар посегна и докосна малкия извит белег под дясното си око. Да, все се чудеше как могат да търпят в КГБ толкова невнимателно отношение към пациент. Но после започна да му харесва малко пиратската физиономия, която беше получил. Наклони глава и зърна отражението си в големия прозорец на купето. Дъждът мокреше стъклото. Ивиците вода течаха почти хоризонтално от вятъра на движението. Амар обичаше влаковете. За него те бяха невероятно тайнствени и романтични.

— Израелският кабинет ежедневно изслушва различни офицери от генералния щаб на армията — продължи Козов. — Ако не е надвиснала някаква военна криза, тези офицери са от отделите по планиране, логистика и разузнаване. Следиш ли мисълта ми, Амар?

— Да — бавно отвърна Камил. Вече чувстваше, че предположенията му са били много неточни. Усещаше все по-нарастващото свиване в стомаха, което човек чувства, когато се готви да внесе оръжие на борда на международен полет.

— Така — продължи Козов, стоплен от удоволствието на шока, който щеше да предизвика. — Един от тези стратегически съветници по отбраната е много талантлив млад мъж, макар че трябва да кажа, че е достигнал чина си извънредно млад, типично по израелски. Името му е майор Рами Карера. Искаш ли да видиш снимката му?

Камил не каза нищо. Усещаше как сърцето му подскача под ризата. Копринената вратовръзка внезапно стегна гърлото му като примка. Козов бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади малка правоъгълна пластмасова картичка. Приличаше на плака от фотоапарат „Полароид“. Майорът я задържа пред очите на Камил, който направо подскочи на мястото си.

Амар преглътна тежко. Лицето, което го гледаше, беше собственото му. Косата беше малко по-дълга, по-къдрава и несресана, а тъмните очила бяха вдигнати над челото. Кожата беше с доста тъмен тен, но белегът се виждаше ясно. Това явно беше снимка от наблюдение, защото главата се виждаше върху фона на чадъри от кафене и движещи се хора, а очите гледаха някъде наляво от обектива. Част от поизмачканата униформа — с едно дъбово листо върху пагоните и значка с чифт сребърни парашути върху гърдите — можеше да се види под лицето. Но най-стряскаща беше широката, безгрижна, блестяща усмивка. Амар моментално се досети, че ще трябва да се научи да имитира тази усмивка, и едновременно усети разкъсващата болка, която би почувствала дебютантка, която, влизайки на първия си бал, среща друго момиче с абсолютно същата рокля.

Амар посегна и бавно взе снимката от Козов. В същия момент тя започна да потъмнява. Докато я разглеждаше, тя стана съвсем черна и върху гладката повърхност не остана нищо.

— Не е фиксирана — каза Козов, когато прибра пластинката в джоба си. Майорът извади цигарите от другия си джоб и предложи кутията на Камил. Амар махна с ръка, а Козов се изсмя.

— Знам, че не са твоята марка. Но на дъното ще намериш биографията на Карера. Всичко, което ти трябва. Разбра ли? — Той извади цигарите и повдигна крайчеца на фолиото, за да покаже бял лист, покрит с миниатюрно напечатани славянски букви. — Трябва ти лупа, за да го прочетеш. Купи си. „Шнайдер“ са най-добрата марка.

Амар почти не чуваше бърбенето на Козов. Чувстваше ледена буца в гърдите си. Значи затова Райнер Люкман го гледаше толкова внимателно в лондонския автобус. Явно е мислел, че познава отнякъде „Йоси Йерушалми“. Тогава Амар беше помислил, че е някаква грешка. Но всъщност Люкман наистина го е познавал. Вероятно е виждал лицето му по вестниците, а може даже да е служил някога заедно с Карера. „Аллах в небесата!“ За малко да се е издънил там и тогава!

Усети яростта, която се надигна в него, докато гледаше как Козов се наслаждава на изненадата му. До този момент майорът не беше казал нищо на Амар. От друга страна, Козов просто си следваше процедурата. Той нямаше откъде да знае, че тайните лични планове на Амар ще го срещнат толкова скоро с израелските оперативни работници от разузнаването.

Той потисна яда си и успокои разтуптяното си сърце. Трябваше да чуе и останалото. Всичко.

— Хубав мъж — успя да се поусмихне Амар, докато вземаше кутията с цигарите и я прибираще в джоба на костюма си. — Продължавай.

— Да — отвърна Козов някак разочарован, че Камил не е изразил по-емоционална реакция от изненадата, която му поднесе. — Та така. Твоят Обект. — Майорът бръкна отново в джоба си, наподобявайки кабаретен фокусник. Извади малък бележник и молив, написа нещо върху листа, скъса го и го подаде на Камил.

Амар взе листчето и погледна. Примигна. Приблужи го към очите си и погледна отново. Името на министър-председателя на Израел подскочи към него откъм бялото листче. Той протегна ръка да го върне на Козов. Пръстите му трепереха.

— Луд ли си? — обърна Амар на немски. Гласът му беше прегракнал. Образът на омразния, нисък израелски политик подскачаше в ума му, но идеята, че те искат той да го убие, трябва да беше шега, измама, изпитание за искреността на Амар.

— Не. Не съм луд — отвърна също на немски Козов и прибра листчето. Отиде до мивката, вдигна капака, извади запалката си и подпали хартиятката. После се върна до Камил и застана над него. Заговори шепнешком. — Първо, ще ти кажа как ще стане. После ще разговаряме по изпълнението. Ясно ли е?

Амар вдигна поглед към откачения руснак.

— На четвърти септември, мисля, че това е последният ден от вашия празник Рамадан, този човек ще държи реч пред заклеващите се на площада до Западната стена на Йерусалим елитни войскови части.

Амар слушаше, но имаше чувството, че мозъкът му се цепи. Че се дели на две половини. Едната принадлежеше на Камил, Асуан, Грегор, палестинския герой, който ще донесе спасение на народа си. Другата принадлежеше на Амар, интелектуалеца, човека, който

планира внимателно и винаги успява да се измъкне от лабиринта. Никой никога не се е опитвал да убие израелски държавен глава. Никой. Това би било като да влезеш в гнездо на оси, опитвайки се да убиеш царицата.

— Та така. Майор Карера вижда този човек всеки ден. Охраната дотолкова е свикнала с присъствието му, че той има напълно свободен достъп до Кнесета^[2]. Той даже може да се приближи до твоя обект и да говори с него направо, без предварително определена среща. Дори и израелците не смятат това за необичайно. Следиш ли мисълта ми, Асуан?

Амар само гледаше гърдите на майора и грубите движения на ръцете му, докато говори.

— Сутринта на четвърти майор Карера няма да отиде на работа. Той ще бъде отвлечен от няколко от хората на Жорж Хабаш. Ще се отърват от него. Естествено, те ще бъдат ръководени от Седми отдел. — Козов млъкна, за да запали поредната цигара. После, без да мисли, промърмори: — На тези хора не можеш да им се довериш да направят сами нещо както трябва.

Амар вдигна очи. Козов леко пребледня, но нямаше смисъл да опитва да се извинява. Прочисти гърлото си.

— Същата вечер, точно преди церемонията, ти ще се появиш на мястото на Карера. Съвсем лесно ще ексекутираш обекта и веднага ще се предадеш.

Майорът замълча. Чакаше някакъв сигнал, за да продължи. Но Амар започна да се смее. В началото беше като изсумтяване през нос, но после се тръшна върху креслото и избухна. Смехът го заливаше, той тропаше с крака, а в очите му изскочиха сълзи. Накрая, когато се измори, той разпусна вратовръзката си и отвори очи. Майорът от КГБ се беше надвесил отгоре му и го разглеждаше като разтревожен психиатър.

— Радвам се, че ти е толкова весело.

— Извинявай, другарю майор — успя да изрече Амар. — Но си представих как ти заповядвам да скочиш под този влак и очаквам да ми повярваш, че го казвам сериозно.

— Ти няма да бъдеш убит, Асуан.

— О, не, разбира се, че не. Те ще ми поднесат цветя и ще ме изберат за мис Израел.

— Израелците нямат смъртна присъда.

— Ще променят закона! — скочи прав Амар и започна да се разхожда. Кипеше от мисълта, че тези руснаци говорят напълно сериозно и очакват от него да изиграе ролята на пионка в играта с най-високия залог.

— Няма да бъдеш убит, Асуан. Ще се държиш, все едно, че си израелският офицер, който обаче е полудял. След убийството няма да говориш нищо, а само ще мънкаш неразбираемо. Тази тактика сме я разработвали в Ясенево и сме я изпитвали хиляди пъти. Да не мислиш, че е било заради играта? Години научни изследвания, приятелю.

Камил спря и застана пред големия прозорец на купето. Гледаше високите сенки на телефонните стълбове, които прелитаха край тях. Тракането на колелата му действаше като неизлечимо главоболие.

— Те чисто и просто ще те хоспитализират. Ти трябва да продължиш да се държиш така и да запазиш мълчание шест месеца. Тогава една част със специално предназначение, хората на която ще действат преоблечени като терористи, ще плени един американски самолет. В замяна на освобождаването му ще поискат пускането само на четиридесет палестинци от израелските затвори. И ще включат в искането си освобождаването на „откачения Карера“. След по-малко от година ти ще се завърнеш в Москва и ще преподаваш в Института.

Амар не каза нищо. Усети, че е стиснал нещо твърдо, и когато погледна надолу, видя пистолета си. Москва. Сега наистина му се искаше да е там. Помисли за Рина. Катя. Никога не е очаквал да ги види отново. Що се отнася до Лейла, той знаеше, че тя си е отишла завинаги от живота му. Дали са му лицето на израелски съветник на кабинета. Къде би могъл да отиде такъв и да не го проследят? Из либийските пустини? Или в онази боклукчийска кофа, наречена Йемен?

— Това е политически катастрофална идея — прошепна той.

— Стига, Асуан — вече с по-мек тон отвърна Козов. — Седни, а аз ще ти обясня цялата работа.

Амар пристъпи като вдървен до креслото и седна. Погледна Козов, чудейки се дали да го изслуша, или да го застреля в гадното славянско лице.

— Асуан, каква е най-голямата ти мечта? — попита Козов и зачака отговор. — Не си ли спомняш вече? Тогава аз ще опресня

паметта ти. Ще ти го кажа така, както ти си ми го разказал. Ти искаш някой ден да се завърнеш във Витлеем. Но Витлеем, управляван от своите. Тези, които са в правото си. Нали така?

Вярно. Мечтата на Амар, може би фантазията, която го беше поддържала, беше да се завърне като герой в родния си град. Той отново да бъде палестински град и в идеалния случай той да бъде негов *мухтар* и всички грехове на баща му да бъдат изтрети от паметта на хората.

— Е, ако този човек остане жив, то твоята мечта ще умре — съвсем спокойно каза Козов. — Ти си мислиш, че той е радикален хардлайнер като Бегин, нали? Да, ама Бегин се разбра със Садат. А сега този човек е готов да постигне съгласие с Арафат.

Внезапно Амар отново стана внимателен. Заслуша се. Изплува от самосъжалението.

— Да — продължи Козов. — Ние разполагаме с копие на плана благодарение на един служител на американския Държавен департамент във Виена. Планът предвижда международна мирна конференция, избори на Западния бряг, бърза автономия, а после отстъпване на определени части от Юдея и Самария на Арафат и хората му. Да, Асуан, Арафат ще се продаде в замяна на завръщането си у дома, където да изживее продажния си живот като министър-председател на новата Палестинска държава. Но нито един палестинец няма да се завърне в дома си в Хайфа или в Яфа. А Витлеем, скъпи ми приятелю, ще остане откъм израелската страна на границите.

Забелязал изненадания и недоверчив поглед на Камил, Козов завърши речта си.

— Да, това е истината. А сега, няма да те обиждам повече, като се правя, че съветското ми сърце гори за палестинската кауза. Твоите действия ще накарат онези израелци, дето се правят на по католици от папата, да нанесат отведен удар. Нашата система за дезинформация ще разпространи слух за опит за преврат от страна на израелски хардлайнери. Това, разбира се, ще предизвика тотален провал на коалиционното им правителство и ще разруши плановете за създаването на тази недоносена палестинска държавица. Тогава ние бързо ще накараме сирийците и иракчаните да сложат началото на последния военен удар, което те могат да сторят само с наша помощ и под наше ръководство, като се има предвид колко много се мразят

помежду си. Но Асад и Хюсеин няма да устоят на подобна възможност. Израелците ще го загазят яко и ние отново ще бъдем вътре в играта.

Козов зачака някакъв отговор. Някаква реакция. Но такава не последва. Амар само го гледаше.

— Искаш ли да си идеш у дома, Асуан?

— Иска ми се да те убия.

Козов преглътна с усилие.

— Можеш да застреляш пощальона — каза той. — Но съобщението няма да изтриеш. — Сега осъзна колко опасна е тази среща. Беше виждал как се справя Камил в ръкопашния бой. На арабина дори не му трябваше пистолет. Козов не знаеше дали Камил се е хванал на лъжата. Майорът беше длъжен да вярва, че предишните им взаимоотношения ще му помогнат да изпълни задачата си. Защото изобщо не съществуваше предстоящо споразумение между онзи дребен, вманиачен евреин и Ясер Арафат. Това беше просто измислица, с която да се подхрани яростта на Камил, опакована с чувство на идеалистичен национализъм. Иначе всичко беше много, много по-просто.

Камил ще убие министър-председателя, а самият Камил ще умре веднага след това. Мъртвият Камил ще бъде „разкрит“ като сирийски агент и израелският тигър ще се нахвърли веднага за мъст отвъд Голан. Напоследък Дамаск се държи твърде студено с руския си кръстник. Но как ще се сгорещят чувствата, когато Москва се намеси за пореден път да спасява задника на Сирия! Афганистан е загубен, Иран се държи като подивяла кобила, в целия Източен блок се надига вулкан. Политбюро става все по-немощно, но поне Първо главно управление разбира добре, че Москва трябва да възвърне победно позициите си в Средния изток.

Дори и ако опитът на Камил не успее, КГБ пак ще го издаде на Мосад като финансиран от Сирия шпионин. С надеждата да бъдат постигнати някакви резултати. Москва всъщност нищо не би могла да загуби. Независимо какво ще се случи с Камил.

Но виждайки горящия поглед на Камил, Козов никак не беше сигурен, че изобщо ще бъде жив след тази среща. Стар е вече за оперативен работник. Наближава петдесетте. Закле се пред себе си, че след тази среща ще се пенсионира, ще заживее в скромната си дача и

ще прекара остатъка от живота си, като се отдаде на почивка и риболов на брега на Черно море.

— Асуан — заговори отново Козов с внимателен, успокоителен тон. — Искам ти...

— Млъкни, моля те, майоре — отново заговори на английски Амар. — Трябва да помисля.

Козов седна мълчаливо, а Камил се изправи и отново се заразхожда из купето. В един момент арабинът протегна ръка, но само се подпря на стената, за да запази равновесие от силното поклащане на влака. Някъде далеч напред локомотивът изсвири като кораб в гъста мъгла.

Амар разбираше кога е попаднал в клопка. Козов и неговите господари го бяха манипулирали. Тези руснаци с техния шах! Винаги играят шах! В националната им психика играта превъзхожда даже секса. Всичките им политически действия са очертани със заговори и контразаговори. Човек никога не може да види истинската цел, докато не го победят. Амар също беше умен, но по някакъв инстинктивен, животински начин. Той не би могъл да победи Козов в руската игра. Но пък може да откаже да играе по правилата на КГБ.

С това проклето свое ново лице няма къде да се скрие, защото на „Дзержински“ имат снимката му и по заповед на Козов могат да я изпратят по факса за минути във всички европейски столици. Освен това знае добре, че Рина и Катя разчитат на благоволенieto на Москва. О, това те го изработиха добре! Дадоха му жена, която му показва беззаветна любов, после го инструктираха да създаде дете с нея. А дали наистина знаят какво изпитва той към руското си семейство? Разбира се, че знаят — та те са слушали всяка тяхна дума, всяка въздишка! Най-вероятно са записвали и любенето им с порнографски интерес.

Въпросът е, може ли той да направи това, което искат? Всичко? Може ли да изпълни личната си клетва да отмъсти за Джамайел, а после да изпълни и заповедта на Москва и да се измъкне жив? Заради нищо ли го нарекоха западняците Худини на тероризма? Сега е по-силен от когато и да било. По-бърз, знае повече езици и притежава по-големи умения.

Амар имаше свои ресурси, тайни скривалища и стари мрежи. В главата си имаше указател с телефонни номера и имена на хора, които

ще му се поклонят и ще се подчинят безпрекословно на заповедите му.

Крайната цел, дори и без да послужи на Москва, звучеше приятно. Той би могъл да нанесе ужасен удар в полза на палестинския национализъм. Може да рани в сърцето израелската надменност и да отклони подлата капитулация на Арафат.

Знаеше, че шансовете му за оживяване наистина са минимални. Той не е аматьор и със сигурност не е глупак. „КГБ ще ми позволи да живея толкова дълго, колкото живя и Осуалд, след като уби Кенеди“ — помисли си той с известна ирония. А какво да се каже за този смехотворен план да го освободят от израелската лудница? Знаеше, че преоблечени като терористи руски командоси могат да отвлекат дори и президентския самолет на САЩ, но въпреки това израелците няма да предадат на никого човек, който е убил министър-председателя им.

Той взе решението си. Ще го направи. Обаче ще го направи по своему, използвайки своите методи, без помощта на каквато и да било руска мрежа. „И освен това — закле се пред себе си Амар, знаейки, че е твърде вероятно да загине, — ако умра, с мен ще загинат Тони Екхард и останалите му другари.“

— Значи четвърти септември? — попита за потвърждение Амар с твърд и решителен тон.

— Да, другарю. Четвърти. — Гласът на Козов беше радостно възбуден. Той бръкна в джоба на самото си и извади синя книжка с пластмасови корици от онези, в които банките продават пътнически чекове. Подаде я на Камил като водещ, който раздава награди на победилите в телевизионно шоу. — Десет хиляди американски долара в чекове на „Американ Експрес“. Неподписани. По двадесет, петдесет и сто долара всеки. — Не искаше Камил да помисли, че това е някакво евтино подаяние. — Само за допълнителни разходи.

— Ще бъда там. — Камил взе чековете.

— Прекрасно. — Майор Козов беше много доволен от себе си. За собствена изненада беше постигнал целта. За съжаление обаче трябваше да повдигне още един, доста деликатен въпрос. Проклетата да е Москва! Как му се иска да можеше вече да се махне, да остане сам.

— Асуан, има още нещо, което трябва да те попитам. — Козов запали нова цигара. Изкашля се и погледна Камил, който внезапно стана много нетърпелив. Стана и се облегна на мивката. Но поне арабинът беше оставил пистолета си настрана. Гледаше през

прозореца. Влакът беше намалил значително скоростта си, приближавайки покрайнините на Бон. — Трябва да те попитам защо уби човека на израелската ДСС в Лондон.

Всъщност това беше само предположение, защото Москва не беше съвсем сигурна, че го е сторил той. Но почеркът сочеше към Камил и Козов беше инструктиран да попита. Надяваше се, че Камил ще отрече, но очите на арабина блеснаха за миг и това го издаде.

Амар не каза нищо.

Козов въздъхна.

— Аз, ние сме много разтревожени от това, приятелю.

— То не ви засяга — едва прошепна Амар.

— Ти трябва да престанеш с това, каквото и да е то. Веднага.

— Това не ви засяга! — изрева Амар и се обърна към Козов със свити юмруци.

— Е, е, трябва да ме изслушаш, приятелю — вдигна длани Козов, опитвайки да го успокои. Гласът му заекна и той усети по челото си капчици пот. „Проклети да са, защо ме накараха да го питам?“ Но имаше заповеди и в момента не можеше да реши кое е по-лошо. Яростта на Камил или гневът на полковник Степнин. — Слушай, аз знам защо го правиш и повярвай, напълно те разбирам. Но ти трябва да престанеш. Това ще постави плана ни в опасност.

— Няма — почти изръмжа Амар.

— Да, Асуан, ще го заплаши.

— Не, майоре. Вие не винаги сте прави. Москва не знае отговорите на всичко — изсъска Амар. — Както казах, аз ще бъда там на четвърти. Но също така аз ще проведя тази, другата операция така, както считам за необходимо. Ако не сте глупави, ще разберете, че тя също ще разруши образа на израелската непобедимост в очите на западните служби. Освен това тя ще привлече очите и силите на Мосад, АМАН и ДСС. Те изобщо няма и да заподозрат, че ще има и съвсем друг, не свързан с цялата тази работа Обект.

Очите на Амар блестяха от едва сдържана ярост. Козов се изплаши още по-силно. Опита се да го успокои.

— Да, разбирам. И лично аз съм съгласен. Обаче бях инструктиран да те информирам, че ако имаме разногласия по този въпрос, трябва лично да те придружа до Виена и да видя с очите си как се качваш на самолета за Тел Авив.

Амар повдигна вежди. Изсмя се. Само веднъж.

— Така ли?

— Да — въздъхна Козов.

— Невъзможно! — изсъска Амар.

— Какво?

Камил посегна и сграбчи вратовръзката на Козов. Дръпна руснака да се изправи и приближи лицето му до своето.

— Асуан... — изхърка Козов.

— Дай ми колана си — заповяда Амар.

— Какво?

— Колана ти. Веднага.

Картината на собствения му, обесен в купето труп накара Козов да изтръпне, но все пак успя да разкопчае колана си и да го измъкне от панталона.

— Благодаря, майоре — каза Амар. Той взе колана и пусна Козов, който се строполи върху креслото, хванал врата си там, където го беше стегнала и почти задушила вратовръзката.

Камил отиде до куфарчето си и го вдигна за дръжката. Затегна го и с колана колкото можеше по-здраво. После го взе в ръка и тръгна към вратата.

— Какво... Какво правиш? — успя да попита Козов.

— Предпочитам бельото ми да не се разхвърчи по цяла Германия. До свидания, майоре. Може би пак ще се видим. Но нека не разчитаме на това.

Камил излезе от купето и затвори вратата с удар, от който Козов подскочи.

Тогава майорът разбра. Скочи от мястото си и хвана с треперещи ръце дръжките на прозореца. Дръпна го с всичка сила. Вятърът и дъждът нахлуха в купето. Той се хвана за рамката, подаде глава и погледна към края на влака. Тракането на колелета го оглуши.

Куфарът на Камил изхвърча в нощта от последната платформа на влака. А после, като някакъв ужасен призрак с бясно развени коси Камил се хвърли от влака и за миг остана във въздуха. Прилепил крака с длани около главата, той изчезна под насипа на железопътната линия като края на един кошмар.

Козов се дръпна в купето. Затвори прозореца, обърна се и се стовари в креслото, задъхан, като да беше пробягал цял километър. Не

се съмняваше, че Камил ще оживее след скока. Вероятно без драскотина. Що се отнася до мисията, Козов беше направил всичко, което можа. Ако е манипулирал правилно Камил, а той вярваше, че е така, арабинът вече е попаднал във водовъртежа, от който има само един изход в едно-единствено направление.

В този момент Козов осъзна, че нито лично, нито като на майор от КГБ му пука какво ще стане отгук нататък. Той отиде до вратата, но трябваше веднага да хване панталона си, който започна да се смъква. Отвори вратата и показа глава в коридора.

— Кондуктор! — изрева на немски той към един униформен германец, който беше току-що пресякъл средата на вагона. Мъжът се върна.

— Да, господине?

— Донеси ми бутилка шнапс.

— Нецо за ядене?

— Не. Бързо!

— Слушам.

Козов залитна назад в купето. Хвана се за масата и падна в креслото. Остана излегнат там дълго време, притиснал с длан гърдите си.

---

[1] О! Ужасното дете! (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Израелският парламент. — Б.пр. ↑

7. МЮНХЕН ЕДИН ДЕН ПО-КЪСНО

Ейтан пристигна рано сутринта с полета на Луфтханза от Рим. Колесникът на ДЦ-9 се удари силно в земята с леко подскачане, твърде нехарактерно за германските капитани. Бившият пилот на военен самолет се извини по интеркома. Той се пошегува, че сигурно в Мюнхен е имало земетресение, защото земята внезапно подскочила и ударила колесника на самолета. Някои от пътниците се засмяха и го аплодираха. Това бяха онези, които са се изплашили най-много.

Самолетът зави към ръкава и типично по германски пътниците се вслушаха в инструкциите и останаха по местата си. През последния четвърт час Екщайн беше отишъл в тоалетната, съблече се до кръста, изми тялото си и се преоблече в бяла риза с къси ръкави, тясна вратовръзка на райета и тъмносиньо лятно спортно сако. Въпреки това дрехите вече лепнеха по тялото му, докато седеше в креслото си близо до предния изход, стиснал металните облегалки за ръце с надеждата, че няма да хукне като заек, щом стюардът отвори вратата на самолета.

Той погледна през прозореца. Един боинг на „Ел-Ал“ беше паркиран на известно разстояние от ръкава си като самотен сирак, на когото не позволяват да се включи в общата игра. Беше заобиколен от бронирани коли на Бундесвера и облечена в сиви униформи въоръжена охрана, чакаща евреите да започнат да слизат.

Сигурност.

Изборът на немски превозвач от страна на Екщайн беше на пръв поглед глупав, защото, ако бъдеше предупреден, екипажът щеше да разполага с цели два часа да огледа пасажерите си, да го хване и предаде на властите. Но дори Ицик Бен-Цион да е разбрал за неразрешеното пътуване на Ейтан, полковникът не би бил чак толкова луд, та да предположи, че Екщайн ще откачи дотолкова, че да лети с националната компания на страната, в която го търсят за убийство. И точно заради това Ейтан беше избрал немската авиокомпания. От

оперативна гледна точка това беше правилно — разбираше го от потта, която се стичаше по ребрата му.

Във всеки случай обаче едва ли все още някой се е усетил, че той е напуснал Израел. Беше се върнал на работа и изобразил абсолютно емоционално спокойствие цели два дни. С плановете, кипящи в главата му, той дори успя да покаже осъзнато отстъпление от твърденията си, докато работеше по доклада си за ДСС. Беше доста обширен и той го предаде на Юдит за въвеждане, а после информира Дани Романо и Бени Баум, че ще води Симона в Ейлат за няколко дни. Трябвало да я умилостиви заради провалено то празненство на рождения му ден.

Пред Симона се направи на влюбен съпруг. Носеше ѝ цветя, целуваше я често и ѝ се извини, че трябвало да присъства на конференция по криптология в Тибериас.

На погребението на Серж Самал, което трая само половин час и беше проведено на военното гробище на хълма Херцел, Ейтан държа ръката на Талия и се правеше на тихо скърбящ командир със стоицизъм, който би могъл да му донесе награда за артистичност. Потисна силното желание да изкрещи колкото му сили стигат и успя само защото знаеше какво е намислил.

Някой трябваше да спре Амар Камил. Да не му позволи да убие и останалите от екипа...

— Довиждане, довиждане.

Стюардесата беше започнала следполетната си роля, навеждайки русата си глава пред слизащите пътници като една от онези досадни малки кукли, залепени по таблата на евтини коли. Пътната чанта на Ейтан се намираще в багажното отделение над главата му. Той скочи прав, извади я и се присъедини към спокойната, подредена опашка от слизащи пътници.

Тръгна бързо по наклонения под на ръкава, като раздвижи коляно в такт с тихия напев в ума си: „Върви, но не тичай.“ Зарадва му се като на стара училищна песен, която човек не може да забрави, закрачи в ритъма ѝ и забави ход, позволявайки на охладения въздух да изсуши трескавата топлина на кожата му.

Това беше най-опасната отсечка от пътуването му. Ако оживееше след паспортната проверка, щеше да има шанс. Най-ефективното оръжие в работата му никога не е била нито неговата берета, нито

амунициите и експлозивите. По-скоро това бяха документите му — фалшиви паспорти, шофьорски книжки, кредитни карти. Но сега не притежаваше нищо подобно, защото тях ги пазеха ревниво в Центъра за документи, както оръжията се пазят в Оръжейния център. Всичко, издавано му някога, беше прибрано още докато лежеше в болницата.

Сега пътуваше с обикновен, официален и законен израелски паспорт. Не беше стъпвал на германска земя като Ейтан Екщайн, откакто беше на шест години и сега осъзна, че пътуването без прикритие е толкова неестествено за него, както изследването на пещери за човек, страдащ от клаустрофобия.

Редица от гордо изпъчени търпеливи пътници се извиваше от кабината, върху която пишеше „Дойче“ с дебели букви. Екщайн се нареди на по-късата опашка пред надписа „Ауслендер“ — чужденци.

Някога с такава радост беше дошъл да работи в Германия. Заедно с Бени Баум, който като дете беше се „дипломирал“ в „Дахау“, се бяха радвали на самодоволното си нахалство да се върнат в победения Райх, за да осъществяват задачите на Тел Авив. Но сега беше сам, без екипа си, без каквато и да било поддръжка или подкрепа от своята държава. Чувстваше се като белязан с жълта шестолъчна звезда.

— Добре дошли в Мюнхен, господин Екщайн. — Момичето беше дребно, красиво и тъмнокосо. Почти като израелка.

— Извинете, не говоря немски — каза Екщайн с притеснена усмивка, опитвайки се да не гледа строгите митнически чиновници от другата страна на бюрото. Той постави чантата си върху масата и извади сгънат брой на „Маарив“ от джоба си. Прибра го под мишница така, че да се виждат ясно големите червени букви на иврит. Надяваше се, че чувството за вина още е живо в Германия.

— Разбира се — усмихна се момичето, докато пишеше на компютъра. — Откъде идвате, моля?

— От Тел Авив през Рим.

— Цел на пристигането?

— Бизнес.

— За колко време, моля?

— Може би една седмица.

— Къде ще отседнете?

— Не знам. Дали не можете да ми препоръчате?

— Нещо за деклариране? — продължи момичето с въпросите от списъка.

— Само себе си.

Тя подпечата с металния щемпел паспорта му и се усмихна широко.

— На първия етаж има туристическо бюро. Добре дошли и приятно прекарване.

— Благодаря.

Беше в страната. Взе чантата си и тръгна. Отново мислено си припяваше мотото и много се стараеше да не мисли за последния път, когато е бил на международното летище в Мюнхен. Готов беше да се обзаложи, че авиокомпания „Кентуърт“ е загубила лиценза си за работа в германското въздушно пространство.

Видя малко гише за обмяна на валута до редицата на бюрата за коли под наем, търсещи клиенти. Екщайн смени сто американски долара за германски марки и отиде в бюрото на „Херц“, където използва кредитна карта „Виза“, издадена от банка „Леуми“, за да наеме един „Опел Кадет“

Колата му беше докарана пред терминала. Той хвърли чантата си на задната седалка и излезе през един от най-отдалечените изходи, почти в края на летището. После зави и се върна. Паркира на денонощен паркинг. Взе чантата, остави вестника в колата, заключи я и пусна ключовете на земята, като ги подритна зад гумата. Нямаше намерение да използва опела отново. Беше създал първата си лъжлива следа.

Качи се на автобуса за града.

Мюнхен не изглеждаше същият град, макар да бе минала само година и половина. Картините, замръзнали в паметта на Екщайн, бяха на хлъзгави от снега улици под пурпурносиво баварско небе. Празни кафенета и мюнхенци, сгушени във вълна и кожа, приведени под повеите на вятъра. Сега беше средата на лятото и градът беше блестящ, обсипан с цветя, празничен и пълен с весели чужденци, които радват германските си домакини, докато изсмукват хиляди халби бира и с удоволствие хвърлят своите долари, паунди и франкове в баварския Дисниленд.

Първото чувство на Екщайн беше близо до разочарованието, защото му се искаше да бъде посрещнат с полагаемата се скръб, съответстваща на неговото състояние на тревога и отмъстителност. Но когато минаваше над Изар и видя стотиците нудисти, излегнали се по каменните ѝ брегове, разбра, че винаги ще се чувства като шизофреник, когато се завръща в родната си страна. Той едновременно мразеше и обичаше Германия.

Когато беше работил като групов ръководител тук, в операциите имаше и свободни моменти. Трябваше да се изчаква следващото събитие, действията на врага. Тогава човек можеше да посети някои музеи, да отиде на театър или на концерт и дори да задоволи страстта си, ако го прави внимателно и анонимно.

Но сега Мюнхен беше като старо бойно поле, в което прозират твърде лоши преживявания. Беше място, което на човек му се ще никога да не види до дълбока старост, когато вече няма да може да почувства болката, а ще дойде само да изрови някой скъп и забравен спомен от тази земя.

Мюнхен обаче беше единственото място, откъдето той можеше да започне отново. Ако Амар Камил е жив, в Мюнхен има един човек, който може да знае за него. Този път щеше да се заеме само с работа. Нямахме време да се наслаждава на града, времето и хората. Ейтан беше планирал всяка стъпка в главата си и щеше да действа толкова бързо, че да се появи и да изчезне като фьон — сухият вятър от Алпите, който предизвиква у всеки кратко и неприятно главоболие, а после изчезва под капките на приятен дъжд.

Той слезе от автобуса пред Централната гара и влезе в масивното здание. Мина набързо през тълпата от хиляди пътници, чакащи влаковете си. Докато се блъскаше из тълпата, без изобщо да поглежда зад гърба си, той започна да прави нещо, което не беше вършил много, много отдавна. Започна да се моли.

„Нека да е тук, Господи. Моля те. Нека още да е тук.“

Когато човек започва да се обучава в АМАН, той боготвори инструкторите си, очаква от тях да знаят всичко и да го научат на всички трикове в занаята. Но с времето разбира, че шефовете му също са хора. Те са се учили от своите грешки и рядко са ги допускали повторно, но винаги някой успява да измисли нова, потенциално фатална грешка.

Веднъж в Аржентина един разтревожен млад агент на Мосад забравил фалшивото си име, защото то не било невъзвратно запечатано в паметта му. Такова нещо не се е случвало повторно, тъй като всички служби преразгледали политиката си на обучение, за да са сигурни, че бойните псевдоними на агентите им са запомнени органично и безвъзвратно. В Полша един оперативен служител на АМАН веднъж бил претърсен до голо. Оказало се, че бельото му е изработено в Ашкелон. Сега гардеробите на израелските агенти са пълни с чуждестранни дрехи, в които няма и влакно, което да е израсло някъде по-наблизо от Кипър.

Това бяха основни неща, но с времето се попълваха с допълнителни нюанси.

Цви Пърлман беше енциклопедия за такива жизненоважни подробности, нещо като професионален ангел-пазител за групата на Ейтан. Хари Вебер винаги беше предупреждавал Ейтан за ненадеждността на чиновниците от Управлението. Те могат да допускат грешки и затова човек винаги трябва да си има собствени тайни, собствени резерви, в случай че нещо в програмата му се обърка. Човек трябва да си има собствена осигурителна политика. Ейтан се надяваше неговата да е още в сила. „Нека да е още тук.“

Той излезе от гарата на площада. Наоколо му се разхождаха тълпи туристи. Разговорите бяха като във вавилонска кула. На ъгъла на улица „Шулцен“ все още съществуваше кафенето „Шламерс“. Дано само да не са му правили ремонт.

Той тръгна право към кафенето, влезе, мина покрай заетите маси със свито сърце, докато чантата се удряше в коляното му. Отиде в мъжката тоалетна и изчака единствения посетител да си свърши работата и да освободи ъгловата кабинка.

Ейтан влезе вътре, заключи вратата и затаи дъх. Прозорчето изглеждаше непроменено. Може би рамката е прясно боядисана, но стените пак бяха напукани и опушени. Той сложи ръце под чинията и опипа лекия процеп между дървото и стената под него.

Пръстите му замряха. Той стисна, после дръпна и ламинираната карта на „Дойчебанк“ заедно със залепения към нея малък ключ изскочи в ръката му. Погледна я, а после я притисна към гърдите си, вдигнал очи към тавана, изричайки тихо „тода“.

Клонът на „Дойчебанк“ се намираше вляво на „Щахус“. Ейтан не обърна внимание на тълпите красиви момичета, насядали около големия фонтан, не чу музиката на квартета, който окуражава пиячите на бира на площад „Карл“. Влезе в банката и се насочи направо към бюрата на служителите и извади картата си още докато поздравяваше високия, слаб германец в сив летен костюм.

— *Морген* — изрече Ейтан със спокоен, служебен тон. — Искам да видя личния си сейф, ако обичате.

— Един момент, моля, хер Екхард. — Служителят взе картата. Отиде при чекмеджетата с документите и се върна с намръщено лице. — Боя се, че плащанията за сейфа ви са просрочени, господине.

— Да, но той си е на място, смятам.

— Естествено — възкликна младият служител и се изпъчи, като че обиден от предположението, че „Дойчебанк“ би могла да наруши собствените си принципи.

— Колко? — попита Екщайн и отвори портфейла си.

— Осемдесет марки за съжаление.

Екщайн плати сумата, без да се колебае, и беше отведен надолу по извито стълбище към охранявания сектор със сейфовете. Младият служител отвори вратата към малко фоайе и предложи на Ейтан да седне пред дървено бюро. После се върна с металната кутия и напусна помещението.

Тук беше. Всичко. Пет хиляди марки в запечатан плик, които Ейтан раздели и постави в три от джобовете си. Кафявият плик също не беше докоснат. Той усети в него познатата Г-образна форма на своята „Берета“, но не го отвори. Постави пакета в страничния джоб на самото си. Последният плик беше най-важен, защото не можеше да вилнее из Мюнхен като израелски гражданин. Преди почти две години Ейтан беше взел всичките си германски документи — паспорт, шофьорска книжка, военна лична карта — и плати 1 500 щатски долара, за да им бъдат направени дубликати от един нелегален фалшификатор в Хамбург. Естествено, фалшификаторът не би могъл да възпроизведе инфрачервените маркировки върху страниците на паспорта, но за ежедневна употреба и за напускане на Германия, документът щеше да му свърши работа.

Той отвори пакета, постави по-малките документи в портфейла си, а германския паспорт във вътрешния джоб на самото. Бръкна в

джоба на панталона си и извади шепа пфениги, пусна ги в металния сейф и го заключи. Когато помести малката тежка метална кутия, те издадоха достатъчно тайнствен звук. Искаше в „Дойчебанк“ да смятат, че по-скоро слага, а не изнася нещо от сейфа.

Той натисна звънеца, за да извика младия банков чиновник.

Отново на слънце сред какофонията на „Карлсплац“ Екщайн се почувства доста по-освежен и оптимистично настроен. Не се поколеба. Знаеше точно къде отива и почти без да накуцва, се върна обратно на Централната гара. Не взе предпазни мерки, защото, ако го следяха „от любопитство“ — както понякога правеха от германското контраразузнаване със случайно избран чужденец, — всяко движение, което би го белязало като професионалист, би накарало наблюдателите му да се залепят за него като мухи на мед. Нямаше помагачи, за да заблудят наблюдателите вместо него, така че реши да си спести най-добрите номера за по-късно.

Излезе от гарата и се запъти право към пресечката на улица „Зелд“ с „Марсплац“. Средният по размери не много скъп хотел, наречен „Вюртембергер Хоф“ още си беше на номер 5. По това време на годината едва ли можеше да се намери стая в Мюнхен, но хотелът не беше си спечелил прозвището „закусвалнята“ напразно. Германските бизнесмени често наемат стаи само с една цел и тъй като сеансът със секретарката или приятелката продължава около час и нещо по обяд, ако човек знае как да постъпи, лесно може да си наеме стая за нощта.

Екщайн вкара чантата си през входната врата в хладното и затъмнено фоайе. Рецепцията се намираще вляво. Върху тъмния килим около стъклени масички бяха подредени столове. В другия край на фоайето имаше щанд за вестници, три стъпала към кафене, по-нататък няколко асансьора и накрая в дъното друг изход. Чудесно.

Трима японски бизнесмени бяха събрали глави около една от масичките. Зад плота един огромен плешив баварец изглеждаше неудобно в зелената си униформа, която отдавна му беше отесняла. Това беше добре. Екщайн трябваше да се държи грубо и нахално с такъв човек. Той се насочи към плота и се ухили.

— *Гутен таг*. Прекрасен ден, нали?

— Добър ден, господине. — Чиновникът веднага придоби извинително изражение. — Да, денят е прекрасен, но...

Екщайн веднага премина от времето към работата, знаейки добре какъв отговор ще получи.

— Имате ли свободна единична стая?

— Много съжалявам — притисна длани дебелакът, с извинително изражение, — нямаме единични. Нито двойни. Нямаме свободни стаи.

— Да, естествено — каза Екщайн без каквото и да било недоволство. Той разтвори портфейла си, огледа се конспиративно и пъкна петдесетмаркова банкнота в притиснатите длани на чиновника. — Разбирате ли, трябва ми само за тази нощ — прошепна той. — На сутринта си тръгвам — Той посочи един от празните столове във фойето. — Ще седна там. Направи ми знак, когато някой свърши с чукането.

Той намигна и се отдалечи, като остави изненадания германец да гледа зяпнал подире му. Занесе чантата си до щанда за вестници, купи си пакет „Ротманс“ и броя на „Зюддойче Цайтунг“. После седна на стола. След четвърт час вече имаше стая на третия етаж.

Остана в стаята по-малко от десет минути. Почти не забеляза обзавеждането, докато взе душ, изми косата си и изтри остатъците от лепкава пот от пътуването. Осъзна, че скоро трябва да се подкрепи, защото не беше успял да хапне нищо по време на полетите. Облече се отново в същите дрехи, с вратовръзката и всичко останало, остави чантата си върху леглото и излезе да пазарува.

Отиде до „Щахус“ и мина под арките на „Карлстор“. Пешеходната зона по „Нойхаузер“ беше претъпкана от летни посетители. Музиканти свиреха за пари, а през големите открити прозорци на заведенията се смееха тълпи от гладни мюнхенци и туристи, надигнали халби с „течен хляб“. За Екщайн това беше само фон.

Първо купи от една галантерия комплект за шиене. След това в магазин за спортни стоки си купи къс, неръждаем нож с кания и черна найлонова раница. Намери германския магазин на „Американ Гап“ и едва се пребори с две красиви колежачета за чифт черни дънки „Леви’с“.

Накрая, затаил дъх, плати 280 марки за черно кожено яке „Алпин“. Беше с метални катарамии и яркозелена подплата, твърда, вдигната яка, а на гърдите се закопчаваше като броня. Потисна мисълта, че сигурно няма да го използва повече от десетина вечери през зимата в Йерусалим и вероятно ще се чувства неудобно изобщо да го носи там.

Накрая, помъкнал огромна торба с покупките, от тежестта на която раненият крак започна да се подгъва, си купи и една лятна сламена шапка. Спря изпотен като овчарски пес във Флорида в една малка открита бирария. С шапката, бутната на темето, изяде прав една тлъста наденичка и си помисли, че направо чува как стомашните му сокове я преглъщат заедно с халбата тъмна бира.

Сега оставаше още нещо, което му трябваше, но Екщайн направо нямаше представа откъде да го намери, нито пък имаше време да проучва. Изчака малко, оглеждайки тълпата, докато покрай него минаха трима младежи. Носеха кожени якета, разни обици и бижута в току-що пробити дупки, а косите им бяха жестоко боядисани и щръкнали. Екщайн пристъпи напред и грубо им заговори.

Намери бръснарницата в другия край на „Променадеплац“. Беше претъпкана, но Екщайн имаше късмет, когато бръснарят изтърси мръсния пешкир, след като беше обръснал едно момче почти до кожа. Момчето стана, погледна в огледалото, почеса се по темето и каза:

— Да! Харесвам се!

Двамата му приятели се изсмяха и го забутаха, докато той даваше бакшиш на бръснаря.

Екщайн се чувстваше като зебра на виенския хиподром, тъй като клиентелата тук беше поне с десетина години по-млада от него и изобщо не му помагаше да се почувства по-удобно. Момичетата се кикотеха, а младежите открито се подиграваха на „дядката“. Ейтан само се усмихна и тръгна към свободния бръснарски стол.

Бръснарят беше над четиридесетгодишен, но облечен в съответствие с настоящата мода в черни кожени панталони и измачкана тениска. Ако клиентите му бяха извънземни, сигурно би облякъл и скафандър.

— Заповядайте, господине. — Бръснарят застана до стола леко притеснен. — Не знам дали ще мога да ви услужа. — Явно не можеше да си позволи да направи обикновена прическа.

— О, сигурен съм, че ще можеш — каза Екщайн, докато сядаше.
— Искам косата си къса и щръкнала.

Бръснарят остана неподвижно замръзнал.

— Моля?

— Да — продължи да се усмихва Екщайн. Наведе се и бутна торбата с покупките си под щанда с огледалото. — Гледай сега. От десет години жена ми ме кара да си сменя прическата. „За Бога, Йохан — казва тя. — Писна ми от тази тъпа прическа. Нали искаш аз да се обличам секси? — вика тя. — Е, аз се обличам секси. Искаш да ходя на токчета, и аз нося токчета.“ — Имитираше много добре гърления, секси глас на „жена си“. С баварски акцент.

Бръснарят започна да се усмихва, разбрал ролята си в цялата работа.

— Така че аз си рекох — Екщайн удари по облегалката за ръката.
— Да й дам каквото иска, а?

— Да! — извика някакво момиче с щръкнали, сини бодли на главата си, седнало в един от столовете. — Дай й каквото иска!

— Да! — подкрепи я един младеж. — Дай й го! — Приятелите му избухнаха в смях от двусмислицата.

— Е? — каза Екщайн.

— Е? — Бръснарят взе електрическата бръсначка със смях. — Къса и щръкнала, нали?

— И руса.

— Че ти и без това си рус.

— По-русa — каза Екщайн и затвори очи, готов за манипулацията.

Той се върна пеша във „Вюртембергер Хоф“ със сламената шапка, поставена здраво върху главата. Отиде направо към асансьорите и оттам в стаята си. Затвори и заключи вратата, провери гардероба и банята по навик. После съблече дрехите си и изпразни всички джобове. Подреди документите върху кафявата покривка на леглото.

Изсипа съдържанието на торбата с покупки и разгъна новото яке върху пода като току-що убито животно, готово за дране. С късия стоманен нож разпори зелената подплата на петнадесет сантиметра в

горната част отляво на ципа. Взе израелския си паспорт, личната карта, шофьорската книжка и няколкото израелски банкноти и ги пхна под подплатата. После заши здраво разпорената подплата на място със зелен конец от комплекта за шиене.

Извади черна тениска от чантата си и разряза три прореза на гърдите. Извади също така чифт черни маратонки „Адидас“ и тъмни очила „Рей Бан“ с метални рамки.

Пет минути по-късно застана пред високото огледало на вратата на банята.

Отражението му беше застрашително черно от маратонките и дънките до якето. Щръкналата му руса коса изпъкваше върху йерусалимския тен на лицето, а с очилата си заприлича на образ от филм с Мел Гибсън, чието заглавие не може да си спомни.

Марките, германският паспорт и документи намериха място в различни джобове на новия му костюм. Сламената шапка, празният портфейл и вестниците попаднаха в пластмасовата торба за боклук, която пхна под леглото. Предполагаше, че никой няма да чисти отдолу поне седмица.

Изпразни личната си чанта, пренареди малкото си бельо и го прибра в раницата. Имаше достатъчно дрехи, за да се превърне отново в себе си — ако намери на подходящото място малко боя за коса. Празната чанта се побра чудесно в най-тъмния ъгъл на празния гардероб.

Накрая той разкъса кафявия плик от сейфа си. Хартията беше мазна, тъй като беретата беше напъхана в чорап, добре напоен с оръжейно масло. После я прибра в кобур, предназначен за закачане на кръста. В пистолета имаше цял пълнител, а до кобура беше поставен втори.

Ейтан провери спусъка, избърса оръжието със сух пешкир и закопча кобура от дясно на хълбока си вътре в джинсите. Естествено, беше пътувал невъоръжен. А сега вече се чувстваше напълно облечен.

Запали цигара и седна върху леглото. Набра външна линия и номер, който никога не беше напускал ума му. Отговори жена.

— Добър ден.

— Добър ден. Бихте ли приели съобщение, моля?

— Кой се обажда?

— Кажете на Томас да ме потърси на този номер. — Той издиктува цифрите, изписани върху апарата в стаята. — Стая 316. Ще чакам само пет минути. Разбрахте ли?

— Да. Кой се обажда?

— Съобщете му. Веднага. — Той затвори.

Още не беше изпушил цигарата, когато телефонът звънна. Екщайн отговори със „слушам?“

— Кой е? — Гласът беше толкова познат на Ейтан и изпълнен с прикрито подозрение.

— Здравсти, Томас. Обажда се един стар приятел от Изток. Можеш ли да се срещнеш с мен днес?

— Не познавам никого от Изток. Кой се обажда?

— Ханс-Дитер ти изпраща поздрав — каза Екщайн. Сега от другата страна последва мъртво мълчание. — Ще се срещнеш ли с мен днес?

— Аз... аз съм доста зает.

— В четири следобед при Пагодата на „Леополд“. Аз ще те намеря.

— Не знам.

— Бъди там.

Екщайн затвори. Допуши цигарата и я загаси. Току-що се беше издал. Часовникът вече тиктакаше.

Той метна раницата на рамо и огледа стаята. Хари Вебер не би останал доволен от подобен повърхностен оглед. Но Хари беше мъртъв, а Петер би казал, че сега скоростта е по-важна.

Да. Скоростта.

Ейтан напусна хотела през страничния изход покрай асансьорите. Ако някой го видеше, със сигурност не би свързал странно изглеждащия пънкър с бизнесмена, който беше се настанил в хотела.

Хвана такси до „Виктуалиенмаркт“ — огромно сорище със сергии, което му напомни „Махане Йеуда“ в Йерусалим. В южния край на пазара имаше алея, пълна с работилници за поправка на мотори и стари коли. Екщайн тръгна по нея, докато видя онова, което търсеше — стар мотор БМВ-650. За щастие мотоциклетът нямаше кош.

Механикът лежеше под един фолксваген-бръмбар. Екщайн подритна обувката му и се наведе.

— Здравсти.

— Да — отговори механикът, без да отклони поглед от работата си.

— Колко струва мотоциклетът?

— Не се продава.

— Твой ли е?

— Да.

— Шестстотин марки — каза Екщайн.

Чукането спря и един изцапан с масло младеж се измъкна изпод колата.

— Днес е вече късно — каза той. — Трябва да се попълват документи...

— Имаш ли осигуровка?

— Да.

— Ще го взема под наем — каза Екщайн.

Младежът се почеса по брадата. Смяташе, че разбира клиента си.

— За колко време?

— Завинаги.

Младежът се позамисли. После се огледа.

— Колко каза?

— Шестстотин. — Екщайн извади парите.

Момчето му подаде ключовете.

Едва не направи катастрофа в Швабинг. Не беше карал мотор от три години и освен необичайното превозно средство, странното напрежение в краката предизвика нов вид болка в коляното му. Но агресивността го подтикваше и той изфуча напред, радвайки се на топлия вятър в лицето си и странното чувство в наскоро подстриганата коса.

Намери редицата ниски жилищни блокове на „Виктор Шефел“ без затруднение — човек запомня потенциалните тайни квартири като важни телефонни номера. Плати на една старица 200 марки за апартамент на втория етаж с изглед към улицата в порутен тухлен блок, служещ за транзитен бивак на актьори от пътуващ театър. Жената беше леко разтревожена от заплашителния му външен вид, но парите изглеждаха сигурни.

В 3:30 часа с ключовете от апартамента в джоба си той подкара мотора към мястото на срещата с Томас. Мотоциклетът се набиваше на очи и никой опитен агент не би го използвал. Точно затова той го беше избрал.

Томас Скорцени нямаше и далечна прилика с едноименника си. Нито по външен вид, нито по характер.

Ото Скорцени-Белязания е бил щандартенфюрер от SS, известните хитлерови командоси, и водач на повече от сто смели нападения против Съюзниците по време на Втората световна война, включително и на спасяването на Мусолини от високопланинската крепост в Италия. В края на войната Ото Скорцени беше пленен от съюзническите войски, а после, както се и очакваше, беше избягал и напуснал Германия. След това бе ръководил операции за „Одеса“ — известната организация за подпомагане измъкването на бивши есесовци.

Томас нямаше дори и далечно родство с полковника. Всъщност Томас беше сирак, отгледан от вдовицата на друг офицер, убит по време на акция под ръководството на Скорцени. Когато нещастната вдовица се поминала, на Томас останало едно-единствено наследство — правото да приеме каквато биография и име пожелае. Детството му било изпълнено със славни разкази за командира от вермахта и затова той сменил фамилното си име и оттогава започнал да твърди, че е останалият жив племенник на известния герой.

За разлика от тази на идола му, службата на Томас в западногерманската армия била съвсем обикновена. Когато се уволнил, постъпил на работа като пощенски чиновник в Мюнхен и изпълвал дългите си дни с фантазии за екзотични места и възбуждащи приключения.

Фракция „Червена армия“ била идеалната почва за такъв самотен, объркан младеж и макар Томас всъщност да нямал политически убеждения, той се присъединил към екстремистката организация в групата на Баадер-Майнхоф, като начин да намери някакво самоопределение. Скоро станало ясно, че той не е човек на действието, но че има талант към фактите и сметките. Така станал касиер на ФЧА за цяла Бавария.

За западните разузнавателни агенции проникването във ФЧА не беше лесно. Терористите бяха разделени на малки групи, много затворени, подозрителни и невероятно жестоки. Британски, френски и американски агенти бяха осакатени или убити в опитите си да проникнат. Германското контраразузнаване имаше някакъв успех, но ревниво пазеше плодовете на пробива си. Израелците винаги са се опитвали първо да привлекат на своя страна член на вражеска групировка, преди да рискуват главата на оперативен работник. Така те бяха открили Томас Скорцени и го „убедиха“ да играе двойна игра.

Това беше идея на Бени Баум, която възникна в резултат на чиста случайност.

В началото на шестдесетте години бивши нацистки учени помагаха на египтяните да създадат стратегически ракети, които да използват против Тел Авив. По онова време Баум беше млад оперативен агент на Мосад и той даде идеята да се свържат с известния Ото Скорцени в скривалището му в Испания. Използвайки идентичността на Ханс-Дитер Шмид за първи път, роденият в Германия Баум се яви пред портата на вилата на Скорцени. Бени трябваше да използва „фалшив флаг“, представяйки се за офицер от разузнаването на НАТО. Но още като млад агент Баум често нарушаваше правилата и се доверяваше на инстинкта си. Той хванал бика за рогата, заявил, че е служител на израелското разузнаване и че се нуждае от помощта на Скорцени.

Полковникът, който уважавал единствено безразсъдната смелост и нахалство, изслушал внимателно обясненията на Шмид, който твърдял, че само Скорцени може да спре предстоящата касапница, която ще възникне от разработваната от нацисти програма на Насър. Баум и шефовете му знаели, че единственият сериозен спор между Хитлер и Скорцени е бил по въпроса за унищожаването на евреите. След серия от срещи с нахалния млад израелски агент, той се съгласил да накара германците (някои от които вече били започнали да стават жертви на мистериозни инциденти) да се оттеглят от Кайро.

Баум държеше спомен от приключението си със Скорцени — снимка на двама им, разговарящи върху слънчевата веранда на полковника.

Затова вербуването на Томас беше просто въпрос на изнудване. Чрез германското контраразузнаване се знаеше, че Томас държи на

роднинството с вече починалия „чичо“. Бени Баум просто организира случайна среща, показва на Томас снимката и скромно заявя:

— Ото Скорцени беше, както можеш да видиш, приятел на израелското разузнаване. — След това Баум прибавил почти с извинение: — Ти твърдиш, че си негов племенник. Бихме искали да избегнем информирането на твоите другари от ФЧА, че вие *и двамата*, сте сътрудничили на евреите. — След това Баум посочил минаващ наблизо човек с фотоапарат, който им направил снимка „за поколенията“.

Томас нямал избор. Вече не можел да твърди пред пропалестински настроените си другари, че ги е лъгал за „чичо си“, нито пък да отрече явното снимково доказателство, че неговият герой е бил скрит ционист, а и че той самият не е по-добър. Оттогава насетне Томас се превърна в топка върху игрището на Мосад. Когато Бени премина на работа в АМАН, Томас също „се премести“. На него никога не му се доверяваха, но често го използваха.

Ейтан паркира мотоциклета на една от пресечките на улица „Леополд“ и сега се беше облегал на един стълб, малко отстрани от Пагодата. Не си направи труда да се крие, тъй като пънкарското му облекло го правеше неузнаваем за всеки, който го е познавал преди. Наблюдаваше движението пред кафенетата на тротоара. Това тук беше като гигантска версия на „Дизенгоф“ с буквално стотици многоцветни маси, заети от туристи и местни, наслаждаващи се на слънцето и разглеждащи преминаващия отпред парад от плът. Хората се наслаждаваха жадно на бирата и на неспирния дим от преминаващи коли.

Томас пристигна с такси. Той също беше облечен с вечното си късо мотористко яке, което изглеждаше доста тъпо върху поизмачканата синя униформена риза и тъмна вратовръзка на пощенски служител. Докато Ейтан наблюдаваше, Томас свали вратовръзката и я прибра в джоба си. Не се беше променил много. Все още си беше с вълнообразната руса коса около идеално избръснатото лице с тен от салон за разхубавяване. Кафеникавите мустаци се спускаха около увисналите устни, а изморените му очи оглеждаха тревожно масите пред него.

Томас не разпозна никого и затова седна на един стол и извърна лице към улицата, като потропваше с пръсти върху металната маса и търсеше с поглед сервитьорката.

Ейтан изчака минута и се огледа дали някой не наблюдава Томас. Проследи линията от лицето на германеца до отсрещната страна на булеварда, огледа паркираните коли покрай тротоара и витрините на магазините. Нямахше очевидни „опашки“ — поне никой поканен от самия Томас. Ейтан мина през тълпата и се приближи откъм гърба му. Дръпна един стол и седна до малката, кръгла маса, докато Томас се извърна да го изгледа. Германецът се вгледа, но с нищо не показа, че го е познал.

— Как си, приятелю? — ухили му се Ейтан и вдигна огледалните слънчеви очила от очите си за миг. После отново ги пусна на мястото им.

Лицето на Томас пребледня. Постоянният му тен стана сибирски сив. Устата му зяпна, а очите подскочиха. Понечи да стане. Лявата ръка на Ейтан го сграбчи за ръкава.

— Седни, седни — каза той успокоително, макар че ръката му стисна предупредително германеца. — Току-що пристигнах.

Томас бавно се отпусна в стола си. Устата му още беше зяпнала. Дишаше като риба на сухо. Ейтан веднага извади цигарите си и му предложи. Германецът погледна пакета, вдигна очи към небето и взе една с треперещи пръсти. Ейтан му поднесе огън и сам запали една. Томас задъвка филтъра и продължи да го зяпа.

— Ти си луд, Екхард — поклати глава Томас.

— Да, така е.

— Наистина. Луд!

Ейтан се усмихна и сви рамене. Нямахше нищо против врагът да го мисли за луд. Лудостта предполага опасност, а опасността изисква предпазливост.

— В тази страна все още си търсен престъпник — каза Томас, като че ли Ейтан е забравил.

— Моля ти се — усмихна се Ейтан. — Хайде да не го обявяваме.

— Господа? — Две едри почернели гърди над бялата поизмачкана блуза се надвесиха над тях. Сервитьорката се усмихна и попита за поръчката им.

— Бира, ако обичате — каза Екщайн. — Две халби.

— Веднага. — Сервитьорката се отдалечи.

Очите на Скорцени бързо огледаха другите маси. Той се размърда в стола си.

— Това не е здравословно за мен — каза той.

— Знам — отвърна Ейтан. Бръкна в джоба си и извади предварително подготвена пачка с хиляда марки. — Позволи ми да подкрепя чувството ти за спокойствие. — Плъзна пачката до края на масата и я задържа върху бедрото на Томас.

Скорцени беше получавал толкова пъти пари, че само с един поглед можеше да прецени сумата в пачката. Той я взе, а после изпъшка, съзнавайки, че ако Екхард е довел фотограф, той току-що се е подложил на още сто години изнудване.

Бирите пристигнаха. Ейтан вдигна халбата си, чукна я в тази на Томас и отпи голяма глътка. Избърса устните си и отново се усмихна.

— Каква е тая работа, Екхард? — измърмори Скорцени. — Поправяш си грешките ли?

— Какво искаш да кажеш?

— О, я стига! — Томас удари по масата и бирата му се разплиска от халбата. Той я вдигна и пи дълго, без да спира. После избърса пяната от мустаците си. — Без игрички, нали? Да свършваме и да си отивам. Ти не си тук заради хубавото време. Какво искаш да знаеш?

— Всичко, което *ти* знаеш — предпазливо изрече Ейтан.

— Добре — отвърна с досада Томас. — Ще играя. — Той се наведе по-наблизо и дръпна силно от цигарата, вече малко поуспокоен от бирата. — Той е тук. Или поне беше вчера.

— Така ли? — Ейтан усети как пулсът му се ускори. Можеше и да не е *този*, когото искаше. Затова се опита да остане спокоен като Средиземно море през юли.

— Да. Тук е. Свърза се направо с Хорст, както го е правил винаги преди. Каза, че е отново в действие, но отказа да се видят. Такова нещо никога не е правил преди.

— И какво направи Хорст?

— Реши, че старият ти приятел не желае да му показва лицето си поради някаква сериозна причина. Но ФЧА му дължи известни услуги и той си ги поиска.

— Какви услуги?

— Чуждестранни паспорти и самолетни билети. — Томас изсумтя презрително. — Хорст и няколко от момчетата всъщност снощи празнуваха, ама без уважавания си гост. Празнуваха, като че ли самият Карлос се е върнал от мъртвите.

— Хммм. — Ейтан помълча известно време. Сърцето му се блъскаше в гърдите и кръвта пулсираше в ушите му. Не можеше да повярва, че има такъв късмет, но нямаше никакъв начин Томас да си е измислил всичко. Той просто не е толкова блестящ тактик. — Кажи ми, Томас — изрече спокойно Ейтан. — Да уточним. За кого говорим?

— О, за Бога! — Томас реагира като разглезено дете, а после изрази върховно раздражение. — Добре. Говорим за Грегор, ясно? Сега светна ли ти?

— Достатъчно — отвърна Ейтан, а кракът му затропа по паважа. Грегор беше кодовото име на Амар Камил във ФЧА.

— И предполагам, че всички сте в града за втори рунд — каза Томас.

— Всички — излъга Ейтан.

— Шмид също ли?

— Също.

— Чудесно. Толкова ми липсваше. — Сарказмът на Скорцени изсъска, докато той вдигаше халбата си да отпие. После я остави върху масата и погледна Екщайн. — Чух, че си бил целият надупчен, Екхард.

— Оправих се.

— Хммм. — Томас се замисли. Загаси цигарата си и протегна ръка за втора. — Какво друго искаш?

— А има ли още? — повдигна вежда Ейтан.

— Да, но проклет да си, знаеш колко е опасно за мен! Това може да ме довърши. Да ме довърши! — От очите на германеца покапаха истински сълзи. Той вдигна глава към слънцето, като че поглежда за последен път небето.

Екщайн му подаде втора пачка от хиляда марки. Томас прибра парите в джоба си и заговори бързо. С тих, скръбен глас като изповед на обречен.

— Аз бях на онова празненство снощи. Хорст беше пиян и дърдореше. Има някакъв контакт с управлението на мюнхенската полиция. Той им е дал копие от последните документи по делото Наджиз. Помниш Мохамед, нали?

— Помня го — въздържа яда си Ейтан и продължи да слуша.

— Изпратиха тези документи на Грегор. В тях са осъвременени местонахожденията на всички заподозрени в убийството, включително и твоето. Грегор се обади отново на Хорст и поиска повече подробности. Нарича всичките ти другари с кодови имена. „Венера“ е някоя си на име Данцигер. „Сатурн“ е някой на име Хаузер. Мисля, че ти трябва да си „Марс“.

Ейтан усети ледена пот под мишниците си. Като чу имената под прикритие на Ети и Петер в списък за убийства, по гърба му премина електрически ток.

— И това ли е всичко? — едва успя да попита той.

— Това е всичко, което чух.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм, дявол да го вземе! — Томас бързо загуби смелост. Да разговаря на публично място с търсен за убийство беше направо изнервящо.

— Добре, добре. — Ейтан се опита да успокои разтревожения германец. — Само още един въпрос. Кажи ми за самолетния билет.

— *Билети!* В множествено число — отговори Томас. — Един за Лондон и един за Кипър. Но не мисля, че вече ги е взел.

— Тогава значи още е тук.

— Или го няма.

— Или го няма — съгласи се Ейтан, извади пари да плати сметката и ги остави под халбата си. След това спокойно, като че ли зад гърба му е цялата подкрепа на службата му и затова той изобщо не се притеснява, зададе последния си въпрос. — Кажи ми, Томас, защо е тази вендета?

Скорцени като че ли за пръв път забрави собствените си притеснения и погледна Ейтан с известно съжаление.

— Не знам, Екхард. Не знам. Но ти препоръчвам да си идеш у дома и да си платиш осигуровката за живота.

Ейтан свали слънчевите си очила и погледна германеца, който наведе очи и започна да разглежда ноктите на ръцете си. Екщайн извади писалка и написа нещо върху хартиената салфетка под халбата. Бутна я към Скорцени.

— Тук ще бъда. Ще ми се обадиш, щом имаш каквато и да било новина. Разбра ли? — Той стана и зачака отговор.

Томас вдигна поглед с нещастна усмивка.

— *Явол, майн командант.*^[1] И да ти го начукам!

Ейтан му върна усмивката, защото не искаше да оставя у Томас съвсем горчив вкус от срещата им. После се отдалечи.

Но не отиде много надалеч. Той се промъкна през тълпите по „Леополд“, а после се скри зад навеса на автобусната спирка. Погледна назад през затъмненото стъкло и започна да наблюдава Томас, който допи бирата си и стана. Германецът се запъти на юг по тротоара, като залиташе леко от бирата и напрежението. После постъпи, както се очакваше. Влезе в първата телефонна кабина. Ейтан знаеше, че не може да се приближи достатъчно, за да го подслуша, и затова се върна при мотоциклета си.

Томас всъщност не искаше да предаде Тони Екхард на Камил, но собственият живот му беше по-скъп от чистата съвест. Каквото и да стореше, Екхард нямаше да го убие. За да попаднеш в списъка на екзекуциите на израелците, трябва да си извършил доста сериозни убийства. Камил обаче не би имал подобни морални колебания. Точно затова вероятно най-накрая арабите ще спечелят тази война, а Томас предпочиташе да остане на страната на победителите.

Той се обади на един телефон за контакт в Унтермецинг. Отговори му дебел, спокоен глас, който накара коленете му да се разтреперят. Той съобщи адреса на „Марс“ и затвори. После хвърли салфетката на улицата.

Хвана такси обратно към Централната поща, извини се, че не се чувствал добре, и отиде на паркинга да се качи на очакващия го там негов фолксваген. Не се прибра вкъщи, нито се обади на приятелката си. Потегли направо към Швейцария. С парите от Екхард и още два пъти по толкова от Камил можеше да си прекара една дълга, спокойна и благоразумна ваканция.

Ейтан се вози половин час на голямото беемве. Небето започна да потъмнява, но на него не му пукаше, че може да завали. Насочи се към „Нойхаузен“, като избираше тесни улички и алеи. Не искаше да

внимава заради трафика по големите улици. Трябваше да се съсредоточи.

Стратегическият му начин на мислене се възвръщаше, но твърде бавно, като тенисните умения на добър, но отдавна изоставил спорта атлет. Главата му пулсираше от варианти.

Сигурен беше, че Скорцени играе тройна игра с него. Дава му сведения, но докладва на Камил. От друга страна, Томас може и да не е съобщил всичко на Камил, а само колкото да спаси собствената си глава. Или пък да е твърде изплашен, че да посмее да се обади на терориста. Но този вариант не изглеждаше вероятен. Страхът би подействал точно обратно.

Освен това съществува вероятност Скорцени да е блъфирал с цялата история за Грегор, знаейки какво иска да чуе Екхард, за да остане доволен. Но пък той никога не е показвал талант в занаята, а и самите факти — особено частта за Хаузер и Данцигер — бяха твърде точни.

Това доведе Ейтан до обмисляне на вероятността Скорцени да е завербуван от германското контраразузнаване или мюнхенската полиция. Възможно е той да прави клопка на Ейтан в полза на властите. Но тогава какво чакат, та не арестуваха Ейтан направо при Пагодата?

Ейтан навлезе в тясна еднопосочна уличка, наблизо до „Вендл-Дитрих“ и спря рязко. Слезе и загледа входа към уличката. Нито една кола не намали ход да завива и фактически в алеята не влезе кола цели пет минути. А след това зави една възрастна дама, стиснала здраво кормилото на ръмжащ жълт „Фиат“.

Той изпуши още една цигара и за пореден път обмисли действията си под започналия лек летен дъжд. Реши, че се опитва да избегне очевидното. Трябваше да следва инстинкта си и да се придържа към простите действия. Доколкото знаеше, Скорцени се е свързал с Камил чрез Хорст или по друг начин. Тъй като по принцип е страхлив, Скорцени по възможност отново ще се свърже с Камил и ще му предаде адреса на тайната квартира на Ейтан.

Точно това искаше Ейтан. Трябваше да действа, приемайки го за даденост.

Сега трябваше да се задвижи, при това бързо. Внезапно усети надигането на паника като рибар, чийто улов се изплъзва от въдицата.

Скорцени, без да иска, насочва Камил към него, но пък той разполага с няколко оперативни възможности. Може да се свърже с АМАН, да се обади на дежурния служител в посолството. Само че ако Камил не се появи, операцията му ще се провали преди още да е започнала. Ейтан трябваше първо да заложи клопката, но не хранеше никакви илюзии, че ще успее да се справи с Камил без подкрепа. Професионализмът все още е господар на егото на терориста.

Той довърши фасата, бръкна в джоба си и преброи останалите му пари.

Пред един стар склад в Музах откри рокерската банда. Знаеше къде се събират, както всеки нюйоркчанин знае, че „Ангелите на ада“ се въртят из Ийст Вилидж.

Улицата беше задънена. От двете ѝ страни имаше метални рампи за товари и работилници за поправка на машини. Складът в края представляваше стар гараж с големи повдигащи се с вериги врати. Пред вратата беше подредена идеална редица мотоциклети — „Триумф“, БМВ, „Сузуки“. Всички бяха насочени с кормилата напред и полегнали настрани като за последен завой преди финала. Едно момиче в черен кожен гащеризон покриваше с найлон два от мотоциклетите. Тя не погледна, когато Екщайн спря мотора си до нея, и затова той не можеше да види лицето ѝ под купчината червена коса.

— Къде е техникът? — попита той, след като загаси двигателя и подпря мотора си на крачетата.

Момичето отметна коса към голямата врата, която беше отчасти повдигната. Екщайн видя чифт ботуши, които се разхождаха по бетонения под вътре. Той мина между мотоциклетите, мушна се под вратата и присви очи, за да свикне с тъмнината вътре.

Стените на бетонената пещера бяха покрити с плакати на страхотни мотоциклети и календари с полуголи жени. Върху окачени черни дъски се виждаха подредени жици, вериги, вътрешни гуми и омаслени инструменти. Подът беше посипан с резервни части и петна от масла, спирачна течност и вода. По продължение на отсрещната стена имаше три метални войнишки легла, покрити с мръсни спални чували. В единия ъгъл имаше стар сив хладилник, а върху него

касетофон гърмеше с Били Айڈъл. На пода до хладилника беше изсипана купчина риба.

В гаража имаше четирима мъже и една жена. Всички бяха с кожени панталони, ботуши и с изключение на жената, бяха голи до кръста с едри мускули под блестящата кожа. Момичето също беше полуголо, защото носеше черен сутиен, който едва поддържаше гърдите ѝ. Косите на всички бяха ниско подстригани и стърчащи. В сравнение с рокерите на Ейтан му се стори, че е облечен във вечерно облекло.

Кой знае откъде групата беше намерила метална маса от морга. Тя блестеше под зеленикавата флуоресцентна светлина. Пациентът беше червена „Хонда“, лежаща настрани под благоволенieto на лекарите, които я чукаха и спореха за лечението ѝ.

Всички спряха да работят и погледнаха Екщайн. Един от тях се отдалечи и загаси касетофона.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита най-едрият от бандата — двуметров космат здравеняк със счупени зъби и златна халка на лявата гърда. В мръсния си юмрук държеше гаечен ключ.

— Клиент. — Екщайн се приближи и загледа лежащата хонда.

Като по хореография на Майкъл Джексън членовете на бандата се отдалечиха от масата и образуваха полукръг пред него. Той спря и ги изгледа.

— Не правим поправки на непознати — заяви друг. Беше най-дребният от групата, но косата му беше най-щръкнала и гласът най-висок.

— Не искам поправка — каза Екщайн. Усети как космите върху врата му настръхват, когато и момичето, което беше отвън, влезе в гаража. Вратата се спусна с трясък.

— Тогава кажи какво искаш, задник — изръмжа едрият към Екщайн, като кръстоса ръце пред гърдите си. Явно доста често е гледал „Дивакът“.

— Искам да ми развалите нещо.

Членовете на бандата се спогледаха. Другото момиче, ниско и тъмно, изпотено между гърдите, запали цигара и издуха дима към Екщайн, но облакът не достигна до лицето му.

— Какво да развалим? — попита тя.

— Нещо — повтори Ейтан.

— Отивай си — каза един от другите и посочи вратата.

— Петстотин марки — заяви Екщайн.

Никой не каза нищо известно време. После едрият изръмжа:

— Да не ти приличаме на евреи, копеле такава?

В този момент Екщайн видя свастиката върху едрото му рамо. Не беше татуирана, а по-скоро изрязана с нож. Той едва не се изсмя. „Идеално“ — помисли и показа най-опасната си усмивка. На луд, който не познава страх.

— Всъщност — каза той — изглеждате тъпи, но умели.

Шестте чифта очи го зяпнаха.

— Тогава седемстотин — добави Екщайн.

— Да вземем парите, да му счупим краката и да му изгорим мотора — изсъска червенокосата.

Едрият водач изсумтя, кимна и пристъпи напред.

Якето на Ейтан вече беше отворено. Дясната му ръка се плъзна под него и беретата изскочи. Той я зареди с лявата ръка и дулото веднага се намери на сантиметър от челото на здравеняка.

Всички замръзнаха по местата си. Никой не помести дори крак, а устата на едрият тихо зяпна. Ейтан чуваше дишането им, докато гледаше над мерника в изскочилите очи на водача.

— Осемстотин е последната ми оферта.

След миг гигантът изсумтя. А после започна да се смее. Отметна глава и тялото му се разтресе, но внимаваше да не прави неволни движения с гаечния ключ. Другарите му също започнаха да се смеят облекчено. Този вид разговор те разбираха.

Ейтан се усмихна, но пистолетът остана насочен през цялото време на последвалия разговор.

Остана да чака на тротоара срещу тайната квартира цели два часа. Имаше бетонно стълбище, водещо от тротоара към изхода на сутерена само на тридесетина метра от тихата къща. Той свали мотоциклета надолу по стълбите и сега беше застанал там. Само очите му се показваха над тротоара, докато наблюдаваше входната врата на малката сграда, където беше наел втория етаж. Вечерта се захлади, после настъпи нощ, ту заваляваше, ту спираше и той вдигна яката и се сгуши в якето си.

Неговия „подкрепящ“ екип беше получил указанията и той не се съмняваше, че рокерите ще изиграят ролята си, защото им беше обещал и награда. Освен това членовете на бандата приеха задачата, като че им беше платил, за да си организират оргия.

Бяха се качили горе с ключовете на Ейтан. Донесоха торбата, пълна с бира и храна, осигурена им от „клиента“. Задачата им беше да обезоръжат и пребият всеки, който почука на вратата на апартамента.

В 8:10 по улицата мина бавно тъмносиня кола „Форд-фиеста“. Тя отмина скривалището на Ейтан и спря почти пред къщата, където беше наетият апартамент. Затаил дъх, Ейтан наблюдаваше как трима мъже излизат от колата. Пристъпи по-нагоре по стъпалата и се сви като котка, докато сваляше ципа на якето си.

Но инстинктът го предпази да тръгне. Тримата мъже носеха дълги, светли шлифери и бяха без шапки. Нещо в решителната им стойка задейства подсъзнанието на Ейтан, когато те отвориха вратата на сградата и влязоха. После в другия край на улицата се появи зелено-белият нос на едно ауди, което бавно се насочи напред като хрътка, подушила дивеч.

Полиция. А тримата мъже са детективи от мюнхенското управление.

Докато съзнанието на Ейтан реагираше, откъм апартамента на втория етаж се чува серия силни удари. По прозорците на осветената стая заподскачаха сенки като от подивяла горила в мебелен магазин. Прозорецът се счупи и един от детективите изхвърча с гърба напред през него, разперил ръце и крака. Той падна върху редицата храсти отдолу, изправи се със залитане и хвана главата си с две ръце, а после падна на колене.

По улицата отекнаха силни викове, а Ейтан скочи на беembeто си, ритна стартера и изскочи нагоре по стълбите. Едва не падна на тротоара, но изправи мотора и продължи по улицата, докато някъде зад него се чу писъкът на полицейската сирена.

Камил го беше изиграл. Знаеше го със сигурност. Ейтан беше използвал рокерската банда като подкрепа. А Камил просто се беше обадил на мюнхенската полиция.

Но откъде? От града? Не. Той отдавна го е напуснал. Може да е използвал телефон от кола или далечна улична кабина. Или пък е накарал някой друг да се обади в подходящия момент.

А накъде се е запътил сега Камил? Има два билета. Един за Лондон. И един за Кипър. Но ако Ейтан е прав, Камил току-що е дошъл от Лондон.

А Майк Даган е в Кипър...

Ейтан удари по кормилото на мотоциклета с юмруци и изкрещя в дъжда, който биеше в очите и лицето му. Натисна спирачките и се плъзна в обратен завой, който накара колите по улица „Франц Йосиф“ да запищят с гуми и да вият с клаксони.

Наведе нос до спидометъра и се насочи бясно към летището, за да изпревари собствената си глупост.

---

[1] Слушам, командире (нем.). — Б.пр. ↑

8. КИПЪР НА ДРУГАТА СУТРИН

За пръв път от доста време насам Майк Даган се чувстваше щастлив.

Всъщност Даган не беше човек, който бързо се предава на меланхолията, но му трябваша месеци, за да се измъкне от психологическата черна дупка след половин година, прекарана в германски затвор. Не че агентите с военна стойка от полицията, разузнаването и контраразузнаването на Германия го бяха измъчвали или се бяха държали с него зле. Напротив, отнасяха се към него с професионално уважение. Защото въпреки мълчаливото му безразличие, те със сигурност знаеха за кого работи. Но човек, който е свикнал да обикаля Европа с всякакви мощни коли, не понася добре продължителното затворничество, пък било то в петзвезден хотел или в затворническа килия.

По пътя към мюнхенското летище Петер Хаузер беше разтърсил здравата българските наемници на КГБ със своето ауди. За негов късмет те бяха оживели, макар и доста сериозно ранени. Германците, които така и не можаха да свържат Петер с убийството на Мохамед Наджиз, го осъдиха заради нарушаване на правилата за движение и незаконно притежаване на оръжие. Осъдиха го на две години, които бързо намалиха на шест месеца, когато един безличен израелски служител от полицията подхвърли на своя германски колега, че в пресата може да изтече потвърдена информация за западногерманска фирма, която продава технология за химическо оръжие на Либия.

Даган бързо беше репатриран в Израел, където веднага трябваше да се подчини на заповедта да бъде „сапунисан“ здраво от Ицик Бен-Цион. Това обаче беше последвано веднага от благодарствено ръкостискане още преди Майк да е успял да каже на началника си да върви по дяволите. След това Бен-Цион му връчи чек, надвишаващ два пъти сумата на заплатите му за принудителния престой в затвора,

което си е обичайно за служител, изчезнал безследно по време на акция, попаднал в плен или в чужд затвор.

Веднага след това другарите на Майк от АМАН му организираха благодарствен купон, защото е спасил екипа си и е показал неповторима смелост. Във всяка друга държава за подобна служба биха му дали медал, на който да се порадва насаме, а после да заключи в сейфа на командира си. Но в израелската армия има само три награди за храброст, а за да получиш някоя от тях, би трябвало сам да разбиеш вражески танков батальон, докато спасяваш другарите си.

Но това нямаше значение за Майк. Той не искаше медал. Искаше да хапне нещо различно от салам и черен хляб, да си полегне, без да му се налага да наблюдава вратата, и да подиша чист въздух.

В Ларнака получи всичката храна, жени и кислород, от които се нуждаеше.

Назначението беше великолепно. По-хубаво от мечтите на който и да било агент и ако Майк не беше се преместил в Мосад, никога нямаше и да го помирише. Идеята на АМАН за назначение по избор е касиер на публичен дом в Порт Саид, та агентът да брои руските моряци, които слизат на брега. Цивилните от Мосад обаче имат космополитно въображение. Майк не напусна АМАН, за да търси подобен лукс. Направи го, защото старият му екип беше минал в историята, а той не искаше да работи без тях даже минута под ръководството на Бен-Цион. Всъщност той щеше да се оттегли изобщо от Играта, ако един негов чичо не беше го убедил колко приятно е да се работи за цивилните.

Кипър беше идеално местенце. Толкова наблизко, че си почти у дома. Като че ли израелското слънце достига дотук, сградите са от същия камък, хълмовете са покрити със същите избелели храсти. Здравата диета от сувлаки и кола лесно заменя шашлика (макар че прикритието му забраняваше да яде фалафел и хумус, които, естествено, могат да се намерят и тук). Освен това, ако искаш да се правиш на местен, трябва да консумираш съответстващата порция узо и арак. А ако си позапушиш ушите, гръцкото бърборене може да ти заприлича и на иврит.

Майк произхождаше от семейство на религиозни американски евреи и в Израел винаги носеше плетена кипа на главата си и спазваше религиозните закони. Но религиозните израелски агенти са под хатара

— специално изключение, — докато са в чужбина, и затова не са длъжни и там да спазват религиозните забрани. Точно това винаги предизвикваше хладна усмивка у Майк. Значи, ако караш кола по време на шабат, може да бъдеш осъден за богохулство, но даже и на Йом Кипур нищо не може да ти попречи да убиваш в името на държавата.

Най-интересната забрана по отношение на настоящата му задача се отнасяше за жените. Кипърските плажове са пълни с жени, много от които от еврейски произход и даже израелски момичета, дошли на почивка. Но Майк имаше инструкции да създава връзки само с чужденки от нееврейски произход — францужойки, немкини, британки, италианки. И той използваше американския чар и русата си красота, за да ги сваля с мъченическа всеотдайност. Наричаше тази заповед НОЧ — неосветено чукане.

Майк Даган работеше в пристанището на Ларнака под името Мич Енглър, грък от американски произход, собственик на водни таксита и сухопътен транспорт чрез фирмата си „Стил Уотър ООД“. Беше на около тридесет години, дребен, с момчешки вид и открито, приятелско държание. Хобито му през свободните от работа часове беше да сваля мадами и аматьорска фотография. Пътуваше често надлъж и шир из гръцката част на острова, имаше много приятели и познати както сред кипърците, така и сред чужденците. Държеше се свободно и щедро и винаги разполагаше с пари от някакъв фонд, „наследен“ от богатата му и голяма калифорнийска фамилия.

Кипърците са свикнали да работят с чужденци и „Мич“ въртеше целия си бизнес на английски, което си беше истинско облекчение за онези, на които можеше да се наложи да слушат ужасния му гръцки език. Типично по американски, когато не можеха да го разберат, той просто повтаряше грешно изречената дума на по-висок глас. Но в Ларнака го харесваха, а на улица „Атина“, близо до пристанището, всички го познаваха като Янкито.

Седалището на бизнеса и резиденцията на „Мич“ беше двустайна едноетажна каменна къщичка в края на един от дългите дървени пристани, които навлизаха в плитчините на ясносиньото пристанище. Редици от полюшващи се бели лодки се простираха отстрани на офиса му като извита огърлица от перли. Самият пристан беше покрит с навити омаслени въжета, избелели платна, блестящи

петролни варели и купища разноцветни найлонови туби, затрупани с рибарски мрежи. Местните лодкари не са богати, но импровизираните им поправки все пак поддържат флотата на вода. Средиземноморското слънце действа като естествен чистач на боя и затова капитаните и екипажите непрекъснато поправят и боядисват дървените си лодки. Кипърците не могат да си позволят моторници от фибростъкло като тази на „Мич“. Най-употребяваните бои освен бялата са яркосиньо и червено, поради което пристанището на Ларнака прилича на обедняла френска флотилия.

„Мич“ притежаваше две бързи дървени моторници, които приличаха на бостънски китове с издигнатите си дървени мостици и метални мачти. Обикновено ги даваше под наем на лицензирани туроператори, фирми или леководолази. Ако клиентът го „интересува“, той лично управляваше лодката.

Но не беше изпратен в Ларнака, за да подкрепя израелската икономика чрез морската търговия. Сто и осемдесет метрови фериботи правят ежедневни рейсове насам от Бейрут или Джуниех, в зависимост от това къде ваят по-силно артилерийските снаряди. Палестинци от ООП и всичките ѝ фракции, бойци на „Амал“, фанатици от „Хизбула“ и арабски разузнавачи от Ливан, Сирия и Ирак използват ферибота като експрес, който да ги изведе от зоната на войната. „Мич“ се опитваше да снима всички от тях, без да ги подбира.

Задачата му беше доста проста, тъй като от него не се очакваше да идентифицира определен обект, освен ако не му наредят. Малкият, страничен прозорец на спалнята му гледаше към пристана на ливанския ферибот и се намираше на разстояние сто и петдесет метра от него. Двойните дантелени завеси на практика скриваха напълно огромния обектив на 1 200-милиметровия „Никон“, монтиран зад тях, а фокусът беше нагласен върху точното място, където големите фериботи винаги спускаха трапа и пасажерите слизаха по него един по един. Много удобно.

Най-хубавото от всичко беше, че на Майк не му се налагаше да се прибира тайнствено в спалнята си всеки път, когато пристига фериботът. Апаратът беше автоматичен, изработен с пластмасов механизъм, за да е тих, и можеше да се активира от над сто метра разстояние. Майк винаги държеше в джоба си пусковото устройство, приличащо на тънка свирка-ключодържател. Можеше да се излежава

навън върху шезлонг, да си пие узото с някой клиент и въпреки това да снима всеки от пасажерите на ферибота, докато весело върти ключовете, около загорелия си пръст.

„Мич“ беше известен като фотограф аматьор. Той често снимаше лодките на местни свои приятели и после им подаряваше големите цветни снимки. Но за ферибота използваше само черно-бели филми. В Управлението ги предпочитаха заради голямата разделителна способност. Нощем използваше филм на „Кодак“ 3200 АСА, който даваше добри резултати, тъй като кеят беше осветен с редица ярки крушки.

Никога не проявяваше черно-белите снимки. Докато офиса му беше подозрително изпълнен с цветни снимки на морски вълци, рибари и редици боядисани лодки, както и портрети на местни хубавици, там не можеше да се види и една черно-бяла снимка. Тези филми се промиваха нощем, негативите се изсушаваха и прибираха. Веднъж седмично той ги носеше в Никозия, където ходеше да си внася в банката спечелените за седмицата пари, застрахователни полици и данъчни фактури. Там ги оставяше в тайник за получател, когото не познаваше. Ако се налагаше да получи специални инструкции — например да се концентрира върху определен морски съд, — те пристигаха в пощенската му кутия кодирани в едно от честите, досадни и горчиви писма от „майка му“ в Санта Барбара.

Това беше великолепен живот — екзотичен, изпълнен със слънце, секс и с лек вкус на опасност, но почти без риск в сравнение с предишните му назначения. Беше инструктиран да води отворен живот, да ходи по купони и да държи ушите си отворени. И тъй като той се подчиняваше на тези заповеди, бизнесът му с водните таксите процъфтяваше. Разбира се, не можеше да задържи печалбата за себе си, но имаше разрешението да разполага с парите, стига да поддържа стриктно счетоводство и да прилага фактури за всички необходими му разходи. Да, това беше наистина „мечтата на агента“. Ако не беше заплатил за тази си работа с половин година затвор, можеше и да се почувства виновен пред другарите си.

Тази сутрин, макар още да нямаше осем, Майк Даган закъсняваше. Трябваше да отиде до Никозия, където имаше работа за цял ден, и да се върне навреме за срещата на вечеря с една девойка от Франция на име Габриел, чиято невероятна коса, зелени очи и тяло на

тенисистка обещаваха нещо повече от десерт с локум и сладолед. Никозия се намира само на петдесет километра, но пътят е планински, а банките са отворени само до обяд. А освен внасянето на парите трябваше да плати няколко застраховки и най-важното, да остави филмчетата в точно определен час.

И на всичкото отгоре беше обещал на Нико Ставропулос, собственика на бар и грил „Еленика“ на улица „Зенон Китиос“, една панорамна снимка на манастира „Ставровуни“. Нико не вярваше, че „Мич“ може да снима грандиозната панорама, като използва стойката на фотоапарата си и завърта леко обектива. Тази снимка щеше да украси цялата стена зад барплота. Манастирът се намираще доста встрани от пътя към столицата, но Майк беше решил да изпълни обещанието си, както и всички останали задачи за този ден.

Беше останал буден до среднощ, за да промие шест ленти. С възобновения ракетен и артилерийски дуел между мюсюлмани и християни в Бейрут фериботният трафик през тази седмица се беше превърнал в печелившо предприятие за гръцките капитани. Митничарите в Ларнака бяха известни с мързела си и кой знае колко тона палестински оръжия и амуниции бяха намерили място на борда на ферибота. Майк беше снимал всички рейсове. Но аналитиците в Тел Авив щяха да дешифрират значението на снимките му.

Майк се избърсна и изкъпа набързо, облече тениска и джинси, обу чифт маратонки и изгълта нескафето си. Облече американското си кожено яке и праметна каишката на кожената чанта през гърдите си. Бюрото му беше покрито с купища документи, но понеже нямаше време да ги сортира, напъха всички в чантата заедно със сгъваемата стойка и един от фотоапаратите си. Грабна четири цветни филмчета „Фуджиколор“, защото искаше синьото и зеленото да излязат естествени. После бързо излезе и заключи дървената си врата с големия катинар.

Металната му пощенска кутия вече преливаше от пощата, получена вчера, но вместо да прегледа писмата, той само прибра всичко в джоба си. Снощната телеграма от Ейтан, пусната от международното летище в Мюнхен, остана незабелязана и потъна в джоба неразтворена заедно с всичко останало.

За дългото пътуване Майк избра върнатата си „Веспа“, която би изненадала приятелите му в миналото. Той си имаше и „Сузуки“, но

когато човек иска да стигне накъдето е тръгнал, без механични повреди, по-добре да използва италианското товарно конче. Сложи белия мотористки шлем на главата си, запали двигателя, вдигна подпорите с крак и подкара от пристана към града. Теона Мелтис, дъщерята на рибаря, му извика „Ехо, Мич!“, а той изкрещя „Всичко хубаво“ в отговор, докато прелиташе край нея.

Крайбрежната улица „Атина“ вече гъмжеше от хора. Мич профуча в хладната утрин, развял полите на якето си. По навик погледна назад, а после зави рязко вляво по „Зенон Китеос“, а после отново вдясно по „Ерму“, откъдето се насочи право на север, а после отново на запад към Пирга и планините.

За Майк карането беше нещо като медитация. Единственото време, когато си почиваше напълно. Като че рефлексите освобождаваха ума му — факт, който беше открил още когато беше на шестнадесет години. Разбира се, че този единствен начин да постигне пълно спокойствие го беше накарал да обикне мотоциклетите, колите, бързите моторници и дори самолетите. Колкото по-бързо се движеше, колкото пътят ставаше по-труден, толкова по-добре се чувстваше.

Вече се движеше по пътя извън града, когато постигна състоянието, което обичаше. Слънцето от изток го заслепяваше дори и зад тъмните очила, а ароматът на цъфналите кипърски дървета и поля го освежи и изпъди соления мирис на море от ноздрите.

Бръмченето на двигателя на веспата извика спомена за други двигатели, коли и места, а те донесоха спомени от миналото — лицата на Ейтан Екщайн, Серж Самал, Тамар Шошани. Това не беше необичайно, защото едва ли минаваше ден, в който да не мисли за тях. Липсваха му всички, защото макар самотната му задача да беше лека, никога вече нямаше да усети кръвната връзка на приятелството от съвместното участие в смъртоносна мисия. В известно отношение сега беше по-добре, защото знаеше, че обичта е опасна в този вид работа. Точно обичта към другарите му го беше накарала да постъпи така спонтанно в Мюнхен — не задължението, честта или родината.

Серж беше мъртъв. Прочете за него в един британски вестник и беше го оплакал мълчаливо и в самота. Никой не дойде да го прегърне и утеши заради загубата на приятеля. Нямаше с кого да скърби заедно. Но за своя изненада му беше много по-мъчно за Ейтан, защото знаеше, че раненият капитан и Серж са като сиамски близнаци. Тамар сигурно

също го е приела тежко, независимо къде се намира. Чудеше се дали тя още не се прави някъде на Ети Данцигер, скитащата художничка, въоръжена с „Берета“.

Беше се видял с Бени Баум в щаба на АМАН в Тел Авив, преди да преместят Управлението за Специални операции в Йерусалим. Баум изглеждаше неудържим, но Майк знаеше, че по-възрастният мъж е емоционален „портрет на Дориан Грей“. Външният му вид не се беше променил, но някъде дълбоко в сърцето си Баум трепереше и ридаеше при смъртта на всеки от бойците си. От чичо й в Мосад, Майк знаеше, че Франси работи за АМАН в Кайро под прикритието на аташе в посолството. Франси сигурно също е понесла тежко смъртта на Серж. Всички знаеха, че тя го обича много. Смъртта нямаше да унищожи това чувство, а само да го превърне в скръбна пустота.

Майк, естествено, мислеше като професионалист за смъртта на Серж, но знаеше, че тя ще бъде подобаващо разследвана. През ума му не мина и мисъл за Амар Камил, защото той с удоволствие беше приел заключението, че терористът е мъртъв. Изобщо не знаеше за Цви Пърлман, тъй като смъртта на Хари Вебер не беше попаднала в нито един вестник освен „Ню Йорк Поуст“. Представяше си как Цвика учи в Нюйоркския университет и вероятно предизвиква скандали на всеки изпит.

Движението по планинския път беше съвсем рядко тази сутрин и Майк внезапно помисли, че е изпуснал отклонението за Пирга. На югозапад виждаше извисяващия се връх на Ставровуни, откъдето скоро щеше да снима панорамата, с която ще спечели баса си с Нико. После почти веднага се появи разклонът и Майк навлезе в завоя. Гумите изхвърлиха назад дребни камъчета от настилката. Потънал в мислите и спомените си, не беше забелязал зеленикавия микробус фолксваген, който го следваше отдалеч по целия път от Ларнака.

Мина през центъра на малкото селище с добре подредени маслинени горички, като че посадени нарочно, за да напомнят на израелеца корените му. Беше близо до шосето Никозия-Лимасол, когато сви наляво по стария път, а после отново наляво, за да се изкачи до Ставровуни. Сега щеше да започне удоволствието. Върхът се издигаше над него с бялата качулка на манастирската камбана, която се появи първо отляво, а после отдясно, заедно със завоите по пътя, който заобикаля дълбоките урви на планината. Далеч надолу на югоизток

заливът Колопос на Ларнака му напомняше изгледа към Средиземно море от хълма Кармел в Хайфа. Скоро плавните завои станаха остри и Майк поклати глава пред колонизаторския снобизъм на британците, заради който му се налагаше да минава съвсем вляво на асфалтовия път, почти по ръба над стометровите пропасти с остри скали. Липсваше мантинела, а нямаше как да се прилепи към отвесната стена, която се издига вдясно.

Спомените за операция „Флейта“ и стария екип потиснаха настроението му. Затова Майк насочи мислите си към Габриел. Беше се запознал с нея на плажа, сигурен, че е „безопасна“, защото я избра случайно и спонтанно. Никога не се срещаше с момичета, които сами правят първата стъпка — стандартна професионална политика. След това се бяха срещали веднъж на обяд, но сега Майк чувстваше, че тази вечер ще стане каквото ще става. Опита да си я представи, да извика в ума си лицето и тялото ѝ. Представи си как я държи за ръка вечерта, връщайки се към дома си откъм града. Двамата са затоплени от танците в „Златен бряг“. После тя е в малкия му хол, светлите ѝ очи блестят, отдръпва чашата с вино от устните си и го целува. Простата бяла блуза се смъква от загорелите ѝ рамене, дългите крака се увиват около кръста му... Той се размърда върху седалката на веспата. Нещо, някакъв инстинкт, звук от друг, по-моцнен двигател, го накара да извърне глава в мига, когато тъпият нос на микробуса фолксваген блъсна калника му.

Той изви силно вдясно, пресече тесния път и изскочи върху банкетата.

— Да ти го начукам! — изкрещя на родния си американски английски, но беше сигурен, че ще се измъкне, ако продължи да кара близо до скалите и позволи на този идиот да го изпревари. Но паниката го обхвана мигновено, защото усети как чудовището продължи подире му, а зеленият нос се насочи към него и го блъсна. Притисна крака му към собствения му мотоциклет. Ръмженето на двигателя го оглуши, а той вече се превърташе във въздуха. Чу стърженето на метала в камъните, а коженото му яке се разкъса от острите скали, в които се удари главата му. Причерня му.

После отвори очи. Лежеше на гръб и небето отгоре беше светлосиньо. Очите го заболяха, а пред погледа му се спусна тъмна,

солена завеса. Примигна да я отхвърли. Не можеше да мръдне краката си.

Но беше жив. Щеше да оживее.

Погледна надолу. Виждаше само един от краката си. Бялата маратонка сочеше към небето. Не знаеше къде се намира левият му крак, но смяташе, че е под него, свит или счупен под тялото му. Левият му лакът лежеше върху нещо твърдо, но дланта му като че висеше в празно пространство. Намираше се на самия ръб на пропастта.

Той изви глава наляво и отново примигна да изчисти течността от очите си. Веспата не се виждаше никъде. В края на пътя се показваше само едно колело, което се въртеше върху металния си вал.

Погледна отново надолу към крака си. Чуваше бръмченето на двигателя на зеления фолксваген, паркиран някъде наблизо. Трудно му беше да се съсредоточи, но видя фигурата, пристъпваща бавно към него. Блестеше от слънцето и кръвта в очите му.

Фигурата се спря над него. Не можеше да фокусира лицето ѝ, но почувства някакво облекчение, когато мъжът се наведе и ръцете му се протегнаха. Сигурно, за да му помогнат. После дойде болката. Разкъсваща, пронизваща тялото му като разтопена лава. Мъжът беше хванал чантата на Майк и я дръпна жестоко, оставяйки главата му отново да се удари в камъните.

Когато болката утихна малко, Майк отново отвори очи. Видя писмата си хвърчащи от две ръце като карти, раздавани от крупие. После шумоленето спря. Нещо се разкъса. Последва миг тишина, докато мъжът местеше очи по гланцовата хартия на телеграмата. А после внезапно се разнесе глас на немски:

— Ще те направя на луд, господин Екхард. Да видиш какво значи да те преследват.

Екхард? Немски? В този миг Майк беше съвсем сигурен, че сънува. О, да, сигурно е ужасен кошмар, защото случващото се не би могло да бъде „завърналото се минало“. И освен това *той* не е Екхард и никога не е бил Екхард. Но не, гласът изобщо не говореше *на него*. Той се обръщаше към онова развяващо се парче хартия. Хартията, която сега беше смачкана на топка и хвърлена по вятъра.

Сега лицето се надвеси. Вече можеше да го види. Къдрава русолява коса, квадратна челюст, белег. Сърцето му подскочи, защото очите блестяха в цепнатините си с позната ярост. Твърде позната,

защото знаеше, че и собствените му очи се присвиват така, когато извършва нещо много лошо. Сега гласът говореше на него. На английски.

— Това е заради Джамайел — прошепна той.

— Кой, по дяволите, е Джамайел? — опита се да изрече Майк, но от устата му не излезе звук. А после чу острото изскърцване на кожа по камък и ритникът го блъсна. Вятърът засвири в ушите му, той стисна очи и започна да изрича „Шим-а-Исраел“ все по-бързо и бързо.

Чудеше се дали ще завърши молитвата, преди да се удари в...

Въпреки нарасналата горещина по обяд, мъжът който влезе в полицейското управление на улица „Архиепископ Макариос III“ в Ларнака, изглеждаше отпочинал и свеж като дипломат под чадъра на имунитета си и хладината на лимузината. Беше висок и строен, къдравата му червеникаворуса коса — току-що подстригана. Скъпите слънчеви очила с рогови рамки почиваха върху остър прав нос над сериозно свитите устни и здрава челюст. Беше облечен в еднореден светъл ленен костюм върху бяла риза и не много тъмна синя раирана вратовръзка. Панталоните падаха меко върху чифт шоколадови на цвят английски обувки.

Лицето на мъжа не беше загоряло, като че ли прекарва повечето от времето си на континента, но кожата му притежаваше здравия блясък на спортист. Лявата ръка почиваше спокойно в джоба на панталоните, докато другата беше подпряна с лакът върху дясното бедро на прехвърления върху коляното на левия крак. От бялата му цигара се издигаше панделка дим.

Амар Камил беше изкачил грациозно широките каменни стъпала на входа, като направи път на двамата полицаи, които водеха към чакащата камионетка хванатия преди малко крадец на дребно.

След това продължи да се изкачва и спря пред затрупаното с документи бюро в главната зала. Стар вентилатор и малък сребърен хотелски звънец намекваха, че от местната полиция не може да се иска да бди по всяко време. Бюрото беше високо и голямо, а младият сержант зад него явно беше седнал на по-висок стол, защото погледна оттам към Камил като кавказки бюрократ.

— Добър ден — каза на гръцки Камил, когато приближи бюрото.

— Добър ден, сър — отвърна на английски сержантът. Носовото произношение на чужденеца предполагаше, че е англичанин. Защото със сигурност не приличаше на кипърец.

— Бих искал да говоря с отговорника ви, ако обичате. — Камил премина направо към въпроса на английски със средиземноморски акцент, което отново накара сержантът да повдигне вежди.

— Отговорника ли?

— Вашият капитан.

— Аз съм... Той обядва.

— Ще му направя компания — каза Камил и извади от вътрешния си джоб малък кожен портфейл. Показа го до лицето на сержанта отворен, а след това го затвори и прибра отново.

Сержантът го изгледа за миг, преценявайки важноста на непознатия документ със златни еврейски букви върху тъмносин фон в сравнение с опасността да прекъсне почивката на капитан Димитрис Лордос. Той вдигна пръст с молба за търпение, вдигна слушалката на стар черен телефон и набра три цифри.

Последва разговор на гръцки, съжалително свиване на рамене пред слушалката и притеснена усмивка към Камил.

— Идва — каза му сержантът.

Мина цяла минута, през която Камил стоеше и пушеше. После се отвори вратата към фойето и Димитрис Лордос влетя вътре.

Изглеждаше колкото висок, толкова и широк, с блестящо, плешиво теме и черни, остри мустаци, краищата на които блестяха от капките узо. От отворената му синя риза с петна от пот се подаваха гъсти косми, но капитанът си беше направил труда да се представи официално, облечен в тъмносиньото си сако.

— Лордос! — изрева капитанът името си и се качи на нещо като дървена платформа зад бюрото. Подпря се на длани върху плота, като разбута документите и с това накара сержанта да трепне, а звънчето да дрънне.

Камил не помръдна. После бавно вдигна ръка и свали тъмните очила, сгъна ги и предложи на капитана дулата на леденозелените си очи. Позата на капитана малко се смъкна, като че вятърът е напуснал част от платната му.

— Йерушалми — каза Камил. — Йоси Йерушалми.

— Документите.

Камил извади паспорта си отново, но го задържа близо до себе си, така че Лордос трябваше да се пресегне. Беше стиснал нетърпеливо устни, за да подсказе на капитана, че няма нужда да иска повече доказателства за самоличността му. Лордос огледа документа и му го върна.

— С какво мога да ви помогна?

— Можем ли да поговорим насаме?

— В момента съм в обедна почивка. Седнете да...

— Не мога да чакам, капитане. Може би ще трябва да се обърна към началника ви.

Лордос вдигна ръце и се предаде с неудоволствие. Избърса капчиците от мустака си.

— Елате.

Капитанът отново блъсна вратата, а Камил заобиколи бюрото и го последва бавно, за да накара полица да го чака при вратата. Влязоха в голямо помещение както в повечето градски полицейски участъци по света. Като че ли съществува някакъв Стар завет на детектива, в който още в главата „Сътворение“ се казва: „И работното ти място да изглежда така...“

Редици от издраскани дървени бюра бяха подредени край стените като катедри в черква с лице към големите прозорци с метални рамки в отсрещния край на помещението. Стъклата бяха посивели от дългогодишен тютюнев дим. Два големи вентилатора караха стотиците документи по бюрата и древните пишешци машини да танцуват, защото сигурно трябва още много време, докато кипърците се предадат на компютрите. Черни телефони от средата на века звъняха с различни гласове. Стените бяха със стандартния синкав цвят, а под дъските за непочетени кой знае откога пожълтели съобщения се мъдреше нещастна джунгла от произсъхнали растения.

Полицаите, униформени и цивилни, бяха само мъже. Носеха тъмносини сака с бели колани и кобури или евтини синтетични сака над издуващите гърдите им пистолети. Всички седяха на дървените си столове, изпънали крака върху бюрата или кошчетата за боклук и нито един от тях не беше облечен в бронирана жилетка. Като че ли с това показвах ясно, че тук правилата забраняват каквато и да било стрелба.

Типично по средиземноморски, този център на южнокипърските криминални следователи приличаше на селски пощенски клон.

Единствените жени бяха две проститутки с къси поли, седнали върху дървена пейка. Те бяха обградени от петима служители и по говора на мъжете и кикотенето на жените Камил разбра, че разговорът не е съвсем служебен. В помещението миришеше на агнешко месо, козе сирене, маслини и евтин тютюн.

Камил спря веднага след вратата, откъдето огледа бавно помещението и дръпна дълго от цигарата си. Увери се, че Лордос също е спрял и се е обърнал да го погледне. След това позволи на лека, иронична усмивка да се появи върху устните му.

— Насам, ако обичате — повика го капитанът сред звъна на телефоните и тракането на машините. Отвори олющена зелена врата вляво и направи знак на Камил да влезе.

Кабинетът на капитана беше достатъчно просторен с теракотен под, отчасти покрит от овехтял персийски килим. Но създаваше чувство на клаустрофобия вероятно заради високите процеци в стената, които заместваха нормалните стъклени прозорци. Камил реши, че тук някога трябва да е имало тоалетна.

Лордос пристъпи бързо за фигурата си зад бюрото, покрито с папки полицейски доклади и поставени в рамки портрети на всеки от шестте му братя и сестри, съпруга и осем деца. Голяма чиния с полуизяден обяд от месо, сирене и гарнитурни лежеше пред него. Във високата чаша имаше мъглива течност.

— Моля — посочи капитанът един стол, а сам седна върху собствената си тапицирана реликва.

Камил затвори вратата. Пристъпи напред и застана пред бюрото.

— Капитане, аз съм шеф на сигурността в израелското посолство в Никозия. Дошъл съм тук, за да поискам помощта ви в извънредно деликатна държавна задача.

Лордос бръкна в чекмеджето и постави втора чаша върху бюрото. Наля малко от мъгливата течност и подаде чашата на Камил. После чукна своята в неговата чаша и отпи огромна глътка. Камил, колебаещ се дали следващата му постъпка ще го постави в приятелско или подчинено положение, реши също да отпие. Течността беше доста силна и определено сладникава. Той остави чашата.

— Моята служба е доста разтревожена за живота на един израелски поданик, който живее в Ларнака.

Лордос погледна Камил, без да показва никаква реакция. Даже не мигна. Камил реши да седне. Дръпна дървения стол и се настани леко в края му, така че лицето му да бъде по-близо до събеседника.

— Този господин — продължи Камил — извършва някои задачи за посолството. Нека речем, че работи като пощальон. По моите инструкции и предвид многобройните жители от арабски произход в града ви той се държи достатъчно прикрито.

Лордос продължи да гледа Камил, но все още не показваше никакъв интерес и даже беше започнал да отчупва от едно от хлебчетата си.

— Същият този господин — настоятелно повиши глас Камил — трябваше да се появи в нашата служба в Никозия тази сутрин точно в девет часа. От вчера обаче той не отговаря на телефона. Нито пък го открих, когато посетих лично дома му преди по-малко от час.

Тук Лордос най-накрая показва искрица интерес, защото този израелски чиновник говореше за нещо по-сериозно от някакви пиянски моряшки убийства. Лордос извади пакет местни цигари без филтър, облегна се и запуши.

— Как се казва този човек?

— Даган — отвърна Камил. — Майк Даган.

Лордос се взря в Камил, а после сви колкото успя по-равнодушно раменете си.

— Не познавам този човек. — Капитанът започна да оправя измачканата си риза, показвайки, че срещата е към края си.

Амар разбра, че тук ще срещне много по-големи трудности, отколкото беше очаквал. По ирония на съдбата кипърците някога бяха явно произраелски настроени. Само преди петнадесетина години подобно заявление би предизвикало такова раздвижване, като че ли е заплашен държавният им глава. Но арабските пари бяха успели да обърнат местните симпатии до такава степен, че повечето кипърци сега бяха привърженици на палестинците.

Току-що убил лично Даган, Амар беше пристигнал в полицейския участък с пълното съзнание, че стъпва върху хлъзгава почва. Колкото и ужасни и неочаквани да бяха уменията му, включително политическите и лични мотиви, той поемаше подобни загоряващи кръвта рискове, които изискваха върховни тактически умения, за да може да ги изпълни. Беше като парашутист, който се

връща отново и отново за скок пред бръснещия вятър на отворения люк на самолета.

Но тук най-нахалният му ход беше заплашен от неочакваната реакция на този полицаи. На Лордос явно не му пукаше за тези нахални евреи! Амар трябваше да направи бързо нещо, с което да оживи тази мързелива, отегчена риба.

Той се изправи.

— Сър, на вас това може да ви изглежда нещо обикновено. Но ви уверявам, че нашата тревога се дължи на факти, които могат да засегнат вашето управление.

Лордос му хвърли поглед, който казваше: „Изобщо не разбирам тъпия ти английски“ или „Давай, тъпанар такъв! Опитай се да ме впечатлиш.“

— Ако ми позволите да се обадя в посолството си, те може да ми разрешат да споделя тази информация с вас.

Лордос сви рамене и посочи телефона. Докато Камил набираше 02–445195 в Никозия, капитанът направо се зае да си довърши обяда.

Една секретарка от посолството отговори и Камил започна да разговаря свободно на иврит, като ѝ задаваше съвсем обикновени въпроси за продължаването валидността на паспорт. После повиши тон и започна да се заяжда заради неподходящите приемни часове на посолството. Накрая направо викаше по телефона. В края на краищата тресна слушалката и изигра бавно успокояване.

Чувстваше, че Лордос го гледа, а и разговорите от другата страна на стената бяха затихнали до шепот, за да могат полицаите да подслушат какво става.

— Извинявам се — каза Камил. — Трябваше да убедя генералния консул.

Лордос беше зяпнал, а по мустаците му имаше трохи.

— Добре, капитане. Ето каква е работата — заговори отново Камил и се приведе тайнствено напред. Капитанът му предложи цигара, но той не му обърна внимание. — Тази информация е строго засекретена от нашите разузнавателни служби. Но тъй като тук сме под *ваша* юрисдикция, нямаме друг изход.

Лордос отпи от узото, без да отлепя очи от Камил.

— Ние мислим, че Майк Даган вероятно е жертва на опит за убийство. Считаме така, защото в чужбина действа едно лице, чиито

следи изгубихме.

— Какво ли... Кой е този човек?

— Той е известен германски терорист, бивш член на бандата „Баадер-Майнхоф“, сега действащ като убиец на фракцията „Червена армия“.

— И той може да е в страната ми? — попита Лордос и от челото му капна капка пот.

— Да.

— Кой е този човек?

— Името му е Адолф Штаркер — прошепна Камил. Измисленото от Амар име беше добре запомнящо се. — Сигурен съм, че сте чували за него. Но пътува с фалшиви документи като господин Тони Екхард. Ние знаем, че задачата му е да убие Майк Даган.

Лордос се изправи. Завърши с оправянето на ризата си и тръгна да се разхожда из стаята. Германски терорист. Известен при това? Никога не беше го чувал, но това можеше да му помогне. Да. Съдът вероятно ще го освободи, защото на никой не му се иска тълпи от леви терористи да започнат да взривяват кипърските самолети, за да накарат да го освобождават от затвора. Но хващането му? Това би била голяма заслуга на Лордос.

Амар видя промяната в държанието толкова ясно, както блясването на лампа в тъмен килер. Разбра, че почти е успял.

— Ами този ваш господин Даган? — попита Лордос. — Трябва да знам повече за него. — Сега наистина го искаше. За Амар беше съвсем ясно.

Камил се изправи. Изчака, загледан в ноктите си, като че се колебае.

— Добре, капитане. Виждам, че сте дискретен човек и мога да ви се доверя.

Лордос спря на място, горд от себе си, че е измъкнал от израелеца някаква важна разузнавателна тайна.

— Майк Даган работеше под прикритие. Разбира се, не мога да ви съобщя истинското му име. Но мога да ви кажа, че той е собственик на транспортна фирма, намираща се на кея. Казва се „Стил Уотър ООД“.

— Петракис! — изкрещя Лордос за един от подчинените си, забравил напълно, че е трябвало да бъде дискретен. През вратата влетя

един дребен мъж, като че ли засмукал от гласа на капитана. — Кой е собственик на „Стил Уотърс ООД“? — попита той бързо на гръцки.

— Ами... Не знам — разтрепери се дребосъкът.

— Не знаеш? Пристанището е твой район, глупак такъв!

— Янкито — извика един глас откъм голямата зала.

— О, да! — възкликна Петракис, като че спасен от гилотината.

— Мич, американеца. Фотографчето.

— Англър — обади се някой друг отгатак. — Мич Англър.

— Веднага кола! — изкряска Лордос. — И намерете Константиноу, Тавелас и Никитас!

Внезапно капитанът така се разбърза, че Камил разбра, че няма да има време да остане и да се увери в успеха на този идиот.

— И капитане — бързо изрече Амар, докато Лордос измъкваше браунинга от чекмеджето си и проверяваше пълнителя му. — Освен това ние мислим, че Даган е спирал някъде по пътя към Никозия. Може да е отишъл да се срещне с информатор близо до Ставровуни.

— Къде? — попита Лордос, докато прибираще пистолета в кобура и поставяше шапката си под ъгъл върху плешивата глава.

— Манастирът. Вероятно ще трябва да се провери и там.

— Петракис! — отново кресна капитанът на дребния полицай, който току-що беше тръгнал да поръча кола.

— Да? — отекна отговорът.

— Обади се в Пирга и ги накарай да проверят всички пътища около Ставровуни.

— Слушам, капитане.

Лордос вече беше при вратата. После се обърна и погледна Камил, който стоеше по средата на стаята, леко объркан от постигнатия резултат.

— Я повтори името на германеца? — попита Лордос. — Името, което използва.

— Екхард. Тони Екхард.

Лордос изпъна рамене.

— Ако е тук, ще го открия.

— Сигурен съм.

— Благодаря за информацията.

— Аз ви благодаря.

— Ще ви държа в течение. *Ста кало.*^[1]

— *Шалом.*

Амар остана сам в кабинета. Изчака момент, докато тропотът откъм общата зала затихна. Поклати глава и се усмихна. После излезе.

След по-малко от десет минути Камил беше на летището на Ларнака. Разбира се, той нямаше лимузина и беше паркирал микробуса фолксваген доста надалеч по улица „Вимихаилиди“. Затова взе такси.

След един час щеше да се качи на самолета за Кайро. Но преди това спря до обществен телефон и набра международен разговор с Тунис.

Като говореше на френски, той се представи като господин Теодор Кларк и поиска нещо доста странно от шефа на радиостанцията „Ал-Кудс“.

— Моля ви се. Имам една любима коледна песен, която бих искал да бъде излъчена през следващите три дни в утринната програма...

---

[1] Всичко хубаво. (гр.) — Б.пр. ↑

9. КАЙРО СЪЩАТА ВЕЧЕР

Ейтан имаше чувството, че ще припадне.

Беше застанал по средата на залата на летище „Хелиополис“ и гледаше към прашните плочи на пода. Вдигна ръце и видя, че пръстите му треперят. Не беше хапвал нищо от сутринта и липсата на захар в кръвта му караше тялото да натежава върху туптящото коляно и изморените крака. Вдигна бавно глава, видя една колона и направи три залитащи крачки вдясно, докато успя да посегне и да се подпре на хладния ѝ камък.

За миг беше обграден от група туристи, които минаха покрай него като ято риби покрай скала по течението. Разговаряха и следваха някой, който викаше:

— Оттук, моля, оттук!

Шумът намаля и му позволи да поеме внимателно и по малко от топлия египетски въздух.

Отчаяно му се искаше да свали това тъпо кожено яке, но се боеше, че усилието ще го повали върху пода на летището. Черната му нарязана тениска беше потънала в пот и той знаеше, че стърчащата му коса е вече прилепнала върху главата му като долнопробна перука.

Беше пристигнал в Кайро без египетска виза и затова загуби цял час, докато накрая му позволиха да плати двадесет и трите американски долара, изисквани от западногерманските граждани за подобни спонтанни посещения на страната. На всичкото отгоре местните закони го задължаваха да обмени още 150 долара в египетски пари. Благодарение на кипърската полиция сега пътуваше без раницата си и без дрехи за смяна, останал само с мотористкото яке, документите си, пачката египетски банкноти, няколко долара и дойче марки.

Всъщност не му пукаше. Знаеше, че е в края на пътя си.

Едно малко момче мина покрай него с метла и чувал за отпадъци.

— Хей, момче — едва го повика Ейтан. Опита да се усмихне. —
Ела.

Момчето се приближи с широка, искрена усмивка и блеснали очи. Очакваше да получи бакшиш. Ейтан бръкна с трепереща ръка в джоба си и измъкна няколко монети.

— Донеси ми нещо сладко за пиене, приятелче. Бързичко.

— Да, мистер! — Момчето хукна нанякъде, а Ейтан разтри пулсиращите си слепоочия с пръсти. Почти веднага пред лицето му изникна бутилка с оранжева течност. Той я изгледа, докато двете малки ръце свалиха капачката. Изпи я на един дъх.

— Още — каза той и отново бръкна в джоба си. Момчето хукна, без да чака, и този път Ейтан му даде цял паунд, когато изпи вече побавно и втората бутилка.

— Благодаря.

— Моля — отвърна момчето. То взе празните бутилки и парите си и изчезна.

Ейтан се почувства малко по-добре. Вече можеше да стои, без да се подпира. Дланта му беше мокра от изпотените бутилки и той избърса лицето си с хладната течност. Погледът му се проясни, но примигна силно на два пъти към фигурата, която се появи пред него.

Един египтянин в провиснал черен памучен костюм беше застанал на десетина метра от него. Мъжът носеше неголяма кафия върху главата си, пушеше цигара и оглеждаше залата за пристигащи пътници, държащ в ръката си малка правоъгълна бяла табела. Върху нея с дебел маркер беше написано име:

Господин Екхард.

Ейтан почти не реагира освен с лека, иронична усмивка. Като застрелян в бой, който знае, че е умрял, и сега вече нищо не може да го учуди.

— Хей — извика Ейтан на мъжа. — Тук съм. — Той бръкна под десния край на якето си и постави палец в колана. Беше глупаво, разбира се, защото беше изхвърлил пистолета и ножа си в един канал извън мюнхенското летище преди полета за Ларнака. Но се чувстваше по-добре, когато едната му ръка е скрита.

Египтянинът се обърна и тръгна към него. Имаше тясно, открито лице с очила. Изглежда, беше чел, докато е чакал. Той се усмихна широко.

— Вие ли сте господин Екхард? — попита човекът, като че ли преди това стотици други са му отговаряли отрицателно.

— Може и да съм.

Мъжът отстъпи и се намръщи.

— Не сте ли сигурен? — последната дума излезе на срички заради акцента му.

— Ще ти дам два паунда, за да видя кожения ти колан — каза Ейтан.

Без да се замисли, египтянинът разтвори сакото си с две ръце и също огледа колана си, учуден защо ли този откачен чужденец се интересува от него.

Ейтан, доволен, че човекът не е въоръжен, му подаде банкнотите.

— Благодаря — ухили се отново мъжът. — Имам писмо за вас.

— Разбира се — изрече с изморено примирение Ейтан. Чувстваше се като смешен старик, въртян на малкия пръст от красива манекенка. Протегна ръка и взе малкия плик. Вътре имаше сгънат лист. Той го отвори и прочете единственото изречение, написано четливо на английски.

С удоволствие ще се срещна с теб за преговори в хотел „Нил-Хилтън“.

Саладин

Ейтан едва не се изсмя. Саладин е един от най-жестоките арабски султани в историята. Герой за мюсюлманите заради войните, които е водил срещу кръстоносците. Веднъж поканил всичките си врагове в Кайро на мирни преговори. След като влезли в крепостта, всички били изклани.

По навик едва не унищожи писмото. Но после го прибра в джоба на панталона си.

— Чакам ви от дълги часове — каза египтянинът, явно с намек да получи очаквания бакшиш.

— Сигурен съм, че е така. Надявам се, че са ти платили.

— Платиха ми.

— Вярвам, че всъщност не си видял човека, който ти е дал писмото и табелката, нали?

— Писмото и инструкциите заедно с парите ми бяха предадени от един пиколо, господин Екхард.

- Естествено. Имаш ли други инструкции?
- Само да ви отведе където пожелаете.
- Може би в „Нил-Хилтън“?
- Само ако пожелаете.
- Естествено.

Ейтан огледа залата за пристигащи пътници. Вече беше почти празна. Изглежда, между полетите имаше достатъчно време. Терминалът много приличаше на „Бен Гурион“ в Тел Авив. Как му се искаше да е там, а не тук. Като че ли никой не ги наблюдаваше.

- Имаш ли кола? — попита Ейтан.
- Моето такси. Разбира се.
- Разбира се.
- Къде искате да отидем, господине?
- Искам да отида в Доки.
- О, това е доста надалеч.
- Да, знам.

— На другия бряг на Нил — каза египтянинът, като че ли нямаше мостове и трябваше да плува, понесъл Ейтан на гърба си.

- Знам.
- Ще бъде скъпо.
- Да вървим.

Излязоха от терминала към главния вход, където таксите, сервизни коли и автобуси свиреха с клаксони, но май никой не помръдваше. Като че ли вместо да сменят скоростите, египетските шофьори натискат клаксона си. Египтянинът поведе Ейтан към чернобяло пежо, което беше паркирано върху тротоара.

- Нямате ли багаж, господин Екхард?
- Вече не.

Някакъв униформен пазач се беше облегал върху колата и скучаещо пушеше цигара.

— Ще трябва май да платите за паркинг — каза шофьорът. Ейтан се вгледа внимателно в пазача. Беше каирски полицаи.

— Колко?

— Десет паунда — каза полицаят почти без да го погледне. Взе египетските банкноти, докосна козирката си и се отдалечи.

— Много дискретно — каза Ейтан, докато се настаняваше в очуканото такси.

След няколко минути бяха на път по „Шари Рамзес“ в посока към Кайро. Разстоянието е само двадесет и пет километра, но при египетските шофьори и движение по пътищата Ейтан разбра, че може да пътуват и цял час.

— Имате ли нещо против да пуша? — попита египтянинът от мястото си. Наложил му се да се понадигне, за да види Ейтан, който се беше излегнал на задната седалка.

— Не, ако ме почерпиш — отговори Ейтан. Той взе цигарата „Голоаз“ от кутията на шофьора и се приведе напред, за да запали. После се отпусна отново и позволи на горещия вятър отвън да изсуши потната му глава. Още нямаше сили да се пребори с якето си.

— Обикновено, когато поставя надписа „специален“, таксата е осем паунд — каза египтянинът. Пропуснал да сложи „а“-то за множественото число. — И понеже всъщност мога да кача четири души, всеки допълнителен плащ по три.

— Давай направо — подкани го Ейтан.

— Моля?

— Колко?

— Двадесет и пет.

— Чудесно. Искам да си почина малко.

Шофьорът разбра намека и млъкна. Ейтан облегна глава върху напуканата кожа на седалката. Слънцето залязваше бързо. Той погледна през прозореца към голата земя в покрайнините на Кайро, натоварените магарета и техните стопани, които качваха части от изоставени, изпочупени коли. Пълна подигравка за края на двадесети век. Същото, каквото правеха и палестинците от Западния бряг.

Той затвори очи. Тук за него нямаше нищо ново. Бил е в Кайро много пъти.

Преди Садат да пристигне в Йерусалим през 1977 година, обучаваните израелски агенти бяха тренирали уменията си по улиците на Тел Авив, Йерусалим и Хеброн. Ако отиваш на мисия в арабска страна, първо практикуваш в Израел, а после те пускат в морето.

Но мирният договор беше разтворил вратите на Кайро за новите екипи агенти, които трябва да научат арабския начин на живот. Първото посещение на Ейтан беше интересно. Второто — просто работа. По времето, когато обучаваше петата си група, той вече не

харесваше египетската столица с тълпите от просяци, невъзможната транзитна система и очите на милиони гладуващи деца.

А днес направо я мразеше.

За миг усети гърлото му да се свива и към очите му се надигнаха сълзи. Той преглътна предателското самосъжаление и изсумтя към собствената си глупост. Наистина ли само преди седемдесет и два часа беше заминал за Мюнхен, подтикнат от егоистичното убеждение, че може да надхитри Амар Камил? За два дни планът му се беше обърнал с главата надолу. Сега изглеждаше, че целият свят се е вдигнал да гони самия него.

Току-що беше прекарал цял ден в задушната полицейска килия в Кипър...

Той пристигна в Ларнака от Мюнхен и буквално хукна от летището. Надяваше се, че Камил го мами, че всъщност не е тръгнал да убива Майк Даган. Но дори и когато скочи от таксито пред „Стил Уотърс“ и беше веднага арестуван от това говедо, кипърското ченге, продължаваше да се моли да не е закъснял.

Но когато в Ларнака му предявиха обвинение в убийство, не си направи и труда да попита коя е жертвата. Виковете му на ярост и мъка само накараха дебелия капитан да се усмихне.

Прибраха му вещите, закопчаха ръцете и краката му и го хвърлиха в празна бетонена килия в тъмното мазе под полицейското управление в Ларнака. Приличаше повече на животинска клетка, отколкото на арестантска килия. И наистина върху миришеция на урина под беше нахвърляна слама. Трима въоръжени пазачи бяха поставени да го пазят, но залавянето му се превърна в цирк за целия град. Всички полицаи, а не малко от жените и децата им дойдоха да видят убиеца.

Лордос слезе да започне разпита му и много се ядоса от непрекъснатите опити на Ейтан да обърне процедурата.

— Кой си ти? — попита капитанът.

— Какво се е случило с Майк? — отвърна Ейтан.

— Как се казваш?

— Имаш паспорта ми. Какво е станало с приятеля ми?

— „Приятел“ ли? Та ти си го убил!

— Аз ли съм го убил? Аз? Ти си *позволил* да го убият, идиот такъв!

— Името ти е Екхард. Но истинското ти име е Щаркер. Не си ли член на фракцията „Червена армия“?

— *Фракция*, глупако! И кой ти каза тази глупост?

Това продължи часове наред. Ейтан се караше с Лордос, използвайки цялата си воля, за да разкрие вероятните доказателства, докато накрая успя да си обясни какво е станало. Изчака, докато докара Лордос до пълно съмнение. И тогава изигра коза си.

— Добре, капитане. Ще ти призная нещо.

— Да? — потекоха лигите на Лордос. Накара Ейтан да изчака, докато намери касетофон и го донесе долу в килията. — Давай. — Зад решетките на килията се бяха събрали десетина мъже. Всички те, включително и Ейтан бяха изтощени и от телата им течеше пот.

— Майк Даган беше израелски агент от разузнаването — заяви Ейтан.

— Добре! — плесна с ръце Лордос. — Сега вече напредваме!

— Донеси ми якето — каза Ейтан.

— Какво?

— Донеси го, ако не си толкова страхлив, колкото и глупав.

Капитанът нямаше избор. Коженото яке на Ейтан беше донесено долу и по негови указания разпориха подплатата му. Лордос седеше заедно с подчинените си и гледаше тъпо синия паспорт с емблемата на Министерството на вътрешните работи на Израел. Дълго време задушното мазе остана съвсем тихо.

— Както виждаш — заговори бавно Ейтан, — аз съм израелски гражданин. Така че едва ли бих могъл да бъда известен германски терорист, проклети идиоти такива!

— Тогава защо имаш и германски паспорт? — избухна Лордос, опитвайки да задържи изгубената си позиция, докато удряше с ръка по решетките.

— Защото имам двойно гражданство.

— Тогава защо паспортите са с различни имена?

— Защото при израелците е прието да сменят имената си с чисто еврейски. — Беше вярно, макар че в случая на Ейтан нямаше нищо общо с истината.

— Тогава кой е господин Йерушалми?

— Той е твоят терорист.

— Глупости. Той е шеф на охраната в израелското посолство в Никозия.

— Така ли? — саркастично му се присмя Ейтан. — Тогава защо не се обадиш в посолството, за да поговориш с него?

Лордос отново попадна в капана. Трябваше да поеме хвърлената ръкавица. Качи се в кабинета си и се върна след десет минути. Изглеждаше жалък. Ейтан едва не го съжали. Но в края на краищата и той се беше оказал не много по-умен от Лордос.

— Нямаше го. Нали? — попита тихо Ейтан.

— Никога не са чували за него — призна едва чуто Лордос.

— Добре, капитане — въздъхна Ейтан. — А сега, моля те, пусни ме да изляза оттук.

Лордос помисли само миг. После освободи останалите полицаи. Не им се искаше да си тръгват, за да не изпуснат последното действие на драмата.

— Марш на работа!

Всички хукнаха нагоре по стълбите. А Лордос заговори тихо на Ейтан.

— Не е толкова просто. Ти си единственият ми заподозрян.

Ейтан сграбчи решетките и веригите му дръннаха по тях. Опита да остане спокоен.

— Повярвай ми, капитане, разбирам положението ти. Всички ние бяхме излъгани. Обаче ако не ме освободиш, ще се постарая вашите вестници да научат, че си задържал израелски служител в килията, а си позволил на един терорист и убиец да се измъкне спокойно.

Лордос подръпна мустака си, а Ейтан затаи дъх. После капитанът взе решение, че за днес му стигат толкова неприятности.

— Ще трябва да платиш сериозна гаранция — каза капитанът.

— Добре.

— И ще трябва да се върнеш тук за... даване на показания.

— Обещавам.

— Петракис! — изрева Лордос. — Ключовете.

Задържаха раницата на Ейтан под предлог, че съдържанието ѝ трябва да мине на лабораторна проверка. И сумата за гаранцията беше значителна. Ейтан поиска пълно описание на „Йерушалми“ и

движението му из острова, но Лордос отказа категорично. Принуден беше да освободи израелеца, но нямаше намерение да му помага.

Все още кипящ от ярост и безсилие, Ейтан се върна на летището в Ларнака. Проучи разписанието на полетите и забеляза, че този ден са излетели само три самолета — за Мароко, за Атина и за Кайро. Изми се, успокои се, залепи върху лицето си усмивка и тревожно изражение и започна да разпитва по всички гишета дали „братовчед му“ господин Йерушалми се е качил на някой от самолетите днес. Непрекъснато повтаряше, че трябва да го открие, защото майка му била получила инфаркт.

Беше почти сигурен, че отговорът ще дойде от „Еджиптеър“ и така стана. Защото Франси Колн беше в Кайро и вероятно тя беше следващата „планета“ в списъка на Камил. Чака два часа до следващия полет. Не можеше нито да яде, нито да пие, нито да мисли...

Ейтан отвори очи. Таксито беше спряло, но от вида на сградите и наклона на залязващото слънце той разбра, че се намират едва в Абасия. Шофьорът беше слязъл от колата и надничаше с обгърнатото си в кафия лице в отворения прозорец вляво. Приличаше на джин от приказка за бедни араби.

— Защо спряхме? — попита Ейтан.

— Защото е *фетир* — отвърна египтянинът, като че ли Ейтан трябва да знае какво е това.

— Какво?

— Рамаданът започна, приятелю. Той е най-великият ни празник. Четвъртия Стълб на Вярата.

— А, да. — Ейтан разбра, че няма смисъл да го прекъсва. Човекът така или иначе щеше да завърши кратката си реч.

— Ние постим от изгрев до залез, за да съберем сили против злите духове.

„Само арабите постят, за да събират сили“ — помисли учудено Ейтан.

— Когато слънцето залезе — продължи египтянинът, — ние трябва да започнем фетир — да се нахраним добре и да пийнем.

— Аз бързам — заговори Ейтан строго, но се опита да не се ядосва. Вече не хранеше големи илюзии, че ще успее да спаси Франси.

Като че ли винаги закъсняваше, а Камил беше разполагал с цял ден преднина. И въпреки това, заради собствената си съвест, трябваше да опита. — Сега не мога да губя цял час заради едното ядене.

Египтянинът се смръщи като обидено дете.

— Трябва да хапна нещо, приятелю. И право да си кажа, видът ти е такъв, че май и ти трябва да хапнеш.

Мъжът беше прав. Ейтан се нуждаеше от малко гориво. Едва можеше да мисли от пулсиращата болка в слепоочията си.

— А можем ли да ядем пътьом?

Египтянинът вдигна вежди.

— Не е правилно. — После обаче тупна с длан по вратата и се усмихна. — Но ще трябва. Какво искаш?

— Каквото ти избереш.

— Ще взема кебап в пита, баклава и кола. Става ли?

— Чудесно. — Всъщност звучеше страхотно. — Но по-бързо, моля те.

Египтянинът изглежда чужденеца с известно състрадание.

— Ще побързам. Но ти, приятелю, трябва да знаеш, че по време на Рамадана човек трябва да се прекланя пред вярата си. По време на Рамадана ние сме по-упорити и решителни. Задоволяваме глада си, както се полага.

— Ще се науча.

Египтянинът кимна и зачака.

— О — Ейтан бръкна в джоба си. — Колко?

— Десет паунда ще са достатъчни.

Ейтан му подаде банкнотите.

— *Мимтааз*. Прекрасно — каза египтянинът и се отдалечи.

— *Харамия*. Разбойник — прошепна си Ейтан.

След десет минути бяха отново на път. Ейтан беше изял сандвича и сега облизваше сладките кори на баклавата, останали по пръстите му. Чувстваше как силата му се възвръща, поизправи се на задната седалка и изпи от старовремската стъклена бутилка колата си.

— Пресечи по „Салех Салем“ — нареди той на шофьора. — „Рамзес“ и „Саид“ сега ще са претъпкани с коли.

Египтянинът се подчини и зави по „Шари Маша ел-Тарабиш“, за да стигне до „Салех Салем“. Щяха да избягнат задръстването в центъра, като заобиколят из покрайнините.

— Били ли сте тук и преди, приятелю?

— Веднъж или дважд.

— Ще изпуснеш панорамата.

Ейтан сдържа усмивката си. За него Кайро беше просто поредното градско бунище. Непрекъснатата миграция към града беше го претъпкала с бедняци. Липсата на квартири с годините беше станала критична, автобусите бяха претъпкани, задръстванията парализираха по-голямата част от града. Отпадните води се изливаха по улиците от повредената канализация. Всичко в Кайро си беше кално и обезцветено до сиво-кафява паста от смог и прах.

С минаването през „Салех Салем“ човек забавя навлизането и само вижда минаващото встрани от него объркване. Както е, когато се намиращ върху федералната магистрала в Ню Йорк или на магистралата „Аялон“ в Тел Авив.

— Можеш да продължиш по нея чак до Ел-Рода — каза Ейтан.
— А после ще пресечеш на север през острова и нагоре по „Ел-Маниял“.

— Имаш прекрасна памет — каза египтянинът.

— Да.

Когато стигнаха острова Ел-Рода, вече беше станало тъмно. Ейтан виждаше светлините на ресторанта върху каирската кула в „Гезира“.

— Завий наляво и пресечи „Ел-Гамаа“.

Ориентацията на Ейтан накара шофьора да се понамръщи, защото не можеше да си играе на водач пред толкова знаещ чужденец. Пресякоха моста към покрайнините на „Доки“, но Ейтан дори не забеляза красивите корабчета, които минаваха под тях, изпълнали триъгълните си платна по вятъра над леко развълнувания Нил. Когато стигнаха на първото кръстовище от другата страна, той каза на шофьора да спре.

— Можеш ли да ме изчакаш?

— Винаги мога да чакам.

— Не знам колко време ще ми отнеме.

— Само Аллах знае.

Ейтан му плати, като му даде още десет паунда като депозит. Слезе от таксито и закуца бързо на север, успоредно на Нил, докато стигна „Ибн-ел-Майек“. Когато стигна до ъгъла, вече можеше да види

масивната, квадратна сграда на израелското посолство. Знамената по покрива се развяваха леко, но той не почувства никакво облекчение от близкия подслон. Алеята и входът бяха пълни с египетски войници с калашници.

Израелските посолства навсякъде по света са все едни и същи — истински крепости, маскирани под местни архитектурни фасади. Държавните чиновници се пазят от тълпа настръхнали офицери по сигурността от Шабак, винаги очакващи следващата бомба, пристигнала в писмо, поставена в кола или опит за убийство. Версията на посолство в Кайро беше още по-лоша, защото настоящото египетско правителство се чувстваше двойно отговорно за живота на едва понасяните израелски дипломати. Всяка палестинска или мюсюлманска фундаменталистка групировка в Египет би желала да застреля гостите на Мубарак. А не малко бяха готови да застрелят и самия Мубарак.

Двама униформени египтяни спряха Ейтан на двадесет метра от главното стълбище. Без да каже дума, той показа израелския си паспорт.

— Часовете за посетители приключиха — каза на развален английски един от офицерите.

— Не съм посетител. — Ейтан не каза нищо повече. Един от египтяните го хвана за ръката и го поведе към главния вход, представляващ високи махагонови врати, поставени в каменната фасада на сградата. Египтянинът заговори на английски в преносимата радиостанция, но не позволи на Ейтан да се качи по стълбите.

— Господин Моти. Тук има един *израелец*.

— Какво иска, Али? — чу се отговорът.

— Искам да видя Франси Колн — каза Ейтан. Почти очакваше да чуе заповедта: „Веднага арестувай този човек!“ или скръбното: „Закъсняхте. Тя е мъртва.“

Египтянинът повтори искането на Ейтан колкото можеше ясно.

— Искане да види Нанси Коен.

— *Франси Колн!* — извика Ейтан, преди арабинът да отпусне бутона на микрофона.

От радиостанцията не се чу никакъв отговор.

След минута едно от големите крила на вратата се поотвори и се появи някаква глава. Беше плешива, доста загоряла от слънцето и носеше тъмни очила въпреки падането на нощта.

Ейтан дръпна ръката си и хукна нагоре по стълбите. Египтянинът го погна. Ейтан бързо заговори на иврит, преди да бъде дръпнат назад.

— Трябва да видя Франси Колн! — извика той. Сега сърцето му се блъскаше в гърдите, защото почувства някаква надежда, че тя може би е още жива. Ако беше мъртва, реакцията отвътре щеше да е съвсем различна.

— И кой, по дяволите, си ти? — попита израелският служител по сигурността.

— Аз съм Дороти, а ти си проклетият магьосник от Оз. Пусни ме веднага вътре, глупако, докато не е станал международен инцидент тук, отвън.

Вратата се затръшна с гръм. След миг откъм страничния вход се появиха двама млади мъже. Бяха типични охранители от Шабак. Наскоро уволнени от армията, мускулести, с каменни лица. Те се приближиха и огледаха Ейтан. Единият разтвори якето му и го претърси — отпред, отзад, под мишниците, ръцете и краката.

— Чист е — каза той.

— Ела — обади се другият. — Благодаря, Али — обърна се към египтянина, който отвърна с доволна усмивка.

Поведоха Ейтан към металната врата встрани на сградата. Вътре попадна в стандартната „подводна“ стая, еднаква за всички израелски посолства. Охраната изчака, докато се отвори метално чекмедже и Ейтан постави в него израелския си паспорт. После то се затвори, а след минута втората врата избръмча и двамата мъже придружиха Ейтан в сградата на посолството.

Намери се в голяма приемна зала с арки. Сградата вероятно някога е била палат на някой паша. Макар че приемните часове бяха минали, много от държавните чиновници продължаваха да работят. Когато минаваха, доста от тях се спираха да погледнат русия непознат с пънкарско облекло.

Моти, шефът на охраната, влезе в голямата зала. Той постави ръце на хълбоците си и огледа Ейтан, като свали тъмните си очила.

Носеше ги, за да не бъде разпознат, защото иначе беше доста привлекателен обект за Кайро.

— Добре — продължи разговорът на иврит. — Какъв е проблемът?

— Трябва да видя Франси Колн.

— Нямаме такава личност тук.

— Разбира се, че не, но аз така или иначе трябва да я видя.

— Боя се, че не мога да ти помогна, господине. Да не си се изгубил?

— Аз не съм й бивш съпруг или ревнив любовник. Доведи втория секретар на посолството, вземете си бележници и да седнем да поговорим.

Шефът отново изгледа Ейтан. Дрехите му бяха най-малкото странни. Но мъжът явно не беше обикновен турист, изпаднал в затруднение. Изглежда, си разбираше от работата.

— Диди — направи знак той на един от охраната. — Качи го горе в стая 101 и ме чакайте там.

Двамата охранители заведоха Ейтан нагоре по дълго, каменно стълбище. Той оглеждаше лицата на всяка служителка, която минаваше край тях, надявайки се да зърне Франси. Но непознатите само отвърщаха на погледа му с презрително изражение.

Стая 101 беше просто празна канцелария с бюро, няколко стола и телефон. Шефът на охраната пристигна с още един млад мъж. Според възрастта, скромния костюм и изражението на ентузиазъм, Ейтан веднага разбра, че той няма ранга, за да изпълнява някакви по-важни задачи.

Ейтан седна на един от столовете. Много му се искаше да изглежда сдържан и рационален. Погледна четиримата мъже в стаята.

— Да имате цигари?

Моти извади пакет „Тайм“. Ейтан взе една и запали, както направиха и всички останали в стаята.

— Добре, да чуем — каза офицерът, разглеждайки вече поопразнената си кутия с цигари.

— Става — отвърна Ейтан. — Само че не може ли гостите в стаята да бъдат минимално необходимия брой?

Шефът го изгледа, а после се обърна към хората си. Направи сигнал с глава и те напуснаха стаята. Знаеха, че шефът им може да се

справи и сам.

Ейтан продължи да пуши мълчаливо, докато обмисляше каква част от историята трябва да им каже. Колко *може* да им разкаже.

— Добре — реши накрая той. — На първо място Франси Колн е в опасност. Може да бъде убита. — Той вдигна длан. — Не, не казвайте нищо. Никога не сте чували за нея. Чудесно. Но ако сте чували за нея и тя се намира в посолството, не й позволявайте да го напусне.

Вторият секретар започна да записва трескаво в бележника си.

— А ако не е в посолството, намерете я и й поставете група за охрана. Двадесет и четири часова охрана. Не, по-добре я изпратете у дома. Още тази нощ.

Шефът продължаваше да пуши и да гледа Ейтан. После вдигна крак върху един от празните столове.

— Добре, приятел. Кой си ти?

— Имате паспорта ми.

— Добре, господин „Екщайн“. Пак те питам. Кой си ти?

Ейтан знаеше какво всъщност иска да знае човекът.

— Няма значение — отговори той. — Просто го направете, за Бога, а ще се правим на полицаи по-късно!

Моти продължи да го гледа още половин минута, а Ейтан отвърна на погледа му, без да мигне.

— Диди! — извика тогава шефът и един от служителите му се появи почти веднага. Моти взе бележника на втория секретар, написа нещо, скъса листа и го подаде на охраната. Диди веднага излезе.

Ейтан се приготви за предстоящия разпит.

— Слушай, не мога да ти кажа подробностите. Искам, но не мога.

Чувстваше се тъпо да играе тази игра на тайни, но старите навици умират бавно. Знаеше, че всъщност няма значение — с кариерата му е свършено. Можеше да продиктува цялата си проклета автобиография, но каза само толкова, колкото беше необходимо.

— Служил съм в 35-та бригада, 202-ри батальон. Командирът на бригадата ми беше Муфаз. Серийният ми номер е 2141013.

— А след това... — попита шефът на охраната.

— А после се прехвърлих на „друга работа“. Да не искаш и двамата с теб да кацнем в затвора в Рамала?

Сега Моти беше напълно уверен, че си има работа с професионалист, но собственият му кодекс на поведение изискваше пълна предпазливост.

— Искаш ли да поговорим малко за израелската география? — попита беззлобно Ейтан. — Тогава може да се окажем и роднини.

Моти се усмихна, а вторият секретар направо се изсмя.

— Значи само толкова? — попита шефът на охраната. — Тревожиш се за тази Франси Колн?

Ейтан обмисли следващия си ход. Ако Франси е жива, то тя сигурно скоро ще е в безопасност. Офицерът от Шабак няма как да не изпълни задължението си. Това му е работата. Ейтан знаеше, че собственото му бягство е свършило. Тези тук можеха да го задържат за разпит, да забавят пътуването му към дома. А през това време Амар Камил е на свобода и кой знае какво може да направи...

— Има и още нещо — каза Ейтан.

— Какво е то? — попита Моти.

— Нещо голямо. — Ейтан въздъхна дълбоко. — Информация за Амар Камил.

Шефът свали крака си от стола и постави юмруци на хълбоците си. Ейтан видя недоверието в очите му.

— Амар Камил терориста ли?

— Да — каза Ейтан.

— Амар Камил е мъртъв. Всички доклади сочат това.

— Не е мъртъв.

Моти и вторият секретар се спогледаха.

— Амар Камил *не е* мъртъв?

От новата нотка, която се появи в гласа на шефа на сигурността, Ейтан разбра, че е изгубил доверието му. Сега и двамата мъже го наблюдаваха като резултат от някой несполучлив научен експеримент.

— Съвсем жив е — настоя Ейтан.

— И предполагам, *ти* знаеш къде е?

— Да. Той е тук в хотел „Нил-Хилтън“.

Още докато го изричаше, Ейтан осъзна блестящия ход на Камил. Светна пред очите му като ядрен взрив. Да, той знаеше със сигурност, че Камил е *точно* в „Хилтън“. А защо? Много просто. Защото никой професионалист никога няма да повярва, че ще го направи. Камил е знаел, че всеки, чиято помощ се опита да потърси Ейтан, ще го

помисли за луд. Какво би могъл да твърди израелецът? Че терористът му е изпратил бележка с покана за вечеря?

— Така — изръмжа ядосано шефът на охраната. — Значи Амар Камил е отседнал в „Нил-Хилтън“, а?

— Аз пък чух, че Абу Нидал бил в „Шератон“ — изрече първите си думи, откакто беше влязъл, вторият секретар. — А пък Арафат тази вечер ще пее в „Гезира клуб“.

— Добре — изплю се Ейтан. — Вървете на майната си. Само ми позволете да видя Франси. Позволете ми да видя лицето ѝ, да видя, че е жива. После можете да ме сложите в усмирителна риза и да ме откарате в „Тел Ашомер“.

Шефът на охраната вдигна пръст към лицето на Ейтан.

— Държиш се като луд. Не знам кой, по дяволите, си ти и няма да видиш Франси Колн или когото и да било друг, докато не се успокоиш и докато не те проверя. — Той се обърна и отново извика към коридора: — Диди!

Младият офицер се върна в стаята.

— Забавлявай този господин, докато ние сме в комуникационната — заповяда Моти.

Шефът направи знак на ухиления втори секретар да го придружи. Те излязоха от стаята и затвориха вратата, а Диди се изправи пред Ейтан и го изгледа.

Ейтан знаеше точно какво ще стане сега. Представяше си телексите и светкавичните съобщения, заповедта, която скоро ще му върже ръцете. Беше вече съвсем сигурен, че Франси ще бъде охранявана, но също така уверен, че Камил още не е извършил най-лошото, което може.

Той вдигна поглед към младия охранител и се усмихна.

— Откъде си, Диди?

Офицерът не отговори веднага.

— Аз съм от Йерусалим — продължи Ейтан.

— Аз също. — Ледът като че малко се пропука.

— Наистина ли? Аз живея в „Талпиот Мизрах“ — ухили се Ейтан.

— Моите родители живеят в „Джило“ — отвърна със срамежлива усмивка Диди.

— Диди — заговори Ейтан и разтри дясното си коляно. — Трябва да стана. Ранен съм в крака в „Шалом а Галил“.

Споменаването на войната в Ливан накара Диди да протегне ръка, за да помогне на ранения другар. Ейтан я пое с благодарност.

— Извинявай, Диди... — изрече той.

Шефът на охраната се върна от комуникационната. Вторият секретар подтичваше след него. В ръката си Моти стискаше получения телекс. Беше започнал да изпраща кодирано запитване към Мосад и АМАН в Тел Авив с искане за информация за израелски гражданин на име Ейтан Екщайн с номер на паспорта и описание на лицето. Но още докато диктуваше, видя листа с червено знамение от службата на полковник Ицик Бен-Цион, закачен върху дъската за важни съобщения. Беше заповед до персонала на всички посолства по света да бъде задържан на всяка цена Ейтан Екщайн, като дезертьор от израелската армия.

Шефът блъсна вратата на стая 101. Диди седеше на пода, подпрян с гръб на стената. Държеше с ръце главата си и пъшкаше. От носа върху брадата и скута му течеше кръв.

Екщайн го нямаше...

— Сега ще трябва да караш много бързо. Много бързо.

Ейтан се беше свил върху задната седалка на пежото. Най-накрая беше съблякъл якето, което толкова му харесваше в Мюнхен, а сега в Кайро направо мразеше.

— Да, господин Екхард. Бързо.

Египтянинът го беше чакал, както обеща. Караше бързо, доколкото му позволяваше трафикът, на юг по „Шари-ел-Гиза“, на една пресечка от брега на Нил. Вече бяха отминали зоопарка, който заема по-голямата част от „Оки“.

— Как ти беше името, приятел? — попита Ейтан. Сега съжеляваше за незачитането, с което се беше държал към египтянина през цялата вечер. Осъзна, че в този момент египетският арабин е единственият му съюзник, включително и сред собствените му сънародници.

— Казвам се Фахми.

— Радвам се да се запознаем, Фахми — каза Ейтан, докато шофьорът изви, за да избегне една магарешка каруца, и главата на Ейтан се удари в дръжката на вратата.

— Удоволствието е мое, господин Екхард. — В гласа му се четеше искрена радост, защото най-отличителната черта на египтяните е тяхното гостоприемство.

— Да не изпуснеш моста „Ел-Гиза“, Фахми — инструктира го Ейтан. — Трябва да минеш по него много бързо, после да завиеш отново по „Ел-Рода“ и пак да влезеш в града. Щом пресечеш реката, завий на юг, нали?

— Да, сър. — Фахми, изглежда, беше стигнал кръстовището, защото колата изви рязко вляво и той изкрещя „мамицата ти!“ на някого, докато клаксоните виеха, а наоколо им скърцаха гуми и спирачки. Задната врата откъм страната на Ейтан почти се отвори от завоя. Той се пресегна и я тръшна здраво.

Надигна се малко на седалката и се огледа. Като че ли никой не ги преследваше. Поне никой, освен хилядите коли, такситата, автобуси и магарешки каруци.

— Фахми, ще трябва да направиш за мен две неща. Може би три.

— Какво трябва да направя, господин Екхард?

— Ще ме закараш при някого, когото познаваш. Може би в старата част на Кайро. Не много навътре, защото след това отново трябва да тръгнем на север.

— И кой да бъде този, когото познавам?

— Някой, който ще ми даде дрехи да се преоблека. Риза и панталони.

Откъм предната седалка последва мълчание. Явно Фахми мислеше.

— Господин Екхард — каза египтянинът след доста време. — Не желая неприятности с полицията.

— Аз не съм престъпник, Фахми. Кълна се в Аллах. Но съм в опасност и трябва да сменя тези дрехи.

Отново мълчание.

— Познавам един човек в старата част на Кайро.

— Добре. А сега още нещо, Фахми.

— Да?

— Искам да ми намериш *шабрия*.

Фахми зягна, като си представи грозно извития бедуински нож.

— Моля те, господине. Това вече е много.

— Не бой се, Фахми. Няма да нараня никого.

— Тогава за какво ти е *шабрия*? — Фахми не е глупак. Човек не използва подобен нож, за да бели картофи.

— Обещал съм го за подарък.

— Сигурен ли си?

— Слушай, Фахми — започна да се пазари Ейтан, когато стигаха до „Ел-Рода“ и скоро щяха да пресекат тънкия ръкав на реката между острова и източната част на града. — Ще ти дам всичките пари, които са ми останали.

Шофьорът се усмихна. Ейтан усети златните искрици, които хвърлиха очите му в огледалото за обратно виждане.

— Извинявай, приятелю, но на теб може би са ти останали само няколко пиастри.

— Имам двеста паунда. Когато свършим, ще са твои.

Двеста паунда бяха повече, отколкото Фахми би могъл да спечели през следващите две седмици.

— Да те пази Аллах — пожела на чужденеца Фахми и зави на юг към старата част на Кайро...

Ейтан трябваше да изчака търпеливо, докато братовчедът на Фахми довърши гладенето на жълтата риза с къси ръкави. Искаше му се да изкрещи: „Мога да ходя и измачкан, дявол да го вземе!“ — но остана неподвижен, масажирайки раненото си коляно.

Естествено, вече не хранеше илюзии, че ще се справи сам с Камил, но и не му пукаше чак толкова. Действаше по инерция като войник. В кръвта му се беше разляла онази отрова, която кара хората да се хвърлят в атака само при вика „напред“.

Знаеше, че списъкът с „планети“ на терориста се скъсява след всяко убийство, и чувстваше, че Камил вероятно пази него за накрая като освежаващ десерт след мазна храна. Но ако Ейтан има късмет, терористът може да се нахвърли към него сега, а Ейтан предпочиташе да умре, отколкото да бъде свидетел на смъртта на още някой от приятелите си.

Братовчедът на Фахми отпи за последен път вода от голям кастрон и я пръсна бавно през зъби върху ризата, която гладеше с голяма ютия, пълна с димящи въглени.

После отстъпи, вдигна ризата и огледа работата си. Усмихна се широко.

— Готово! — каза гордо и подаде ризата на Ейтан. Той вече беше обул чифт широки панталони, а топлатата риза залепна за кожата му, докато я обличаше. Арабинът веднага взе коженото яке, което той му беше предложил в замяна. Бутна кафията си настрани и помириса кожата.

Намираха се в прохладен сутерен в старата част на Кайро. Фахми слезе по стълбите с газена лампа и вързоп дрехи в ръка. Приблужи се до Ейтан. Бавно разгъна дрехите. Помежду им лежеше *шабиеха*. Дръжката му беше инкрустирана със скъпоценни камъни, а извитото острие — в кания от ковано сребро. Ейтан взе ножа и извади двадесетсантиметровото стоманено острие, което блесна под трепкащата светлина.

— Да вървим — каза той и запаса ножа в колана си.

Ейтан накара Фахми да спре малко на север от Музея на Египет. Хотелът се намираше съвсем наблизо на брега на Нил. Нощта беше захладняла както навсякъде из пустините и двигателят на пезото започна да пука от изстиването на метала.

Ейтан остана в колата известно време, докато наблюдаваше преминаващите тълпи. В този район хората бяха предимно богати чужденци. Мъжете бяха облечени в летни костюми, а повечето от жените носеха дълги рокли. Усети необяснимо презрение към тяхното богаташко безразличие. Все пак самият той също беше левантинец и харесваше повече египтяните, отколкото тези надути пауни. Пресегна се през облегалката и подаде на Фахми двестата паунда.

— Благодаря, господин Екхард. Искаш ли да те чакам?

— Не, Фахми. Аз отивам в „Хилтън“. Може да стане опасно, а не искам да бъдеш замесен.

Ейтан съзнаваше, че поради онова, което има намерение да стори, Фахми може да се окаже последният човек, когото вижда, последният, с когото е прекарал деня, преди да умре. Не знаеше как ще

открие Камил, защото, ако Томас Скорцени е бил прав, значи няма никаква представа как изглежда сега той. Но ако успееше да открие „господин Йерушалми“, ще направи всичко възможно да го убие, та ако трябва това да стане във фоайето, пред очите на цял свят. Но беше и почти също толкова сигурен, че Камил вероятно ще му отнеме новопридобития нож и ще го накълца на парчета.

— Фахми, ти ми беше добър приятел.

— Ти ми плати добре, господин Екхард. — Арабинът се беше извърнал на мястото си. Очите му бяха се овлажнили.

— Не, добър приятел си. — Ейтан излезе от колата и се наведе към предното прозорче. Подаде ръка на Фахми. — Сбогом — каза му той на арабски.

— Ей! Бъди внимателен! — извика подире му Фахми. — Аллах да те пази!

Ейтан се насочи право към хотела. Не се спря, нито се поколеба. Не си направи и труда да се огледа за опашка или наблюдатели. Кракът го болеше ужасно, но той не му обърна внимание. Чувстваше хладната дръжка на ножа до корема си под ризата. Пресече големия кръгъл подстъп за коли, където като океански лайнери в ярко осветено пристанище влизаха и излизаха големите автомобили на дипломати и богати европейци. Пикола в смешни униформи подсвиркваха и викаха шофьорите на таксита, а местен камилар беше качил жена в синя коктейлна рокля върху животното си, докато гаджето ѝ я снимаше, а тя се кикотеше весело.

Наближи стълбището. То се издигна пред него като стъпала към гилотина. Сърцето се блъскаше в гърдите му, когато вдигна крака си и го постави върху първото стъпало.

Внезапно лактите му бяха стегнати в яки ръце. Той извърна глава. Видя трима цивилни египетски полицаи. Единият му показва значката си, докато бързите ръце на другите опипваха тялото на Ейтан. Усети как измъкнаха *шабиеха* от колана му.

— Моля ви, господин Екщайн — изръмжа дебел глас с арабски акцент. — Елате с нас.

Той не се противи. Детективите го изведоха през пътя. Голяма черна кола беше спряла накрая, а задната ѝ врата беше отворена като паст на пантера, готова да го погълне. Бутнаха го вътре и вратата се затръшна.

На задната седалка седеше шефът на охраната от посолството. Двама от хората му се бяха настанили на сгъваемите седалки с гръб към шофьорската.

— Мисля, че ти е време да се прибереш у дома, господин Екщайн — каза Моти.

Колата тръгна.

Върху стъпалата пред „Хилтън“ Амар Камил стоеше и разговаряше спокойно с две изключително красиви датчанки. Те се усмихваха, докато той ги забавляваше с измислени истории от живота си в Африканско Конго, подкрепени от британски акцент и веселия снобизъм на колониалист.

Но през цялото време, докато пушеше „Дънхил“ и се усмихваше на жените, очите му наблюдаваха светкавичния арест и отвеждане на „Марс“.

Той се усмихна, хвърли цигарата и я загаси с обувка върху дебелия килим на стълбището.

Ейтан кацна на международното летище „Бен Гурион“ в един часа през нощта. Беше пътувал без придружител на борда на „Ел-Ал“–707, но шефът на охраната от посолството в Кайро беше казал на един от въоръжената охрана на самолета да го наблюдава внимателно.

Той остана седнал, докато повечето от пътниците бързаха към изхода, нетърпеливи да срещнат приятели и семейства, да им разкажат приключенията си в арабския свят. Ейтан нямаше намерение да избягва удара. Просто нямаше сили да стане. Тялото му се бунтуваше против неизбежното, докато най-накрая една от стюардесите му предложи помощта си. Той ѝ отказа с поклащане на глава, изправи се и слезе от самолета.

Стигна до паспортния контрол, сякаш се движеше като през гъста тиня. Краката му бяха натезжали, а ръцете му висяха като мъртви покрай тялото. Нямаше други пристигнали самолети освен този и затова опашката се придвижваше бързо напред.

Чиновничката му поиска паспорта, който му бяха върнали от посолството, но тъй като не носеше документа си на офицер от запаса за пътуване, му се наложи да попълни специален формуляр. Това му отне дълго време.

Накрая мина покрай кабината за паспортен контрол и влезе в залата за получаване на багаж. Остана там цяла минута. Чудеше се какво да направи, накъде да тръгне.

Но този проблем бързо беше разрешен.

Група мъже от ДСС се приближи. Четири горили в джинси и летни сака. Един от тях показа личната си карта и направи знак с глава на Ейтан да ги последва. Заобиколиха го като държавен глава и го поведоха покрай бюрата за туристическа информация и тоалетните, покрай групи възбудени израелци, които прибираха багажите си и се чудеха дали няма да ги хванат с необявените фотоапарати, видеокамери и други обмитявани уреди. Групата мина транзит през митницата и покрай униформената охрана. Минаха през страничния изход и внезапно се намериха отвън на тротоара.

Там стоеше Хайнц. Беше в пълна униформа, с лъснати обувки и колан, прибрана под пагона черна барета, почти флуоресцираща руса коса, изпълнал ръце по шевовете с блестящ поглед на мъртвешките си очи.

Той пристъпи напред и с неприкрито удоволствие изрече репликата си.

— Капитан Ейтан Екщайн... арестуван си!

ЧАСТ ВТОРА
РАМАДАН

10.
ЙЕРУСАЛИМ
ПРЕДИ ЗАЗОРЯВАНЕ

— Ти си войник, Екщайн!

Гласът на полковник Ицик Бен-Цион отекваше от стените на кабинета му като медицинска топка, изхвърлена от оръдие.

— Войник!

Удари по бюрото, моливите и документите подскочиха, а той обикаляше като боа, увиваща се около жертвата си.

— Ти *не си* някой от проклетите служители на Мосад с френски костюми, които си обикалят из Европа, когато им се прииска. Ти си войник и ще изпълняваш заповедите, а ако *не можеш* да ги изпълняваш, ще бъдеш подложен на същите дисциплинарни наказания, които изтърпява всеки лигав редник в тази проклета армия. *Ясно ли ти е?*

Ейтан седеше върху метален стол в средата на стаята като заподозрян в убийство на полицейски разпит. Това продължаваше повече от час. Или по-точно Бен-Цион продължаваше, тъй като по-голямата част от разпита се състоеше от крясъците на Ицик, прекъсвани от опити на Ейтан да обясни поведението си.

Ейтан отдавна беше преминал границите на изтощението. Чувстваше тялото си като разтопена, гореща течност, която би трябвало да бъде излята в някакъв калъп. Очите го смъдяха, стомахът къркореше, а кракът му предизвикваше желание да се беше съгласил на ампутация.

Но сапунисването от страна на Бен-Цион, придружено с преувеличения, обиди и заплахи, беше много по-мъчително от физическото състояние на Ейтан. А още по-мъчителен беше фактът, че Бени Баум стоеше там през цялото време, без да каже абсолютно нищо.

— Зададох ти въпрос, Екщайн — надвеси се отгоре му Ицик, скръстил ръце пред гърдите си, прегънат в кръста и заврял носа си в лицето на Ейтан.

— Какъв беше въпросът? — попита измъчено Ейтан.

— Разбираш ли правилно положението си в това поделение?

— Да.

— Разбираш ли задълженията и дълга си като офицер от армията?

— Да.

— Разбираш ли, че мога да те изпратя в затвор номер шест за половин година заради дезертъорство?

— Да.

— Добре. — Полковникът се изправи, отстъпи и се облегна на бюрото. Отдавна беше минало три часа след полунощ и навън Йерусалим беше тих и заспал като шотландско рибарско градче. Сградата на „Специални операции“ също беше тиха с изключение на далечното тракане на телексите в залата за комуникации на втория етаж. — Тогава приемам, че също така разбираш и моето недоволство.

— Не напълно — отвърна съвсем спокойно Ейтан. — Всъщност то ми се струва преувеличено.

— *Да ти го начукам!* И на теб и на... — Бен-Цион тропна с крак и отново тръгна да обикаля, но този път се обърна към Бени, който седеше пасивно върху дивана до стената. — Баум, ти си виновен за всичко!

— Аз ли? — Баум постави ръка върху гърдите си.

— Да. Ти. — Ицик се взря в Баум, като в същото време сочеше към Екщайн. — Този човек е недисциплиниран, неизпълнителен и инат.

Баум едва се въздържа да не се изсмее.

— Аз съм бил негов оперативен командир, не съм му баща.

— Аз ще поема вината. — Дани Романо беше застанал до прозореца, стъпил с един крак върху седалката на стола и дъвчещ празната си лула. — Ако това е, което искаш.

— Не ми се прави на умник, Романо — предупреди го Ицик. — И тримата сте на ей толкова от преместване. — Той почти допря палеца до показалеца си, за да покаже.

— Е, мен не можеш да ме преместиш — обади се Ури Бадаш. Агентът от Шабак се беше облегнал в ъгъла и пушеше. — Аз не съм ти подчинен.

Полковникът погледна служителя на ДСС, като че го виждаше за пръв път.

— Я ми припомни, Бадаш, какво всъщност правиш тук?

— Ти сам поиска група от ДСС да го арестува на летището — сви рамене Ури, като че ли идеята му се беше видяла твърде мелодраматична. — Ако не щеш да имаш яйца, недей да отглеждаш кокошки. — Изразът беше доста двусмислен, но Бен-Цион се направи, че не го чува.

— Той сега ще проникне — каза със съвсем тих и почти безразличен глас Ейтан.

— Не започвай отново, Екщайн — изсъска полковникът.

— Добре — отвърна Ейтан. — Но той ще го направи.

— *Господи!* — изпъшка Хайнц от мястото си до бюрото на Ицик. Той нагласи баретата под пагона си и поклати глава. Много се кефеше, че е в униформа.

— Ариела — обърна се Бен-Цион към секретарката си. Тя беше обикновено момиче с пухкава кестенява коса и лунички и изглеждаше като събудена от сладък сън. — Можеш да напечаташ доклада и да се прибиращ у вас. — Момичето кимна и стана от стола си. Екщайн беше разказал три пъти цялата си история и тя разполагаше с бележки, достатъчни да напише цял роман. Ариела излезе от кабинета.

— Разбери, Ицик — въздъхна Ейтан. — Това е логично. — С пръсти направи знак на Баум, който му подаде пакет „Тайм“ и запалка. Стаята вече беше пълна с облаци дим, които се въртяха бавно като пръстените на Сатурн.

— Логично ли? — пак изсъска Ицик. — Логично? — Отново започна да повишава тон. — Избяга като обиден ученик, а сега ми говориш за логика?

— Забрави за миг за мен и погледни фактите.

— С удоволствие бих забравил за теб. Обаче фактът е, че Камил — ако това е Камил — може и да е фанатик, но със сигурност не е самоубиец.

За момент Ейтан си позволи лукса да се наслади на малкия успех. Да, беше се провалил ужасно в опита си да хване в капан терориста. Но поне Ицик вече не отричаше твърдението, че Камил се е появил отново. Ако не друго, постъпката на Ейтан беше изкарала

истината най-вече и вероятно Бен-Цион най-после ще предприеме някакви действия.

Всъщност Ицик сега беше много по-твърдо убеден в действията на врага, отколкото си позволяваше да покаже. Беше слушал разказа на Ейтан, а после го накара да го повтори още два пъти. Полковникът беше амбициозен карьерист на първо и последно място и този му начин на мислене, в смисъл че винаги трябва да си подлага тенекия, го принуждаваше да преглъща някои неприятни за него теории. Пък и в края на краищата събитията от последните три дни показваха някаква игра на мъст против членовете на стария екип на Екщайн. Голямата ярост на Ицик произлизаше от факта, че капитанът може и да е прав, а не толкова от неразрешените действия, които беше предприел из Европа.

От друга страна, Ицик изобщо не вярваше, че убиецът или убийците ще направят опит да проникнат в самия Израел. Терористите пробват подобна глупост почти всяка седмица, но обикновено опити за преминаване на границата правят някакви дрогирани момченца палестинци откъм Ливан. Професионалистите много рядко правят опити да влязат в страната. Те предпочитат по-уязвимите мишени в Европа: самолети, ресторанти, синагоги.

Върху тази основа Ицик вече беше започнал да предприема мерки, за да защити своите интереси в чужбина. Направи го веднага щом чу за смъртта на Майк Даган в Кипър преди един ден. Затова реши сега да съобщи за действията си. Да се знае, че не стои със скръстени ръце.

— Все пак, господин Екщайн — заяви Ицик, — въпреки че можеш да ме смяташ за тъп и некомпетентен, аз не съм спечелил настоящия си пост с протекции. — Използва общоприетата дума в армията за „връзки“. — Сега Франси Колн е под непрестанна двадесет и четири часова охрана. Трима от нашите хора са вече в Кипър, под прикритието на израелски следователи. Изпратих и допълнителна група в Кайро, за да работи в посолството. — Той наблюдаваше реакцията на Ейтан, която му достави някакво нахално удоволствие. — Това устройва ли те?

Ейтан кимна.

— Благодаря ти.

Поне Франси е в безопасност. Засега.

— Недей да ми благодариш. Това не го правим заради теб.

На вратата се почука. Хайнц стана и тръгна нататък. Бойните му обувки тропаха по плочките. От вратата надникна един сержант от „Комуникации“ и подаде телекс. Вратата се затвори.

Хайнц се спря, за да прочете написаното, радвайки се, че е във фокуса на вниманието.

— Е? — попита Ицик.

— От посолството в Кайро е — каза Хайнц. Започна да чете телеграфното съобщение:

НАЧАЛО НА СЪОБЩЕНИЕТО. МЕСТНАТА ПОЛИЦИЯ СЪОБЩАВА, ЧЕ ЛИЦЕ С ИЗРАЕЛСКИ ПАСПОРТ СЕ Е КАЧИЛО НА ПОЛЕТ 771 НА ЕГИПЕТСКИТЕ АЕРОЛИНИИ. ПОЛЕТЪТ Е БИЛ ЗА НАЙРОБИ В 01:45 ЧАСА. СПОРЕД СПИСЪКА НА ПЪТНИЦИТЕ ИМЕТО НА ЛИЦЕТО Е ЙОСИ ЙЕРУШАЛМИ. КРАЙ НА СЪОБЩЕНИЕТО.

За миг в стаята настъпи тишина. После Ицик се изправи от ъгъла на бюрото си, където беше приседнал.

— Е, Екщайн? Не е ли това точното име?

— Да, но... — Ейтан смръщи вежди.

— Да? Тогава какъв е проблемът?

— Посоката — каза Екщайн. Той вдигна ръка, почеса се по главата и тогава усети, че мирише. Нищо чудно, че са го оставили да седи сам по средата на стаята.

— Та какво за посоката? — попита Ицик.

— Найроби, Ейтан — обади се Дани Романо. — Хайде, сети се, кой е в Найроби?

— Никой — вдигна рамене Ейтан. Нещо не се връзваше. Никой от другарите му, всъщност никой, когото познава, не е в Кения.

— О, мамка му — възкликна внезапно Бени Баум. — Йохан!

— Кой, по дяволите, е Йохан? — попита Хайнц, подражавайки нетърпеливия тон на шефа си.

Бени стана от дивана и потри ръце.

— Само че не разбирам смисъла. — Той огледа останалите, които бяха се втренчили в него. — Той е наемник. Мой човек. Германец. И е само Наблюдател, когото използвам понякога. — Образът на Йохан с шапка с перо и неразделната овчарка до него изникна пред погледа на Баум.

— И? — опита се Ицик да подкани набития майор.

— Той участва във „Флейта“ в Мюнхен, но само за един час. Никой не го е видял. Дори и от екипа.

— Аз никога не съм го виждал — обади се Ейтан, възхитен от професионализма на майора.

— Мисля, че той има дъщеря — каза Баум, докато подръпваше устната си. — Май си спомням, че тя живее някъде в Африка. Палеонтолог е. Йохан понякога ѝ гостува. Но всичко това е твърде странично.

— Хайнц! — плесна с ръце Ицик и помощникът му само дето на тракна с токове. — Обади се по секретната линия в Кайро и изпрати онзи екип в Кения. Веднага. Баум ще ти даде пълното име на Йохан и описание на външния му вид.

— Не бих постъпил по този начин — обади се Бени.

— Чакай, Ицик — заговори и Ейтан.

Но полковникът вече се беше задействал. Помирисал кръв, той беше готов да издири този приятел „Йерушалми“, който и да е той.

— Ури — изрева Ицик, забравяйки, че мъжът от ДСС не му е подчинен. — Свържи се с хората си в посолството в Найроби и накарай някой веднага да отиде на летището.

— Извинявай, сър — отвърна агентът на Шабак. — Но аз си имам началници.

— Ще спорим ли? — изправи се в цял ръст Бен-Цион и размаха ръце.

— Ицик. — Ейтан клатеше глава. — Чакай малко. Моля те...

Полковникът като че не чуваше. Той отиде до вратата, отвори я и настигна с гласа си Хайнц, който вече слизаше надолу.

— И се обади на цивилните. — Имаше предвид Мосад. — Те имат най-добри контакти с африканците. Свържи ме с дежурния им по телефона.

Той тръшна вратата и се обърна отново към хората в кабинета си. Сега беше като командир на танк, показал се от кулата и насочващ

машината си към атаката и славата.

— Ицик, няма ли да се успокоиш за миг? — обади се Дани Романо. — Тук нещо не е наред. — Той направи знак към лицата на Баум и Екщайн.

— Какво не е наред? — възмути се Ицик.

— Престани да бързаш — каза Баум.

— Какво не е наред? Искате ли този човек да бъде хванат или не?

— Не става дума за това — каза Ейтан. Той навиваше ръкавите на военната си риза и мислеше. Отне му само минута, но вече знаеше. — Това е измама — каза той и с мъка се изправи.

— Какво? — Лицето на полковника се изкриви в грозна гримаса.

— Измама, Ицик. Фалшив ход.

— *Какво?* — Бен-Цион направо ритна стола си. — Ти луд ли си?

— Пращаш хората си да гонят Михаля — продължи Ейтан, забравяйки собственото си неблагоприятно положение. Би трябвало да си замълчи и да остави Бен-Цион да прави каквото си знае, да го остави да се провали. Но проблемът беше, че това наистина го засягаше твърде много. — Такъв вид действия са типични за него, Ицик, казвам ти го.

— *Ти казваш на мен?* Правилно ли чух, Екщайн? И какво ми казваш ти?

— Че това е фалшив ход на юг, Ицик! — Ейтан също закрещя. — Това е типичен ход за него. Той изобщо не се е качил на онзи самолет.

— Баум. — Обърна се Ицик към майора. — Този човек има халюцинации.

Бени само сви рамене, което още повече разяри Ейтан.

— Той идва направо в Тел Авив, полковник — изкрещя Ейтан. Посочи с пръст към гърдите на командира си. — Направо ще те хване за топките. А ти отново му се напъхваш в ръцете като последен глупак.

— *Като какво!* — Прозорците на кабинета затрепериха.

— Познавам този човек по-добре от теб. По-добре от когото и да било в тази стая. — Зачервените очи на Ейтан бяха направо изскочили напред. — И ако ме беше послушал миналата седмица, Майк Даган още щеше да е жив!

Така. Каза го най-накрая. Кабинетът потъна в ледено мълчание. Никой не мърдаше. Накрая Ицик отиде зад бюрото си и седна. Сплете пръсти и постави ръцете си върху бюрото.

— Ариела! — извика той. Никой не пророни звук, докато Ейтан и Ицик се гледаха като два котарака преди бой. Секретарката се върна в кабинета с бележник, както винаги. — Седни — нареди Ицик. — Запиши това за протокола. — Тя приготви молива си.

Хайнц, който беше чул разменените крясъци, се беше появил отново в кабинета. Като лешояд на мърша.

— Капитан Екщайн — тонът на Ицик беше нарочно спокоен, макар че ядът не беше изчезнал от лицето му. — Думата *разжалван* е измислена за офицери като теб. От този момент ти си обвинен и сега ще бъдеш съден от военен съд за дезертъорство. Решение? Виновен. Присъда? Три месеца намаление на заплатата наполовина. Забрана за отпуски до следващо нареждане. Отнемане на всякакви парични добавки.

Полковникът познаваше личните досиета на подчинените си наизуст. Знаеше как и къде да ги удари най-болезнено. Познаваше финансовите проблеми на Ейтан заради апартамента. Знаеше, че жена му мечтае за отпуски заедно с мъжа си. Знаеше прекалено много.

Поради липса на дървено чукче, той удари с длан по бюрото.

— Свободен си.

Ейтан не можеше да се помръдне. Беше като вкаменен. Разпери и прибра ръце. Искеше му се да хване Бен-Цион за гушата.

— Махай се на майната си от кабинета ми! — изрева Бен-Цион.

Ейтан направи крачка напред, но Хайнц беше много бърз. Той хвана Ейтан за ръката и го избута през вратата.

Полковник Бен-Цион беше сам. Подчинените бяха си тръгнали и той най-после беше освободил изтощената си секретарка. Седеше зад бюрото си и гледеше през големите прозорци как нощта над Йерусалим започна да придобива виолетов оттенък. Но звуците от събуждането на града само развалиха още повече настроението му.

Трябваше и той да се прибере вкъщи, но пътуването до Цахала беше дълго и затова му се стори по-приемливо да дремне върху дивана, вместо да гледа омачканата нощница на жена си. Някога неговата Шула беше красива, но сега светлината беше напуснала подутите ѝ очи, а гърленият ѝ глас, който толкова го беше привличал, се беше превърнал в тънко скимтене.

Беше станало както с повечето жени на офицери от кариерата. Мъжете оставаха стройни, красиви, младолики, воители на средна възраст с добре изгладени униформи. И човек направо можеше да се шокира, когато види съпругите им, натежали от дни и ноци на очакване, запълвали празнотата в душите си с храна. Почти като вдовици, само дете съпрузите им са още живи.

Той бръкна в чекмеджето на бюрото, извади чаша и бутилка коняк. Наля си няколко сантиметра и ги изпи на един дъх. После си наля още.

Не му харесваше онова, което чувстваше по отношение на Ейтан Екщайн, защото Ицик не беше глупак и знаеше, че яростта му е погрешно и нечестно насочена. Разбираше и от какво е предизвикана, но нищо не можеше да направи.

Фелденхамер...

Към това се връщаше вече всеки ден и всяка ноц. Живееше с него като с отрязан крак или загубата на дете...

Случи се през лятото на 1973 година, а Ицик беше млад офицер, изпратен в Мосад от армията за „Проект Издирване“. Ужасът от касапницата в Мюнхен беше още жив в умовете на сънародниците му и Ицик беше горд, че е един от ръководителите на екипи, избран за опасната мисия, утвърдена лично от Голда Меир.

Убийството като отмъщение тогава още не беше опитвано като оръжие от израелската разузнавателна общност. В израелската съдебна система даже няма смъртно наказание и това нежелание да се убива врагът биваше отхвърляно само на бойното поле.

Но убиването на спортистите на Олимпийските игри принуди Меир да прехвърли границата и тя разпореди създаването на „Проект Издирване“. Един по един архитектите на мюнхенското клане бяха екзекутирани. С куршум, бомба или дистанционен взрив. Бяха изхвърлени по алеите, полята и реките на Европа от уверени в правотата си млади идеалисти като Ицик Бен-Цион.

Но за разлика от другарите си Ицик не изтрезня от кървавата разправа. Убийствата не задоволиха жаждата му за отмъщение, нито пък предизвикаха угризения. Али Ясин Абдала, ултратерористът, мозъкът на убийството в Мюнхен, все още беше на свобода и Ицик не

само беше решен, че точно неговият екип трябва да го убие, но и че самият той ще е един от героите, извършили това.

И така се стигна до Фелденхамер, малкото норвежко градче, където всичко се обърка. Тъкмо Ицик идентифицира погрешно невинния сервитьор на име Самир Амкари като терориста Ясин Абдала. И точно Ицик упорито настояваше, че собствените му умозаклучения са непогрешими. И точно Ицик поведе екипа си към убийството, което направо взриви „Издирване“.

Секунди след погрешно насочените от Ицик изстрели цялата справедливост на преследването се обърна наопаки: преследвачите се превърнаха в преследвани. Позволили на възбудата от преследването да замъгли преценката им, членовете на екипа „Издирване“ внезапно се намериха в далечното скандинавско селище. Нямаше тълпи, сред които да изчезнат, нито голям град, по улиците на който да се изгубят. Норвежките сили за сигурност наводниха равните пусти шосета и след три дни всички оперативни работници очакваха присъдите си по норвежките затвори.

С изключение на Ицик. Той някак си успя да се изплъзне от хайката.

В Израел неприятните разкрития за еврейски екипи от убийци, обикалящи света, предизвикаха небивало недоволство. Но тъй като се беше върнал, Ицик остана неопетнен. Беше си свършил работата, при това добре, а на кого, по дяволите, му пука за някакъв си убит арабски сервитьор, щом като неговият екип и другите са показали на света, че еврейската кръв вече не е евтина стока?

Още като млад офицер Ицик беше напълно сигурен в себе си и не приемаше дори и намек за допуснатата грешка, ако тя не бъде доказана пред него. Той *не е* сгрешил. Той е идентифицирал правилно Али Ясин Абдала, Черния рицар. Но екипът му е бил *измамен* да убие не онзи, когото трябва, защото Самир Амкари е бил подставен в последния момент преди убийството. Да, професионалните му съображения са били верни, инстинктите точни. Не е имало грешка — само хитро действие на врага.

Началниците на Ицик нямаха много време да дискутират по твърденията. През октомври същата година избухна войната „Йом Кипур“, която измести значението на фиаското във Фелденхамер. Много от другарите на Ицик загинаха в борбата за спасяването на

Израел, а повечето от началниците му бяха принудени да се пенсионираат, задето не са успели да предвидят катастрофата, която едва не унищожи еврейската държава.

Ицик Бен-Цион беше прекарал почти година по задачата си в Европа, ръцете му бяха окъпани в кръв, но никой не го обвини заради „Йом Кипур“. И кариерата му тръгна бързо нагоре.

Сега Ицик беше на път да стане главнокомандващ на АМАН, а може би някой ден и началник на Генералния щаб. В ума му Фелденхамер беше смален до забележка в тактическото обучение, в част от приключенията на един младеж.

Но сега изневиделица всичко се върна. Капитан Ейтан Екщайн, един от най-добрите му млади ръководители на екипи, ветеран от пет идеално изпълнени антитерористични мисии, внезапно възпроизведе историческото заслепение на Ицик с онова катастрофално убийство в Богенхаузен. Как можа да се случи отново? Как? Не беше ли предупреждавал Ицик агентите си толкова пъти да внимават, да бъдат абсолютно сигурни, преди да действат? Не беше ли им заповядал да се оттеглят, ако съществува и най-малкото съмнение?

Може би, ако Екщайн беше също така самоуверен и инат, ако беше отказал да поеме вината за фиаското в Богенхаузен, Ицик би могъл да го понесе. Но покорното приемане на отговорността от страна на капитана остави сърцето на полковника студено и безжалостно. Като командир на „Специални операции“ Ицик беше изцяло отговорен за грешката на Екщайн. Признанието от страна на капитана, че убийството на Мохамед Наджиз не е просто Божия воля, извади всички страхове и несигурност на Ицик на повърхността.

Само шепа служители на АМАН знаеха миналото на Ицик, но правилникът им забраняваше да го разкриват. Само че повдигнатите вежди и прошепването на Фелденхамер по коридорите със сигурност не можеше да успокои съмненията му.

Сега, независимо колко силно се мъчеше да го отрече, изглежда, се беше появила нова глава върху врата на Медузата на арабския тероризъм. Също като призрака на Черния рицар, Амар Камил или някой друг като него, се беше задействал и империята на Ицик можеше да бъде разрушена.

Всеки път, когато Ицик видеше Ейтан Екщайн, си спомняше за самия себе си.

Силен звук от удар накара Ицик да подскочи в стола си. Погледна към пода. Разбра, че чашата с коняк е паднала от ръката му. Парчетата стъкло блестяха в светлината на изгрева, която вече обливаше пода. Видя жълтеникавата течност да се разлива като животворната кръв на собствената му кариера.

Екипите по сигурността на Шабак вече бяха поели летището „Бен Гурион“, когато сутрешният полет на „Ел-Ал“ пристигна от Атина. Въпреки външното презрение на Ицик Бен-Цион към „фантазиите“ на Екщайн, полковникът беше напомнил на Ури Бадаш, че всъщност вътрешната сигурност е отговорност на Шабак. Бадаш нямаше нужда от напомняне. След като вече трима от израелските оперативни работници бяха убити и думите, изречени от капитана от АМАН (който впрочем му се струваше напълно разумен), още звъняха в ушите му, Ури вече беше заповядал да се засили охраната по всички пунктове за влизане в страната.

Но Амар Камил не привлече дори и поглед.

Той се появи добре отпочинал, въпреки че беше пътувал цяла нощ след първия си обратен полет до Гърция. Лицето и ръцете му изглеждаха леко позагорели, макар че човек не би могъл да каже дали от слънцето или от козметика. Беше облечен в снежнобяла трикотажна риза, синя бейзболна шапка, тъмни очила, сини дънки и спортни бели обувки. Носеше само лек сак за костюми и торба с принадлежности за голф. Човек трябва наистина да е фанатик, за да иска да играе точно тази игра в Кесария.

Той не само приличаше на истински американец, но и говореше така. Внимаваше да не е твърде разговорлив, но отговаряше на всички въпроси с весела усмивка и много „йеп“ и „ноуп“. Беше съвсем сигурен в маската си, тъй като я използва, за да влезе в гардероба за багаж на една от американските авиолинии във Франкфурт. Резултатите от това му проникване още пълнеха заглавията на световната преса.

Изборът на паспорта му също беше добър. Като американец нямаше нужда от предварително поставена виза, за да посети

Обетованата земя. Когато поръча документа на Хорст в Мюнхен, Амар му напомни, че името в паспорта непременно трябва да бъде еврейско.

Той мина през паспортния контрол, без никой от агентите по сигурността със стоманен поглед да му зададе дори и един въпрос. Те гледаха край него, изучавайки лицата на пътниците, „които отговарят на описанието“. Хората от ДСС изглеждаха доста настръхнали и арабинът на опашката след него беше направо съблечен за обиск в залата.

Една красива чиновничка взе паспорта му, огледа го набързо и го подпечата с металния печат.

Вдигна поглед, сравни снимката с красивото лице и се усмихна така, както само млад човек може да се усмихва толкова рано.

— Добре дошъл в Израел, господин Голдщайн — топло го приветства тя.

— Благодаря — отвърна Камил. — Хубаво е да си бъдеш у дома.

11. РАМАЛА 7:00 ЧАСА

Юсуф Хасан всъщност не беше терорист.

Той не разбираше нищо от саботажи и никога не беше стрелял. Не можеше да се ориентира и не знаеше да се бие с нож. Никога не беше минавал курса по прескачане на огън близо до Сидон, където веселите инструктори стрелят в краката на курсистите. Не можеше да различи семтекс от пластилин, самолет F-16 от МиГ-23 и никога не беше ходил на семинари по оказване на първа помощ.

Всъщност и като момче Юсуф не беше участвал в антиционистки демонстрации. Никога не беше хвърлял и камъче по израелски войник, нито пък се беше катерил по някой стълб, за да развее знамето на Арафат под левантинските звезди. Никога не беше посмял да напише дори и върху стената на някой далечен кладенец „Да живее Палестина“.

Юсуф Хасан беше преди всичко и само музикант. Що се отнася до терористични актове, единственото му престъпление в тази насока беше, че понякога плашеше овцете на съседите си, когато се упражняваше да свири на своя обой след полунощ.

Юсуф живееше сам в малка къща на улица „Сабах“ близо до голяма гора от маслинови дървета. Беше слаб, с очила, поприведен човек, чиято любов към музиката надхвърляше всякаква привързаност към материалното, политиката или жените. Или може би поради осъзнаването на собствените си физически недостатъци, Юсуф бе намерил в любимия си инструмент извинение за липсата на социални контакти.

През повечето време Юсуф свиреше на обой в един местен квартет за класическа музика. Като се има предвид нищожният интерес на местното население на Рамала към Стравински, публиката обикновено се състоеше от европейци, които успокояват съвестта си с работа в бежанските лагери под егидата на Агенцията за подпомагане на бежанците на ООН. За тези концерти не му се плащаше, но той

успяваше да спечели по някой шекел, като даваше уроци по музика на децата на някои от по-заможните граждани на градчето. Учеше момчетата да свирят на кларнет. За повечето палестинци звукът на обоя беше като блеене на умираща коза.

Повечето от парите на Юсуф, които му позволиха да учи музика в Аман, идваха от малка стипендия, вложена в банка в Източен Йерусалим. Близо десет години вече в сметката редовно постъпваха пари и младият мъж почти беше забравил за какво ги получава.

Освен обоя другата му очевидна страст беше радиото. Имаше късмет, че няма роднини или приятели. Иначе на тях би им направило впечатление, че той обръща внимание на големия, грозен радиокасетофон „Айва“ само между седем и осем часа сутрин. Каквото и да прави, Юсуф никога не пропускаше да чуе сутрешното предаване на радио „Ал-Кудс“ от Тунис. Не харесваше фанатичните дрънканици на радиоводещите и едва изтърпяваше виенето на арабските песни, тромпети и тамбури. Но пристрастността му към предаването беше почти фанатична. В много малко случаи, когато знаеше, че може да изпусне програмата, защото имаше вечерен концерт в Хеброн или беше отишъл да чуе Лондонската филхармония в Аман, той внимателно беше натискал бутона за запис и нагласявал таймера, купен от един религиозен евреин в Йерусалим.

В такива редки дни Юсуф ставаше нервен като камила в снежна буря. Като обладан от фикс-идея той проверяваше импровизираното си записващо устройство по няколко пъти, преди да излезе от къщи. Но опасенията му бяха оправдани, защото, ако пропуснеше програмата дори и веднъж, когато не трябва, неговата стипендия, неговият начин на живот и неговата музика щяха да изчезнат завинаги. Да не говорим за живота му.

Юсуф беше класически „спящ“. Макар че никога не би разбрал думата. Не знаеше кой му плаща, нито целия обхват на мисията си. За своя господар той съществуваше само за да изпълни едно-единствено действие.

Той седна до малката масичка в ъгъла на холчето си. За разлика от къщите на съседите, скромното му двустайно жилище беше обзаведено със западни мебели, макар столовете, масата, гардеробът и леглото да бяха издраскани антики, подарени му от благодарните служители на ООН. Той отхвърляше твърдението, че за да си истински

арабин, трябва да се храниш седнал върху купчина възглавници и да взимаш храната си с пръсти като военнопленник.

Той отпиваше от чая си и препрочиташе програмата от скорошния концерт на Израелската филхармония. Не беше присъствал лично на концерта, но получи запис по същия начин, както беше получил и мебелите си. С удоволствие би изслушал магическото изпълнение на Зубин Мета, но не смееше да се покаже ведно с евреи на толкова явно публично място.

Внимаваше да не окапе вратовръзката си, когато внезапно се смръзна. Горещата чаша замря на път към устата му, а ококорените очи се втренчиха в едно слънчево петно на стената. Отдавна беше тренирал слуха си да не обръща внимание на дрънканиците на радио „Ал-Кудс“, но в едно ъгълче на ума му винаги оставаше будно и внимателно за определена мелодия. Сега, като Месия, чиято поява всъщност никога не е очаквал, тя беше в стаята и той направо не повярва на ушите си. Бавно положи чашата с чай върху масата, без да усеща собствените си пръсти. Остави парчето хляб върху чинията и насочи слуха си, обърнал глава към „Айва“-та.

Голям мъжки хор от красиви тенори, басы и баритони, както си ги представяше той, може би даже хора на Йейл, изпълняваше „Ний сме трима царе от Изтока...“ Той примигна към радиото и дори не разбра, че се е изправил, свалил очилата си и ги бърше с черната си вратовръзка, като че ли не може да повярва на собствените си очи.

Когато музиката свърши, последва дълъг миг тишина. Юсуф започна да си мисли, че му се е счуло, че всъщност си е още в леглото и сънува, докато говорителят не заговори в микрофона си.

— Това беше предварителен поздрав за празниците от господин Теодор Кларк — каза гласът на арабски. — Явно той обича да започва коледните си празници доста отрано.

След това станцията веднага започна да излъчва реклама на „Кока-Кола“ на неразбран тунизийски акцент. И това беше всичко. Край. Песента и коледното поздравление.

А беше средата на август.

Като селянин, ходещ из калта, Юсуф бавно отиде до радиото и го изключи. После се обърна, пресече стаята, почти влачейки крака по излинелия килим към стария си черен телефонен апарат.

Не беше хипнотизиран или оглупял. Просто се шокира от вълната облекчение и надигналата се горещина от страха, които се сблъскаха в ума му като чук и наковалня.

Видя ръцете си като чужди, когато посегна към телефона и набра номера, толкова ясно запечатан в ума му, сякаш светеше в оранжева неонова светлина.

Набра го, но беше сигурен, че нищо няма да стане. Беше невъзможно, след като са изминали толкова много години. Линията ще е откачена или номерът — сменен. Или пък ако наистина звънне, събеседникът отдавна ще си е заминал.

— Добро утро — почти веднага отговори на арабски дълбок глас.

Юсуф почти не можеше да говори. Мислеше, че първо трябва да започне някакъв маловажен разговор, може би да се увери, че насреща му е точно онзи, който трябва да е. Но инструкциите бяха съвсем ясни. Фразите горяха в него като жигосани върху бедуинска овца.

— Обажда се Юсуф — хрипливо изрече той. После се изкашля. Аллах! Не му се искаше да се налага да повтаря. — Само искам да ви пожелаая щастлива Коледа, за в случай че преди празника не съм в града.

Не последва отговор. По жицата цареше мълчание. Юсуф затвори.

След това се раздвижи. Почти чувстваше свободата и докато ходеше из къщата, започна да си фантазира. Вече няма да е вързан към масичката за закуска, няма да се бои от умора или настинка, от успиване. Тази нощ, когато се върне, направо ще счупи омразната „Айва“. Но така няма да може да слуша вечерните концерти на Би Би Си. Ще си купи друг радиокасетофон. Чист, нов, невинен, девствен.

Под мивката в кухнята имаше бяло метално шкафче. Той го отвори и зад очуканите съдове намери чук и длето, увити в прокъсан парцал. Занесе ги в спалнята си и със слабите си ръце издърпа френския шкаф, докато се отдели от стената. Бутна го настрани с всичка сила. Тогава се сети за входната врата и изтича да я заключи.

Когато се хвана за работа, ръцете му трепереха. Започна да сваля мазилката, която задържаше големия камък на място. Като че ли мина цял час, докато най-после успя да измъкне камъка и макар утрото да беше хладно, по челото му капеше пот и се стичаше върху носа.

Очилата му се замъглиха. Не виждаше и затова ги свали и прибра в джоба на бялата риза.

Измъкна от тъмната дупка продълговатия пакет, увит в плат, и отскочи назад, когато между краката му пробяга огромен паяк. Пакетът падна и издрънча тъпо върху каменния под.

Той го вдигна отново и разви прашния парцал.

Вътре имаше къса и широка желязна тръба. Единият ѝ край беше разтворен като края на любимия му обой. По средата беше обвита с полирано дърво, също като някакъв непознат музикален инструмент. Само че в другия край тръбата имаше два винтови нареза, за разлика от всякакъв музикален инструмент, който някога е виждал. Не знаеше какво е това, но не го и интересуваеше.

Постави на място камъка и шкафа, след което измете парчетата мазилка и прахта. После извади от шкафа калъфа на скъпоценния си обой и го постави върху леглото.

Много пъти му се искаше да си купи нов калъф за инструмента, защото в този стоеше твърде хлабаво във формата, подплатена с пурпурно кадифе. Но калъфът беше подарък, доставен му анонимно много отдавна, заедно с бележка, в която пишеше, че не бива да се разделя с него. Сега, когато извади долната част на своя обой и я замени със странната тръба, той разбра защо. Грозната желязна тръба легна на мястото си като в калъп.

Той затвори калъфа и го заключи с малко ключе. После остави бездомната долна част на инструмента си върху възглавницата и я покри със завивката.

Напусна дома си веднага, забързан да хване автобуса към Витлеем. Имаше чувството, че носи кобра, и искаше да се отърве от нея, преди да го е ухапала.

За разлика от Юсуф Хасан, Тофик ел-Азиз разбираше от метални инструменти.

Малката му работилничка на улица „Вади ел Джадид“ в Хеброн приличаше на разрушена с взрив фабрика за тоалетни. Навсякъде се виждаха купища криви медни тръби, части от керамични мивки, метални поставки и счупени фаянсови плочки. Почернелите от дим стени бяха пробити с редици квадратни пирони, върху които висяха

безброй гъвкави ленти за стягане на тръби, гумени уплътнения и пластмасови пръстени с размери от човешки пръстен до конски оглавник.

Работилницата нямаше прозорци, а само три вентилационни отвора, направени високо на стената. Над металната работна маса в центъра на единственото помещение висяха две голи електрически крушки под алуминиеви рефлектори, които осигуряваха остра жълта светлина като в полева операция. Въздухът вонеше на изгорял ацетилен.

Когато се намира в работилницата на Тофик, човек не можеше да каже дали е ден или нощ. Но това устройваше Тофик. Тъй като го търсеха много като водопроводчик, той започваше работа още в пет часа сутринта, а след работно време се връщаше, за да приготви частите за поправка на следващия ден. Често работеше до полунощ. В работилницата липсваше часовник — нямаше нужда някой да му напомня, че прекарва три-четвърти от живота си, като прегъва или изправя тръбите, които ще отведат нечий чужди изпражнения в каналите на Хеброн. Жена му непрекъснато му се караше за отсъствията, но никога не възразяваше, когато ѝ носеше изкараните през седмицата пари.

Тофик беше едър мъж. Блестящите му мускули свидетелстваха за години усилен труд. Едва ли някой от приятелите и съседите му би погледнал на него като на занимаващ се с политика. Носеше тежки ботуши, работни панталони и трикотажни ризи и не си правеше труда даже да постави на главата си карираната кафия, като минимален намек за принадлежността си към арабските националисти. На обществено място никога не изразяваше войнствени или антиционистки възгледи. Но в дома си направи всичко необходимо, та младите му синове да знаят точно на чия страна е, що се отнася до евреите. Усилията си заслужаваха и той беше невероятно горд, когато те се прибираха у дома изцапани и с рани от бунтовете против окупационните войски.

Тофик-ел-Азиз беше самостоятелен човек, независим собственик на цъфтящ бизнес, който не се отчита пред никакъв работодател и не е вързан с определено работно време. Единственото постоянно нещо в живота му, единственото неотменимо правило беше, че трябва да си е в работилницата всяка сутрин от 7:00 до 8:15 часа. През това време

можеше да слуша която програма от радиото му харесва. Но трябваше да държи телефонната си линия свободна от разговори.

Беше застанал точно до него, когато звънна. Иначе щеше да му се наложи да прескача натрупаните тръби и тоалетни седалки, за да стигне до апарата. Очакваше да чуе гласа на Набила Ум-Халеф, тъй като старицата все се оплакваше от канала, който можеше да е съвсем наред, ако тя престане да хвърля хранителни отпадъци в него.

За разлика от Юсуф Хасан, чието име и глас му бяха непознати, Тофик не се разтревожи от сигнала, който го задейства. Като момче той беше свързочник на бригада в Йорданския легион. По-късно беше кандидатствал за местната организация на ООП. Но преди да премине през ритуалите, един висш служител се свърза с него и му предложи да работи за Каузата много по-добре, като обаче се оттегли от Съпротивата. Тофик беше прост човек, но бързо разбра, че като дълбоко прикрит „агент“ ще може да се занимава с работата си, като едновременно с това изпълни една или две жизненоважни патриотични задачи.

Пакетът му беше доставен преди почти десет години. Ако не беше досадният сутрешен график, който беше принуден да поддържа, той би забравил напълно за него.

Той изгледа слушалката в изцапаната си с масло длан, а после я окачи върху поставения върху стената апарат. „Коледа“. Гласът беше казал „Коледа“. Е, значи е това. Нямахте нужда да чува друго. Той плесна с ръце. Днес щеше да е един прекрасен, възбуждащ ден.

В задната част на работилницата имаше голям метален варел. Нещо като боклукчийска кофа на ресторант. Беше пълен догоре с метални и пластмасови парчета тръби, които накараха Тофик да изругае. Но се хвана бързо за работа.

Трябваше му почти половин час, за да изпразни варела. Накрая се наложи да скочи вътре, за да стигне до пакета. Дебелата черна пластмасова опаковка беше покрита с петна и мухъл, но когато я свали, предметът вътре беше опакован в разрязана, дебела вътрешна гума от камион. Той го извади и разгледа скритото съкровище.

Представляваше черна метална тръба с отвор от около четиридесет милиметра и повече от половин метър дължина. Част от единия ѝ край беше покрита с полирано дърво. Под тръбата имаше две дръжки, ръчките на които бяха изработени от същото дърво. Едната

беше гладка и без механични допълнения. Другата повече приличаше на ръкохватка на пистолет, комплектована със спусък, предпазител и езице за захващане с пръст.

Тофик не се изплаши от явно смъртоносния уред. Щеше да се разтревожи много повече, ако беше намерил тялото на обой.

Той опакова отново уреда и се измъкна от варела, като едва не падна върху купчината тръби. Върна се при работната си маса и измъкна отдолу кутията за инструменти. После вдигна металния ѝ капак и изпразни долната част. Положи вътре опакования в гума пакет. След това натрупа отгоре му няколко инструмента и затвори капака. Заклучи металните ключалки на кутията, вдигна я за дръжката и напусна работилницата.

Мивката на Ум-Халеф щеше да почака.

Той скочи в очукания си син фолксваген пикап, постави металната кутия за инструменти на пода пред пътническата седалка и потегли на север към Витлеем. Тогава се сети, че е забравил да позвъни на предварително запомнения телефон.

— Глупак — изруга се сам. Но нищо. Помнеше номера като датата на рождения си ден. Започна да се оглежда за уличен телефон.

В Йерихон Мустафа Зуаби коленичи бавно. Носеше дълга галабия на сиви и черни райета, но не я повдигна над коленете си, защото острите камъни на Йорданската пустиня вече дразнеха изморената му, стара плът. Поставил обутите в сандали крака под себе си и настанил изморен задник върху петите, той наведе увитата в бяла кафия глава и простря длани напред към изток. Върхът на гордия му нос почти докосна земята.

Той не се молеше. Вече го беше направил. Мустафа проверяваше новите кълнове на лехата с дини.

Обърна лице и погледна тънките филизи, които се подаваха над сухата земя. Вода. Повече вода. Никога не достига вода.

Той изпъшка и постави длан върху едно от сгънатите си колена, за да изправи тялото си. Обърна се бавно на запад и най-накрая се усмихна. В тази част на малката му собствена нива дините се бяха размножили като дълги, издути, твърди, зелени балони, които на тази си възраст той едва можеше да повдигне.

Западната леха цъфтеше, защото земята там беше влажна от напояването от Вади Келт, извитото поточе, което се спускаше към Йерихон от йерусалимските хълмове и винаги беше пълноводно със студена, прясна вода. От друга страна, източната леха все едно че се намираще в Саудитска Арабия. Тя трябваше да се напоява на ръка. И й личеше.

Такава е разликата между силата на Аллах и нещастните усилия на човека.

Е, така или иначе, той никога нямаше да стане богат, този собственик на сравнително голяма нива, уважаван заради уменията си да търгува и да намира работа на по-бедните. *Мухтар*. Беше щастлив, че е роден в Йерихон. Оазис, процъфтял осем хиляди години, който никога не е бил подлаган на разрушителни набези и винаги е бил завидно зелен.

Ако някога изобщо успеят да се отърват от евреите, той отново ще се превърне в райска градина.

Но това трябваше да се остави на по-младите. Мустафа се беше бил през 1948 и отново през 1967 година, но сега вече беше твърде стар за бойното поле. Въпреки това той не беше огорчен от съдбата си, защото гледаше на израелското присъствие в левантинската история като на нещо временно. Като муха върху масивния гръб на бик. Арабската нация притежава едно тайно оръжие, недостижимо за никоя от западните култури — *търпение*.

Е да, неговата битка е завършила. Но войната продължава, а Мустафа има да изиграе още една роля. Беше чакал за нея близо десет години и ако е жив, може да почака още десет.

Той вдигна лице и примижа нагоре към „Карантел“, издигащия се върху върха на назъбената планина манастир, точно на юг от дома му. Когато слънцето на изток се вдигне и арките започнат да засенчват металните решетки на прозорците на манастира, както всяка сутрин, Мустафа щеше да започне да продава дини.

— Татко! — извика го един глас откъм къщата. Обути в сандали крака затупкаха в прахта. — Татко!

— Внимавай, ластарите — каза Мустафа, без да се обръща. После само наум поклати глава.

Беше един от тримата му синове — Джамил. Позна го по гласа. Когато избра това име на детето преди повече от осемнадесет години,

не би могъл да си представи, че „красив“ ще бъде единственото положително определение, което заслужава най-малкото му момче. Да, Джамил беше красив. Невероятно красив — като хашемитски крал. Но освен това беше доста глупав. Всъщност и тримата синове на Мустафа бяха глупави — факт, който носеше на стареца много по-силна болка отколкото артритата или шиповете.

Дъщерите му обаче, всичките му шест дъщери, бяха невероятно умни. Бяха отличнички в училище, а три от тях вече следваха в университет. Такова нещо Мустафа не би разрешил, ако синовете му не бяха така безнадеждно тъпи. Момчетата почти не можеха да различат диня от пъпеш.

„Не съм се молил достатъчно — мислеше си Мустафа. — Сигурно нещо съм обидил Аллах.“

— Какво има — обърна се той към Джамил. Красивите очи на младежа блестяха от радост, прекрасните вежди се издигаха, съединени като друзки мустаци.

— Телефонът звъня!

Мустафа отстъпи назад. Това наистина беше събитие, защото никой от приятелите или роднините на Зуаби нямаше телефон. Мустафа държеше апарата само защото му бяха казали да го направи. Освен погрешното позвъняване от време на време, той почти никога не се обаждаше. При това някой друг плащаше таксата.

— Сигурен ли си?

— Да, татко.

Поради нивото на интелигентността на Джамил, което беше пониско от Мъртво море, Мустафа се страхуваше да зададе следващия въпрос. Но беше принуден.

— Ти отговори ли, Джамил?

— Да, татко, отговорих! — Момчето сега подскачаше от крак на крак.

Мустафа протегна ръце и го хвана за раменете, за да застане мирно.

— И...? — окуражи той момчето, уплашен, че то скоро ще забрави какво са му казали по телефона.

— Един мъж ми заговори, татко. Този път май беше палестинец. — Предишното телефонно обаждане беше се случило преди месец. Някакъв еврейин от телефонната компания проверяваше линията.

— Какво каза той, Джамил?

— Каза... — Момчето смръщи вежди, радвайки се на рядкото внимание от страна на баща си. — Той каза: Кажи на господаря на дома, че му изпращам предварително поздравления за Коледа.

Мустафа се вгледа в сина си. Не му се вярваше.

— Коледа ли, Джамил? Човекът е казал *Коледа*?

— Да, татко.

— Каза ли нещо друго?

— Не, татко.

— Сигурен ли си?

— Да, татко.

Тогавя Мустафа направи нещо, което не беше правил, откакто Джамил е бил бебе. Надигна се и го целуна по бузата. После го погали.

— Ти си добро момче, Джамил.

Синът му беше шокиран. Очите му се напълниха със сълзи, като че ли го бяха зашлевили. А после устните му се разтегнаха в ослепителна усмивка.

— Благодаря, татко!

— Добре, Джамил. А сега тичай да ми донесеш лопатата.

— Лопатата ли?

— Бързо!

Джамил се обърна и хукна към къщи. След миг се върна с инструмента в ръка, а братята му Абед и Фуад го следваха по петите.

Мустафа взе инструмента. Огледа тримата си синове. Всъщност те и тримата бяха красавци. Но общо имаха акъл колкото овца.

— Синове мои — каза Мустафа колкото можеше по-меко. — Не е имало телефонно обаждане. Разбрахте ли?

Момчетата го гледаха тъпо. Заклатиха глави като глупак от египетска комедия.

— Трябва да се правите, че не е имало телефонно обаждане. Сега разбрахте ли ме?

В очите им нещо като че ли просветна. Те закимаха.

— А сега се върнете вкъщи и не излизайте, докато не ви повикам.

Момчетата не помръднаха.

— Марш!

Те се обърнаха и побягнаха.

Мустафа тръгна към западната леха. В нивата му имаше само три дървета. Криви, стари маслини. Той стигна до първото, обърна се и подпря гръб върху грубата кора на дънера.

Другите две дървета се намираха на около петдесет метра, с десет метра разстояние помежду си, ако от първото се издигне перпендикуляр към линията между тях. Мустафа протегна лявата си ръка и разпери пръсти, докато палецът му покри едното дърво, а кутрето другото. После сгъна средния пръст, докато той посочи точно към една от блестящите дини. Насочи очи към зелената ѝ повърхност и тръгна към нея, като правеше широки крачки, доколкото му позволяваше старото тяло.

Завоевателите идват и си отиват, децата се раждат и войниците мрат, но ръцете и краката на човека си остават същите, слава на Аллаха.

Той преброи тридесет крачки и бързо коленичи, този път без да обръща внимание на колената си и без да усеща болки в гърба.

Копя дълго и усилено. Може би час. Когато свърши, в дъното на половинметровата дупка се откри метална кутия. Повърхността на зелената кутия отдавна беше ръждясала от дългите години под влажната пръст. Но металът не изглеждаше повреден.

Мустафа не очакваше, че ще може да я измъкне от земята. Затова легна в края на прясно изкопаната дупка и разчисти капака на металната кутия. После използва върха на лопатата и го отвори.

В кутията имаше три продълговати пакета. Всеки беше увит добре в прозрачния найлон, който евреите използват в доматените си оранжерии. Във всяка от опаковките имаше по два маслинозелени предмета. Единият беше обикновен като полицейска палка, дълъг до средата на лакътя. Другият обаче беше с по-особена форма с грозна метална, издължена глава. Всяка от тези „глави“ се състоеше от два конуса, съединени в основата, единият от които съвпаднаше с отвора на тръбата, а другият покрит с предпазна обвивка.

Мустафа се надигна с труд. Започна да обикаля лехата, за да избере три от най-големите дини. С кривия си *шабрия* ги отрязва от ластарите и ги търкулна до дупката.

Постави дините една до друга. После извади от джоба на панталона си сгъваем швейцарски армейски нож. Трябваше му скалпел, а не мачете.

Внимателно отрязва на зиг-заг капациите на дините, за да може после да ги сложи точно на мястото им. След това като някакъв маниак бръкна в меката сърцевина на плодовете и започна да изхвърля сочната вътрешност. Ръцете му се покриха с черни семки.

След още малко работа и трите пластмасови пашкула бяха скрити в дините. Накрая Мустафа избута червената, сочна сърцевина вътре в металната кутия, затвори я и напълни дупката с пръст. Затъпка я с крака и придърпа няколко ластара, докато мястото се покри с поувехнали листа.

Седна на земята. Беше ужасно жаден, кафията му мокра от пот и му трябваше време, за да си поеме дъх. Накрая успя да извика:

— Джамил.

Момчето сигурно беше гледало през прозореца, защото излезе тичешком от къщата. Когато стигна до баща си, старецът го погледна и прошепна:

— Вода.

Джамил хукна обратно към къщата, за да донесе чаша студена вода. Когато я изпразни, старецът нареди:

— Доведи братята си.

Джамил хукна отново и този път се върна с Абед и Фуад.

— Помогнете ми — каза Мустафа на чакащите нарежданията му синове.

Те го вдигнаха прав и като слуги на император го почистиха и подредиха дрехите му, измиха му ръцете и донесоха чиста кафия.

— Днес ще започнем да продаваме от Витлеем — заяви Мустафа, когато се изправи и вдигна гордо глава.

— Ама, татко — обади се Джамил. — Винаги започваме от Бейт Шахур.

— Витлеем — повтори Мустафа и тръгна към пикапа „Форд“. — Сложете тези три дини най-отдолу на купчината в багажника. — Той посочи с пръст трите дини.

Момчетата грабнаха тежките дини. Досега не бяха отглеждали толкова големи. Вдигнаха ги и се заклатушкаха подир баща си, който крачеше по-бодро, отколкото преди двадесет години. Полите на галабията му се вееха след него.

Той вдигна пръст, за да привлече вниманието на синовете си.

— И да знаете, че ако ги продадете, аз ще продам вас! —
предупреди ги той.

12. ЙЕРУСАЛИМ СЪЩАТА ВЕЧЕР

Парашутът на Ейтан нямаше да се отвори.

Всичко се беше объркало. Нито едно от необходимите условия за успешно приземяване нямаше да се осъществи. Това вече беше съвсем ясно. Той се бе изпънал с корем към земята в жабешка поза, а вятърът развяваше плата на комбинезона му, притискаше бузите към костите, опитваше се да изтръгне крайниците му. Виждаше ръцете пред лицето си, черните ръкавици, които трептяха от силата на вятъра.

Пилотният парашут, странно парче найлон с цвят на горчица, се вееше и издуваше като смачкана гъба пред предпазните му очила, където определено не му беше мястото. Какво, по дяволите, прави там? Малкият парашут трябваше вече да е над главата му, за да издърпва главния от торбата му, а след това и всички останали приспособления от раницата върху гърба му. Но това ужасно нещо просто си стои там и се развява като прокъсано знаме, докато навсякъде около него хоризонтът на зеленикаво-кафявата земя се надига да го обгърне като смъртоносен, покрит с тръни подвижен пясък.

Никога не му се беше случвало да има повреда в парашута. Сега, макар стомахът му да се беше свил и дъхът му да излизаше с хриптене, той продължаваше да вярва, че сляпата съдба на парашутиста отново ще му помогне.

Внезапно пилотният парашут изхвърча с плясък нагоре и той чу познатия звън на изпънатите въжета, но въпреки това Ейтан знаеше, че нещо не е наред. Падането му не се забави и вместо плясъка на разтвореното крило се чу стенанието на увитите, изпънати от вятъра въжета.

Отдолу го застигнаха гърмежите на залповете. Непрекъснат грохот, който го разяри и от който му се искаше да заплаче. Не виждат ли, че така или иначе ще умре? Защо се опитват да го разстрелят още във въздуха с танково оръдие?

Опита да остане спокоен. Беше му останал само един шанс и той трябваше да изпълни процедурата без грешка. Но когато погледна надолу, за да открие червената ръчка за отваряне, видя, че носи върху гърдите си резервен парашут, а земята вече приближава краката му. Твърде близо! Вече е твърде близо!

Той сграбчи ръчката на резервния, извърна глава и дръпна толкова силно, че усети как мускулите в рамото му се късат. Резервният парашут изскочи откъм гърдите му, премина пред лицето му, а ремъците се впиха в бузите му като нож в масло. Очилата му отхвъркнаха, а гърмежите на големите оръдия вече отекваха в ушите му в този миг, когато започна да усеща, че резервният започва да го спасява. Той отвори очи и зяпна от ужас, виждайки, че вече се намира над пречупените върхове на боровите дървета.

Беше твърде късно. Той изкрещя.

Симона плачеше. Под острата, синкава лунна светлина, която проникваше през щорите, Ейтан виждаше свитото ѝ в края на леглото тяло. Беше покрила лицето си с длани.

Той погледна надолу. Беше седнал в леглото върху мокрите от пот чаршафи. Единствените звуци бяха от хълцането на жена му, собственото му хлипане и кръвта, която пулсираше в ушите му. Смачканата възглавница се намираше в скута му. Част от калъфката ѝ беше разкъсана. Той погледна дясната си ръка. В юмрука си стискаше топка бял плат.

Постави длан върху потното си чело и разтри слепоочията, опитвайки да излезе от ужасния тунел на среднощните подсъзнателни сънища. Кой ден е? Опита да си припомни. Но всъщност не беше ден, а кошмар. Ноцта на кой ден?

Епизоди от кошмарното падане още го тормозеха откъм онзи друг свят. Затова с известно облекчение прие, че ужасът му е продукт на обикновен сън. Тогава започна да се чуди, даже да се надява, че всичките му тревоги може би са съвсем нереални. Наистина ли е бил в Мюнхен отново? В Кипър? В Кайро? Може би скандалът му с Бен-Цион, военният съд и понижението също са само милисекунди от лош сън?

Той легна отново върху чаршафа, хладен от влагата на собствената му пот. Посегна към нощното шкафче и приближи флуоресциращия часовник до очите си. Седем часа. Навън беше тъмно. Беше седем часа вечерта.

Тогава си спомни. И изстена.

Само смъртта му поради повреда в парашута беше сън. Всичко останало си беше така реално, както белият таван над главата му и абсурдният глас на извънземния Алф, който се чуваше през прозореца откъм телевизора на съседите. С известно недоволство разбра, че спи от сутринта — като че се крие от зимата на реалностите.

Беше пристигнал вкъщи на зазоряване, като псуваше Ицик Бен-Цион, Службата и Бени Баум, който не успя да му помогне в момент на нужда. Майор Бени Баум, командир и идол на Ейтан, легенда в областта на военната стратегия и тактика, беше нарушил святото правило на израелската армия: „Никога не оставяй ранен другар на бойното поле.“ Ейтан нямаше да може да му прости скоро тази постъпка.

На всичкото отгоре Ейтан се беше приготвил за изблика на справедливо недоволство от страна на Симона. Но това не беше се случило.

Очакваше да я намери заспала в леглото, но тя се появи откъм банята бледа и разтреперана, хвърли се на врата му и започна да се смее от щастие. Потънал в собствената си мъка и умора, Ейтан първоначално не разбра защо тя се радва толкова на някакво си повръщане.

— Повръщам, Ейтан! — извика тя. — Знаеш ли защо повръщам?

Новината за бременността на Симона изпълни с радост срещата им, премахна умората на Ейтан и принизи професионалните му неприятности почти до нулата. Те се прегръщаха и целуваха, танцуваха върху голямата тераса, докато слънцето се издигна над Юдейските хълмове. Ейтан закуси, а Симона се смееше, когато мръщеше нос от миризмата и вида на храната. Ейтан реши, че няма да убива щастieto й, като започне да разказва подробности от последните си провали.

Симона искаше да знае какво се е случило, къде е бил, но той само обеща на жена си, че завинаги ще се откаже от „Флейта“ и ще се насочи към друго, по-обикновено бъдеще. Всъщност нямаше никаква

представа какво, по дяволите, ще прави, но скри съмненията си под широка усмивка. Вътре в себе си реши само да се надява на най-доброто и да пази дома и семейството си, докато цялата тази работа с Камил приключи.

След един час умората му се възвърна с пълна сила. Накара Симона да му обещае, че ще си вземе почивен ден, ще заключи къщата и няма да си подава носа навън за нищо и заради никой. После падна в бездната на воинския сън. Явно някъде след обедата Симона също си беше легнала.

Гърбът ѝ беше топъл под чаршафа, но трепкаше от мълчаливия ѝ плач. Ейтан не разбра защо тя се дръпна, когато посегна да я погали.

— Ти плачеш — каза той, приемайки, че вече е подложена на емоциите от хормоналната промяна.

Тя подсмъркна и изтри носа си с длан.

— Ти ме удари.

— Какво?

Тя прибра косата зад ухото си и извърна глава. Очите ѝ бяха мокри и тя докосна подутия си нос.

— Ти ме удари. — Гледаше го така, като че ли я беше ударил, задето е бременна.

Тогавя той разбра какво е станало. Беше дръпнал „резервната халка“ на парашута си и вероятно я е ударил с опакото на свития си юмрук.

— Боже мой, сладурчето ми! — Той посегна и обхвана лицето ѝ. Зацелува я по очите. — Извинявай, Мона — зашепна успокоително. — Сънувах лош сън.

Симона примигна, после се усмихна, прегърна го през врата и го зацелува, като трепна веднъж, когато удареният ѝ нос се опря в бузата му.

Силно тропане накара Ейтан да дръпне глава. Остана седнал, а Симона се изплаши и притисна длани към лицето си.

— Какво е това?

— Шшшш! — Сърцето на Ейтан отново подскочи. „Артилерията“ от мястото за кацане в съня му. Беше жестоко тропане по входната им врата. Бам! Голямата дървена врата се тресеше в рамката си.

Той скочи от леглото върху студения под. Присви се леко и се послуша внимателно. Остана така известно време, а после посегна бавно и отвори чекмеджето на нощното шкафче. Напипа стоманата на своя браунинг и го взе.

Бам! Бързо откри боксерките си и ги нахлузи, защото осъзна, че не може да се бие, докато топките му се развяват неприкрити. Другото стана инстинктивно. Той тръгна бързо и тихо, въпреки че раненото му коляно се държеше като изстинал труп. Насочи пистолета, излезе от спалнята, огледа стълбите, а след това слезе на тъмно към хола.

„Добре — помисли той. — Значи всичко ще свърши тук и сега. Той е тук. Никакви засади, никакви прикрития, никакви изненади. Проклети да са всички, задето не ми повярваха.“ Камил беше пред входната му врата — ето как просто стана всичко. Но копелето няма да стигне до Симона или до бебето им.

Бам! Входната врата се разтърси от удар с юмрук. Ейтан имаше предимство. В къщата беше тъмно като в рог, а коридорът отвън — ярко осветен. Той застана с гръб към стената до вратата, стиснал пистолета в дясната си ръка. Посегна с лявата и завъртя силно ключа, оставяйки само дръжката като пречка между себе си и смъртоносната среща.

После отстъпи и хвана браунинга с две ръце. За миг не стана нищо. После някой натисна дръжката и вратата се отвори навътре.

Ейтан се хвърли напред и опря дулото между очите на Бени Баум.

Никой от двамата не помръдна. Дъхът на Ейтан излизаше на хрипливи тласъци. Баум просто стоеше и гледаше спокойно над металния мерник, докато Ейтан свали пистолета към пода.

— Мислех, че сигурно спиш — каза Баум.

Ейтан още не можеше да проговори. Адреналинът във вените му държеше ръцете му стегнати и твърди като клони на дърво. Бени бавно посегна и постави длан върху пистолета. Пъхна пръст между спусъка и предпазителя.

— Наистина ли си помисли, че ще те изоставя „на бойното поле“? — попита Бени със следа от обида в гласа си.

Внезапно засрамен, Ейтан вдигна очи към майора. Зад рамото на Бени на стъпалата видя разтревоженото лице на белокоса, възрастна

дама, която надничаше от входната врата на апартамента си. Успя да се поусмихне и да възвърне гласа си.

— Няма нищо, госпожо Дубински — каза той. — Мислех, че е крадец.

Възрастната жена отвърна със скептично кимане и затвори вратата.

Ейтан отстъпи към апартамента си, а Баум го последва, все още с ръка върху пистолета, докато затваряше вратата с крак.

— Всичко е наред — каза Ейтан и Баум пусна ръката му. Ейтан извади пълнителя с лявата си ръка. После дръпна предпазителя и Баум улови изхвърления патрон, преди да падне на земята.

Баум щракна електрическия ключ и холът се обля в яркожълта светлина. Сега видя колко изплашен е бил Екщайн, защото кожата му беше покрита с пот, а крайниците му трепереха въпреки топлия вечерен въздух. Но не си направи труд да се извини.

— Изглеждаш готов за бой — каза Бени.

Ейтан бавно поклати глава. Отстъпи и седна до малката масичка, като бутна, без да иска, празната чаша върху нея. Подпря ръце на коленете си и пистолетът увисна надолу между краката.

— Едва не те убих.

— Надявам се не умишлено — сви рамене Бени.

Ейтан не отвърна на закачката.

— И така — продължи Бени. — Какъв е отговорът?

— На какво? — изгледа го объркан Ейтан.

— Готов ли си за бой?

— Дали аз съм готов? — Тонът му звучеше обвинително.

— След толкова много години ми се ще да мисля, че си ме разбрал — каза Баум. — Мълчанието ми в кабинета на онзи глупак не беше в резултат на някаква новопридобита срамежливост.

— Тогава на какво се дължеше?

— Стратегия, разбира се.

— Ааа, разбирам — отговори иронично Ейтан. После се изправи.
— Бени, изморен съм.

— Също и аз. Ти просто си изморен от много сън.

— Сега имам да мисля за други работи — каза Ейтан.

— Бременна съм, Бени. — Гласът на Симона изненада Баум. Тя беше застанала в горната част на стълбата. Изглеждаше много секси в

бялата копринена роба с разрошена черна коса около лицето. Сигурно се беше изплашила доста от инцидента, но когато съобщи новината си, не можа да не се усмихне.

— Честито! — плесна с ръце Бени и затанцува весело. — Тъкмо навреме! Навреме! Вече мислех, че никога няма да стана кръстник!

Ейтан също не успя да сдържи усмивката си.

— Доста нахално от твоя страна, Баум.

— Ами че аз съм си нахален — отвърна Бени. — Чудесно е. Ела, скъпа — подаде той ръка към Симона. — Дай вино. Трябва да прием! За здраве!

Симона се подчини с удоволствие. Бързо слезе по стълбите и влезе в кухнята. Бени погледна Ейтан.

— Ето ти още една причина — каза му той.

— За какво?

— Не можеш да напуснеш сега.

— Че аз съм почти уволнен, Бени.

— Не и от мен.

Симона се появи с бутилка и три чаши.

— Скъпа — заговори Баум, докато взимаше бутилката и започна да бели станиола от гърлото ѝ. — Ейтан работи по жизненоважен случай. С твое разрешение той ще трябва да го продължи. Не мога да постигна успех без него.

Баум не изчака отговор. Започна да пълни чашите.

— Нямам нужда от мен — каза Ейтан.

— Лъже — обърна се Бени към Симона, без дори да погледне Ейтан. — Симона, това е толкова важно, толкова неотложно, че ми трябва твоето съгласие да работя тук с Ейтан. Извън службата в абсолютна секретност.

Ейтан не знаеше какво е намислил Бени, но усети, че не може да се отърве от собствената си обвързаност. А Симона, знаейки, че същността на Ейтан е да служи, се видя принудена да разреши.

Двамата мъже изчакаха, докато тя местеше очи от единия към другия. Тя въздъхна.

— Добре. Както винаги, аз нямам представа за какво става дума. Но щом като е важно, аз съм длъжна да кажа „да“, Ейтан. — После се обърна към Баум. — Останалото зависи от мъжа ми, Бени.

Вече наблизко до целта си, Баум се обърна към капитана.

— Ако ти можеш да кажеш „не“ сега, нека видя как ще го сториш. — Всъщност се беше ухилил към Ейтан като дявол, който ще съблазнява душата му. Екщайн едва се усмихна в отговор.

— Добре, майоре. За последен път. Давам съгласие.

— Чудесно! — изрева Баум. — Чакай! — Той вдигна ръка и не позволи на Ейтан да отпие от виното. — Ще ни трябва повече чаши. — Той бързо отиде до входната врата, отвори я широко, сложи два пръста в устата си и изсвири като с полицейска пищялка. Докато Ейтан и Симона гледаха учудено, Бени отстъпи назад и задържа вратата като портиер на вечерен прием.

След миг по стълбището се чу бързо тропане. Пръв в апартамента влезе Яблоковски, високият очилат компютърен спец от „Изследване и проучване на разузнавателната дейност“. Ябло беше облечен в тениска, шорти и сандали. В едната си ръка носеше твърда, черна пластмасова кутия, а върху другото му рамо беше праметнат тежък спортен сак. Той погледна Симона, а после срамежливо отклони очи, като каза „Ерев тов“^[1] на Ейтан и остави нещата си върху пода.

— Прозорците — обърна се Бени и младежът бързо отиде да свали щорите върху прозорците на хола. Докато го правеше, непрекъснато поглеждаше смешните руси бодли, които бяха заменили прическата върху главата на Ейтан.

Следващ се появи Очко, задъхан от двата големи кашона с документи, които май тежаха колкото него. Седна върху единия и изтри плешивото си чело с кърпа. Не си направи труда да поздравява.

Силвия, възрастната матрона от „Шифри“ трябваше да спре при вратата, за да си поеме дъх. Пушеше цигара и изхриптя:

— Можем да правим бойни планове, а не можем да си построим и един свестен асансьор.

Дани Романо мина край нея, ухилен над вечната си лула. Носеше само леко куфарче и когато влезе, смигна на Симона.

Ейтан мислеше, че очите му вече не могат да се ококорят повече, но направо зяпна при появата на агента от Шабак, Ури Бадаш. Организирането на подмолна операция в АМАН си беше достатъчно рискована работа, но замесването и на други агенции вече граничеше с предателство. Бадаш забеляза изражението на Ейтан, но само сви рамене и посочи Баум, като че майорът някак го е изнудил да участва.

На вратата се появи и един мъж, когото Ейтан изобщо не познаваше. Беше висок, с широки рамене, малко попрегърбен, но с вид на борец. Носеше черна трикотажна блуза, бежови панталони и бели маратонки. На възраст около четиридесетгодишен с купчина буйна, кестенява коса, която се къдреше над яката. Въпреки късния час бе надянал големи, пилотски тъмни очила, макар че те почти не скриваха лицето му. Той се поспря при вратата, докато Баум не го покани на английски:

— Влизай, Артър. Влизай — махна му той.

Най-накрая се появи секретарката на Дани Романо. Юдит изглеждаше малко нервна, вероятно по-скоро от това, че влиза в дома на Ейтан Екщайн, отколкото от участието си в този подмолен проект. Беше облечена скромно в пола и блуза, огледа се, видя Симона и ѝ се усмихна широко. Когато осъзна, че Ейтан стои в хола си по бельо, тя пламна и отклони веднага очи.

Бени я дръпна вътре и затвори вратата. Потри ръце и застана в средата на стаята. След това направи знак на другите да се съберат наблизко. Всички оставиха на пода нещата си — оборудване, куфарчета и кашони с документи — и се скупчиха до него, за да не трябва да говори на висок глас.

— Добре, приятели — започна Бени. После се обърна към Артър на английски: — Извинявай, че ще говоря на иврит, Артър. Това е законова формалност, която няма нищо общо с ЦРУ. — Артър кимна и Бени продължи на иврит, докато групата оглеждаше изненадано американеца. — Започвам тази операция с правото, дадено ми от член IV на Закона за сигурността на държавата Израел, приет през 1956 година. Той разрешава едностранното инициализиране на секретна мисия от старши офицер на разузнаването, тоест аз и моят заместник Ейтан Екщайн. — Той погледна към Ейтан, който само наблюдаваше с интерес действията му. — Заповядвам запазването на пълна тайна, абсолютно необходима за сигурността на тази операция. Никакви подробности не могат да бъдат разкривани пред колеги от която и да било служба, нито да се иска одобрение от страна на Бойния щаб на армията и Комитета на началниците на Службите, докато аз не определя нуждата от подобни действия. Ясно ли е?

Бени се огледа. Всички бяха склонили глави към него, за да чуят тихо изречената заповед, и никой не изрази изненада или тревога.

— Трябва да ви напомня, че сте доброволци — продължи той. — Както се казва в древната поговорка: „Успехът има много бащи, а провалът е самотен сирак.“ Всеки, който желае да се оттегли, може да го направи в рамките на следващите тридесет секунди.

Той наведе очи към часовника си и проследи движението на стрелката, докато мина половин минута мълчание.

— Добре! — плесна той с ръце. — Сега, като говорим за бащи, току-що разбрах, че нашият Ейтан ще стане такъв след по-малко от девет месеца! — Той плесна с длан по голото рамо на Екщайн. Под акомпанимента на възклицанията и ръкопляскането за „честито“ Бени помоли Юдит да помогне на Симона да донесе достатъчно чаши от кухнята.

Когато виното беше разляно и десетте различни чаши се чукнаха, Бени вдигна тост.

— За „новия“ Екщайн. И за успеха на операция „Флейта“. Наздраве.

Когато Ейтан се върна след бързия душ, домът му вече се беше превърнал в оживен сателит на Специални операции на АМАН. Облечен в сини джинси и сива тениска, той слезе бос по стълбите от втория етаж, като бършеше косата си с пешкир. Телефонът от спалнята беше донесен в хола. Бялата му жица се виждаше закрепена с лепенки към килима, а слушалката също овързана със сребриста лента към апарата, за да не може никой да прекъсва комуникационната връзка. Втора черна жица се точеше от телефона и по пода на кабинета на Ейтан към другия край на апартамента. Той я проследи и надникна в кабинета си.

Очко и Силвия изобщо не му обърнаха внимание. Дребният плешив мъж беше разчистил бюрото на Ейтан и поставил отгоре му преносим факс-апарат. В момента поставяше нова ролка с хартия в него. Силвия беше дръпнала стола до сгънатата кушетка за гости, където подреждаше документите, извадени от кашоните на Очко. Всички те представляваха напечатани на компютър декодирани и преведени съобщения, събрани на високи купчини. Бяха белязани с различни цветове, всеки според източника — чужди посолства,

задгранични нелегални прехващания, местни телефонни разговори, сателитни съобщения.

Ейтан се чудеше каква ли хитрост е използвал Баум, за да изнесе двадесет килограма строго секретна информация от сградата. Наведе се тихо над металния парапет на стълбището и погледна надолу. Баум беше седнал точно под него до кръглата маса. Голямата му плешива глава приличаше на модел на планетата Марс, покрита с петна от слънчево изгаряне и драскотини. Типично за Бени, под месестите му ръце нямаше пръснати документи. Беше оставил масата свободна за чашите с димящо кафе и чиниите с резени пъпеш, бисквити и каквото друго успее да намери из кухнята си Симона.

Ейтан се усмихна. Баум си беше заложил главата в много по-голяма степен, отколкото можеше да очаква и Ейтан отново се засрами от временната липса на доверие към приятеля. Веднага след тоста Бени го беше хванал за ръка и придружил нагоре по стълбите, като му предложи да се освежи с един душ, преди да започнат работа. Направи го, за да може да остане за малко насаме с Ейтан.

— Само ме изслушай, Ейтан, защото нямаме много време — беше казал Баум, след като въртна крана на душа и затвори вратата на банята. — Когато стана катастрофата с Пърлман в Ню Йорк, не се замислих много. Но когато умря Самал, аз се настроих на твоята „честота“. — Той дръпна завесата на душа. — Хайде, влизай. — Ейтан събу боксерките и с удоволствие се подложи под топлите струи. Баум пъкна глава зад завесата, без да обръща внимание на влагата, която се събра върху темето му. — Още там и тогава започнах да разбирам какво става, обаче не ти казах, защото можеше и да не получа необходимата подкрепа. После само извърнах глава и ти хукна към Европа. — Той се почеса по главата и се изсмя. — Това беше откачена постъпка, Ейтан, обаче тя свърши работа. Надявам се, разбираш, че нямаше как да те подкрепя в кабинета на Ицик. Защото той можеше да се досети.

— Не си ме подкрепил, за да не се досети значи.

— Няма начин. Егото му е твърде голямо.

— Кой е американецът?

— Артър е заместник-шеф на бюрото на ЦРУ в американското посолство на булевард „Наблус“.

— Че какво, по дяволите, прави тук?

— Той е добър човек. Познавам го отдавна и освен това той има двоен мотив. Първо е ядосан от неспособността на правителството си да разреши случая със самолета на ТВА полет 206.

— И второ?

— Второ, негов близък приятел е бил служител в американското консулство във Франкфурт. Връщал се у дома за Коледа с полет 206. Артър също иска главата на Камил.

— Е, има мотив, който мога да разбера — мрачно изрече Ейтан, докато се търкаше със сапун.

— Ще му поискам всички услуги, които може да осигури — каза Бени. — Сега във Вашингтон е около обяд. В Европа е още по-късно. Ще трябва да действаме бързо и ще работим цяла нощ.

— Какво очакваш да получиш?

— Само достатъчното, за да докажем делото си, когато лайната се пръснат от вентилатора. Ейтан, аз не искам чудо. Искам само малко късмет и един пробив. Само това ни е нужно. А сега се избърши и слизай долу.

Ейтан огледа хола си. Главната телефонна линия беше изтеглена до ниската стена, която разделяше хола от трапезарията. Жицата минаваше през разпределителна кутия, за да може телефонът да работи, докато втората линия е свързана с модема върху масата за хранене. Там стоеше Яблоковски, който го свързваше с преносим специален компютър за сателитни комуникации — СКСК. Юдит се настаняваше зад преносима електрическа пишеща машина.

В средата на хола Дани Романо и Артър американеца работеха с мощен клетъчен телефон. Романо дъвчеше ентусиазирано лулата си, докато Артър разгъваше голямата антена към базовото устройство. Изглежда, бяха намерили обща тема за разговор. Но говореха на сицилиански диалект.

До телевизора на отсрещната стена Ури Бадаш се беше заел да откача кабела на външната телевизионна антена и да го свързва с мощна военна радиостанция — модифициран приемопредавател, който използваше в колата си за връзка с поделенията по сигурността из страната.

Ейтан остави пешкира върху парапета и си наля чаша кафе. Помещението вече синееше от цигарения дим.

— Чист ли си? — попита Баум, когато Ейтан седна до него.

— Като девствена булка.

— Е, аз вече си позволих да връча назначенията.

— Осведоми ме.

— В основни линии задаваме въпросите си на лични познати в ЦРУ, МИ–6, Скотланд Ярд и Департамента по сигурността на ЕС.

— И какво питаме?

— Искаме нова информация за скорошно забелязване на Камил или поне предположения.

— Няма да са го виждали.

— Вероятно.

— А за какво са ни предположенията? — попита Ейтан.

— За да покрием с тенекийка голите си задници. Ще задържим онези, които подкрепят теорията ни, а останалите ще изхвърлим.

— Много бюрократично от твоя страна, Бени.

— Не ме обиждай, момче.

Откъм трапезарията машината на Юдит затрака.

— Тя какво прави? — попита Ейтан.

— Записки.

— Още тенекийки ли?

Бени размаха пръст на Ейтан.

— Върховната смелост винаги трябва да се опира на внимателна подготовка.

— Добре — нетърпеливо възкликна Ейтан. — Какво още?

— Слушай — показа Бени към Дани и Артър. Агентът на ЦРУ беше седнал на канапето с притиснат клетъчен телефон към ухото.

— Джери? Здравсти, приятел! Обажда се Арт. Нямах ли още нищо за мен? — Американецът почака малко. Сигурно връзката беше слаба, защото той запуши с пръст свободното си ухо. — Добре, приятел. Обади ми се колкото можеш по-скоро на... — Той се наведе към базовия модул и продиктува номера: — Нула-две, пет, пет, девет, нула, едно, девет. Разбрано? Край.

— Говори с бюро на ЦРУ в Ню Йорк — каза Бени. — Те работят по случая с Цви Пърлман.

В този момент Артър стана от канапето и дойде до масата. Ейтан стана и протегна ръка.

— Арт Розели — каза американецът. Дланта му беше мазолеста и здрава.

— Приятен псевдоним — ухили се Ейтан. — Ейтан Екщайн.

— За мен е удоволствие — отвърна Розели. Той огледа русата коса на Ейтан, светлите му очи и европейски черти. — Не приличаш на израелец.

— И ти не приличаш на добър дух — отвърна Ейтан.

Розели се изсмя и тупна Ейтан по рамото. След това стана сериозен.

— Аз също го искам това копеле, Ейтан.

— Знам. Всички го искаме.

Артър се обърна към Бени.

— Е, Баум, ще трябва да изчакаме. Какво друго да направя?

Баум вдигна очи към американеца и се почеса по брадата.

— Слушай, Артър. Не искам да изгориш. Но може да са ни полезни последните сведения на Ленгли за всичко, свързано с Камил или полет 206. Дори и на пръв поглед несвързани сведения. Можеш ли да направиш нещо по този въпрос?

Артър се ухили.

— Могат ли спецчастите да изритат някого по гъза? — Служил беше като зелена барета в началото на войната във Виетнам. Обърна се и тръгна обратно към телефона си.

Яблоковски излезе от трапезарията, като бършеше очилата си с края на тениската. Беше висок и кокалест, като че е играл твърде дълго баскетбол, а не се е хранил достатъчно. Косата му беше разрошена и щръкнала около главата като неподстригана трева.

— Добре, Бени. Мога да говоря с Париж — гордо обяви той.

— Чудесно, Ябло, но внимавай много. Първо поискай да те свържат на четири очи с Пиер Шандесе. Когато го получиш, ме извикай.

Яблоковски се върна в трапезарията и седна пред СКСК.

— Какво използва? Софтуер за телексна връзка?

Симона излезе от кухнята. Беше се сресала и преоблякла в джинси и една от ризите на Ейтан. Той ѝ се усмихна, чудейки се как ли ще изглежда издута от бременността.

— Мога ли да помогна с друго освен с готвене? — попита тя.

— Ами и с това — посочи Бени към корема ѝ.

— Не, наистина. — По време на военната си служба тя беше работила в „Дупката“ към Генералния щаб и затова беше свикнала с атмосферата на подобна трескава работа. Всъщност харесваше носталгичното чувство, с което прие промяната в дома си.

— Всъщност — обърна се Ейтан към Бени. — Телефонът работи ли?

— Да.

— Мона, не ни трябва никакви изненадващи посещения.

— О! — Тя покри устата си с длан. — Има такава опасност. Особено покрай новината.

— Тогава се обади на всеки, който смяташ, че може да реши да мине на гости тази вечер. На Яел, на Шломи, на Лиза. И на твоите родители. Кажим им, че всичко е наред, но се чувстваш изморена и ще си лягаш по-рано.

— Добра идея — подкрепи го Баум.

— И не много далеч от истината — добави Симона и пипна корема си. Тя дръпна един стол до стената между хола и трапезарията, вдигна слушалката и започна да набира.

— Шшшш! — размахна ръце Бени към всички в стаята и показа Симона.

Ейтан се наведе към него.

— Какво става горе? — попита той шепнешком.

— Очко се занимава с МИ-6. Силвия си е взела файловете. Има събрана цяла седмица прехванати. Рутинните червени флагчета, маркирани от Тел Авив за разследване.

— Че това ще ѝ отнеме цяла нощ.

— И какво от това? Няма да ходи на танци я.

Ури Бадаш се откъсна от радиото си и седна до масата. Наля си чаша кафе и запали цигара.

— Е, няма какво повече да правя засега. Всички гранични служби и разузнавателни групи получиха заповед да ми докладват с подробности за всеки влязъл в страната от мъжки пол. Не можех да им кажа нищо повече като информация. Просто казах мъже. Няма значение дали са араби или не. Възраст между 30 и 40 години, 180 сантиметра височина.

— Благодаря, Ури — каза Ейтан.

— Няма защо. Готов съм да направя всичко, за да го начукаме на командира ти, приятел.

— Нямаме намерение да го чукаме — каза Бени. — Просто искаме да го заобиколим.

— Тогава оставете чукането на нас — ухили се злобно Бадаш.

Симона приключи с разговорите и се приближи бавно до масата. Държеше се за челото.

— Нямам какво толкова да правя вече — каза тя. — Май ще отида да повърна за разнообразие, а после ще си лягам.

Ейтан започна да се изправя, но Юдит се появи откъм трапезарията и хвана Симона за лакътя.

— Аз ще ѝ помогна — каза тя.

— Ти си сладур — похвали я Баум. — Като се върнеш, изстискай всички наред и осъвремени данните.

Симона целуна Ейтан и двете жени тръгнаха нагоре по стълбите.

Клетъчният телефон звънна с електронна мелодия. Артър го взе, благодари няколко пъти и затвори.

— Девети участък в Ню Йорк твърди, че катастрофата с Пърлман е била съвсем случайна — каза с извинителен глас Артър. — От моята служба са проверили шофьора. Отвсякъде.

— Добре — Ейтан вдигна палец към агента на ЦРУ. Камил може и да нямаше нищо общо със смъртта на Хари Вебер, но за Ейтан последната постъпка на Цвика — изправянето пред връхлитащото такси — беше като предупреждение към колегите му за надигащата се буря.

— Имам Шандесе — обади се Ябло откъм трапезарията.

— Кажу ми, че Ханс-Дитер Шмид желае да разговаря по една стара история насаме — отвърна Баум.

— Ясно — по войнишки отговори Ябло.

Очко слезе тичешком по стълбите, с което изненада Ейтан, който никога не беше виждал дребосъка даже и да ходи бързо, да не говорим за тичане. Очко потриваше ръце.

— Ще имаме описание! — обяви той.

— Какво? — не повярва на ушите си Ейтан.

— МИ-6 са дали „назаем“ на Скотланд Ярд досието по убийството на Самал и собственика на индийския магазин. Явно

шофьорът на автобуса е дал описание на мъж, който слязъл заедно със Серж на Кенсингтън. Преди три дни обиколили с рисунката всички хотели в Лондон. Един администратор в пансион го разпознал и допълнил подробностите в описанието. До половин час скицата на лицето ще ни бъде изпратена по факса.

— Мецуян,^[2] Очко! — Бени стана и щипна умника си по бузата. — Страхотно. Качвай се обратно. — Очко се обърна и се понесе към мястото си.

Радостта беше временна, защото се появи Ябло с унила физиономия.

— Не става, Бени. Пиер Шандесе каза, че не може да дава никаква информация през главата на шефа си. Явно неговият шеф и Бен-Цион редовно се веселят в Париж. Бащите им са воювали заедно в Суец през 1956 година. Казва, че било много рисковано.

— Мамка му! — удари по масата Бени.

Дани Романо се приближи.

— Гаден французин — заяви той и чукна по масата с празната си лула. — Що не ми позволите да се свържа с италианците?

— Не става — отговори Ейтан. — Не се обиждай. Те изглеждат чудесно, но са пробити отвсякъде.

— Няма да споря — съгласи се Романо.

— Извинете ме — обади се Арт Розели. — Разкажете ми го на английски. Може да успее да помогна.

— Французинът не ще да ни сътрудничи, Артър — отговори му Бени.

— Каква изненада — иронично се изхили Артър. — Гадни жабари.

— Обикновено Секюрите ни услужва — намеси се Ейтан. — Но ние им искаме информация извън установените канали.

Розели прекара пръсти през къдравата си коса.

— Защо не ми позволите да опитам чрез Ленгли? Ще пусна искането под фалшив флаг. — Искаше да каже, че ще маскира запитването като идващо от САЩ.

Ури Бадаш го изгледа изненадано.

— Ама ти мислиш като израелец — възкликна той.

— Прекалил съм с фалафела — усмихна се агентът на ЦРУ и се върна при телефона си.

Радиото на Ури Бадаш изсъска. Беше намалил силата на звука и затова се приближи към апарата, за да получи съобщението.

След по-малко от половин час Очко направо спринтира надолу по стълбите. Държеше листа от факса така нежно, като че ли е хванал пеперуда. Постави го върху масата и всички се събраха, за да го разгледат.

Беше стандартна полицейска рисунка — добре изпълнена, но без естетика. Най-добре запомнените от свидетелите черти на лицето бяха подчертани — къдравата коса, силната челюст, тънкият нос и присвитите очи. Образът от скицата накара всички мъже да се смръщят, защото нещо в това лице предизвика някакви спомени. Но постепенно един след друг всички поклатиха глави.

— Изглежда познато — каза Ури Бадаш. — Но не и от досиетата на Шабак.

— Да — обади се Баум, който беше стиснал брадата си и продължаваше да гледа факса.

Ейтан въздъхна недоволно.

— Такъв Амар Камил аз никога не съм виждал. Смятам, че не е той.

— Имаш още една страница — чу се гласът на Силвия от горния етаж. Очко хукна нагоре и после се върна с втория лист.

— Това е описанието в цветове и подробности — каза той. После зачете на английски: — Коса: червеникаворуса. Очи: зелени. Кожа: румена с малко лунички. Крив белег с форма на полумесец и дължина от около 2,5 сантиметра под дясното око.

Докато слушаше Очко, Баум взе молив. Скицата върху факса беше малко размазана, както обикновено става при изпращането на рисунки. С острия връх на молива той начерта кривата линия под дясното око.

— *Боже мой!* — прошепна Ури Бадаш. — Не може да бъде. — Той вдигна глава и отстъпи.

— Какво има, Ури? — попита тревожно Ейтан.

— Това е Рами Карера — прошепна агентът на ДСС.

— Кой? — като че недочу Бени.

— Кълна се, че това е Рами Карера. Той е майор. Работи в „Планиране и логистика“.

— *Какво?* — подскочи и направо зяпна обикновено спокойният Романо.

— Той е съветник на министър-председателя — продължи Бадаш. — Виждам се с него непрекъснато. Винаги когато ходя да проверявам нашия екип в Кнесета.

Ейтан грабна факса от масата и се втренчи в него. Преди много години, когато той още беше младши офицер, Рами Карера работеше като служител в Тренировъчна база номер едно.

— Съвсем сигурно е, че *прилича* на Рами Карера — съгласи се той.

Сега Бени взе скицата.

— Ако не помнех физиономии, бих казал, че всички сте се побъркали. Но какво прави лицето на Карера върху този факс?

— Може ли да цитирам прецеденти? — Очко беше седнал на един от столовете и ядеше парче от кекса с кафе на Симона. Преглътна хапката си, като сръбна чай.

— Какво каза, Очко? — попита Бени.

— Искате ли да ви цитирам исторически прецеденти за агенти-двойници, представящи се за други хора? Пластичната хирургия вече не е само наука, нали знаете? В Швейцария са я превърнали в изкуство. Та има го случаят Осуалд — все още базиран на предположения, разбира се. Има го случаят Бекман в Германия и онзи невероятен двойник на Де Гол през шестдесетте години. Освен това...

— Давай по същество — прекъсна го Ейтан.

— Добре — съгласи се Очко и изтърси трохите от ризата си. — Ако аз исках да внедря човек във вашето военно обкръжение, бих го направил двойник на един от собствените ви офицери. Естествено, би ми се наложило да елиминирам оригинала...

— Юдит! — изкряска Баум. Момичето притича от трапезарията. — Остави всичко, с което се занимаваш. Трябва ми една снимка. Вземи колата ми и иди в службата.

— Чакай — обади се Ейтан. — Не прави това, Юдит. Стой подалеч от Управлението. Иди в Бейт Агрон, националната пресслужба. Кажим им, че ти трябва снимка на майор Рами Карера. Кажим им, че ще го повишават или награждават. Не използвай личната си карта, освен ако не се налага. И се върни тук до половин час.

— Майор Рами Карера — повтори Юдит.

— Да. Върви.

Тя бързо излезе през вратата.

— Ще изпратя екип при Карера — каза Ури и тръгна към радиото си.

— Да — подкрепи го Баум.

— Не, чакай. — Ейтан сграбчи ръката на Баум и го погледна втренчено. — Ури, още не бива да рискуваме с подобно действие. Можем да провалим всичко. Да изчакаме, докато изпратим по факса на британците нашата снимка за потвърждение.

— Не мога да чакам толкова, Ейтан — възрази Ури.

— Моля ти се. Имай малко търпение. Но междувременно накарай службата си да провери последните движения на Карера. Дали е бил някъде извън страната. За всеки случай.

— Добре — съгласи се Бадаш.

Бени изгледа изпитателно Ейтан. Екщайн само обърна лявата си длан нагоре със събрани пръсти и я разтърси с израелския жест, показващ молба за търпение.

През следващия половин час бяха изпушени поне двадесет цигари и изпит един литър кафе. Но не изскочи нищо важно.

Преди Юдит да се върне, Силвия се появи за пръв път, откакто се беше затворила с транскрипциите на прехванатите разговори. Тя изкуцука бавно надолу по стълбата, защото артритът я мъчеше, а дробовете ѝ бяха станали черни като въглен от цигарите. Държеше само един лист жълта, компютърна разпечатка.

— Е — изграчи тя. — Има само едно съобщение, което представлява интерес. — После погледна заобиколената от всички маса, мръсните чаши и чинийки. — Какво има? Не можахте ли да донесете нещо за ядене и на бабичката?

— Какво си открила, мамичко? — попита нетърпеливо Баум.

Силвия се забави с отговора само миг.

— Имаме само един материал, който представлява интерес. Прехванато предаване от радиостанцията на ООП в Тунис. Записано е било телефонно обаждане на френски език. Благодарение на Мосад, ако мога да добавя.

— И? — Ейтан едва се въздържа да не извика.

— Някой си господин Теодор Клач поискал радиото да излъчи коледно поздравление три последователни сутрини. Песента била

„Ние, тримата царе.“

— Че какво странно има в това? — попита Ури Бадаш.

— Ами че още не е и септември месец — смръщи му се Силвия.
— Полицаи — изсумтя тя презрително, като че ли е зърнала хлебарка.

Когато чу заглавието на песента на английски, Артър стана от поста си до клетъчния телефон и приближи масата.

— Може ли да попитам?

— Това, както вие го казвате, е фалшива карта — обясни му Баум. — Вероятно кодирано съобщение. Някаква песен, която се казва „Ние тримата царе“.

— Мога да изпратя някого до Американския културен център да вземе текста — предложи Ейтан.

Розели му спести разкарването. Той бавно започна да пее с дълбок и приятен глас.

— „Ний сме тримата царе на Изтока, носим даровете отдалеч...“

— Ябло — извика Бени. — Артър ще ти издиктува песента на английски. Виж какво можеш да направиш с текста.

Розели отиде при Ябло до СКСК.

На входната врата се почука тихо. Бени стана, намали осветлението и всички замръзнаха по местата си. Ейтан погледна през шпионката и отвори на Юдит. После отново светна всички лампи. Тя с гордост подаде черно-бяла снимка на Рами Карера. Очко веднага хукна да я изпрати по факса в Лондон, докато не е станало късно.

— Само лицето! — извика подире му Бени. — Закрий униформата!

Ябло изпринти пет екземпляра с текста на песента на малкия матричен принтер и започна да се мъчи да разгадае евентуалния код.

Телефонът на Артър звънна. Той го вдигна, слуша известно време, а после покри слушалката и се обърна към Бени.

— Обажда се моето момче от Вирджиния. Измамили са жабарите, но те наистина не разполагат с нищо. Обаче бюрото във Виена има нещо, което може да представлява интерес. Само че не могат да ни го издиктуват по открита линия.

Баум помисли само миг.

— Може ли да изпрати телекс?

— Чакай. — Артър отново заговори по телефона. — Можеш ли да го изпратиш по телекс? Хайде, Чък, прати ми го с прост,

еднократен. Не знам, измисли нещо, за Бога.

Бени щракна с пръсти и Ябло написа номера на модема на своя СКСК. Подаде го на Артър.

— Да, най-после разбра! — възкликна Розели по телефона, а после издиктува номера на колегата си във Вирджиния. — Кодирай го и го изпрати.

Ябло прехвърли на телекс и след двадесет дълги минути върху екрана се появи неразбираем текст. Артър се разхождаше до компютъра на Ябло.

— Добре — каза американецът, когато видя текста. — Значи така. Мойто момче каза: „Върни стойността на последната цифра, когато Бостън спечели купата.“ Това беше през 1975 година. Значи взимате всяка буква и се връщате назад от нея в азбуката с пет букви.

Ябло записа неразбираемия текст на диска и зареди програмата за писане. После върна кодираното съобщение върху екрана, написа английската азбука и въведе проста програма, която да замени всяка буква от съобщението с онази, на която трябва да отговаря.

След няколко минути подаде изпринтеното на лист съобщение на Артър. Розели се усмихна, докато четеше разкодираното съобщение на глас.

ЗДРАСТИ АРТИ. МАМИЦАТА ТИ. ОБЪРНИ
ВНИМАНИЕ НА ТОВА. СЪВСЕМ СКОРО ПРЕХВАНАТО
ОТ БЮРОТО ВЪВ ВИЕНА ТЕЛЕФОННО ОБАЖДАНЕ
ДО МАМА.

— Това са руснаците — обясни Артър.

ОБАЖДАНЕТО ОСЪЩЕСТВЕНО ОТ МАЙОР В.
КОЗОВ, ОТГОВОРНИК ЗА АГЕНТИТЕ В ЧУЖБИНА НА
VII ОТДЕЛ. ОБАЖДАНЕТО ПРИЕТО ОТ ПОЛКОВНИК
И. СТЕПНИН. ПО ВЪПРОСА ЦИТИРАМ: „ТОЙ НЯМА
ДА ИЗКАРА ДЪЛГО С ТОВА ЛИЦЕ. ТЕ ИЛИ ЩЕ ГО
ПОВИШАТ, ИЛИ ЩЕ ГО УБИЯТ.“ КРАЙ НА

ВЪЗМОЖНАТА ЗА СПОДЕЛЯНЕ ИНФОРМАЦИЯ. ДОВИЖДАНЕ.

Артър остави листа. Бени и Ейтан се спогледаха. Ури Бадаш чу прашенето на радиостанцията и вдигна слушалката. После въздъхна и се обърна към останалите.

— Рами Карера не е излизал от страната от осем месеца насам.

Очко се появи над тях, надвесен над парапета. Той също държеше лист, но нямаше нужда да чете от него.

— МИ-6 отговарят на нашия факс със снимката. Това е той. Това е убиецът.

Не беше лесно да убедят Ури Бадаш да остави Рами Карера на мира. Агентът на Шабак не вярваше Карера да е двойник или подставено лице, но въпреки това искаше да го арестува за разпит.

Бени и Ейтан го спряха. Поискаха почивка, за да се качат горе и поговорят. Те излязоха на терасата и разговаряха тихо сред пълната тишина на йерусалимската нощ. Минаваше полунощ. После повикаха Бадаш да се качи при тях.

Помолиха го да не прави нищо по отношение на Карера поне до седем часа сутринта. След това ще е свободен да предприеме каквото счита за необходимо. Помолиха го обаче междувременно да изпълни друга трудна задача.

Бени му обясни, че един затворник в Атлит може би продължава да държи ключа към разгадаването на случая Камил. Искаше Жорж Масуд да бъде преместен в руския комплекс в Йерусалим, а подобно нещо можеше да направи само човек на ДСС с ранга на Бадаш. При това трябваше да го направи лично.

Бадаш се съгласи с нежелание, без да си прави труда да скрие скептицизма си.

— Дано това не е лов на диви патици, Баум — каза той, докато прибираще комуникационното си оборудване.

— Обещавам да те поканя на вечеря, когато изпечем патицата — отвърна Ейтан.

Тъй като отникъде вече не пристигаха нови сведения, Бени разпореди всички да се захванат с разгадаването на кода на „Ние тримата царе“. Занимаваха се с това до три часа сутринта. Всички бяха

изтощени. Направиха много варианти, повечето съвсем неразбираеми, други интересни от поетическа гледна точка, но нищо, което да имаше някаква оперативна стойност.

Накрая Баум ги събра всички в хола.

— Добре — каза той. — Чудесна работа. Сега приберете и изгорете всичко. Не оставяйте и една хартийка. Отивайте си по домовете и си дръжете устата затворени.

Един по един агентите и аналитиците напуснаха жилището. Артър се ръкува с всички. Съжаляваше, че няма да може да бъде в екипа им за останалата част от развитието на действията. Но Баум му обеща, че след операцията ще му разкаже тайно всичко.

Дани Романо си тръгна последен. При вратата се обърна към Бени и Ейтан.

— И какво сте намислили да правите сега вие двамата?

— Надявам се на няколко часа почивка — отговори Ейтан.

— Да бе — ухили се над празната си лула Романо и си тръгна.

Вече сами в апартамента — освен Симона, която проспа спокойно цялата бъркотия, — Бени и Ейтан си направиха нова кана с кафе.

Спането беше лукс, от който се налагаше да се откажат.

Настъпи поредната красива лятна утрин в Йерусалим. Виолетовото небе избледня до светлосиньо, въздухът още беше хладен и сух от пустинната нощ, клоните на дърветата натезаха под оросените си листа и подскачащите птички.

В северното хълмисто предградие Рамат Ешкол майор Рами Карера излезе от елегантната си каменна къща. Както обикновено, беше облечен в добре изгладена униформа, идеално лъснати черни бойни обувки, а черната барета беше подпъхната под левия пагон на ризата. Слънчевите очила бяха вдигнати върху къдравата му червеникаворуса коса. Йерусалимското лято беше изписало луничките от двете страни на тесния му нос, а сгърченият сърповиден белег под дясното му око — спомен от почти фатална катастрофа с джип — беше изгорял до по-тъмночервено от обикновеното.

Под лявата си мишница майор Карера носеше обичайната купчина навити на руло карти, а с дясната весело размахваше коженото

куфарче, което никога не изпускаше. Както винаги спря, за да вдъхне свежия аромат на йерусалимски бор. После, отново благодарен на щастливата си звезда заради кариерата, която му носеше назначението в Кнесета, той тръгна по наклонената пътека, отвори портата от ковано желязо и се отправи към паркирания си „Форд-Ескорт“.

Карера спря внезапно, когато от друга паркирана кола се появиха двама мъже и му препречиха пътя. И двамата бяха в униформи и с офицерски отличителни знаци. Не можеше да види очите им, скрити зад тъмните очила, но те се държаха възпитано и показаха личните си карти на оперативни агенти по сигурността от израелската армия.

Мъжете го помолиха да потвърди, че той наистина е майор Рами Карера от „Планиране и логистика“. Карера извади личната си карта. Дватама мъже го уведомиха, че имат инструкции да го ескортират веднага до Генералния щаб в Тел Авив. Когато Карера поиска да знае причината за повикването, мъжете отговориха с типичната фраза:

— Въпрос на национална сигурност.

След това му показаха напечатана на армейска бланка заповед. Карера искаше да тръгне със собствената си кола. Агентите внимателно отклониха искането му и той с нежелание се качи в тяхната кола, която веднага потегли и бързо напусна Рамат Ешкол. Но при Сдерот Ешкол, вместо да завие надясно, което би било нормално, колата направи ляв завой...

Мъжете не бяха обикновени оперативни офицери по сигурността.

И Рами Карера със сигурност не пътуваше за Тел Авив.

---

[1] Добър вечер (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Отлично (иврит). — Б.пр. ↑

13.

ВИТЛЕЕМ НА СУТРИНТА

Амар Камил си беше почти у дома.

През извиващия се прах зад израелския военен конвой можеше да види черковните кули, куполите на джамиите и минаретата на родния си град. Блестящите каменни сгради трептяха в далечината през филигранна на ниския облак, състоящ се от утринна мъгла и последния полъх на бурята откъм Негев.

Военият конвой се точеше на цял километър по шосето за Хеброн, а после потъна в плитката долина с пръснати магазинчета и къщи, преди да започне катеренето към града. Амар нямаше друг избор, освен да изчака реда си, защото по шосето беше поставена обичайната израелска бариера от бетонени блокове и нямаше как да я избегне. Но панорамата на града като че ли плуваше в утринния въздух като мираж от арабска приказка и Амар, противно на всякаква логика, се боеше, че той може внезапно да изчезне.

От години се беше тренирал да не обръща внимание на чувствата, да презира носталгията и да потиска любовта. Но докато седеше зад кормилото на колата и гледаше ярката утрин, усещаше как сърцето се свива в гърдите му.

Бяха изминали цели двадесет години.

Редицата от коли се раздвижи по-бързо, защото повечето бяха джипове и камиони на Окупационните сили, които преминаваха бързо през контролните постове. Движението спираше само когато при поста стигнеше арабска кола, различаваща се по синия или зелен регистрационен номер. Войниците я спираха и претърсваха. Всички арабски превозни средства биваха претърсвани, шофьорите и пътниците унижени, независимо колко възпитано и тактично се извършваше проверката.

Амар караше бял „Сеат“, който беше наел в Тел Авив. Регистрационните номера бяха израелски и този факт, заедно с

желанието на военните да освободят утринния трафик вероятно щеше да проработи в негова полза.

Сега, когато вече беше на израелска земя и с лицето на добре известен съветник на кабинета, Амар трябваше да предприеме някои допълнителни предпазни мерки. Носеше платнена шапка в цвят каки, която покриваше косата му, и си купи слънчеви очила с големи стъкла като на пилотите на хеликоптер. Те се спускаха достатъчно върху лицето му, за да закрийт белега. След пристигането си в Израел, той веднага унищожи американския си паспорт, после избра един банков автомат на „Леуми“, подбра внимателно небрежния гражданин, който пусна портфейла си в отворена торба, праметната през рамо. Проследи мъжа в претъпкания автобус, където задигна сравнително лесно скъпоценната му лична карта заедно с кредитните карти.

Той стигна до бариерата преди главния вход към града. По шосето бяха разположени бетонни блокове и вериги с опасни шипове, които образуваха препятствие, което изисква бавно и внимателно шофиране, и остри завои. Шестима млади войници с автомати пускаха колите да преминават, като надничаха през прозорците с острата жестокост на младежката сила. От другата страна на бариерата бяха спрени две очукани коли с регистрационни номера от Западния бряг. Всичките им врати бяха отворени, багажниците също, а шофьорите с кафии на главите, както и жените, облечени в галабии, стояха встрани под парещото слънце, докато евреите тършуваха из вещите им.

Един офицер, не по-възрастен от първокурсник в университета, посочи към Амар и му направи знак да заобиколи и да спре вляво. Амар забави ход, очаквайки да го разпитват, но в този момент някой извика „Са! Са!“ и по бързо размаханите ръце той разбра, че може да продължи напред. Той докосна с пръсти периферията на шапката си и натисна педала на газта.

Когато за последен път видя Витлеем, Амар беше още твърде млад, за да кара кола. Но като повечето градски деца, той си играеше и си измисляше приключения, с които опозна всички градски улички и алеи, откри тайни задънени местенца, пресечни и обиколни пътища. Въпреки изминалите години градът почти не се беше променил. Единствената разлика бяха телевизионните антени, каквито през 1967 година нямаше изобщо. Самият град беше непроменен и се върна в паметта му като детски спомен, извикан чрез хипноза.

Кой знае защо, Амар реши да не навлиза веднага в центъра на града. Изпитваше очакването на мъж, завърнал се при някогашна любима, и искаше да продължи екстаза на усещането. Зави наляво от „Дерех Хеброн“ и пресече към площад „Мангер“, дълъг и стръмен път, който се извива покрай града като края на широка пола.

Тук движението беше рядко. Понякога минаваше някое такси или издрасканите и очукани пикапи на арабските работници от Западния бряг. Амар трябваше да внимава, за да не изскочи от пътя към острите скали под него, защото погледът му непрекъснато се отклоняваше към старите каменни къщи, магазини и джамии, които се бяха струпали по високите хълмове вдясно. Момчета в мръсни платнени панталони и бели ризи гонеха футболни топки по тесните улици, момичета в ученически униформи вървяха на малки групички и се подсмиваха към момчетата, прегърнали учебниците си. Възрастни селяни и търговци гонеха проскубаните си магарета, натоварени с връзки дърва, бидони с бензин, чували ориз и всякакви други вещи, с които господарите бяха решили да измъчват животните си. Пред всяка от малките бакалнички или кафенета, до очуканите дървени маси седяха групи мъже, които изпускаха облаци дим през дъговидните тръби на наргилетата, докато хвърляха малките зарчета по дъските за табла с почернели от слънцето ръце.

Амар внезапно усети как нещо го бодна в сърцето. Чувство, което го изненада. Макар че дълги години в изгнание беше мечтал да се завърне в лоното на родния град, сега с нищо непромененото му лице предизвика чувство на объркване и ярост. Неговите сънародници бяха затворници, къщите им окупирани от жестоки и нахални неверници, а те продължаваха да си живеят така, като че ли само играта на табла и пушенето имат някакво значение. Беше пропилял младостта си да се бие заради тях, да убива заради тях, а те като че не бяха направили нищо, за да подобрят живота си.

С периферното си зрение забеляза, че нещо прегражда пътя, и натисна рязко спирачката. Погледна внимателно напред. Откъм Бейт Сахур се изкачваше израелска бронирана кола. Огромното желязно чудовище беше покрито с жълто-бяла прах и от всеки отвор по бронята се подаваха дулата на черни автомати. Върху седалките отгоре на колата отделение войници също държаха автоматите си и се хилеха

нахално под каските и очилата, докато цивилните по пътя бягаха в страни.

Един от войниците стискаше разкъсано палестинско знаме в ръка и го развяваше над главата си като победител-кръстоносец. Амар се зачуди дали евреите не са убили някой невъоръжен младеж, от когото са взели знамето. Ядът му веднага се прехвърли върху тези, които го заслужаваха.

Изведнъж го хвана срам, задето така тежко беше осъдил сънародниците си преди миг. Как можеха да станат по-различни при тези условия? Как би могъл един затворник да се надява да подобри живота си, състоящ се от метални решетки, скъсан дюшек и тоалетна без капак?

„Не — помисли си после той. — Не ги извинявай. Обичай ги като братя, но не си позволявай лукса да омекваш или да се предаваш.“

Амар отдавна се беше отървал от илюзии. Евреите, макар и под британска окупация, бяха създали великолепни музеи, училища, градини, селища и тайна, могъща армия. На неговия народ обаче му липсваше това упорито самочувствие. Това беше факт. И ако някога се завърнеше като водач във Витлеем, като *мухтар* на града, той щеше да промени това. Ако е необходимо, ще го промени със сила.

Собственият му образ като завърнал се герой предизвика нова вълна от обич към сънародниците му палестинци. Той също е от тях и трябва да е с тях. Рамо до рамо с другарите си да освободи Палестина от юмрука на чужденците.

Беше сам в колата и никой не можеше да види неговата слабост. Почти позволи на сълзите да закапят по лицето му.

Времето, с което разполагаше Амар, беше малко, но той реши, че може да си позволи лукса на едно носталгично отклонение. Когато стигна разклонението към Бейт Шахур, сви вдясно и подкара по стръмния хълм към площад „Мангер“. Макар да беше още ранна утрин, площадът пред черквата на Светото Рождество беше пълен с групи християнски поклонници. Продавачи с подвижни сергии предлагаха сладолед и плодови сокове, а войници патрулираха по двойки, докато други се разхождаха по дължината на високите парапети върху сградите наоколо.

Той паркира колата на паркинга за туристи, защото карането на израелска кола навътре в града би привлякло ненужно внимание.

Излезе от площада, праметнал фотоапарат през рамо, и се насочи на запад към пазара. Преди да стигне сергиите, той пресече на юг и се спусна по дълго каменно стълбище между две почти притиснати една в друга редици от къщурки. Когато излезе на улица „Кана“, трябваше да се замисли, преди да си спомни пътя, след което тръгна по улицата до съединяването ѝ с „Джубая“.

Без дори да го съзнава, сега Амар вървеше много бързо. Почти тичаше. Сърцето му биеше бързо, а гърлото му се свиваше от очакване. Дали ще е още там малката каменна къща, която някога му приличаше на дворец? Дали съществуват зелените метални парапети на балконите на втория етаж, където майка му окачаше прането? Дали го има още малкия овчарник в предния двор, върху мрежата на който Джаджа беше скочил от покрива и си беше счупил ръката? Ами уханията? Дали въздухът около дома му пак ще ухае на ястията от пиле и ориз с много подправки, които приготвяха сестрите му?

Ами обичта? Възможно ли е споменът за обичта към брат му още да витае из въздуха? Ами омразата? Дали омразата към баща му не гори като белег, поставен от Аллах над входната врата?

Ето я! Откри я! Но когато спря за миг и я погледна, той разбра, че не е сам. Обърна се и видя група от десетина около дванадесетгодишни арабчета. Те също бяха спрели като него, но краката им продължаваха да потропват по прашната улица като лапи на неспокойни вълчета. Някои от тях носеха кафии. Всички държаха камъни или малки бутилки в ръцете си, а гласовете им издаваха неприятни звуци. Най-голямото от момчетата пристъпи напред.

— *Ма ата роце?*^[1] — попита то. На иврит, но с палестински акцент.

Амар инстинктивно погледна надолу към дрехите си. Щеше да се изсмее, защото явно маскировката му беше твърде добра. Спортни обувки като на командосите, сини джинси, риза с пагончета, фотоапарат. Естествено, че са го помислили за нахален израелец.

Внезапно входната врата на дома на Амар се отвори и навън излезе млад човек на около двадесет години. Под пурпурната платнена риза се виждаше, че е мускулест, а когато видя Амар и момчетата, изражението му показва зловна радост.

Внезапно положението с маскировката му вече не беше иронично-хумористично. Какво би могъл да направи Амар? Да се

обърне към тях на чист арабски? Териториите гъмжат от израелски шпиони и информатори. Точно в този момент някой може и да го наблюдава. Какво би могъл да каже на младия мъж и на момчетата? „Аз съм великия Амар Камил и съм дошъл да ви освободя?“ или „Това някога беше моят дом и аз искам само да го докосна?“

— *Ма ата роце по, йеуди?*^[2]

Водачът на бандата отново му извика на иврит и като реши, че мълчанието на Амар се дължи на страх, пристъпи напред и се изплю в лицето му.

Камил реагира инстинктивно. Хвърли се с ръмжене към момчето, но спря в миг, осъзнавайки какво прави. Защото след миг щеше да му се наложи да се брани, да убие.

Обърна се и хукна.

Момчетата го подгониха, като хвърляха камъни и го псуваха на арабски. Той се подхлъзна и падна. Един камък го улучи в гърба, каишката на фотоапарата се скъса и никонът се счупи върху камъните на улицата.

Амар стана и хукна надолу по „Джубая“. Камъните рикошираха от стените наоколо, бутилките се разбиваха и хвърчаха стъкла, докато той тичаше, за да избегне надигналата се против него ярост. Зави надясно и затича по улицата, която извиваше обратно нагоре към „Кана“. Глутницата го следваше по петите. Щом амунициите им свършиха, те изостанаха, защото трябваше да спрат и да съберат още камъни, но когато заизкачва стълбите към пазара, още го следваха. Той прескачаше по три стъпала. По гърба му се стичаше пот, когато зави и изскочи на площад „Мангер“.

Инерцията на гонитбата докара момчетата до края на площада. Но войниците от патрула служеха отдавна във Витлеем. Те видяха Камил, преследващите го момчета и бързо взеха мерки да се избегне евентуалният бой. Шестима от младите войници веднага хукнаха към южния вход, а момчетата се обърнаха и избягаха, преследвани от извадените палки на патрула.

Амар се облегна на един от паркираните туристически автобуси. Наведе се задъхан и се изплю в прахта, опитвайки да възстанови дишането си.

Когато се изправи, един млад войник му подаваше отворена манерка. Той се усмихна на Амар.

— Трябва да си по-внимателен — каза войникът на иврит. — Тук не можеш да си позволяваш да скиташ. — Той поклати глава и цъкна с език. — Израелците вече не сме в безопасност в собствената си страна.

Амар се качи на едно арабско такси от площад „Мангер“ до Бейт Джала. За него беше доста опасно да остава навън по улиците. Паролата, предавана от радиото в Тунис, трябва вече да е пусната за трети пореден ден и той вярваше, че тя е дала желаните резултати.

Този път накара шофьора да спре само на три къщи разстояние от мястото, където искаше да отиде. Взел празния спортен сак от багажника на наетата си кола, той излезе и тръгна в обратна посока, но щом таксито изчезна, се върна бързо по тясната уличка. Бейт Джала беше малко кварталче на Витлеем, издържащо се от майсторлъка на дърводелците. Тук въздухът винаги беше изпълнен с приятната миризма на трици от маслиново дърво и се чуваше писъка на електрическите триони. По ирония на съдбата винаги, когато бунтовете на Западния бряг достигнеха заглавията на вестниците, палестинците в Бейт Джала бяха първите пострадали. Защото щом като чуждестранните туристи се боят да идват в Израел, няма кой да купува дървените фигурки на камили, кръстове и многобройни статуйки на Дева Мария и Йосиф.

Намери лесно малката дърводелска работилничка, защото беше прекарвал всички следобеди в детството си до триона на Абу Кадуми. Не очакваше, че старецът ще е още жив, но беше сигурен, че Кадуми е предал уменията си, както и задълженията си на онзи, който е наследил бизнеса му.

Той почука върху зелената дървена врата. Бавното и методично тропане отвътре спря и след малко вратата се откряна.

Потъмнялото лице беше пълно със стотици дълбоки бръчки, брадата и мустаците — побелели като гъши пух, а едното око беше притворено и замъглено от катаракта. Но човек не можеше да не познае някога гордото и красиво лице на Абу Кадуми.

Старецът се взря в непознатия посетител. Огледа го от глава до пети, погледна сгънатия сак и явно реши, че е турист или търговец на едро.

— Добро утро, господине. — Гласът на Кадуми беше груб като някоя от големите му метални пили. — С какво мога да ти помогна?

— *Бокер тов, адони* — поздрави го Амар на иврит. — *Ефшар леуканес?*^[3]

Старецът дръпна вратата и пушна непознатия израелец. Дърводелците в Бейт Джала бяха свикнали да ги посещават лично собствениците на магазини за сувенири от Тел Авив, за да сключват с тях сделки за стоките.

Щом влезе, Амар затвори вратата и се облегна на нея. Кадуми пристъпваше към работната си скамейка, когато Амар заговори отново, но този път на арабски.

— *Как си, баба?*

Старецът замръзна на мястото си. Беше като камък. Даже спря да диша. От двадесет години никой не го беше поздравявал по този начин. Пък и никой не го беше наричал „татко“ точно по този начин.

Старецът бавно се извърна с лице към непознатия. Вдигна ръка и дръпна края на кафията, с който обикновено закриваше носа и устата си, докато работеше. Примижа късогледо със здравото си око.

— Как си, татко? — попита отново Амар. Вдигна ръка и свали шапката и очилата си, с което, разбира се, изобщо не успя да намали объркването на Кадуми.

Старецът никога преди не беше виждал този светлокос евреин, но имаше нещо в гласа му и в думите, които изрече. Повече от вероятно това можеше да е номер. Някой агент на израелските тайни служби, изпратен да го измами и да го хване в капан. Но той няма да издаде нищо. Пристъпи малко по-наблизо, защото до вратата беше по-светло, и се вгледа в очите на непознатия. Очите са прозорец на душата. Можеш да свалиш кожата от лицето на човека, но не можеш да промениш истината, която блести в очите му.

— Кой си ти? — попита Кадуми.

— Ако ти кажа името си, няма да ми повярваш — отговори Амар. — Но ще ти кажа следното: върху каиша на колана си ти носеше сребърен часовник. Часовникът спря да работи през 1965 година, но под капака му се намираше снимката на дъщеря ти Самаира. Ако не бях напуснал Витлеем, аз може би щях да се оженя за нея. — Амар видя как очите на стареца се поразшириха леко. — В чекмеджето на работната си маса ти държеше един обикновен ключ. — Той посочи

към високата статуя от маслиново дърво върху пиедестала в ъгъла на работилницата. — В задната част на пиедестала на Христос има ключалка. Зад вратичката ти държеше една кутия. А в кутията събираше моите надници.

Старецът се задъха. Кръвта се изтегли от лицето му.

— Всичко това може да се научи — прошепна Кадуми.

— Да — съгласи се Амар. — Това са само факти, тайни между кръстник и кръщелник, а тайните могат да бъдат разкрити. — Амар вдигна ризата си и посочи малък нагърчен белег на корема до пъпа си. — Дори и това може да бъде направено от хирург, макар ние да знаем, че го получих, когато не послушах предупреждението ти и натиснах с бургията в дървения кръст, а после ти ме носи на ръце по целия път до болницата „Ефета“.

Краката на Кадуми се разтрепериха, а устните му се изкривиха, когато се опита да потисне бурята от спомени.

— Даже и това... — опита се да изрече той. — Даже и това...

— Да, татко, даже и това може да се научи. Но може ли да се научи обичта? Може ли друг освен тебе или мен да знае как обичах брат си Джаджа? Може ли омразата да се научи? Може ли някой на тази земя да знае как съм се молил всеки ден за баща си, въпреки че презирах дори и дъха му?

— Амар? — изстена старецът.

— Да, татко.

— Амар? — залитна напред Кадуми.

— Аз съм, татко.

Те се хвърлиха в прегръдките си. Здравите мускули на стареца едва не спряха дъха на Амар, докато Кадуми плачеше и целуваше чуждото лице на кръщелника си.

— Ти си у дома! — плачеше Кадуми. — Знаех си, че ще дойдеш!

— Шшшш, татко, шшшш.

Радостта на стареца бликна като поток в пустинята. Той бърбореше и танцуваше, докато стискаше ръцете на Амар, опипваше лицето му, намирайки белезите, които го бяха превърнали в непознат.

Амар се смееше от радост заедно с Кадуми и едва удържа стареца да не хукне по улиците и да разкаже новината си. В собствения си дом във Витлеем Амар си остана непознат. Но тук, в краката на своя кръстник, той беше герой-победител.

След няколко чаши горещ чай и цял час спомени старецът най-накрая успя да се успокои. Амар му обеща, че ще прекарат много часове заедно, защото ще са им нужни седмици, докато си разкажат приключенията от двадесетте изминали години, но това трябваше да почака. Амар имаше „работа“ и не разполагаше с много време сега.

Кадуми с гордост потвърди, че наскоро е бил посетен от „трима мъдри мъже“. Амар се зарадва и с уважение напомни, че татко трябва да отиде в джамията „Омар“ във Витлеем, за да си каже обедната молитва. Джамията се намираще в центъра на града и отиването дотам щеше да отнеме доста време на Кадуми.

Той се съгласи да го направи, изпълнен с гордост.

— Съкровището ти е в дупката — каза той и потупа Амар по бузата. След това тръгна.

— Татко... — повика го Амар.

— Няма нужда да го казваш — увери го Кадуми. — Няма да кажа никому. Днес аз съм щастлив ням човек.

— Сбогом — каза Амар.

— Да те благослови Аллах.

Амар заключи входната врата и затвори железните капаци на прозорците. В работилницата вече беше станало топло. Той се съблече до кръста, внимателно прибра започнатата дървена фигура на Кадуми и бутна масата на два метра встрани.

Талашът и триците по пода бяха толкова много, че не се виждаше излинялата черга отдолу, но Амар знаеше, че е там. Докато я навиваше, той се разкашля от праха, а по вече изпотения му гръб полепнаха дървени трици.

На пода имаше малък таен капак. Той го отвори и се спусна в тъмната дупка. Извади кутия кибрит от влажния вече джоб на панталона си и запали една клечка, за да се ориентира.

После ръцете му се показаха от дупката и поставиха последователно върху пода на работилницата калъфа на обоя, кутията с инструменти на водопроводчика и трите големи дини.

Вдигна се на ръце горе и пренесе предметите върху дърводелската маса. След това намери каната с вода на Кадуми на същото място, където стоеше и преди двадесет години. Изпи

половината от водата, а с шепа изми напращените си очи. После намери парцал, малка отвертка и бурканче с машинно масло и се захвана за работа.

Тя не му отне много време. Когато човек е обучен от професионалисти да се занимава с оръжия, ръцете му скоро се научават да работят самостоятелно. Те хвърчаха над металните тръби, пружини, предпазители и мерници, като почистваха, проверяваха и смазваха, където е необходимо. Пръстите му се движеха по памет, без да ангажират ума му, следвайки шаблона, който бяха запомнили от стотиците упражнения.

Когато приключи, той вдигна сглобения реактивен противотанков гранатомет — 7Д в протегнатите си ръце. Беше модификация на оригиналния РПГ–7, предназначен за използване от десантни войски.

Западните бронирани армейски части много се боят от РПГ, защото арабите са доказали, че при близък обстрел ракетите му могат да пробият и най-тежката броня. Израелците, които винаги предпочитат практичността пред националната гордост, също са възприели това оръжие. Грозните му бойни глави могат да свалят кулата на всяко моторизирано бронирано средство и да превърнат екипажа му в мляно месо. Ако една бойна глава избухне в близост до човек, от него ще останат само обувките.

Майор Козов беше уредил Амар да получи мощен пистолет от един агент в Дженин. Но Амар бе решил да се държи настрана от всякаква потенциална клопка, която би могъл да организира руският му господар. Макар да беше се престорил, че се подчинява, още във влака в Германия той си знаеше, че никога няма и да опита да се приближи на удобно за изстрел от пистолет разстояние.

Също така знаеше, че не е необходим много мозък, за да се открадне мощно оръжие, защото модерните автомати на израелските войници — М–16 и „Галил“ — също лесно могат да се използват за снайперски цели. Но Амар беше изучил историята с известна доза скептицизъм и отхвърляше идеята, че самотен снайперист, с насълзени от виране очи и треперещи от напрежение пръсти може лесно да се разправи с един държавен глава. Освен това израелският министър-председател на практика е дребосък, винаги обграден с телохранители,

които скриват фигурата му. Амар трябваше да пробие този кордон от плът.

РПГ–7Д щеше да послужи много по-добре за тази цел. Преди много години той беше откраднат от един оръжеен склад на израелската армия, където е бил прибран след пленяване от ООП при един от набезите на евреите в Ливан. После частите на оръжието и техните пазители останаха засекретени повече от осем години, преди почти успешната клопка против Амар в Мюнхен. Сега смъртоносният дракон с три бойни глави отново се намираше в ръцете на своя собственик.

След като провери оръжието, Амар разви двете му половини и заедно с трите ракети ги постави в спортния си сак. Но тъй като не беше човек, който оставя работата си в ръцете на късмета, той знаеше, че ще трябва да изпробва РПГ-то при първа възможност.

Върна дините, калъфа на музиканта и кутията за инструменти в подземното скривалище, затвори капака и дръпна чергата на място. С една проскубана метла замече купчините талаш върху пода, докато чергата отдолу изчезна като пустинен път под дюни. Тогава върна работната маса на мястото ѝ.

След това изля останалата в каната вода върху ръцете си и поизми лицето и тялото си. После включи триона и остави лекия полъх от движението му да охлади горещото му тяло. Погледна часовника си и установи, че Абу Кадуми скоро ще се върне.

Знаеше, че не бива да оставя жив стареца, но също така беше сигурен, че не би могъл да нарани своя кръстник. Реши, че възрастният човек ще му е нужен още, но искаше да си тръгне преди Кадуми да се е появил отново, за да не би професионалните съображения да надделеят над добротата.

Затова облече ризата си, нахлупи шапката и очилата и праметна спортния сак на рамо. Съзнаваше, че не може да се върне при наетата си кола, защото войниците на площада може да решат да го претърсят. Е, нищо. Колата ще свърши добра работа и като изгубена следа.

Погледна още веднъж часовника си. Този път провери и датата. Разполагаше с по-малко от шестдесет часа до момента, когато министър-председателят ще се появи при Западната стена за церемонията по заклеването. А имаше да довършва още много работа.

Марс все още беше жив. И *Юпитер*.

И Венера.

Във вселената на Амар все още имаше твърде много планети.

---

[1] Какво искаш? (иврит). — Б.пр. ↑

[2] Какво искаш отгук, евреино? (иврит) — Б.пр. ↑

[3] Добро утро, господине. Може ли да вляза? (иврит) — Б.пр. ↑

14.

ЙЕРУСАЛИМ

ПО-КЪСНО СЪЩИЯ ДЕН

Ейтан беше сигурен, че ще го вкарат във военен затвор.

Младият охранител от службата му — Мошико — тържествено го поведе надолу по стълбите от апартамента му. Бен-Цион мъдро беше избрал познато лице. Иначе Екщайн би могъл направо да му пръсне мозъка през вратата. Две „горили“ от Управлението за вътрешна сигурност на АМАН завършваха процесията. Гигантите не казаха нищо, но и нямаше нужда. Ейтан чувстваше огромната им сила, прикрита от факта, че стъпките им бяха почти безшумни, докато слизаха по стълбите.

Вчера го бяха наказали с отнемане на заплатата. Това фактически означаваше уволнение. Днес го викаха в Управлението и появата на въоръжения ескорт никак не му хареса. Имайки предвид участието си в неутвърдената от началството тайна контраразузнавателна операция, едва ли можеше да очаква да получава похвали. Израелската военна система окуражава грубите импровизации, дори неподчинението, когато е абсолютно необходимо, но щом прескочиш началниците си, трябва да можеш твърдо да докажеш мотивите си и получените резултати да са блестящи.

А полковник Бен-Цион се мръщеше на всичко, което не прилича на сляпо подчинение.

Ейтан не беше шокиран от това развитие на нещата. Почти го беше очаквал и каза на Симона да не се притеснява чак толкова за него. Но когато я целуна за довиждане, той ѝ връчи браунинга и два цели пълнителя, като я инструктира да застреля всеки, който се опита да влезе в апартамента.

— Но аз все някога ще трябва да се върна на работа, Ейтан — възрази тя, като размаха пистолета толкова невнимателно, че той трепна.

— Ти си бременна и не се чувстваш добре — инструктира я той. — Шефът ти е доктор. Ще те разбере.

— Та половината в тази проклета страна са бременни — продължи да спори тя.

— Моля те, Мона. Моля те. — Нещо в тона му я накара да отстъпи.

Мълчаливата цивилна четворка излезе под яркото слънце на паркинга до блока на Ейтан. Когато се насочиха към редица коли, Екщайн се опита да разведри настроението.

— Значи най-после ти възложиха нещо интересно, а, Мошико?

— Това по-скоро е като наказание, Ейтан — отвърна младежът. — Вярвай ми.

Ейтан се отказа от продължаване на разговора.

Личната кола на полковник Бен-Цион ги чакаше с работещ двигател. Беше дълъг черен „Олдсмобил“, каран от един военен инвалид. Изборът беше циничен и позволяваше на Бен-Цион сам да кара тази ламя.

Всички мъже се настаниха с лекота вътре, макар че задникът на Бени Баум заемаше голяма част от задната седалка.

— А! — плесна с ръце Баум, щом Ейтан се настани до него. — Затворник номер две.

— И ти ли, Бени? — трепна Ейтан, докато се опитваше да нагласи удобно раненото си коляно.

— Ние сме в една и съща потъваща лодка — плесна го по бедрото Бени. — Спести си Шекспир за Ицик.

Колата се отдели от паркинга и се насочи по обиколния булевард с великолепия изглед към Стария град.

— Ти днес си в добро настроение — каза Ейтан.

— Ами виж какъв хубав следобед — отвърна Бени. После стисна бедрото на Ейтан, с което му даде сигнал да си затваря устата. Останалата част от пътя им мина в мълчание. Бени пушеше цигара, която загаси в пепелника на вратата. Въпреки това скъса хартията на филтъра и пусна отпадъка върху пода на колата. Един от горилите го изгледа. Баум само му се ухили...

Пристигнаха пред вратата на кабинета на Бен-Цион. Хайнц я отвори с изражението на командир на езекуционен батальон. Двете горили заеха позиция в коридора, а Мошико си тръгна, след като се усмихна извинително и срамежливо на Ейтан.

Полковник Бен-Цион беше застанал пред големия си панорамен прозорец, скръстил ръце зад гърба и навел глава, за да наблюдава пешеходците по тротоара на булевард „Яфа“. Бежовата му цивилна риза беше измачкана и потна, а косата на тила му разрошена и залепнала от пот, като че не беше успял да се измие тази сутрин. Когато Ейтан и Бени влязоха в кабинета му, той не се обърна.

Секретарката седеше до мястото си за писане близо до бюрото му. Тя погледна към влезлите офицери.

— Тук са вече, Ицик — уведоми тя началника си, докато Хайнц затваряше вратата.

— Можеш да си тръгваш, Ариела — отвърна полковникът.

Момичето винаги се радваше, когато я освобождаваха от високоволтовата близост на началника ѝ. Тя бързо събра бележниците си.

— Ти също, Хайнц.

Приличащият на ариец капитан като че не разбра, защото остана неподвижен на мястото си.

— Да, Хайнц — натъртено произнесе полковникът. — Точно това казах.

Хайнц с нежелание тръгна след Ариела.

Когато тримата мъже останаха сами, Бен-Цион се извърна от прозореца. Обикновено загорялото му красиво лице сега изглеждаше бледо и изпито. Очите му бяха зачервени.

— Смятахте, че няма да разбере ли? — попита тихо полковникът. Гласът му беше лишен от обичайната си сила.

Ейтан си замълча в очакване на някакъв намек от страна на Бени. Но Баум просто си запали цигара, а Екщайн бръкна в джобовете на панталона си.

— Няма такова нещо като тайни от мен — продължи Бен-Цион. — От всеки друг да. Но не и от мен.

Полковникът се приближи до бюрото си. Бутна с пръст някакви документи, но като че ли не виждаше нищо пред себе си. На Ейтан му се стори, че изглежда някак отрезвен, лишен от обичайния си холеричен речник. Въпреки собствените си мотиви той се почувства някак засрамен, като дете, извършило беля, застанало пред разочарования си баща.

Беше му чудно, че усилията им са излезли наяве толкова скоро. Кой ги е издал? Романо? Никога. Силвия? Тя е твърда като орех. Очко? Той е човек на Бени на първо място, на последно място и изобщо. Бадаш? Човекът от ДСС по-скоро би ги издал на сирийците, отколкото да ги порти пред Бен-Цион.

Артър Розели, разбира се, е неизвестно, но Бени никога не би довел чужд агент, ако не е абсолютно сигурен в него. Юдит и Яблоковски са най-приемливите кандидати. Млади и никога не са били оперативни агенти. Те лесно могат да бъдат изплашени.

— Не си правете труда да търсите жертвен агнец. — Полковникът като че прочете мислите на Ейтан. — Не можете да извършвате нелегални действия под носа ми. Все едно дъщеря ми да се чука с приятеля си в мазето... Човек подушва тези неща. — В гласа му наистина се чувстваше болка.

Ейтан и Бени продължаваха да мълчат. И двамата бяха шокирани от примирението и капитулацията в тона на Ицик. Бяха очаквали експлозия, писък на снаряди и бяха готови да му се разкрещят в отговор. Но за такова нещо не бяха подготвени.

Бен-Цион отиде зад бюрото си и седна. Наля си чаша портокалов сок. Един от телефоните му звънна, той го погледна и апаратът млъкна. Ариела беше достатъчно умна, за да не ги прекъсва.

— Екипът в Кения не е открил нищо — каза той.

Ейтан затаи дъх. Полковник Бен-Цион открито си признаваше оперативна грешка. Така му се искаше да може да запише това събитие, защото просто не можа да повярва на ушите си.

— Нито пък в Кайро. — Бен-Цион изпи сока. После взе молив и чукна с него по бюрото, без да вдига глава. — Нашите хора в Ларнака имат няколко свидетелства — ударен микробус фолксваген, нает неизвестно от кого, разбира се. Все още нищо съществено. Даган беше агент на Мосад, както знаете. Те ще ни осведомят за всичко.

Полковникът вдигна очи към Ейтан и задържа погледа му дълго, докато въртеше молива в ръцете си. Не можеше да се реши да признае, че вероятно в теорията на Ейтан за Камил има нещо вярно. Но погледът му подсказа на Ейтан, че в края на краищата всичко това няма да завърши в тъмна затворническа килия в зданието отвъд руския комплекс.

Бен-Цион се изправи. Отново постави ръце зад гърба си и заговори, докато се разхождаше бавно пред прозореца.

— Трябва да ви попитам, господа, за още нещо. И очаквам правдив отговор. — Той се обърна и застана с лице към офицерите си. — Съпругата и колегите на един съветник на министър-председателя, майор на име Рами Карера, са го обявили за изчезнал. Днес той не се е явил на работа. Да смятам ли, че вие не знаете нищо по този въпрос?

Ейтан усети как сърцето му се разтуптя. Използва всички психологически номера, които някога е учил, за да фокусира цялата си енергия и да не позволи на кръвта да избие по лицето му. Прибирането на Рами Карера в една тайна квартира в Маале Адумим изискваше немалко усилия от него и Баум. Бяха карали с главозамайваща скорост по шосето Йерусалим-Йерихон само за да не позволят на Карера да скочи от колата, докато го молеха, убеждаваха и споделяха чистата истина. Без да трепват, те дори му позволиха да ги заплашва със заредения си пистолет, факт, който накрая убеди майора, че не е отвлечен от арабски терористи. Най-накрая, когато Ейтан изреди с бързината на картеница имена на местности, където са провеждали тайни армейски учения, когато са служили заедно, на колеги от службата в центъра за обучение, Карера се убеди, че придружителите му наистина са от АМАН.

— Какво беше името, Ицик? — попита с нахална невинност Баум.

— Карера. Рами Карера. — Бен-Цион изгледа двамата подозрително, но те бяха тренирани да лъжат като цигани и затова той изобщо не очакваше да разбере нещо от лицата им.

— Има ли си гадже? — попита Ейтан.

Бен-Цион махна с ръка.

— Значи не знаете нищо за това — обяви той.

Ейтан и Бени се спогледаха и свиха рамене. Искаха Ицик да разпореди национално издирване за Карера, но идеята да бъде лично негова. Все пак Бени не се съдържа да опита.

— Има си стандартна процедура за тези неща, Ицик — каза той, но не много убедително.

Ейтан подхвана играта.

— Изглежда доста опасно. Може да са го отвлекли от Фронта за освобождение на Палестина. Или даже от Хизбула.

Бен-Цион като да не чуваше. Той отново се върна при бюрото си, седна и вдигна вътрешния телефон.

— Дай ми „Свързки“ — каза той. После продължи: — Обажда се Бен-Цион. За търсенето на онзи Карера, дето ви казах да се готвите. Разрешавам. Свържете се с всички, които са ви необходими от полицията и от ДСС. Национално издирване. Веднага. — Той затвори слушалката.

Ейтан въздъхна и преглътна, за да не изкрещи победно. Беше се изморил да стои прав. От сутринта не можа да поспи и коляното го болеше. Закуцука към дивана, седна и си запали цигара.

— Ще се договоря с вас двамата — внезапно заговори Бен-Цион. — Както добре знаете, няма да е за първи път вероятно аз да съм разпоредил дадена операция да се извърши „извън службата“.

Полковникът намекваше, че може да разреши на Ейтан и Бени да продължат работата си. Те заслушаха в очакване да падне и втората обувка.

— Също така няма да е за първи път в историята на разузнавателната дейност някой агент да бъде „уволнен“. — Той наклони главата си към Ейтан. — Като му се заповяда да продължи задачата си „на своя глава“.

Ейтан пушеше мълчаливо.

— Аз имам правото да благословя вашата операция — изрече вече с пълен глас Бен-Цион. — Или да я забраня, ако пожелая. Ако сега вие можете да ми покажете, че сте продуктивни, ще помисля по този въпрос.

Баум се обърна и отиде до прозореца. Ейтан гледаше. Искаше му се да може да прочете мислите на майора. Предизвикателството на Бен-Цион всъщност беше отправено към Баум, защото двамата офицери имаха еднакъв опит и инат, но Ейтан беше младши и кариерата му беше поставена на карта. Баум трябваше да действа внимателно, защото Ицик може и да блъфира, за да ги накара да разкрият собственото си неподчинение. Баум постъпи така, че да разкрие ролята на Ейтан само като изпълнител.

— Екщайн — заповяда Бени. — Обади се в Шабак и ги накарай да те свържат с Ури Бадаш.

Ейтан се изправи. Бен-Цион показа телефона и Екщайн поиска от една телефонистка от АМАН номера на щаба на ДСС. Когато се

свърза с Бадаш, той зачака следващото нареждане на Баум.

— Кажи му да извади списъка с всички белязани с червено флагче чуждестранни паспорти от последните три дни.

Ейтан предаде съобщението, после каза на Бадаш, че се намира в кабинета на Бен-Цион в Йерусалим. Затвори и зачака обаждането му.

Службите в пристанищата на Хайфа, Ашдот, летището „Бен Гурион“, пунктовете за проверка в Газа, Ейлат и моста „Аленби“ трябва да са записали в базите си данни всички влизащи чужденци. Паспортите, които съвпадат с кода за внимание от съюзническите разузнавания или Интерпол, със сигурност са били отбелязани за проучване.

След няколко минути телефонът звънна. Ицик се обади лично, което накара гърба на Ейтан да изтръпне. Разговорът на полковника с Бадаш беше чисто служебен с едва прикрита неприязън. Бен-Цион слушаше. После затвори и повтори информацията.

— Има два подозрителни паспорта — каза той. — Единият принадлежи на жена от Белгия, която може да е свързка на ООП. Била е арестувана на „Бен Гурион“. Другият е американски паспорт. Проверката в Държавния департамент в САЩ показва, че е бил откраднат в Мюнхен преди шест месеца. Регистрираният притежател е някой си господин Роджър Голдщайн. Господин Голдщайн обаче сега се намира във Филадельфия. Въпреки това другото му „аз“ е влязло в страната, а идиотката от паспортна проверка не може да си спомни даже как е изглеждал.

Макар че лятното слънце беше победило охладителната инсталация в кабинета на Бен-Цион, увереността, че определена личност е проникнала в страната, смрази всички в стаята. Най-накрая Бен-Цион стана от стола си зад бюрото. Не се чувстваше в състояние да изрече на глас името Амар Камил.

— Вие двамата, господа, имате да вършите работа — каза той, като че ли Баум и Екщайн се дърпат. — И тъй като ти, господин Екщайн, можеш да се окажеш някак уязвим, ще ти назнача двама за гувернантки.

Ейтан смяташе, че Бен-Цион просто иска да го държи под око. Опита да му откаже.

— Ицик, бих предпочел да ги назначиш към Ети Данцигер. — В мига, когато ги изрече, думите потвърдиха разкъсващия го страх за

оживялата му колежка.

— За разлика от теб — изсъска този път Ицик — Тамар Шошани може да се грижи за себе си.

Бени стисна ръката на Ейтан, за да не му позволи да развали цялата работа. Дръпна го към вратата.

— И освен това, господа — извика им Бен-Цион, преди още да са излезли, — ако откриете нещо, аз ще обер лаврите — увери ги той. — А ако не, ще ви откъсна топките, така да знаете.

Баум и Екщайн разговаряха на баварски диалект, което дълбоко дразнеше „гувернантките“ на Ейтан. Един от гигантите всъщност говореше добре немски, но разговорът на офицерите на мюнхенски диалект, изпъстрен с тайнствени сравнения, беше почти неразбираем като песента на кит. Но телохранителите не можеха да направят нищо по този въпрос. Крачеха след двамата като деца от детска градина, които са изключени от играта, защото още не са се научили да говорят като големите.

Странната четворка мина по коридора на втория етаж, а после слезе по стълбите към главния вход. Бени стисна Ейтан за рамото.

— Аз ще бъда тук — каза той.

Ейтан се извърна и кимна на охраната.

— Заведете ме у дома, господа.

Върнаха се в блока на Ейтан със сив „Опел Кадет“. Двамата млади пазачи бяха седнали отпред с еднакви слънчеви очила, облегли мускулестите си ръце върху отворените прозорци като едри спортисти в количка от лунапарк. Ейтан седеше отзад и пушеше. Зададе само един въпрос.

— Не съм ви виждал досега. Вие от Йерусалим ли сте?

— От Тел Авив — отговори шофьорът.

Ейтан не се качи горе. Искаше му се, но не можеше да влезе, да зърне Симона за миг и после да я остави отново. Ключовете от фиата му бяха в джоба.

— Сега ще взема моята кола.

„Гувернантките“ изскочиха от опела да го придружат. Той се обърна.

— Слушайте, момчета — нетърпеливо заговори той. — Няма да пътуваме групово като страхливи италиански ченгета.

— Ние трябва да стоим при теб.

Той пристъпи към тях. Поклати глава и заговори тихо:

— Хора, аз съм примамка. *Мишена*. — Сега импровизираше, но когато го изрече, истината звънна в главата му като голямата камбана на черквата на „Гроба Господен“. Беше точно така. Затова Бен-Цион искаше той отново да се включи в работата. — Как очаквате да действам, след като ме държите за ръчичките?

— Ние трябва да стоим до теб.

— Тогава стойте. — Ейтан влезе във фиата и запали двигателя. — Само че не много наблизно.

Гигантите хукнаха към опела си.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Към „Уингейт“ — каза Ейтан и тръгна.

Изгуби ги още на първото голямо кръстовище. При „Дерех Хеброн“ светофарът даде червено и той спря зад едно такси, като остави опела да се приближи зад него. После натисна газта, заобиколи таксито и мина на червено, под воя на клаксоните на разярените шофьори. Заобиколи един арабски микробус и се спусна надолу по „Гонен“. Пресече железопътната линия, сви наляво по „Бен Заки“, заобиколи чак до „Херцог“ и започна да се изкачва по „Бен Цви“. Докато двамата, които не познаваха добре града, още се въртяха някъде из индустриалната зона, псуваха и плюеха, той вече излизаше от града в посока към Тел Авив.

„Гувернантките“ бяха уверени само в едно — Ейтан със сигурност няма да отиде в „Уингейт“. Той обаче отиваше точно там.

Боаз се зарадва и всъщност доста се изненада, когато видя Ейтан. Инструкторът беше върху пясъка близо до площадката с препятствията и обучаваше на началните пози един взвод парашутни десантчици. Половината от младежите държаха щикове за М-16 в ръцете си. Другата половина се мъчеха да се защитят, за да не бъдат заклани.

Боаз се отдалечи от групата. Посочи главата на Ейтан.

— Красива прическа — засмя се той на русите бодли, които Ейтан се беше опитал да среше. — Много модерна.

— Имам нужда от опресняване — каза Ейтан без предисловия.

Боаз погледна ученика си в очите.

— Така ли? — Както повечето от практикуващите бойни изкуства, той разбираше от езика на тялото, израза на лицето и очите.
— Сега ли?

— Да.

Боаз огледа тялото на Ейтан.

— Къде ти е пистолетът?

— У жена ми.

Инструкторът по крав-мага вдигна едната си вежда. Но нямаше да попита повече. Доста отдавна работеше в този бизнес.

— Тогава ще ти трябва друг май.

— После.

— Добре. — Боаз се обърна към учениците си. — Достатъчнооо!
— Парашутистите престанаха да се бият и отпуснаха изморените си ръце. — За днес стига. Утре в седем. — Те се запътиха към бараките си, докато оптимистично обсъждаха дали ще им разрешат вечерна отпусका до Натания.

Боаз и Ейтан пресякоха площадката, като пристъпваха бързо по пясъка, заобиколиха дюните и слязоха до брега. Слънцето се снишаваше над Средиземно море, а лекият бриз носеше крясъците на чайки. Откъм тировете се чуваха изстрели.

— Искаш ли екип? — попита инструкторът.

— Няма време за това.

Продължиха мълчаливо. Накрая застанаха един срещу друг до плискащите се вълни.

— Е, Ейтан. — Боаз погледна ученика си. Разбираше, че упражнението сега е много важно за него. Вече не ставаше дума за тренировки, създаващи обикновено самочувствие. Ясно беше, че има нещо друго. Нещо много опасно. Разбра го по начина, по който Ейтан свиваше и разпускаше юмруци. — За какво имаш време?

— Бой с пистолет.

Боаз измъкна своя браунинг от колана зад кръста. Извади пълнителя, освободи патрона от дулото и го насочи към гърдите на Ейтан.

— Ако го вземеш от ръцете ми, е твой — каза Боаз.

Работиха цял час, докато коляното на Ейтан едва не се взриви от болка, а ръцете му се окървавиха и подуха. Върна се в своя фиат с дрехи, мокри от пот, и браунинга, лежащ в кобура на кръста.

Въоръжен. Но не достатъчно опасен.

Кафенето „Аляска“ се намира на улица „Бен-Цион“ в центъра на Тел Авив. В южната част на големия площад пред националния театър. Ейтан не беше идвал в кафенето от много години и не беше забелязал иронията, съдържаща се в името на сенчестата улица. Точно в „Аляска“ беше завербуван за работа в АМАН още по времето, когато беше парашутист десантчик. Младият Ейтан в униформа — украсена със сребърни крила, пагони, нова кафява барета, елегантно килната настриани, и стиснал нервно дулото на своя „Галил“, препрочитащ все една и съща статия от списание „Лайф“, докато чакаше. Бъдещите му шефове — едри мъже с разкопчани на врата ризи, куфарчета и очи, които не преставаха да го наблюдават.

Срещаха се на няколко пъти, преди да бъде одобрен. Той — все така притеснен кандидат, на когото му се иска да не сбърка в думите си, да бъде приет. Те — винаги спокойни, тежки, професионални, свикнали да изпитват притеснените кандидати, опитващи се да го накарат да се отпусне, за да го объркат след това. После се оказва, че следват други срещи, на други места, с други хора — психолози, доктори, чиновници, които му даваха да попълва дълги тестове. Един служител, който говори с него на идеален немски език, друг на американски английски. В мрачната, празна канцелария на фирма за внос и износ в индустриалната зона „Гиватаим“ той за пръв път среща Дани Романо, който още тогава смучеше празната си лула, докато цели два дни записва биографията на Ейтан.

Всичко продължи месеци наред. Ейтан взимаше изпит след изпит, даваше интервю след интервю и никога не знаеше дали е одобрен, докато не го повикат отново. Винаги се движеше из периферията на Службата, никога не срещаше други кандидати като него, докато най-накрая не го приеха. Тогава отвориха вратата, за да приемат единствено него от всички кандидати. За базово обучение и още дълги месеци на изпитания.

И така, той отново беше в „Аляска“. Отпи от късото черно кафе, докато мислеше за себе си като за ранено животно, което търси родното си леговище, където спокойно да легне и да умре.

Сега кафенето му се струваше много по-малко, макар да имаше двадесет маси, подредени в хладния мрак до дългия бар с огледала. На тротоара под блестящи бели чадъри имаше още десет маси. В спомените му, както винаги става с подобни места, то представляваше огромно, оживено кабаре. Но сега почти нямаше посетители, както винаги е било на това място. То бързо го върна към пашкула на реалността.

Ети Данцигер влезе откъм светлата улица. Косата ѝ беше подстригана късо като на русо момче. Беше много загоряла, облечена с бяла блуза и джинси, със сандали и малка кафява чанта на рамо.

Винаги се беше чудил дали АМАН не използва цяла верига от кафенета за работата си по вербуването, или си има любимо място, редовна „канцелария“ с млечни шейкове и машини за еспресо, сервитьори-агенти и въоръжени готвачи. Дали „Аляска“ не осъществява печалбите си за сметка на заплатите на оперативните работници? Или всеки кандидат има отбелязано в досието си различно кафене или ресторант?

Ети дръпна стола и седна. Огледа се и се усмихна. Вдигна рамене и отговори на мислите му с въпрос.

— Капестрано ли?

— Капучино — отговори той и вдигна чашата си като за тост.

Тя се изсмя леко, после бръкна в чантата си за цигара и запали. Издуха дима и погледна главата му.

— Страхотна прическа.

— Благодаря.

— Отива ти.

— Пак ти благодаря.

Тя посегна да докосне ръката му, но се поколеба и я отпусна върху масата. Погледна бялата лепенка около кокалчетата на два от пръстите му.

— Какво е това?

— Още тренирам в „Уингейт“.

— Би трябвало да опиташ тенис, скъпи.

— Чувал съм, че и от тениса излизат мазоли.

Ети стана и заобиколи масата. Дръпна друг стол и седна до него. Лактите им се докосваха. Беше стар навик от Европа. Да са с лице към вратата. Но не заради това го направи. Гледаха хората, минаващи по

тротоара. Войници, студенти, възрастни, почернели хора, млади майки. Стъмваше се.

— Това носталгично завръщане е много сантиментално, Ейтан — каза Ети като съпруга, на която внезапно е поднесъл букет цветя.

— Докато не каза, аз изобщо не знаех, че и ти си била тук.

— О! — Тя го ощипа по китката. — Значи си ме подвел! Радвам се за теб.

— Аз мислех, че мястото е само мое.

— Така си мислехме всички. Само че аз после работих известно време във „Вербуване“. Помниш ли? След Мароко. Дълго време използвахме „Аляска“. После се прехвърлихме в „Рондо“. Сега може би е Централната автогара. Като имам предвид бюджета...

Ейтан се усмихна, но си мислеше за Мароко. За кожата ѝ под лунната светлина. За бузата ѝ до неговата. За дъха ѝ.

— Да се поразходим — предложи тя. Той остави пари върху масата и двамата излязоха в прохладната вечер, под полъха откъм морето.

Тръгнаха на запад към Средиземно море и големите булеварди, където вече се трупаха опашки за кино и тълпите превземаха кафенетата по „Дизенгоф“. Наближаваха празници, скоро щеше да започне и новата учебна година, а морето да изстине. Атмосферата беше напрегната, всички бързаха, говореха високо, колите и автобусите като че се движеха по-бързо. Сякаш животът започва да се забързва, сякаш не му достига времето...

Ейтан вървеше, бръкнал в джобовете си. Чувстваше тежината на пистолета върху хълбока си под свободно пуснатата отгоре риза. Ети го хвана под ръка.

— Скоро заминавам — каза тя.

Ейтан разбра — нова мисия. Надяваше се, че това ще я отведе някъде много надалеч и за дълго. В безопасност. Или поне на не толкова опасно място като тук.

— Добре — отвърна той.

Тя прибра ръце зад гърба си.

— Както винаги, все същият дипломат. — Тя беше експерт по преструвките, но не и пред него.

— „Флейта“ е тук.

Ети спря на място. Този път Ейтан я хвана под ръка и двамата продължиха след няколко неспокойни крачки.

— Какво означава това „тук“? — прошепна тя.

— В страната — още докато го казваше, усети как космите по врата му настръхнаха.

Няколко минути Ети не каза нищо. Стигнаха площад „Дизенгоф“. Фонтанът в средата пръскаше струи, осветени в розово и жълто.

— Ти водиш — каза Ети като уморена танцьорка към партньора си по време на състезание. И Ейтан пое ролята си. Оттук нататък в бавното им придвижване на север тя щеше да го следва по петите, докато той се връща без предупреждение, наема такси за няколко пресечки, качва се на автобус и слиза, преди да е тръгнал. Това държание беше автоматично — импровизация, но научена. Красиво, но объркано като разходка на оглупяла, нерешителна, възрастна двойка.

Той ѝ разказа всичко. Част на немски, на иврит, на английски. Когато стигна до частта с Марк Даган и Кипър, тя хвана ръката му и я стисна. След това вече не я пусна. Разказът накара сърцето му да бие ускорено, защото оголи истината и я показа като опасност под светлините на градската нощ. Хванатите им длани бяха мокри от пот.

Накрая, след като обиколиха през „Бен Йеуда“, излязоха отново на „Дизенгоф“ и тръгнаха на север, където кафенетата оредяваха, магазините вече затваряха, а туристите се изнасяха на юг към ресторантите, след като са похарчили парите си за бижута. Когато заговори, гласът на Ети беше тих, но твърд.

— Това е той — каза тя, след като обмисли целия разказ на Ейтан. — Но аз не съм толкова сигурна, че е вътре в страната.

— Вътре е — увери я Ейтан.

— Няма твърди доказателства, Ейтан. Прониквания стават всеки месец. Никой не е дал описание, което да сравним с паспорта.

— Той е.

— Защо мислиш така? — повиши леко глас тя. От яд или може би паника. — Защо трябва да е той?

Ейтан спря. Обърна се към нея под светлината на уличната лампа. Продължаваше да държи ръката ѝ.

— Ние всички се измъкнахме, Ети. Всеки, който беше извън страната, е мъртъв. Хари, Райнер, Майк. — Той се върна към

псевдонимите. — Франси е била „заклучена“, където и да се е намирала. Сега сме само ти, аз и Ханс-Дитер. И ние всичките сме тук. Къде другаде би желал да бъде той?

— Но защо, Ейтан? Той е професионалист. Защо би го поискал?

Той я погледна в големите сини очи. Внезапно намрази всичко — страната си, началниците си, Службата. Тя би трябвало да е женена, безгрижна, да изучава рисуване в „Бецалел“. Би трябвало да е някъде другаде, щастлива.

— Не знам, Ети.

Отново тръгнаха. Този път Ейтан я прегърна през рамо. Дланта му стискаше рамото ѝ. Чувстваше стегнатите мускули и трепета по гърба ѝ.

Тръгнаха към булевард „Арлозоров“, после по „Соколов“. Сега очите им оглеждаха сенките под дърветата, тихите улици, сенките под вратите. Свободната ръка на Ейтан висеше надолу край хълбока. Ети стискаше чантичката си, но ципът отгоре беше отворен.

Изкачиха стълбите мълчаливо. Ейтан просто не искаше да мисли повече. Тя отключи. А той винаги мислеше, винаги. Мислеше, планираше, предвиждаше... Влязоха вътре. Ети заключи вратата и тръгна из стаите като чужда в собствения си дом. Той просто не искаше да го прави повече. Да мисли за толкова много неща, да премисля, да преценява. Искеше да спре, да си почине, да се отпусне.

Когато наля водка в две обикновени чаши, ръцете ѝ трепереха. Ейтан я гледаше, виждаше отворения върху пода куфар, сгънатите дрехи, внимателния избор. Имаше купчина томчета на френски — речници, художествени книги, карти на Париж. Когато му подаде чашата, Ети забеляза, че ги гледа. Тя изпи своето питие бързо и остана да го гледа, докато и той глътна своето.

— Би ли ме харесал като брюнетка? — попита тя с фалшива игривост.

Той си я представи как ще изглежда скоро. С тъмна, момчешки подстригана коса, с извити вежди като на парижка манекенка. Можеха да боядисат цялото ѝ тяло, но за Ейтан тя щеше да си остане руса, златиста, загоряла, буйна като планинската европейска кръв, която течеше във вените и на двама им. Как биха могли да прикрият това? Мразеше ги. Всичките.

Тя остави някъде чашата си, без да се навежда. Той чувстваше как гърдите му се свиват. Гърлото и умът му бяха като парализирани. Симона беше изчезнала, макар с цялото си съществуване да се мъчеше да си припомни лицето ѝ.

Ети посегна към ризата си. Съблече я през глава. Русата ѝ коса се вдигна, а после отново падна на мястото си. Той се опитваше да не я гледа. Почти ѝ беше благодарен, че се приближи до него и притисна гърди към неговите. Сега не можеше да я вижда. Устните ѝ бяха меки и влажни. После се втвърдиха, когато се притиснаха към неговите.

Ръцете ѝ сграбчиха главата му, зарови пръсти в косата му, притисна го. Собствените му длани бяха привлечени към кожата ѝ. А после тя разкопча ризата му като в паника. Изстена, когато езиците им се докоснаха.

Сега тя водеше. Танцуваше бавен валс към двойната, бяла врата, водеща към тъмната ѝ спалня.

— Ети — опита се да каже той. — Ети...

— Ще умрем, Ейтан — изплака тя под устните му — Какво значение има? Какво?

— Да. Какво?

Телефонът звънна. Като гонг след края на първия рунд. Те останаха неподвижни, прилепили устни, с полуотворени очи. Но тя беше професионалист. Обаждаше се господарят. И тя отговори като куче от експеримент на Павлов.

Прикри гърдите си с ръка. Гърбът ѝ се приведе, когато се приближи до телефона. Вдигна слушалката, а после я отдели от ухото си и я задържа във въздуха, без да се обърне към него.

Той я взе. Опита да успокои дишането си като снайперист преди изстрел.

— Да?

— Търся те там от един час. — Беше Бени. В гласа му нямаше никаква обвинителна нотка. Просто искаше да подчертае важността на обаждането. — Най-добре се върни тук. Веднага.

Ейтан затвори. Обърна се. Ети беше застанала зад него, притиснала блузата пред гърдите си. Знаеше, че магията е развалена, но още се надяваше.

Ейтан никога не я беше виждал да плаче. Твърдостта ѝ беше като ужасяващо проклетие от родителите ѝ, които той не познаваше. Но

сега сълзите ѝ потекоха. Спуснаха се по загорелите бузи.

Той искаше да се приближи, да я прегърне отново, да забрави всичко. Но мигът отмина. Отново мислеше. Беше лъгал хиляди пъти, беше убивал и убивал. Може би единственото добро, останало в него, е да бъде верен на Симона. Поне едно добро в него.

— Искам да се скриеш — каза той с прегракнал глас. Закопча ризата си.

— Не мога. — Тя пристъпи напред. — Скоро заминавам.

— Въпреки това — отчаяно настоя той. — Докато свърши всичко това.

Тя се приближи и поклати глава. Кичури от косата ѝ бяха залепнали към мокрите бузи. Той хвана главата ѝ и я целуна отново.

— Самотна съм, Ейтан — изхлипа тя. — Толкова самотна.

— Обичам те, Ети — прошепна той. — Винаги съм те обичал.

После се обърна и излезе бързо. Затвори вратата, а звукът от удара на дърво в дърво отекна из празните стаи.

Ети остана на мястото си, прегърнала влажната си от сълзите блуза. Трепереща. Задъхана.

15. МЪРТВО МОРЕ СЪЩИЯ СЛЕДОБЕД

Амар Камил се катереше по планината.

Нямаше нужда от въжета, куки или питони, защото беше избрал удобна скала. Стръмнината беше само шестдесет или седемдесет градуса на най-трудните места, но имаше много места за захващане и поставяне на краката. А щом като човек не изкачва вертикална скала, не му е необходима помощта на въжета или друг човек. Беше катерил много по-опасни скали в Швейцария и в Урал, където ледът и снегът бяха като капани, поставени от самата природа, заплашващи да избухнат под краката, без предупреждение или поне някакво забавяне.

Тук, в Юдейската пустиня, най-опасният враг е слънцето. То е ярко като сърцевината на атомен взрив и изсмуква влагата от тялото. Човек като че не се поти, защото течността, която се лее от порите му, се изпарява веднага. Той чувства хлад, но този дяволски полъх е измамен.

Слънцето може да превърне мускулите в каша без предупреждение. То може да изгори дробовете. Под сянката на периферията на шапката може да изпълни очите със сол от изсъхналата пот и тогава да видиш скала там, където има само пясък, а ръката ти да посегне към измамната сигурност.

Тук човек се нуждае от знанията, опита и фатализма на бедуините. Трябват му здрави крака, малко вода и воля, за да не спира да пристъпва внимателно нагоре.

Докато се катереше, Амар се усмихна. Имаше всичко, от което се нуждае.

Носеше спортната чанта като раница, праметната на гърба му. Тежкия товар беше врязал дръжките в рамената му. Въпреки че беше увил частите на РПГ-то и ракетите в голям плажен пешкир, металните парчета тежаха и на всяка стъпка дрънчаха върху гърба му.

От едно крайпътно магазинче близо до Йерусалим, където продаваха дрехи втора употреба, той си беше купил чифт кафеникави

шорти, евтин плетен колан и пластмасова манерка заедно със зелена тениска, върху гърдите на която беше отпечатан символът на Дружеството за защита на природата. Сега белите му маратонки бяха станали кафяви от прахта, краката и ръцете му вече бяха почервенели от слънцето, а дланите му кървяха от остриите камъни на скалите. Той се наслаждаваше на всяка нова трудност. Не беше спал достатъчно, но физическите трудности щяха да му помогнат да остане нащрек.

Той стигна билото на планината. Беше дълго и тясно като острие на бръснач, но той не се изправи, за да се наслади на пейзажа като алпинист-аматьор. Остана приведен и бързо се спусна от другата страна, плъзна се по гръб и остана легнал, за да си почине малко от тежестта на спортния сак. Бутна шапката си на тила и се извърна да погледне на север.

От другата страна на урвата видя малкия паркинг при „Мицрех Шалем“. Макар че изкачването дотам с колата от нивото на Мъртво море му се стори доста стръмно, сега беше още по-нависоко, а колата му приличаше на малка бяла капсула върху гигантски мравуняк.

Беше променил решението си за колата. Идеята да я изостави на площад „Мангер“ във Витлеем не беше добра. Когато се стъмни, всички коли с изключение на военните щяха да се махнат оттам и тогава взетата под наем кола щеше да изпъкне като овца на тепсия. Евреите щяха да се усъмнят, може би дори да повикат сапъори да я проверят за експлозиви. Или най-малкото да разберат откъде и от кого е наета.

Затова той напусна работилницата на Кадуми и потърси кафене. Избра го внимателно и накрая седна в малко заведение с няколко маси и най-важното с портрет на Насър върху стената. Обикновените палестинци не се радваха особено на подписаните мирни споразумения на Израел с Египет.

Затова Амар, изглежда, беше единственият посетител тук. Когато спечели доверието на собственика, той внезапно му предложи сто долара, за да отиде и да му докара колата. След това зачака на отсрещния тротоар.

След двадесет минути човекът се върна с колата.

Прибрал РПГ-то в багажника, Амар се върна към Йерусалим, после сви към Йерихон и на юг към Мъртво море. Не че нямаше доверие на хората си, които бяха осигурили и пазили оръжието — едва

ли биха го повредили. Но добре знаеше, че сънародниците му не разбират много от сложни оръжия, тъй като рядко имаха възможност да се докопат до такива. Войните в Средния изток бяха доказали този мъчителен факт.

Освен това от собствен опит знаеше, че човек никога не бива да се доверява на мнението на друг по отношение доброто състояние на оръжието си. Трябваше да изпита стрелбата на РПГ-то. Ако една от ракетите се задейства, твърде вероятно е, че поне една от останалите две също ще е добра. А на него му беше необходима само една.

Но за изпитанието трябваше да се намира далеч от израелци. Юдейската пустиня беше идеалното място. Откакто евреите бяха върнали Синай, те бяха принудени да превърнат почти всяко местенце от пустинята в тренировъчна площадка. Дните и нощите в Юдея бяха изпълнени с гърмежите на танкови оръдия и автомати. Ако се намира на скрито място, един изстрел в повече не би учудил никого.

Той отмести поглед от далечната си кола и бавно се огледа на изток. Очите му спираха върху всяка сянка, която би могла да е човешка фигура. Широкият овал на Мъртво море спеше пред погледа му с гладката си зелена повърхност и дантелените ивици сол, подобно на петна от пот върху войнишка риза. Нито лодка, нито сал или птица се престашава да почива върху тази топла супа от естествен солен корозив.

Когато главата му завърши кръговото движение, той отново гледаше на юг, доволен, че никой не го забелязва. Погледна надолу към дълбоката урва под краката си. Беше изрязана като рана в скалите от дългогодишната смяна на зимни потоци с летни ветрове. Стените се издигаха високо в пустинния въздух, почти докосвайки се една друга, където урвата извиваше рязко на север и се връзваше в още по-високи, остри скали. Тихото пукане на оръжия отекваше иззад планината. Къси залпове, разделени от интервали тишина, като че ли пръстите на войниците върху спусъка са стегнати от артрит.

Той извади манерката си и пое малка глътка от топлата вода. После прибра отново съда в задния джоб на панталона, измъкна ръце от дръжките на сака и тръгна надолу.

Петите му се забиваха в камъните и вдигаха малки облачета прах по стръмния склон. Между краката му потекоха тънки каменни поточета. Ехото от падането им се върна като ромон на вода и кой знае

защо, вероятно в изблик на оптимизъм, накарал го да оглупее сред пустинната самота, той започна да си тананика Марсилезата.

Насочи се надолу към острата гранитна скала, отбелязана с купчина храсти. Спря върху една издатина на около стотина метра под билото.

Дишаше. Оглеждаше. Нямахше никой.

Тогава пусна сака върху плоската повърхност на скалата. Погледна към отсрещната стена на урвата на около двеста метра от него и бързо откри каквото търсеше — мишена. Върху една площадка на склона имаше купчина почернели камъни. Вероятно изстинало бедуинско огнище. До него имаше ръждив варел, вероятно отдавна изпразнен от водата или бензина, който е съдържал.

Той отвори сака и разви пешкира. Извади двете части на РПГ-то. С лекота ги нави една в друга. След това измъкна двете части на ракетата. Тежката метална бойна глава влезе леко в ракетния си носител.

Той подпря разширената част на РПГ върху лявата си маратонка, като обхвана металната тръба с лявата ръка и внимателно спусна ракетата вътре. Точно под конусообразната бойна глава имаше малка изпъкнала сачма. Той извъртя ракетата, докато сачмата хлътна в леглото си в края на носителя. Сега взривателят на ракетата се намираше точно срещу отвора в металната тръба, където ще го възпламени острият връх на ударника.

Той внимателно вдигна оръжието в ръцете си. Задържа го като бебе в прегръдката си. Сега то тежеше и беше много дълго и заплашително в черно-кафявия си покой.

Нямаше оптически мерник, но това не го тревожеше. Липсващото телескопично устройство е предназначено за прицелване в движеща се мишена и включва скала за отчитане на вятъра и уред за нощно виждане. Спомни си, че РПГ има едно предимство в конструкцията си. Когато ракетата изскочи от пашкула си, се разгъва опашката ѝ от остри, алуминиеви стабилизатори. При повечето други оръжия напречният вятър би отнесъл снаряда и затова човек трябва да компенсира, като се прицелва по посока на вятъра. При РПГ тези стабилизатори действат като платна, завъртат ракетата около оста ѝ с бойната глава срещу вятъра и затова компенсирането става в обратна посока.

Ако целта е движещо се превозно средство, става доста сложно и стрелецът трябва да е много опитен. Но мишената на Амар нямаше да е танк, движещ се с четиридесет километра в час.

Обикновения метален мерник ще е достатъчен. Освен това, както всеки войник ветеран знае, когато кръвта се раздвижи и умът е замъглен от гърмежите, човек се прицелва инстинктивно като цирков фокусник.

Реши да стреля бързо. Вдигна сгъваемите мерници и прегърна оръжието. После свали предпазителя от взривателя на ракетата. Присви пръстите на лявата си ръка около задния дървен приклад, подложи дясната под тежката тръба и прилепи длан към предния приклад със спусъка. С палеца си бавно дръпна ударника надолу, докато силната му пружина се закачи за спусъка. Натисна бутона на предпазителя, за да изскочи, и постави показалеца си върху спусъка.

Вдигна поглед и отново огледа билото над дълбоката урва. С изключение на три лешояда, разперили криле под слънцето, нищо друго не помръдваше. Не усещаше поглед върху себе си. Тогава примижа към отсрещната страна и далечния ръждясал варел.

С едно бързо и плавно движение вдигна РПГ-то до рамото си и постави левия крак напред до ръба на издатината. Кръстчето на задния мерник съвпадна с отвора на предния и варелът се появи като кубче карамелизирана захар, а той вдигна оръжието в любовна милувка до врата си и стреля.

Първата експлозия го оглуши. Тъпанчетата му запищяха и чак тогава се сети, че не ги е предпазил с тапи. Но продължи, позволявайки само на ума си да функционира, докато държеше тръбата неподвижно. Почти веднага чу втория взрив като ехо от двоен изстрел. Варелът се пръсна на хиляди парчета метал, които подскочиха нагоре сред прах и камъни, които се пръснаха по отсрещните скали. Неприятният дим защита очите му и изгори ноздрите с великолепия си аромат, докато вдигаше склонената си към оръжието глава и наблюдаваше шрапнелите да падат към земята като горящ ураган.

Камъните от огнището ги нямаше. Варелът го нямаше. Виждаше се само голяма дупка в почернялата скала, от която излизаше дим като от изстиваща лава.

Амар се усмихна. Даже и приблизителна точност ще е достатъчна.

Връщането до паркинга му отне по-малко от тридесет минути. Гърмът от експлозията го беше оглушил временно. Имаше чувството, че ушите му са запушени с мокър памук, а в главата си още чуваше бръмчене като шум от късовълново радио. Но знаеше, че физическият ефект скоро ще отmine, а беше възбуден от адреналина, който се повиши след успешното изпитание.

Влезе в колата и я подкара извън прашния паркинг.

Когато Амар стигна „Мещур Адумим“ — шосето, което се изкачваше от Мъртво море към Йерусалим, — направо не можеше да гледа от жажда. Пред себе си вляво видя малко отклонение за почивка. Един туристически микробус беше спрял на прашния паркинг и група шведи чакаха ред да се качат върху стара камила, която пръхтеше и плюеше, а господарят ѝ, мургаво бедуинче, я подканваше да става под тежестта на кикотещите се европейци.

Имаше и ресторант в ниска каменна сграда, украсена с червени пластмасови знаменца на „Кока-Кола“. Амар се отклони от шосето и спря на паркинга до редицата коли, обърнати към туристическа бедуинска палатка. Той слезе от сеата и взе спортния сак със себе си. Постави го в багажника и се запъти към ресторанта.

Въпреки лятната горещина вътре беше тъмно и хладно. Прозорците бяха покрити с някаква тъмна пластмаса и придаваха на вътрешността цветове, като че ли на сградата са сложили слънчеви очила. Вятърът от Юдейската пустиня блъскаше по сенниците отвън и той чуваше как те плясат като изстрели. Но вътре проникващият през цепнатините вятър се усещаше като лек полъх.

Няколко изгорели от слънцето скандинавци седяха около масите с дървени плотове и метални крака и разговаряха на мелодичния си език, докато се наливаха с безалкохолни напитки. Амар нямаше намерение да остава тук дълго. Той се насочи право към бара и поръча три бутилки безалкохолна напитка от грейпфрут. Момчето зад тезгяха беше арабче. Амар заговори на иврит. Изпи течността за по-малко от минута.

— Има ли тук тоалетна? — попита той момчето, докато плащаше.

— Навън. Зад ъгъла — отговори момчето със зле прикрита омраза.

Амар излезе и зад ъгъла намери вратата към мъжката тоалетна. В дъното на прашното помещение имаше само една врата. Тя беше затворена, а върху пода се виждаха черни обувки и паднал отгоре им панталон. Но имаше и голям порцеланов писоар, достатъчен да се наредят пред него поне трима мъже. Имаше и мивка с парче счупено огледало над нея.

Той отиде до мивката и свали очилата и шапката си. Косата му се беше сплъстила от изсъхналата пот и прахта на Юдейската пустиня. Лицето под очите беше побеляло на ивици от солената пот. Той пусна крана, наведе се над мивката и изми цялата си глава с шепи хладка вода. Наплиска се няколко пъти. След всяка шепа вода се чувстваше по-освежен, бодър и с ясна мисъл.

Сега вече чуваше отново почти нормално. Докато се миеше, започна да си повтаря точките от списъка за операцията.

Оставаха четири главни пункта. Три от тях бяха старите мишени. Венера, Юпитер и Марс, за предпочитане в този ред. Не успя да се добере до другото момиче в Кайро, но още преди да стигне там, знаеше, че може да му се наложи да я пропусне. Тя беше му послужила добре като примамка, за да накара израелския агент да се обърка, да покаже картите си и да се разкрие. Предвидимо.

Все още разполагаше с тридесет и шест часа, през които да се добере до тези тримата. Щеше да е трудно, но не и невъзможно, като се има предвид информацията, с която разполага.

Последната и финална фаза беше министър-председателят. Това щеше да е най-трудната мишена, но ако прикритието му издържи и той се движи като светкавица, щеше да си почива пред питие в някой бар в хотел „Хилтън“ в Йерусалим, докато след убийството наоколо му вилнее бурята.

Всички елементи бяха заменяеми в хронологията му, а от някои от тях можеше да се откаже. Искаше Венера и Юпитер, но ако е необходимо, би се отказал от тях. Трябваше да свърши с Марс обаче. Също и с министър-председателя.

Но за да бъде планът перфектен като политическа катастрофа и естетическо откъсване, министър-председателят трябваше да умре преди Марс. И Марс трябва да узнае за това, преди сам да умре.

После спасение? Не твърде вероятно. Макар че е въпрос само на някакви си двадесет километра. Трябва да стигне не по-далеч от работилницата на Абу Кадуми. Колко дълго може да живее в дупката под работилницата на Кадуми? Реши, че би могъл да оживее много дълго там. Ще яде и пие само веднъж на ден, ще подава кофата с ежедневните си нужди също веднъж и ще живее с радостта от нанесения удар.

„Една година — реши той. — Бих могъл да живея в онази дупка цяла година.“

Вдигна глава. Лицето му беше чисто, бузите здрави и загорели, дъговидният белег ясно видим под дясното око. Косата му не беше съвсем чиста, но поне измита от праха и къдриците блестяха от капките вода. Нямаше хартиени кърпи и затова се избърса с края на тениската, като се усмихна под влажния плат.

— Я, ти не си ли Рами Карера?

Амар се смръзна. Гласът дойде иззад гърба му. Учуден баритон, говорещ на иврит. Той бавно пусна тениската, взрял се в собственото си лице в огледалото. Зад дясното си рамо видя друго лице. Беше на млад израелец на около тридесет години. Открито, спокойно и с израз на удоволствие. Над лицето имаше шапка с козирка и сребърна кокарда.

Амар се обърна към полицаия. Измери разстоянието помежду им, докато продължаваше да бърше ръцете си. Видя, че мъжът е напълно спокоен. Дясната му ръка почиваше върху приклада на „Уебли“ макар и не заплашително. Просто поза на полицай. Един саблен удар по врата, и той щеше да свърши на място. Но това би накарало планетите на Амар да се пръснат по недосегаеми орбити.

— Защо? — попита Камил, докато посягаше с лявата ръка да си вземе очилата и шапката от мивката.

— Цялата проклета полиция те търси, господин майор — отвърна ченгето, явно доволно, че е направило удар за деня. — Къде, по дяволите, беше?

Амар бързо прецени възможностите си. Като компютър, преглеждащ данните върху диска си. Какво означава това? Защо търсят Карера? Още не е докосвал офицера. Дали майор Козов не го е предал поради някаква своя причина? Но това изобщо нямаше смисъл. Основната мишена на Козов още е недокосната. Ударът не е извършен.

Да играе ва-банк. Да види какво ще стане.

— Леле-боже — поклати глава Амар, изобразявайки досадата на филмова звезда, непрекъснато преследвана от почитатели. — В тази проклета държава човек не може и да чукне гаджето си на спокойствие, нали?

Полицаят се изсмя. Амар мина покрай него. Излезе навън, постави си очилата и изтупа шапката в бедрото си. Полицаят го последва.

— Ама всички са доста разтревожени — каза полицаят.

— Кой всички? — изсумтя Амар и тръгна към колата. Полицаят се помъкна подире му.

— Ами армията например — отговори той.

— Имам си право на свободен ден.

— Шабак също надува мускули.

— Фашисти — отвърна Амар иронично.

Ченгето пак се изсмя.

— Е...

— Слушай, приятел. Жена ми си е жена. Ревнива. Ама пък може ли да се обръща цялата проклета държава с краката нагоре, като подуши, че съм хванал някое маце, а?

Сега полицаят изглеждаше малко объркан.

— Извинявай, майор Карера. Просто изпълнявам инструкциите. Знаеш как е.

— Да. — Амар достигна до колата. Отвори вратата. — Слушай, полицай — усмихна се весело той, но в очите му остана следа от раздразнението. — Аз се връщам в Йерусалим. След половин час търсенето ще бъде прекратено. Само че не ми се мисли какво ме чака мен вкъщи...

Той влезе в колата и запали двигателя. Полицаят бутна шапката си на тила.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се.

— Добре. Извинявай отново.

— Благодаря ти за загрижеността — каза Амар и даде заден ход, после обърна бързо и излезе на шосето за Йерусалим.

Амар стискаше кормилото в ръце. Имаше чувството, че може да счупи здравия волан. Беше стиснал зъби, а когато се увери, че онова

тъпо ченге не го следва, натисна педала на газта и заби горящите си очи в завоите по пътя. Колата хвъркна напред. Той продължи да натиска педала. Двигателят ревеше.

Някой го е подушил. Вече.

Беше се отпуснал самонадеяно като някакъв аматьор. Позволи си странични действия, които отнеха време, което повече не може да върне. Дори се отдаде на непростими носталгични спомени. И докато се е мотал из пустинята като някой полуумен аскет, враговете му са се ровили като мишки, открили са доказателства, проследили са го, разкрили са плановете му.

Сега трябваше да се съобразява с това, да накара кръвта си да закипи за *Джихад*^[1], да се движи като торнадо от ураганен пясък.

Докато караше, преосмисли плана си. Остави някои възможности, отхвърли други, предвиди реакции, измисли как да им се противопостави. В ума си състави график по часове, без да разпилява и секунда. Подреди действията си, но остави и време за маневриране.

След по-малко от час той блъсна вратата на работилницата на Абу Кадуми. Старецът приключваше работата си за деня и почистваше масата. Първоначално по лицето на Кадуми премина раздразнение, защото не желаше да приема повече купувачи този ден. После позна посетителя си и вдигна ръце.

— Амар! Мислех, че вече няма да те видя...

— Шшшш! — Камил заключи вратата и остави спортния сак на пода. Приблужи стареца и го стисна силно за раменете.

— Татко, казал ли си на някого? — прошепна той.

— Какво?

— Знае ли някой, че съм се върнал?

— Разбира се, че не. — Старецът се дръпна и вдигна ръка да оправи кафията си. Амар погледна замъглените очи, за да разбере истината.

— Какво има, Амар? — попита Кадуми, като че ли Камил току-що се е върнал от училище в лошо настроение.

— Трябва да се хващаме за работа, татко.

— Искаш ли чай? — Старецът се обърна, за да запали печката.

— Не! Не искам никакъв чай!

Кадуми се смръзна. Може би в друго време, в някакъв друг живот, той би плеснал момчето. Но тонът му сега върна стареца към

действителността. Този Амар не беше онзи от младите години. Този Амар беше воин, ужас на ужасите. Това беше нов човек, с ново лице. Човек, изживял мъката.

— Какво трябва да направим, Амар?

— Сега ти си ми нужен, татко. Повече от всякога.

— Слушам те.

— Чудесно. — Амар хвана сбръчканата ръка на стареца. Погали мазолите по дланта и сбръчканата кожа. — Трябва да ми намериш трима мъже.

— Какви мъже?

— От Съпротивата, татко. Те трябва да са бойци. Всички. Можеш ли да го направиш?

— Познавам бащата на едно такова момче, но никога не сме говорили с него по този въпрос.

— Добре. Сега трябва да говориш с него. И още нещо. Тримата трябва да бъдат високи и тежки горе-долу колкото мен. Ако е възможно и да приличат поне малко на мен.

— Какъвто беше преди ли?

— Както изглеждам *сега*, татко.

— Това ще е много трудно.

— Да. Намери ми трима, а аз ще избира. Косата и цвета на кожата им са важни, защото нямаме много време. Погледни ме. Трябва ни тялото и лицето на някое копеле с европейска кръв. Колкото е възможно повече да прилича на мен.

— Ще бъде трудно.

— И освен това те трябва да са много смели, татко. Трябва да им кажеш, че работата е много опасна, но и ще донесе чест и гордост за семействата им. Трябва да им кажеш много, но без да разкриваш нищо.

Амар заговори на сложния и двусмислен арабски език на Корана, пълен със скрити заплахи, чиято завоалирана поетичност е вдъхновявала древните воители.

— Разбирам — блеснаха възторжено очите на Кадуми.

— Двама от тях трябва да са въоръжени, татко. Единият с пистолет. Не револвер. Пистолет. — Амар показа с ръце зареждане на пълнител.

— Пистолет.

— Да. Но има и още.

— Какво още?

Амар извади смачкан лист хартия. Беше написал списъка в колата.

— Занеси това в аптеката.

— Та те всички вече са затворени.

Амар не обърна внимание на думите му.

— Вземи го. Намери аптека и ми донеси нещата.

Старецът погледна листа. Присви очи.

— Зрението ми... — Той цъкна с език.

— Няма значение. Дай го на собственика на аптеката. Кажи му, че дъщеря ти ще се жени. И че има много прислужници. Той ще разбере. — Амар извади пари и ги пхна в ръката на стареца. — Но има и още, татко.

— Какво още? — усмихна се вече старецът. Всичко беше като игра, като приказка. Но освен това беше предизвикателство и огромен комплимент. Защото Амар е толкова уверен в него. Той може да го направи. Да.

— Трябва да намериш три неща. Но не знам откъде.

— Какви неща?

— Една метална тръба. Поне петнадесет сантиметра дълга и с отвор два и половина сантиметра. А после поне десет шайби, които да влизат в тръбата. Отворите им да са поне сантиметър.

— Тръба петнадесет на два и половина. Десет шайби с поне един сантиметър отвор.

— И накрая чифт азбестови ръкавици.

— Ръкавици ли?

— Като тези на ковачите.

— На ковачите.

— Можеш ли да запомниш всичко, татко?

— Разбира се, че помня! — отвърна Кадуми и започна да си шепне. — Трима мъже, пистолета, аптеката, тръбата...

Амар се наведе и обхвана лицето на Кадуми с длани. Старецът вдигна поглед, а Амар се приведе и го целуна силно по двете бузи.

— Раздвижи бързо старите си кокали, татко. — В гласа му имаше обич и страх, молба и заплаха, които го превърнаха почти в ръмжене. — Революцията е нетърпелива.

Кадуми не отговори. Той вдигна ръка и погали Амар по бузата. Като че искаше да му каже: „Ще направя това и ти прощавам тона, защото някога ти ми беше като син.“ После уви кафията си и излезе от работилницата.

Амар затвори вратата и се облегна на нея, като удари с юмрук по дланта си.

Да. Някой вече го преследва.

И можеше да се досети кой.

---

[1] Свещена война. — Б.пр. ↑

16.

ЙЕРУСАЛИМ

ТРИ ЧАСА ПО-КЪСНО

Топлите смарагдови куполи на Руската православна черква бяха изстинали и синкави през нощта. Нежно извитата им слънчева грация сега изглеждаше остра и заплашителна под бледите светлини на нощното осветление. Стройните кули, върху които се издигаха лукообразните куполи, се изправяха от мастилените сенки към още по-тъмната чернота на пустинното небе. Спиралите бял дим от близката пещ за изгаряне на отпадъци превръщаха святата архитектура в съветска космическа ракета, около двигателите на която се издига парата от течния кислород.

Ейтан пресече комплекса, тръгнал на северозапад от сградата на „Специални операции“ към ниския правоъгълник на полицейския затвор в другия край на площада. Големият паркинг сега беше почти празен, а мястото, което обикновено се тресеше от шума на мотори и бързите крачки на детективите, почиваше в тишина и покой. Няколко слаби лампи хвърляха жълти лъчи светлина откъм зарешетените прозорци на градския съд, но практически не даваха повече светлина от фенерче по пода на шотландски замък.

Докато вървеше, той потрепери от хладния вятър, който шумеше из клоните на кедрите и напомняше за скорошните есенни дни. Бени Баум съблече кафявото си кожено яке и го наметна върху рамената му.

Ейтан не се възпротиви. Разглеждаше документите в ръцете си и примижаваше да ги разчете по-добре, докато Баум му разказваше и продължаваше да трупа листа в купчината.

— Този е от шефа на Националната полиция, с което разрешава временно преместване на затворника — пхна плътния лист Баум под палеца на Ейтан. — А това е гаранция от армията, в която се казва, че затворникът само ще бъде преведен през площада за разпит. Така че ти по-добре внимавай да не го загубиш.

Ейтан взе формуляра и го вдигна към лицето си, опитвайки да разчете подробностите.

— Това ми прилича на подписа на Бен-Цион — каза той и когато не получи отговор, добави: — Така ли е?

— Ицик вече не се съобразява с канцеларската методология — отвърна Баум, избягвайки намек за фалшификация. — На него му трябват резултати.

Ейтан изпъшка, когато се спъна в един камък. Очко го хвана за лакътя и го задържа да не падне.

— Внимавай, младежо — изграчи Силвия. — Гледай поне още един-два дни да не си счупиш и другия крак. — Тя се изкашля зад него, а той усети капка слюнка върху врата си.

Четиримата вървяха по тъмния площад и си шепнеха като монаси под огромните сенки на черквата. Един дребен, плешив мъж, хванал под ръка белокоса матрона, едър борец с дебел врат — приличаха на група циркови клоуни, които дават съвети на накуцващ пилот, който тръгва на нощен полет.

Жорж Масуд сега седеше в единична килия под ареста на полицейското управление. Не можеше да знае, че Ейтан Екщайн се готви да го измъкне, а Ейтан не беше напълно убеден, че пазачите на Масуд ще предадат повереника си.

— Сигурен ли си, че имаме достатъчно документи, Бени? — В ръцете си държеше вече почти два сантиметра дебела пачка.

— Сигурен съм.

— Така ли? Някога опитвал ли си да подновиш шофьорската си книжка? — Израелската полиция е известна с бюрокрацията си.

— Не се притеснявай, Ейтан. Това ще свърши работа.

— Ей, Очко — обърна се Ейтан към дребния аналитик. — Как успя да разгадаеш кода?

— Нямахме код. — Тънкият глас на Очко обикновено беше лишен от емоции, но сега издаде известна професионална гордост. — „Ние тримата царя“ е прост активатор, доколкото мога да определя песента като такъв. Авторът е важен. Онзи, който я е поръчал. Теодор Клач.

— Теодор Клач — повтори бавно Ейтан, макар още да не разбираше.

— Забрави за Теодор — каза Очко. — Какво е *Клач*?

На Ейтан не му беше нужно да мисли дълго. Клач беше жаргон в израелската армия за известните руски бойни автомати. Калашников.

— АК-47 — каза Ейтан.

— Правилно. Сега махни цифрата.

— АК.

— И...?

— Амар Камил — изсмя се кратко Ейтан. — Мамка му! Не може да е толкова просто.

— То изобщо не е просто — обидено отвърна Очко. — Когато човек знае, че ще търсиш сложното, простотата се оказва най-трудния код.

Очко беше прав. Компютърът можеше да върти самата песен цял месец, докато името на „автора“ гърми като букет фойерверки, на които никой не обръща внимание въпреки шума и блясъка.

— Има и още нещо — обади се Баум. — Кажу ми за прехванатите разговори, Силвия.

Възрастната жена вече се беше изморила. Сега трябваше да накара старите си крака почти да подтичват, за да настигне Ейтан.

— Снощи помолих нашия приятел Ури Бадаш да ми прати ежедневниците от Западния бряг — каза тя. Размахваше ръце и огънчето на цигарата ѝ описваше ярки дъги пред задъханите ѝ гърди.

— Какви ежедневници? — попита Ейтан. — Арабски вестници ли?

— Не, млади глупако. — Наложу ѝ се да спре за миг, докато се изкашля и изплюе. Баум отстъпи настрана, за да не бъде заплут. — Говоря за редовните прехващания.

— Ама какви прехващания? — Ейтан познаваше стандартните разузнавателни действия, но обикновено не работеше с контраразузнаването в страната, а и напоследък беше отсъствал доста време в чужбина.

— Нетърпеливо — измърмори Силвия и Баум се намеси.

— ДСС има една програма, Ейтан. Става дума за случаен подбор и подслушване на телефонните разговори в Западния бряг. Всяка нощ смяната вкарва записите в компютър. После може да се търсят бързо имена, кодове, часове... Знаеш ги тези работи.

— Е, значи най-после и те влязоха в нашия век — възкликна Ейтан. Шабак подслушваху домашни телефони от години, но операцията беше примитивна, с много оператори и превключватели.

— Взехме файловете за четири дни назад — продължи Силвия. — И пуснахме търсене за Кларк, Коледа и всички по-важни съществителни, прилагателни и глаголи от песента „Ние тримата царе“.

Тя отново спря, докато кашляше, прегъната в тъмната си безформена рокля.

— И? — нетърпеливо я подкани Ейтан.

Силвия изтри устните си и продължи:

— Излезе само едно нещо. Онзи ден някакъв арабин, водопроводчик в Хеброн, получил ранно коледно поздравление по телефона. — Тя бръкна в джоба на дрехата си и извади листче. — Тук е името му. А пък той не е християнин.

Ейтан прибра листчето в джоба си, без да го погледне.

— Един екип на ДСС тръгна да наблюдава дома му — каза Баум.

— Защо на ДСС? — като че се засегна Очко.

— Да не искаш да ни вършат половината от работата, без да получат нищо в замяна? — изненада се от реакцията му Ейтан. — Очко, впечатлен съм. Това би трябвало да означава, че си оптимист.

Опита се да го каже с хумор, но фигурката, попаднала на мястото си в мозайката, никак не успокои Ейтан. Всичко се развиваше твърде бавно, макар да бяха събрали страхотна група от мозъци и таланти и да решаваха проблемите с рекордна бързина. Значи са потвърдили, че Камил е вече „вътре“. Ейтан подозираше това още докато беше в Кайро. Значи сега разполагат със сигнал за активиране, авторът му е потвърден и той е изпратил агентите си да действат из Израел. И какво от това? Трябваше ли да се чувства по-сигурен? Това не беше никакво тренировъчно упражнение за завземане на „вражеско“ знаме. Амар Камил е убиец, който при това действа с помощници. Той се движи като виелица и каквото и да открият, Ейтан знаеше, че винаги ще са поне на три крачки зад него.

— И още нещо — обади се Баум. Групата вече приближаваше полицейския затвор и затова забавиха ход и още повече снишиха гласовете си. — И то е бижу. Може би твоят коз пред Масуд. — Бени отвори капачето на джоба на ризата си и извади сгънат лист от телекс. От джоба на панталона си измъкна връзка ключове, висящи на ключодържател-фенерче. Разтвори листа и го освети, за да може Ейтан да прочете написаното. Четиримата спряха. Силвия и Очко останаха

назад, като че да покажат възпитание, но те вероятно вече бяха прочели съобщението. — Това е от Артър и е потвърдено.

Ейтан се взря в листа. Очите му се разшириха, когато разбра значението на английския текст.

— *Боже, мили* — тихо възкликна той.

— Сега имаш нещо, на основата на което да се договаряш — каза Баум.

— Ако можех...

— Можеш. Можеш да му направиш предложение.

— Мога ли?

— Да.

Ейтан се замисли за миг. За пръв път някой имаше нещо, което да предложи на Жорж Масуд. Нещо, което да го убеди да говори. Но Ейтан не искаше повече да дава фалшиви обещания. За да бъде убедителен, той трябваше да е уверен в думите си. Масуд е твърде умен, за да се хване на измама.

— Мога ли? — отново попита той.

— Всичко в рамките на разумното. Аз ще те подкрепя — каза Баум, прибра листа от ръцете му и се ухили. — За в случай, че той успее да те тръшне, мисля, че ЦРУ би предпочело аз да пазя това нещо.

— Благодаря.

— Което ми напомня... Ти остави пистолета си на Симона.

Ейтан вдигна ризата си и коженото яке. Мощният пистолет блесна под светлините откъм прозорците на затвора.

— Подарък — каза той.

— Значи са верни клюките — тупна го Баум по рамото. — Ти наистина предизвикваш чувството за благотворителност у хората.

Ейтан се усмихна и закрачи отново. Осъзна, че е продължил сам, когато го спря гласът на Баум.

— И още едно нещо.

Ейтан се обърна. „Екипът“ му стоеше в тъмнината. Наблюдаваха го, оценяваха го. Приличаха на скръбно семейство, на което е останала само надеждата към блудния син.

— Бадаш се погрижи добре, за да подготви Жорж за теб — каза Баум, намеквайки ясно, че сега топката е в ръцете на Ейтан. — Ури взе двама от хората си със себе си, когато докараха Масуд от Атлит. През

цялото време те не са го нарекли нито веднъж по име. Непрекъснато са го наричали само *сукалчето* на Амар Камил.

Ако наречеш някой мъж с тази дума на иврит, можеш да накараш кръвта му да кипне. Тя означава „близач“, но в още по-обиден смисъл. Човек, използван от друг, който се възползва от него, кара го да върши мръсната му работа, а когато не му е нужен, го захвърля и заменя с друг подобен.

Ейтан кимна. Добави и това към останалите си психологически оръжия.

— Късмет — каза му Бени.

— Късмет — обади се и Очко. Силвия се изкашля.

Ейтан се обърна и тръгна към сградата на полицията.

Пътят от Бейт Джала към Хусан не беше добре осветен и щом излязоха от шосето за Хеброн, само жълтите фарове на фиата на Ейтан и звездите над Юдейската пустиня осветяваха пътя им. Можеше да продължи по широкото шосе чак до кръстовището за Гуш Ецион, но не искаше Масуд да разбере накъде са тръгнали. Още не.

В колата беше хладно и двамата мъже се бяха свили в кожените си якета. Очите им се вираха напред през пращното стъкло към виещия се планински път, приличащ на процеп, ограден от издигащите се склонове бяла пръст. Встрани се виждаха понякога дълбоки урви с извисяващи се борове и каменни тераси с лозя, а когато отминаха билото, зърнаха далечните купчинки бледи светлини на села, плуващи в безтегловност сред тъмните хълмове като изгубени космически кораби, търсещи място за кацане.

Дълго време никой от двамата мъже не проговори. Ейтан съвсем спокойно беше уведомил Масуд, че ако се опита да избяга, ще го застреля. Предупреждението беше само проформа, защото ръцете на Жорж бяха в белезници, а късата верига, която ги свързваше, беше прекарана през металната дръжка на вратата. Масуд не можеше да достигне кормилото, нито пък да направи нещо с крака, а даже да успееше да отвори вратата и да скочи, колата би го повлякла и това би се превърнало в обикновено самоубийство.

Принудителната поза на пътника го караше да изглежда, че се дърпа настрана от шофьора, въпреки че се опитваше да поддържа

възмутено горд вид. Държеше главата си изправена и коленете изпънати в привидно спокойствие. Масуд беше сигурен, че израелецът ще спре някъде и ще го измъчва. Реши, че Ейтан е агент на ДСС, а Шабак е известен с „творческия си начин на провеждане на разпити“. Освен това имаше едно нещо, което неговите пазители още не бяха опитвали.

Бяха напуснали Йерусалим от половин час и Ейтан караше бързо. Искаше Масуд да размисля, да усети пътя, да вдъхне аромата на борове и прах, на огънове, на готвено и на окосено сено. Искаше Масуд да усети топлата близост на собственото си арабско селце, да разбере, че е много близо, на една ръка разстояние, че би могъл да промени посоката на проваления си живот. Че може да се завърне у дома си.

Ейтан не пусна радиото, за да не нарушава неудобството. Прозорците бяха отворени само малко, колкото да позволят на мечтите за Бейт Фаджар да изпълнят колата.

— Знам какво си мислиш — най-накрая заговори на иврит Ейтан.

Жорж не отговори. Той продължи да гледа тъмните силуети на планините, които се извиваха като картонена панорама, докато колата следваше извития път.

— Знам, че говориш иврит, Жорж — заяви без раздразнение Ейтан. — Но ако предпочиташ, аз мога да го кажа на английски, на френски или на немски. Арабският ми не е добър, но ако искаш, можем да си говорим като гоим. — Думата не беше обидна. Тя просто определя всички хора, които не са от семитски произход.

Жорж продължаваше да мълчи, макар да обърна глава настрани, за да види отминаващата край тях група арабски къщи. Може би познаваше някого тук, защото въздъхна леко.

— Знам какво си мислиш — търпеливо повтори Ейтан.

— И какво си мисля? — прошепна почти на себе си Жорж.

Ейтан почувства прилив на оптимизъм, но се въздържа да се усмихне или да промени по какъвто и да било начин тона си.

— Мислиш каквото бих си мислил аз, ако бях на твое място.

Миг мълчание.

— И какво е то?

— Че те водя на някое сигурно място. Че там ще те измъчваме. Че аз бих могъл да те застрелям и да те хвърля на кучетата.

Нова, дълга мълчалива пауза. Ейтан погледна встрани. Стори му се, че устните на Масуд са стиснати в нещо като усмивка.

— *Сигурно място* е доста смешно словосъчетание за тази част от страната — каза Жорж.

Западният бряг със сигурност не е място за нощни разходки. Ако, без да видиш, попаднеш на преграда по пътя, някой нервен младеж може да открие огън, преди да е извикал „Стой!“ Сам на палестинска територия, с израелски регистрационни номера, човек винаги е чудесна мишена за камъни или „коктейл Молотов“. Няма местенце на тази „ничия земя“, където човек да се чувства сигурен.

— Да, думите са погрешни — съгласи се Ейтан. — Но нищо такова няма да се случи.

— А какво ще се случи? — Масуд много отдавна вече познаваше тези хора. Нямаше причини да им вярва.

— Водя те у дома ти, Жорж — каза Ейтан.

В мига, когато го изрече, усети промяната в атмосферата. С периферното си зрение видя как тялото на Масуд се смръзна и главата му леко се отметна назад. Ейтан разбра, че това е ярост, защото Масуд имаше пълното право да подозира и най-жестоката шега.

— В Бейт Фаджар — добави Ейтан. После се извърна да погледне Масуд и продължи напред така. Караше инстинктивно, завърташе кормилото, когато усетеше, че излиза от пътя, чакаше кога Масуд ще се обърне, за да погледне придружителя си.

Очите им се срещнаха и останаха втренчени. Тогава Ейтан зърна умората, маската, която никога не се пропука, но беше станала толкова крехка от употреба, че можеше да се пръсне като изпуснат върху камък порцелан. Кичур от косата на Масуд точно над носа му наскоро беше побелял като опашка на сърна. Очите бяха тъмни и блестяха от мъка.

— Да — продължи Ейтан. — Засега само на гости. — Той се извърна към пътя, за да могат все пак да преживеят тази нощ. После изстреля най-силния си коз. — Но мога да го направя за постоянно.

Жорж се размърда на мястото си, доколкото позволяваха окованите му ръце. Прибра колена и леко се изви. Не беше намек, че се предава, а просто подканващ жест. „Слушам те.“

— На първо място, аз не съм от Шабак — каза Ейтан. — Но и не съм просто чиновник, както ти казах, когато бях в Атлит. — Не искаше да избързва. Не биваше думите му да звучат като хвалба. Бръкна в джоба си и извади кутия „Тайм“. Дръпна цигара със зъбите си. Запали със запалката на колата и предложи да постави цигарата в устата на Жорж. Палестинецът поклати глава. — Нека да речем, че съм от контраразузнаването. И се интересувам единствено от Амар Камил.

— Как успя да ме измъкнеш? — прошепна Жорж.

— Току-що получихме важно съобщение. Отнася се за полет 206.

Както става обикновено с големите държавни престъпници, след хващането на Масуд той беше обвинен в много случаи на саботаж, подривна и терористична дейност. Но обвинението, което му донесе доживотна присъда, беше за масово убийство, за пряко участие във взривяването на американския самолет с всичките му пътници на борда. Обвинението беше доказало, че без съмнение Масуд е пренесъл куфара с бомбата от техника и го е предал на Амар Камил. — Обвинихме те като пряк извършител. Така ли е?

Жорж не каза нищо.

— Задето си осигурил бомбата. Така ли е?

Жорж стоеше неподвижен. Представяше си касетофона, микрофоните, малката касета, която се върти и записва, чакайки самопризнанията му.

— Е, добре — продължи Ейтан. — Британското разузнаване твърди, че ти *не би могъл да бъдеш извършителят*. — Той инстинктивно скри, че информацията идва от Артър. Нямаше причини да издава ЦРУ или някой от дълбоко законспирираните му агенти. — Не може да си бил във Франкфурт и не може да си се срещал с Камил. Защото по това време, както две седмици преди това и една седмица след това, ти си бил в Ирландия.

Белезниците изтракаха. Масуд беше сплел пръсти, за да не треперят ръцете му. Сега чуваше защитна реч, която никога не би могъл да използва, но всичко беше вярно. Той дори не е бил включен в планирането и извършването на атентата, защото присъстваше на спонсориран от ИРА курс по разузнаване в близост до Белфаст. За пълно нещастие, единственото му алиби не можеше да бъде използвано, за да предизвика милостта на израелския съд. По време на делото той дори не си направи труда да каже това на защитника си.

Откъде щяха да му намерят свидетел? Чрез съобщение във вестник „Белфаст телеграф“?

— Ние знаем, че това е истината, Жорж — настоя Ейтан. — Защото британците имат дълбоко законспириран агент, който е присъствал на курса, и сега неговият доклад лежи в сейфа на моя шеф.

Ейтан млькна. Минаваха край Хусан, където пътят правеше резки завои покрай стръмните скали. Той се концентрира в карането, докато си припомняше какво е казал току-що, и остави на Масуд време да размисли.

— Цигарата — прегракнало изрече Жорж.

Ейтан запали нова цигара и я постави в ъгъла на устата на Жорж. Палестинецът дръпна дълбоко, издуха гъст облак дим, а после наведе глава, за да хване цигарата между пръстите си.

— Е? — каза той. Не призна нищо, но въпросът му говореше вече много. — Ти да не си главният прокурор?

— Мога да те измъкна, Жорж.

— Как би могъл? — бързо попита Жорж. — Кой си ти?

— Мога. Аз не съм сам. Зад мен стои Управлението ми. Аз съм само пратеник.

— *Какво управление?*

— Няма значение. — Ейтан се мъчеше да го убеди. — Ние сме от разузнаването. Имаме власт. Аз мога да склуча тази сделка.

Масуд мисли дълго. Можеше да проговори и да стане нещо. Или пък можеше да проговори и нищо да не стане. Да го върнат в Атлит. Доколко всичко това имаше значение? В края на краищата, както бяха казали онези от ДСС, той е просто *сукалчето* на Камил.

— Какво ти трябва? — попита той.

— Помощ — отвърна Ейтан.

— Каква е цената? Колко ти трябва?

— Колкото можеш да ми предложиш.

— Отплатата?

— Свобода.

Сега всичко беше съвсем ясно. Както размяната и пазарлъка, които са родени точно сред тези хълмове.

— Какво искаш да чуеш? — попита Жорж.

— Амар Камил е сред нас — започна Ейтан. — Той е някъде в страната и провежда операция. Поне една част от тази операция е да

убие мен, както и някои други хора от моята служба.

— Значи това е само за да спасиш себе си?

— И други хора.

— Защо? Защо ще иска да те убие? Кой си ти?

— Не знам защо — призна Ейтан.

— Лъжеш — изсъска Жорж. Вече решил да му повярва, той се извърна бързо към Екщайн. — Ако искаш помощ, трябва да ми кажеш поне нещо.

— Аз се опитах веднъж да го убия.

— Опитал си се... — Жорж замълча. Наведе се към цигарата си, дръпна и отново се облегна. — О, не!

— Какво? — не разбра Ейтан.

— В Богенхаузен ли е било? — отново зашепна Жорж. Вгледа се в миналото през стъклото на колата.

Сега беше ред на Ейтан да замълчи. Беше на кръстопът. Знаеше, че за да получи нещо, трябва да даде в замяна. Но всяка клетка на тялото му се съпротивляваше при мисълта да разкрие тайна операция пред този палестинец.

— *Мюнхен ли беше, в името на Аллаха?*

— Да — призна Ейтан.

Той рязко зави наляво, поемайки към Кфар Ецион. Сега за Жорж беше съвсем ясно, че наистина се връщат към шосето за Хеброн. След малко щяха да излязат на него. Ако го пресекат, само след километър щяха да са в Бейт Фаджар, в дома на майка му, сестрите, племенниците.

— Ти наистина не знаеш защо Амар иска да те убие, така ли?

— Не.

— Тогава слушай внимателно — каза Жорж. Той отново стисна цигарата с устни, но този път я остави в устата си. Светещият ѝ връх подскачаше, докато той говореше. — Приемам, че си интелигентен човек, а не прост агент. Ако и ти приемеш същото за мен, можем да избегнем извъртанятията и да играем честно. Ако съм на прав път, няма да ме прекъсваш. Съгласен ли си?

Ейтан се съгласи мълчаливо. Само кимна веднъж. Сега беше стиснал здраво кормилото и чакаше.

— Добре — продължи Жорж. — Ти казваш, че си се опитал да убиеш Камил в Богенхаузен. Ако това е вярно, тогава ти си участник в

една от израелските служби. Мосад или АМАН.

Ейтан продължи да кара с твърдо стиснати устни.

— Ако това е така, то ти вече знаеш много неща за Амар Камил. Но онова, което *не знаеш*, е най-важното. То е, което може да те убие.

Ейтан разбра, че Жорж още се пазари, защитава собственото си дело. Естествено, имаше право на това и Ейтан продължи да мълчи, оставяйки палестинеца да разкаже случая, както той желае.

— Камил измъчва западните разузнавателни служби от години, нали? — изрече Жорж с известна доза ирония. — Ние знаем, че разузнаването на НАТО го е нарекло Худини, и сме горди. Ние, от групата му. Той извършва някакъв ужасен акт като убийството на Ханс Бремер в Берлин, но в същото време със сигурност е забелязан в Париж. Така ли е?

Ейтан само слушаше.

— Бил е сниман пред хотел „Палас“ в Копенхаген веднага след експлозията на срещата на Европейската икономическа комисия. Спомняш ли си? — продължи Жорж с известна носталгия. — Но Фаласи се закле, че в същия този ден той е разговарял с него в Рим. Вестникарските заглавия гръмнаха от това противоречие.

След като подреди сцената, Жорж пуши мълчаливо известно време. Ейтан усещаше как в гърдите му се събира странно напрежение. Знаеше, че предстои нещо важно, но не знаеше какво.

— Знаехте ли вие, че Камил е имал брат? — попита Жорж. Даже и да искаше, Ейтан не можеше да каже нито дума. Гърлото му се беше свило и дишаше тежко. Да, имаше го в досиетата. Камил е имал един брат, момче, което умряло в бежански лагер в Йордания.

— Казваше се Джаджа — продължи Жорж. — През 1967 година Камил взе своя брат със себе си в Йордания. Амар беше убил израелски офицер, за да докаже себе си и напук на баща си. Но се боеше, че евреите може да го открият, че може да направят нещо лошо на любимия му брат. Камил още тогава беше много умен. Организира „смъртта“ на Джаджа. Близо до Аман даже има фалшив гроб.

Сега Ейтан беше малко объркан, макар и временно облекчен от факта, че Жорж говори.

— Брат... — повтори той.

— Да. И Джаджа, естествено, беше жив. Камил го беше изпратил в Кайро. През седемдесетте години, след като извърши първото

отвлечане, Камил започна да придобива известност сред общността. Хадад започна да му осигурява средства. Придоби власт. Отведе брат си в Европа. Следиш ли разказа ми?

Ейтан отново кимна.

— Всички ние бяхме поразени. Всички! Джаджа беше четири години по-малък от Амар, но не му личеше. Бяха като близнаци. Джаджа не беше воин, а просто приятен, красив и доста обикновен младеж. — Гласът на Жорж се промени. Той се увлече в разказа. Носталгията му се смесваше с угризения. — Първоначално Амар се противопостави на идеята да използва примамка. Но ние го убедихме. Създадохме система за охрана на Джаджа, която изглеждаше непробиваема. Амар го глезеше. Даваше му пари, коли, жени. Джаджа живееше като цар. Единственото му задължение беше понякога да показва лицето си. На определено място в определено време.

Сега гърлото на Ейтан се сви отново. Опитваше се да внимава в кормуването, но дланите му бяха мокри от пот и воланът се плъзгаше под тях.

— Само че Джаджа не беше лесен за контролиране. Камил наистина го обичаше, прощаваше му, глезеше го. Всички ние бяхме невнимателни. — Гласът на Жорж внезапно отслабна като на родител, който се чувства виновен, а не като на убеден терорист. — Всичко ни се изплъзна от ръцете в Богенхаузен. — Той наведе глава към окованите си ръце и взе цигарата. Пусна я на пода и я загаси с обувка. — Мохамед Наджиз беше фалшива самоличност — изрече той и се извърна към Ейтан. — Който и да си ти, нека Аллах да ти е на помощ. Защото си убил Джамайел Камил.

Ейтан натисна спирачките. Колата поднесе към скалите. Той изправи кормилото и отново пое по пътя, но скоро отклони и спря фиата върху банкета. Остана на мястото си, стиснал кормилото, вкаменен, опитващ да си поеме дъх.

Разбира се! Как не се беше сетил по-рано? Трябваше да е нещо такова. Амар Камил е професионалист, убиец с каменно сърце. Само нещо толкова лично би могло да го подтикне към самоубийствена мъст. През цялата кариера на Ейтан непрекъснато му бяха повтаряли тези думи: „Онова, което е на показ, не предизвиква подозрения.“ Какъв глупак е бил!

Угризенията на съвестта му заради убийството на Мохамед Наджиз винаги си бяха там. Потиснати, прибрани в подсъзнанието като вината на оживял след фатална катастрофа. Случват се такива работи... Но сега вече знаеше. Жертвата, която беше убил, е бил братът на врага му, чиято ярост е предизвикана от обичта. Едва сега Ейтан го разбра, успя да осъзнае напълно цялата истина. Усещаше заслепяваща болка в сърцето си, мъка, като изпитваната от Амар Камил. Защото *те* заедно бяха убили Джамайел.

Някъде там, навън, дебнеше един човек, движен от чувства, много по-опасни от обикновена мъст. Амар Камил също е подтикнат от чувството за вина, от една истина, която сигурно никога няма да бъде измита от душата му, независимо колко реки с израелска кръв ще напълни...

След малко Ейтан тръгна отново. Караше бавно, защото не се чувстваше уверен. Минаха завоя към Кфар Ецион и продължиха напред. Когато пресякоха осветеното шосе за Хеброн и отново започнаха да изкачват тъмните планини, Ейтан заговори отново с разтреперан глас.

— Какво се случи след Богенхаузен?

— Ами аз разбрах, че ти и хората ти сте имали известни трудности — каза Жорж. — Един от вас е бил арестуван.

— Да.

— Тогава ли те раниха? — Жорж погледна към крака на Ейтан. Беше забелязал накуцването.

— Някаква група ни преследва.

— Българи. Понякога ги използвахме с разрешение на КГБ. Но аз съм сигурен, че това ти го знаеш.

— Да.

— През онзи ден са били невнимателни. Трябваше да се намират по-наблизо до Джаджа. Ти го уби и затова те се опитаха да убият теб.

— Какво стана с Камил?

— Руснаците го прибраха.

— Защо?

— За обучение. — Гласът на Жорж отново се промени. Сега изреченията му бяха кратки, а тонът твърд и въздържан. Но Ейтан чувстваше, че това не се дължи на желание да запази тайната. Имаше нещо друго.

— Какво обучение?

— Не знам! — внезапно кресна Жорж. — Аз не съм бил там. Може би им е трябвал за нещо. Някаква мисия. Не знам. Те пуснаха всякакви слухове. Че бил мъртъв, че бил в Йемен, че бил в Либия. Но той беше при тях.

Сега Ейтан си спомни какво беше казал Баум. Бадаш беше подготвил психиката на Масуд, хвърлил семената на обидата. Но Масуд и преди е бил обиден на Камил, обидата си е била в него и го е разяждала отвътре още в килията на Атлит — цяла година и половина. Ейтан трябваше само да я подхрани, да я изкара на повърхността.

— Те използват вас, палестинците, от години — каза Ейтан. — Вие всички сте им *сукалчета*.

— О! — извика пак Жорж. Белезниците му изтракаха. — А вас сигурно не ви използват, а? Американците ви обожават само защото сте евреи, така ли? Дават ви милиарди, защото сте красиви, а? Всяка американска оръжейна система от 1973 година насам се тества от евреите в бой. Нито капка християнска кръв не се пролива за тази цел. Да не мислиш, че това е от обич? — Жорж би се изплюл, но се сети къде се намира и преглътна.

— Мисля, че и в руските танкове са загинали няколко араби — тихо отвърна Ейтан.

— Да. Защото ние всички сме глупаци — каза Жорж. — Всички сме *сукалчета*.

— Вероятно.

Продължиха мълчаливо около минута. Пред тях започнаха да се показват кирпичените стени на арабски къщи, наредени една до друга върху склона на хълм от двете страни на пътя. Селището Бейт Фаджар получаваше електричество от израелска електроцентра, но светлините бяха изгасени, като че палестинците не желяеха да плащат на евреите нито стотинка повече от абсолютно необходимото.

— Карай направо — каза Жорж. — Аз съм в края на селото. — Радостта, която би трябвало да се появи в гласа му, просто я нямаше.

— Защо Камил не те взе в Москва? — попита Ейтан. — Не беше ли негов пръв заместник?

— Бях. Пръв, втори, всичко — извика му в отговор Жорж. — Бях верен като куче. Не знам защо ме изостави. Може би заради Джаджа. А може руснаците да не са ме искали.

Сега Жорж се преструваше на въздържан, но сдържаността му беше само въпрос на чест и гордост.

Истината, причината за най-голямата му болка беше, че Амар беше отказал да позволи на руснаците да „репатрират“ Жорж в Москва.

Като шеф на групата по сигурност на Камил, Жорж също отговаряше за охраната на Джамайел. Но той беше допуснал грешка точно през този ден. Предпочете да осигури бягството на Камил от Мюнхен в Берлин. И вместо да му бъде благодарен за това, Камил му беше отвърнал с ярост, която обикновено пазеше за враговете си.

Пред очите на майора от КГБ, който предложи и *на двамата* начин за бягство, Камил беше осъдил Жорж, беше го обвинил в некомпетентност, хвърли вината за смъртта на Джамайел върху него. Всъщност Камил беше зашлевил Жорж и го изхвърли от тайната квартира на КГБ, заклевайки се, че ще отмъсти за смъртта на брат си и на своя заместник.

Веднага след трагедията Жорж би приел избухването на Амар като израз на чувствата му, но той познаваше добре Камил. Подобна клетва, макар и оправдана психически, не може да се приеме с лекота. Още тогава Жорж разбра, че ако Камил остане жив, той самият ще е обречен заедно с цялото си семейство.

Решението се оказа просто. Жорж би приел доживотната присъда заради каузата. Но нямаше намерение да изкупва с живота си в студената килия погрешно насоченото от чувството за вина отмъщение на Амар.

— Можел е да те вземе — настоя Ейтан.

— Можеше — отвърна Жорж. — Но не го направи.

— Да, не е.

— Не мисли, че съм глупак, приятелю — заговори тихо Жорж. — Вече никой не може да ме води за каишка като куче. Вашите хора ме хванаха и затова сега съм в ръцете ви. Да, ядосан съм. Нямах нужда от помощ, за да се ядосам, но ти благодаря.

Ейтан си замълча. Човекът беше много умен. Ако поискаше да предложи повече, би го сторил вече без грубо подтикване.

— И можеш да бъдеш сигурен — продължи Жорж, — че КГБ не са изгубили цяла година с Камил, за да може той да се върне тук и да те довърши. Недей да се мамиш. Руснаците си имат свои причини,

свои планове и на тях не им пука за Камил, за теб, за мен или някаква банда надуте еврейски и арабски патриоти, които се бият помежду си заради Бог и Родина. Камил си има мисия. Нещо различно. Щом е за човек като Амар, то е нещо, което ще хвърли всички ни в нов водовъртеж от ужаси. Уверявам те. Това ще е нещо *ужасяващо*.

Пътят свърши. Напуканият асфалт беше заменен от отъпкана пръст. Ейтан спря колата с носа към голяма, ниска къща от бял камък. Под арка от красиво резбовано дърво имаше малка порта. От саксиите на первазите видяха някакви изсъхнали растения, зажаднели за зимните дъждове. Едно проскубано жълтеникаво куче стоеше пред широката зелена врата на къщата. То лавна веднъж към фиата и млъкна. Жорж седеше на мястото си и гледаше. Ейтан го изгледа за миг.

— Ще ти сваля белезниците, Жорж — каза той. — Но много те моля... Не съм много добър стрелец...

Намекът за лудо летящи куршуми из дома на майка му не избегна на Жорж. Той изви китките си и му ги подаде с кимване.

Ейтан седя цял час в един тъмен ъгъл в дневната на семейството. Нямаше столове, а само меки, дебели възглавници по пода покрай стените и една ниска и голяма маса от полирано маслиново дърво. Газови лампи хвърляха трептящи сенки по тавана. Но това изобщо не беше признак на бедност. Във всяка богата къща на мухтар би било същото.

Къщата е била на бащата на Жорж и наследена от майка му след неговата смърт. Но със завръщането на най-големия син той се превърна в господар на дома.

Майката и сестрите му плачеха, прегръщаха го и го целуваха, докато шестте малки племенници висяха по краката му и го дърпаха на пода. Ейтан наблюдаваше промяната на палестинеца, който се смееше, почти буташе настрана купищата храна и плодове, с които го засипваха.

Някой подаде на Ейтан чаша горещ чай. Като видя, че му го наляха от обикновения чайник, той го изпи. Иначе семейството не обръщаше внимание на израелския „полицай“.

След известно време започнаха да се появяват съседи. Новината се разпространи бързо и когато прекалено много външни хора започнаха да идват да чукат на вратата, Ейтан стана, приближи до Жорж и му прошепна нещо на ухото.

Жорж кимна, заповяда нещо на арабски и непознатите веднага си тръгнаха. Ейтан отново се върна към самотния си пост.

Познаваше достатъчно добре палестинците, за да не накърнява гордостта на Жорж пред семейството му. Затова чакаше търпеливо. Най-накрая Жорж се изправи и тръгна към вратата, следван от Ейтан. Майката и сестрите го галеха по лицето, държаха го за ръкавите и хлипаха тихо, докато той ги окуражаваше с усмивка.

Ейтан държеше ръката си върху пистолета, докато придружаваше Жорж към колата. Не смяташе, че Жорж ще хукне да бяга, но Масуд явно беше герой на селото си и съседите сигурно наблюдаваха тръгването му, а намеренията им не можеха да бъдат предвидени.

Ейтан измина триста метра, докато излязат по-надалеч от селото, далеч от погледите на хората. Чак тогава спря и отново окова китките на Жорж към дръжката на вратата. След това излязоха на шосето и потеглиха бързо. Наближаваха Витлеем, когато той заговори отново.

— Каквато и да е мисията на Камил, тя не може да е добра за палестинците — каза Ейтан.

Жорж се изсмя.

— Че какво по-лошо може да има?

— Ние всички се опитваме да постигнем споразумение, Жорж — отговори му Ейтан. Чувстваше се глупаво, че споделя това. — Всеки по свой начин. Даже Арафат го иска.

— Ами онзи откачен дребосък от Кнесета също ли го иска?

— По свой начин, да.

— Искаш да кажеш в негова полза.

— Слушай — каза Ейтан. — Мога да ти кажа само толкова. Моето Управление, аналитиците, експертите, всички му казват, че ще трябва да се оправи с Арафат. И това не означава да го убива.

— Да — замислено отвърна Жорж, явно впечатлен от думите. — Ще трябва да се споразумеете. Ако не го направите, скоро всичко ще избухне отново.

— А ти мислиш ли, че твоят Амар Камил ще апелира към нашия здрав разум?

— Той вече не е „моят Камил“ — отвърна Жорж. Ясно беше, че е взел своето решение сам. Но вероятно сълзите на майка му позволиха да го изкаже на глас. — Когато порасне, човек си намира други герои.

Ейтан не разказа на Жорж почти нищо. Без да разкрива оперативни подробности, той описа напредъка на разследването. Каза му за убийствата в Европа, за Рами Карера, Теодор Клач и „Ние тримата царе“. Извади от джоба си листчето и прочете името на арабина, водопроводчик в Хеброн.

Жорж слушаше. Очите му проблясваха, защото някои от подробностите му бяха познати. Лично беше помогнал да се пръснат „спящи“ агенти на Камил из различните части на света. И макар да не знаеше всички подробности, нито крайната цел на предстоящата мисия на Камил, можеше да подреди някои части от мозайката.

— Тримата царе — замислено каза той.

— Знаеш ли я? — попита Ейтан.

— Мога да помогна. Но какви гаранции имам?

— Само думата ми — призна Ейтан.

— Като израелски офицер и джентълмен ли?

Ейтан усети недоверчивото презрение. Премълча си.

— Как се казваш? — внезапно попита Жорж.

Ейтан инстинктивно помисли за лъжа, за фалшиво име. Беше автоматично, основата на обучението на един агент. Чу в главата си гласа на първия си инструктор. „Когато приключи с теб, ти даже няма да си спомняш истинското си име.“ Но въпреки всички рефлексии, без дори да разбере защо, той отговори като съвсем обикновен човек.

— Ейтан Екщайн — каза той.

— Хубаво име — усмихна се Жорж. — Ще свърши работа. Кажете ми, Ейтан. Имаш ли жена?

— Да. — Симона се появи пред очите на Екщайн.

— А имаш ли дете?

— Жена ми е бременна.

— *Мазел тов*^[1] — отвърна Жорж типично по израелски. — Нека Аллах пожелае да е момче.

— Благодаря — каза Ейтан. Нямахте претенции към детето. Искате само то да се роди, да е здраво. Искате сам той да е жив, за да го прегърне.

— Закълни се в живота на жена ти и на сина ти.

Ейтан се поколеба. Сега вече беше сериозно. Бяха отминали периода на играта, на борбата на воля, предателство и отмъщение. Вече не бяха кръвни врагове, които се опитват да се лъжат един друг. Сега бяха двама обикновени мъже от Левант, а да се закълнеш в живота на неродения си син...

— Ако остана жив — каза Ейтан, — кълна се в живота на моя син, че ще накарам да ти променят присъдата.

Фиатът заобиколи покрай склона на планината и Витлеем се появи от нощта като мираж от скъпоценности. Жълтите прозорци на къщите проблясваха през хладната мъгла, минаретата и черковните кули се издигаха като сталагмити на фона на заревото от нощни светлини.

— Ще ти помогна — каза Жорж, загледан в родния град на Исус. — Но като имам предвид шансовете ти да оживееш, май трябва да се подготвя да прекарам остатъка от дните си в затвора.

---

[1] Късмет (иврит). — Б.пр. ↑

17.
ТЕЛ АВИВ
СЪЩАТА НОЩ

Краката на Ети Данцигер бяха гладки като корема на агне. Удължените форми на поддържаните им мускули се издигаха над черните токчета на обувките към черната, еластична минипола, чийто подгъв заплашваше да наруши законите на приличието. Материята, пристегнатата около хълбоците и задника ѝ, се мърдаше като кожа на хищник, когато пристъпваше, а ръцете ѝ с току-що лакирани нокти се развяваха край бедрата като знамена. Широк кожен колан обгръщаше тънкия ѝ кръст, а обкованият със сребро край падаше надолу от катарамата. Бялата ѝ блуза без ръкави беше широка и не прилепваше към кожата ѝ въпреки влажната, вечерна топлина. Но презрамките бяха тесни и тя беше без сутиен, а под двете разкопчани копчета извивката на гърдите ѝ се загатваше, зърната издуваха плата.

Тя се движеше с лекотата и изправената стойка на тропическа птица. Русата ѝ коса се извиваше в края на врата, сините очи блестяха под дългите тъмни мигли, устните ѝ бяха поразтворени под яркото червило.

Не би могла да остане незабелязана, ако човек я погледне, пък даже и да не гледа в момента точно към нея.

Не всички глави по „Дизенгоф“ се обръщаха подире ѝ, но за жена, която обикновено се стреми към анонимност, сега направо беше счупила собствения си рекорд. Тротоарите с кафенета бяха претъпкани. Ивици цигарен дим и кафеени пари се издигаха откъм ресторантите над размаханите ръце на собствениците и главите на посетителите. Между масите притичваха сервитьори като медицински сестри в интензивно отделение, докато нахални пръсти щракваха към тях за поръчки, а те жонглираха с препълнените си подноси напитки, чинии с пити, ориз, шашлик и наденички.

Групи млади войници, нетърпеливи да останат дълго на едно място, се разхождаха из тълпите, като потупваха прашните си автомати с надеждата, че някое момиче ще се смили и ще ги покани в леглото

си. Защото кой знае какво ще им донесе утрото... Непознати спореха разгорещено за политика, хора махаха на познати да ги канят на масите си. В Тел Авив всеки познава всекиго.

Ети вървеше и се опитваше да не познае никого. Носеше жълта кожена чанта, висяща от дясното ѝ рамо на дълга дръжка. Тя се удряше в бедрото ѝ, пълна с всякакви джунджурии, характерни за красива жена, тръгнала на любовна среща: червило, грим, носни кърпички, тефтерче с адреси, молив, презерватив и 22-калибровата берета.

Всъщност тя търсеше един мъж. Образът му беше запечатан в ума ѝ. Търсеше го. Но не го познаваше. От време на време забавяше ход, за да разгледа някоя витрина, да прочете подставено навън меню, да види реклама за филм. За да му даде време. Можеше да го открие сам, пиещ турско кафе в някое от стотиците маси пред кафенетата. Но в това общество беше по-вероятно той да я открие, ако тя реши да му кацне.

Ети спря до бяла дървена будка, за да си купи цигари.

Капитан Хайнц се намираше във водещата кола. Беше сиво пежотакси и той седеше на задната седалка. Държеше голяма, петватова „Моторола“ до себе си. Тя беше снабдена с малък микрофон с бутон за включване, поставен върху яката му и свързан с дълъг кабел, за да не се налага да вдига подозрителната радиостанция към главата си. Той посегна и натисна бутона.

— Орел две, орел две, говори орел едно. Спирам за прикриване.

Професионалният шофьор на Хайнц веднага забави и избра будката за вестници като причина да спре до тротоара. Хайнц се примъкна към десния прозорец, докоснал с пръсти дулото на късия автомат „Галил“, който стискаше между коленете си.

Заради големия чадър пред кафенето можеше да вижда само краката на Ети и жълтата ѝ чанта на около тридесет метра напред по тротоара. Когато тя спря да запали цигарата си, кибритената клечка изпусна струйка дим, след като я хвърли на тротоара. После краката ѝ тръгнаха напред. Двама млади мъже минаха пеша край пежото. Носеха сини джинси и обикновени сандали. Онзи вляво имаше зелена раница, висяща на гърба му върху смачкана тениска. Косата му беше кестенява и къдрава с влажния и мазен вид след ден, прекаран на плажа. Другият носеше дълга риза върху панталоните. Косата му беше права и руса, падаща почти до раменете.

Хайнц погледна към отсрещната страна на булеварда. Покрай него мина един от градските автобуси, а след като отмина, той успя да забележи друга двойка, която се движеше доста напред, на около петдесет метра от мястото, където се намираше Ети. Момчето и момичето се бяха прегърнали и се препъваха като опиянени от бира и страст. Момчето обърна глава да погледне назад само за част от секундата. После се наведе, за да целуне вдигнатите към него устни на момичето.

Хайнц погледна в огледалото за обратно виждане на таксито. Двойките А и Б трябваше да минат покрай Ети, за да може триото В, което вече бързо пресичаше булеварда, да поеме дежурството. Те приличаха на трима млади войници от запаса с издраскани бойни обувки, а автоматите им М-16 бяха твърде зацапани, за да минат проверка дори и пред сляп старшина. Двама от войниците държаха бутилки бира, а тримата заедно непрекъснато се подпираха един в друг като за подкрепа. Смееха се и говореха високо, но без да привличат внимание. Спряха при група гимназистки до масичка на тротоара. Започнаха да ги закачат и момичетата се закикотиха, но единият от мъжете беше заел позицията си така, че да може да гледа тротоара напред.

Много добре. Хайнц се усмихна. Всички те бяха курсанти на „Специални операции“, но от най-напредналите и почти готови за работа в чужбина. Шестимата мъже и една жена вече бяха станали добри преследвачи и всеки от тях беше отличен стрелец.

Той отново натисна бутона на микрофона.

— Ябълка едно, ябълка едно, говори орел едно. Чуваш ли ме? Край.

Откъм кутията на моторолата се чу глас.

— Орел едно, говори ябълка едно. Разбрано. Чувам те. Край.

За помощника на Ицик Бен-Цион това беше прекрасна вечер. Най-после не седеше зад бюро. Наистина ръководеше операция на АМАН. А още по-сладкото беше, че към него имаше прикрепен и екип на ДСС. Трима от агентите на Шабак обикаляха в затворен микробус. Той ги държеше доста назад от основния екип като подкрепа. Четвъртият караше мотор „Веспа“.

В съответствие с инструкциите на Хайнц сега мотористът го задмина. Мъжът с бяла каска на главата маневрираше между колите.

Когато продължи напред, Хайнц зърна приклада на пистолет под развяващата се риза.

Хайнц беше невероятно доволен, задето полковникът реши да се заеме с тази работа, хващайки бика за рогата. Беше се притеснил, че Бен-Цион може да разреши на Бени Баум и куцата му сянка да ръководят цялото представление. А така, докато Баум и Екщайн ровеха из делото на Камил с разузнавателни средства, Ицик Бен-Цион се насочваше към сърцевината на проблема.

Данцигер се беше съгласила да действа като примамка. Това изглеждаше смела и глупава постъпка от нейна страна, но Хайнц знаеше, че всъщност няма реална опасност. Той я държеше под пълно прикритие.

Що се отнася до оперативна история, Данцигер беше експерт по отношение на начина на действие на Камил. Беше го виждала отблизо в Европа и мислеше, че знае за какъв тип мъж да гледа. Но Бени Баум не беше единственият с приятели в МИ-6. Ицик Бен-Цион също имаше приятели в чуждите разузнавателни служби и беше стигнал до заключението, че Камил се изявява с лице, което много прилича на майора от израелската армия Рами Карера. Майорът продължаваше да е обявен за издирване от силите за вътрешна сигурност въпреки доклада на един полицаи, който го бил видял близо до Йерусалим. Фактите бяха напълно скрити от израелската общественост, но Ицик набързо и пълно осведоми Ети Данцигер.

Хайнц нямаше търпение да нанесе удара.

Засега Ети беше стигнала доста на север, далеч от центъра „Дизенгоф“, където тълпите намаляха и атмосферата по тротоарите беше по-цивилна. По-скоро като в тихите кафенета по пролетен, парижки булевард. Тя се опитваше да излъчва чувство на самотност, като едновременно подсказва и възможност за запознанство. И макар да знаеше, че я следва антураж от телохранители, това никак не намаляваше напрежението ѝ. Как ѝ се искаше Ейтан да е с нея! Но от мига, когато той излезе от апартамента ѝ, тя знаеше, че вече е невъзможно да се свърже с него. Не беше и опитвала.

Йезекил Хайнц караше кожата ѝ да настръхва, но той винаги е имал подобен ефект върху нея. Всъщност цялата тази клопка я караше да трепери. Беше твърде спонтанна. Но тя искаше всичко да приключи и затова се беше хванала на предложението на Бен-Цион.

Вече почти цял час по улиците и още нищо не се е случило. Ако Камил я следеше, тя трябваше да му даде шанс. Малко по-напред по улицата кафенето „Стела“ ѝ се стори подходящо. Няколко пръснати маси, чадърите прибрани за през нощта, романтични двойки приведени над млечни шейкове и пасти. Празна маса.

Тя седна и веднага запали нова цигара. Опитваше да не се оглежда, за да не се разсее, и затова загледа замислено минаващите коли. Един сервитьор взе поръчката ѝ, а после донесе чаша нескафе. Тя не докосна вдигащата пара чаша. Боеше се, че ръката ѝ трепери.

Опита да се отпусне, насилвайки се да се облегне на металния стол, да кръстоса крака и да поклати във въздуха черната си обувка. Вдигна менюто и го загледа, без да вижда. Пушеше.

Поне следенето беше „сляпо“. Тя не познаваше никого от онези, които я охраняваха. Така беше най-добре — за да не можеш несъзнателно да срещнеш погледа, да се вгледаш твърде за дълго в колегата си. Хората минаваха пред кафенето в двете посоки. Едно момиче на колело, възрастен мъж с куче, целуваща се двойка, бавно движещо се такси, двойка хипита от Европа. Всеки от тях би могъл да е от нейните хора. Или никой от тях. Хайнц сигурно е добре скрит. Тя не можеше да му се довери напълно, но се налагаше.

Над менюто ѝ мина сянка и се задържа за момент. Ети вдигна поглед. На метър от нея беше застанал мъж. Виждаше само силуета му, осветен отзад от уличната лампа. Не гледаше право в нея, а като че ли по-скоро оглеждаше масите и си търсеше къде да седне. Светлината от лампата образуваше ореол около къдравата му коса и очертаваше широки рамене и кремав блейзър. Тъмният, моден, памучен панталон се спускаше върху меки кожени обувки. Ръкавите на блейзъра му бяха навити и откриваха мускулести ръце. Тя препрочете за пети път менюто.

— Може ли да седна? — Гласът му беше дълбок, мек и спокоен. Приятелски, но и с известна сдържаност.

Ети вдигна очи. Сега той стоеше точно пред нея. С една ръка в джоба на панталона, а другата сочеща празния стол до масата ѝ. Дали е той? Трябваше да прецени точно. На пръв поглед отговаряше на общото описание. Ако обаче сбърка, нужният човек няма да се появи. Ако отхвърли пък истинския, той няма да опита да я приближи отново тази вечер.

— Моля — усмихна се Ети и посочи с глава към стола.

Когато той дръпна стола и се извърна да седне, лицето му се освети. Ети го гледаше с лека усмивка, залепена върху устните. Ръката ѝ не трепереше, когато смукна от цигарата си. Само кракът ѝ се заклати по-бързо във въздуха. Започна да се моли само блузата на гърдите ѝ да не се издуе от ударите на сърцето и под мишниците ѝ да не потече пот.

Челюстта му беше много силна и ъгловата. Завършваше с квадратна брада с намек за трапчинка в средата. Устните бяха плътни, изтеглени в усмивка, но не като нейната. Краищата им обаче бяха твърди и предизвикваха сенчести бръчки, които се издигаха покрай ноздрите към остър, агресивен нос. Очите му бяха големи и светли, макар че цветът им май беше лешников, което не отговаряше на описанието. Но Ети знаеше, че цветът на очите не означава нищо, тъй като може да се промени с помощта на леко оцветени контактни лещи. Дългите вежди бяха гъсти и червеникаворуси, както и гъстата, къдрава коса.

Но всъщност всичко това нямаше значение. Единственото, което значеше нещо беше късият, извит белег точно под дясното око, който се виждаше ясно под светлината на лампата като порязана с бръснач скула на манекен.

Ети загаси цигарата и се насили да заговори.

— Хубава вечер, нали? — Тя спусна дясната си ръка край тялото.

— И ти си хубаво момиче. — Ивритът му беше съвсем правилен, но в говора му имаше нещо изкуствено. Нямаше я изразителността и удължаването на гласните. Имаше нещо прикрито.

— Благодаря. — Би искала да се изчерви, но топлината и без това се надигаше към лицето ѝ. Вдигна малката чанта върху скута си с ципа точно под края на масата. — Пушиш ли?

— Че кой не пуши? — Той се опитваше да бъде приятен, но усмивката му се смразяваше с всяка измината секунда. Беше се навел над масата, като че се готви да се нахвърли и да я разкъса всеки момент. Докато протегна едната си ръка за цигара, другата се отдръпна към тялото му.

— Кент? — Тя отвори чантата си и извади цигарите, докато оценяваше ъгъла, под който лежи приклада на беретата ѝ. Дали Хайнц

наблюдава? Дали хората му са готови? Не усещаше чуждо присъствие. Гърлото ѝ пресъхна и тя вече дишаше задъхано.

— Става — отвърна той. Очите му бяха втренчени в ръцете ѝ, докато чакаше да му предложи цигара. Сега усмивката му беше изчезнала и друго изражение помрачаваше лицето му. Изглеждаше като надигаща се, неудържима ярост.

Ети усети завладяващата я паника. Не можеше да я спре. Беше като оргазъм. Веднъж започнал, няма връщане назад. Къде, по дяволите, са те? Не го ли виждат? Намира се в Тел Авив, сред хиляди хора, но насаме със своя убиец. Сама с Амар Камил.

— Как се каваш? — Думите излязоха със задавен шепот от гърлото ѝ, докато се бореше с пакета цигари.

— Името ми ли? — Гласът му сега беше подигравателен, тежък, с определено замъглени гласни. Типично арабски акцент. — Името ми не е важно. Но *твое* име е Ети Данцигер.

Ети пусна цигарите и скочи от стола си като ударена от ток. Дясната ѝ ръка бръкна в чантата, докато пръстите на терориста се вмъкнаха под собственото му сако.

Нахвърлиха се отгоре му като тайфун.

Някой извика. Един юмрук и ръка се увиха около врата му и той падна назад от стола си, когато русото хипи го дръпна, едновременно със сабления удар по ключицата. Появи се втори мъж, който се завъртя на един крак като балетист и ритна убиеца с петата на другия точно в слънчевия сплит. Столът изтрополи върху тротоара в мига, когато двигателят на една бяла веспа изрева и тя скочи върху тротоара откъм улицата. Шофьорът заби пети в тротоара, бутна настрана мотора и скочи с главата напред към сбилите се мъже. Трима войници пристигнаха със спринт по улицата, трезви като полицаи, насочили като копия автоматите си в купчината крещяща плът, докато хората от кафенето се разхвърчаха като ято изплашени гълъби.

До тротоара изпищяха спирачките на тъмен микробус. Страничната му врата се отвори и трима цивилни мъже с извадени пистолети скочиха веднага. Мигове по-късно цялата група възбудени мъже дърпаха пленника си към микробуса. След още десетина секунди всички бяха вътре. Вратата се затвори и микробусът тръгна бързо. Всичко утихна като при финала на магическо изпълнение на Московския цирк.

Тя остана там, трепереща сред вечерната топлина. Изглеждаше като ядосана, отмъстителна любовница. Тефтерчето беше паднало в краката ѝ, двете ѝ длани стискаха пистолета. Ако инстинктът за самосъхранение не беше затворил всички клапи на психиката ѝ, тя би заплакала.

Когато усети ръката през рамото си, направо подскочи. Беше Хайнц. Той я притисна, опитвайки се да я изведе от мястото на сцената. Лицето му беше близо до нейното и той се хилеше като момче, което току-що е спасило приятелката си от училищна свада.

— Хайде, Ети. Свърши се.

Тя се огледа. Хората ги зяпаха. Някой ѝ подаде тефтерчето и тя го прибра. Усещаше, че крачи върху разтрепераните си крака и се обляга на ръката на Хайнц. Чуваше шепот. Някой попита:

— Кой беше той?

— Банков крадец — отговори Хайнц през рамо. Още се хилеше.

На двадесетина метра нагоре по улицата беше паркирано сиво такси. Вървяха към него. Шофьорът държеше отворената врата. Отвътре се чуваха възбудени електронни гласове, идещи откъм радиостанцията.

— Хванахме го! — Хайнц я стисна за рамото. — Ти беше страхотна!

Тя не отговори. Усети, че се дърпа от него.

— Трябва да тръгваме — каза Хайнц. — Ще започнат разпита без нас.

Ети спря, когато стигнаха до пезото. Да, свърши се. Беше изиграла ролята си и сега вече не ѝ пукаше какво ще стане по-нататък. Нямаше нужда да участва в разследването и мръсотията, която ще изскочи от него. Искаше само Ейтан, а точно него не можеше да има.

— Хайнц. — Тя сложи длан върху челото си. — Няма да дойда. Искам да пийна нещо.

Той я изгледа и се усмихна сухо.

— Аз трябва да съм там. Не могат да се оправят без мен.

Тя осъзна, че той е взел думите ѝ като покана. Едва не се изсмя, но успя да изобрази нещо като разочарование.

— Е, обаче сигурно ще се оправят без мен — каза тя и докосна ръката му. — Имам нужда да се успокоя.

Хайнц сви рамене. Посегна и взе пистолета ѝ.

— Ами ти май ще вземеш да се напиеш. По-добре да ти взема това. — Той прибра беретата в джоба си. — Ще ти го върна утре, става ли?

Тя вдигна ръце.

— Разбира се.

— На обяд?

— Става. — Тя отстъпи.

Хайнц ѝ смигна, махна с ръка и се вмъкна в колата.

— Давай! — извика на шофьора и таксито се откъсна от тротоара.

Ети се разхожда дълго време. Вървеше без посока и без определена цел, но с всяка стъпка стойката ѝ се променяше. Раменете се отпуснаха, мускулите се затоплиха и вечерният въздух започна да прониква в порите ѝ. Още чувстваше напрежение, но докато се отдалечаваше от мястото на „клопката“, то започна да намалява. За пръв път от седмици насам се чувстваше свободна, далеч от оковите на ужаса.

Свърши се. Няма да умират повече от другарите ѝ. Ейтан е в безопасност. Скоро тя ще бъде в Париж. Други опасности ще заменят тази, но това, че се движи и работи отново, ще ѝ донесе облекчение. То е като всеки опасен спорт. Човек се бои, докато започне, а после му харесва.

Сега не се приближаваше до кафенетата и се движеше на запад по улица „Бен Гурион“ към морето. Свали обувките си и тръгна между дърветата на тъмната градина в центъра. Тук имаше малко хора, но по улиците на Тел Авив дори и хубава, сама жена няма от какво да се бои.

Стигна „Кикар Атарим“ и излезе на площада, където стотици туристи седяха на открито пред пицариите, а младежите излизаха на групи от голямата дискотека, която прилича на летяща чиния, готвеца се да потегли. Зад големите замъглени прозорци проблясваше цветно осветление, а откъм вратата гърмяха звуците на рокендрол. Тя продължи през площада, слезе по широките каменни стълби и излезе на плажа.

Мекият пясък между пръстите на краката ѝ беше като крем от алое за изгоряла от слънцето кожа. Тя се движеше леко, взела чантата

от рамото си в ръка, отметнала коса и разтворила устни към тъмното небе. Вдишваше соления въздух на Средиземно море, което се плискаше върху плажа.

Погледна напред, където водата образуваше малки блестящи езерца върху плоския бряг. Нямаше светлини и тя се вгледа към тъмните сенки на двойките, притискащи се около ниските дюни.

Усети тежест в бедрата, силно желание. Напрежението продължаваше да я мъчи. Не знаеше какво точно иска, но разбираше какво ѝ е нужно.

Погледна наляво към масивните кули на крайбрежните хотели. Хиляди светлини, хиляди легла. Може би успокоението е някъде там, един час безпаметна страст, за да изчисти всичко от себе си и да може да започне утре отначало. Да, там освен това има и анонимност. По улиците, по кафенетата е уязвима. Но вътре в някой от тези скъпи оазиси би била като в друга страна.

Пред нея имаше издигната пътека, водеща към хотел „Рамада Континентал“. Тя стъпи върху нея, изтърси краката си и отново обу обувките. Намери червилото и намаза устните си без огледало. После тръгна по пътеката и влезе в главното фоайе на хотела.

Беше чудесно. Пълно с непознати. Тъкмо беше пристигнал цял автобус с американци, които стояха около куфарите си в средата на блестящия мраморен под. Пикола в червени жакети товареха багажа на колички и ги бутаха към асансьорите. Екскурзоводи викаха около рецепцията. Група италиански пилоти в униформени костюми разпитваха портиера за най-добрите барове, където могат лесно да намерят и жени.

Ети мина през тълпата. Фоайето се разширяваше към голяма, остъклена тераса с ниски, стъквени маси, тапицирани кресла и сепарета. В другия край имаше панорамен прозорец към морето, а до него дълъг бар с огледала, около който бяха насядали чужденци. Внезапно Ети почувства разкъсваща жажда.

Насочи се към ъгъла на терасата. Там имаше няколко празни маси, оградени с кресла. Тя избра най-отдалечената и се настани в мекото кресло с лице към залата.

Сервитьорката се появи веднага. Където имаше долари за харчене, обслужването беше определено не по израелски. Ети си поръча водка с портокалов сок, като посочи марката на чуждестранна

водка. Питието пристигна и тя изпи половината на един дъх, след което облегна глава върху кадифената облегалка и запали цигара.

Не влизаше за първи път в „Рамада“. Докато я обучаваха, беше влизала във всички големи хотели. Екипите често идваха тук да практикуват легендите си, да разговарят с туристи, да лъжат за всичко, от рождената си дата до измислени планове за бъдещето, като едновременно с това практикуват чуждия си език и усъвършенстват акцента.

Тя наблюдаваше един мъж, който дойде откъм фоайето и седна на една маса близо до бара. На долния етаж имаше дискотека и витата стълба към нея започваше близо до стола, на който седна мъжът. Тъкмо когато се настани, откъм стълбата се чу силният тътен на рокендрола и той бързо стана от мястото си.

Огледа се, за да намери по-тихо местенце. Приблужи се към групата масички, където беше седнала Ети, и се настани до една от тях на няколко метра встрани с гръб към залата.

Ети го погледна. Беше висок и добре сложен, с гарвановочерни къдрици и вежди. Имаше изваяно лице, но очите му бяха скрити зад големи очила с рогови рамки. Обаче не беше турист. Носеше обикновена синя риза, отворена на врата и с навити ръкави върху мускулестите ръце, черни джинси и сандали. Почти веднага започна да чете от книга с еврейска поезия от Аба Ковнер.

Ети отпи от питието си, докато хвърляше погледи към непознатия. Усети, че се усмихва. Тук, в центъра на целия този цирк, той се беше откъснал от какофонията и четеше Ковнер. Вероятно е някой кибуцник, макар че едва ли някой селянин ще влезе в „Рамада“. Във всеки случай явно беше тук по работа.

Една сервитьорка се приближи към непознатия. Той си поръча газирана вода, а после я повика обратно, усмихна се срамежливо и помоли да му донесе и един аспириин. Тя се отдалечи, а той разтри слепоочията си с пръсти.

Ети гледаше мъжа, но той не ѝ обърна никакво внимание. Тогава тя размърда тялото си, кръстоса крака и заби очи в слепоочието му, опитвайки се да го накара да я забележи.

Той не се подчини. Продължи да си чете.

Оркестърът на долния етаж млъкна. Остана само ехото от разговорите на различни езици. Звън на чаши. Служители на хотела се

викаха.

— Доматен сок — чу се да казва Ети.

Мъжът вдигна глава от книгата си и обърна глава с учудване.

— Моля?

— Доматен сок. Помага при главоболие.

Той се усмихна учтиво.

— Благодаря. — И отново се зачете в книгата си.

Сервитьорката донесе на непознатия газирана вода и чинийка с две бели таблетки. Ети й направи знак.

— Още една чаша, моля. — Тя посочи чашата си. — И донесете на болния ми приятел малко доматен сок, ако обичате.

— Прието. — Сервитьорката се отдалечи.

Непознатият погледна Ети. Сега усмивката му беше малко по-топла, макар че едва кимна за благодарност.

— „Покрив в пустинята“ — каза тя.

Мъжът погледна книгата си, а после изненадано към нея.

— Знаеш ли го?

— Любимото ми стихотворение.

— Аз пък мислех, че вече никой не чете Ковнер.

— Боя се, че сме останали съвсем малко романтици — каза Ети.

Мъжът я изгледа. После бавно затвори книгата. Тя стана, взе чашата си и се настани на малкия диван срещу него.

— Аз съм Ети — представи се тя и протегна ръка.

— Рони Гросман — каза Амар Камил. Оказа се толкова лесно. Невероятно лесно. Дори и най-обученият агент на подходящо място, в подходящо време си има точно определено слабо място в живота. И тогава е открит за най-простата комбинация.

Беше я следил цяла вечер. Внимателно и от голямо разстояние. В един момент беше решил, че е без придружител, но не и съвсем сама и се движи с дискретен антураж. Тогава изпрати жертвената си примамка и те я разкъсаха като гладни пирани.

Останалото беше елементарно, защото тя беше свалила цялата си защита. Той разтърси ръката ѝ съвсем набързо, като поддържаше дразнещото си поведение на неохота. С лека нотка на срамежливост.

— И какво те води в „Содом“, Рони? — попита го закачливо Ети.

Той въздъхна.

— Ох, една от онези тъпи банкерски срещи. — Сви рамене, като че се срамуваше, че се намира на това място. — Бих предпочел да съм си у дома, да знаеш.

— Много благодаря. — Тя сложи длан върху гърдите си и наведе глава пред екзекутора си.

Той се засмя.

— Е, не точно в този момент — извинително се оправда той. — Говоря изобщо.

— Къде е това „у дома“?

— В Петях Тиква.

Ети погледна лицето му. Беше много загорял, а зад очилата се виждаше, че кожата на лицето му се бели.

Сервитьорката донесе напитките. Те не я погледнаха.

— Изглеждаш като че си бил на плаж — каза Ети.

— В Ливан — тихо отвърна Камил. Това беше единственото опасно място. Той внимателно беше покрил белега си с разтворено в спирт лепило, а после го беше оцветил с чай. Същото беше направил и на другата си скула. Сега вдигна ръка към лявото си око зад очилата и отлепи малко парченце, което направи на топче с пръстите си. — Горещо беше.

Ети кимна. За съжаление това не е нещо необикновено. Повечето запасняци изкарват всяка година своя месец запас в зоната за сигурност в Южен Ливан.

— Да, времето беше топло — съгласи се Ети.

— В Ливан е горещо и през януари — тъжно отвърна той. Отмести погледа си встрани.

Ети усети, че той се отдалечава, мислите му се връщат на север, където доскоро е лежал в обятията на ужаса. Не й се искаше да го изгуби.

— Е, господин Гросман — весело заговори тя. — А когато не си войник или банкер, какво правиш, за да се забавляваш?

Говориха си почти половин час. В началото Ети като че му дърпаше думите от устата. Рони беше невероятно срамежлив. Явно интелектуалец, говорещ идеално иврит, от който си личи, че е образован. Но не беше социална пеперуда. Наскоро бил преживял мъчителен развод. Призна й, че поради това избягвал жените. Ети помисли, че това е идеално. Тя не търси съпруг.

Излъга спокойно за собствения си живот, смесвайки факти с измислица. Изтъкна художествените си амбиции, а Рони разбираше доста от изкуство. Оказа се, че и двамата обичат музиката. Но когато заговориха за това, Рони се изказа с неприязън за ужасния шум, който се носеше откъм дискотеката. Каза, че сега слушал гръцка музика — много от старите записи на Арис Сан.

Ети му разказа за „Рондо“. Там обикновено беше дискотека, но сега свиреше Йеуда Поликар. Той спечели популярност с оркестъра си от бузуки и преведените на иврит текстове на гръцки песни.

— Танцуваш ли, господин Гросман? — попита тя накрая.

— Отдавна не съм танцувал — каза Камил.

Тръгнаха по крайбрежната алея на юг към „Рондо“. Ети го хвана под ръка и заприказва, без да обръща внимание на скованото му държание. Когато изкачиха стъпалата към голямото кабаре, ударите на тамбурите и щракащите пръсти на въртящото се множество като че ли подобриха настроението му.

Ети го заведе направо до бара. Когато той изпи и второто си бренди, тя го накара да слязат на дансинга.

Тук Камил бързо се освободи от резервираността на Рони Гросман. Позволи на баса на Поликар и гръцките мелодии да раздвижат тялото му заедно с многото други тропачи и пляскащи хора, които размахваха ръце и викаха „Ясоо!“, докато въртяха партньорките си. Ети се смееше от удоволствие и събу обувките си. Хвърли чантата си върху плота на бара и го хвана за ръцете, като притискаше тялото си към него, а после се отдалечаваше, за да се докоснат отново. Присъединиха се към дългото хоро, разделиха се и танцуваха с непознати, после отново се намериха засмени и потънали в пот, с мокри като летни чаршафи блузи.

Най-накрая Поликар прекъсна лудостта. Излезе основната му солистка и запя тиха, скръбна песен за жена, която искала да загине в боя с любимия си.

Ети плъзна ръце около кръста на партньора си. Вдигна очи към него. Той прилепи длани към извивката на гърба ѝ и двамата затанцуваха бавно. Ети притисна гърди към него. Усещаше топлината му. Бедрата ѝ се притиснаха към неговите. Ръцете и на двамата се плъзнаха надолу.

— Заведи ме у дома — прошепна прегракнало тя.

— Ще те заведа — отвърна той.

В таксито те се целуваха. Дрехите им бяха влажни, езиците им се докосваха. Тя се опита да свали очилата му. Той каза, че без тях е като сляп.

Тя хвана ръката му и го поведе по стълбите към апартамента си. Смееше се, докато търсеше ключовете. Погледът ѝ беше замъглен от алкохола и очакването.

Тя запали лампите, но той веднага ги загаси. Тя го хвана за ръката и тръгна към спалнята, но той спря при дивана и я обърна към себе си, а после я побутна надолу. Тя се хвана за ризата му и стана, прилепи устни към неговите и пусна език. После разкопча ризата му и отново се излегна, като прокара нокти по гърдите му. Той се задъха.

Тя разкопча колана му и дръпна панталона надолу по бедрата му и в същото време вдигна крака върху дивана, а полата ѝ се запретна до кръста. Посегна към него и изстена, когато плътта му навлезе между устните ѝ. След това той посегна надолу и дръпна блузата върху главата ѝ — тя се мъчеше да задържи онова, което имаше между устните си, стисна го с ръка и притисна език. В същото време той разкъса бикините ѝ и я хвана за косата. Дръпна главата ѝ назад, изръмжа, подпря се на колене и проникна в нея.

Тя го прегърна под ризата и заби нокти в гърба му. Захапа зърното на гърдата му.

Ети Данцигер беше брутална.

Амар Камил беше много по-брутален.

18. ЙЕРУСАЛИМ ПО-КЪСНО

Беше ред на Бени Баум да отвори вратата с пистолет в ръка.

Чукането с металната халка върху дървото беше жестоко и неспирно, но това не беше причина Баум да върви приведен през тъмните стаи на къщата си в Абу Тор. Беше достатъчно възрастен и твърде горд, за да се прави на командос в собствения си дом.

Светна лампите и мина шумно през хола. Яките му крака шляпаха по хладните плочи. Едната му ръка дърпаше панталона на синята пижама върху косматия му корем, а другата стискаше тежкия автоматичен „Колт“ 45-и калибър. „Домашният“ му пистолет.

— Стига бе, твойта мама! — изруга той, когато стигна голямата дървена врата. Не се притесняваше, че ще разбуди съседите семейство Баум живееше в двуетажната вила от дълги години, а тя се намираше върху собствено парче земя върху склона на хълма. Но Мая вече се беше събудила от шума, а нейната ярост можеше да бъде много по-смъртоносна отколкото яда на някой политически фанатик. Чукането престана. — Кой, по дяволите, чука? — изръмжа Бени.

— Екщайн.

Баум завъртя ключа и Ейтан влетя в стаята, като че ли се е готвел да отнесе вратата с рамо. Баум отстъпи встрани като умел тореадор, когато Ейтан профуча край него. Задъханият капитан скоро се спря и се обърна.

— Бени — изстена той, като че ли е пробягал цял километър. — Стана.

Баум посегна и затвори вратата, но панталоните на пижамата му се плъзнаха надолу. Той отново ги дръпна нагоре.

— Успокой се, Ейтан.

— Получи се, Бени.

— Къде е Масуд?

— В комплекса. — Ейтан махна с ръка. Лицето му беше зачервено и той посегна да разтрие коляното си с болезнена гримаса.

— В килията си.

— Върнал си го?

— Да, за Бога!

— Добре. — Бени покани Ейтан на голямото канапе, като при това несъзнателно размаха дулото на големия си пистолет. — Сега седни. Успокой се и ми разкажи.

Ейтан се настани на канапето, но не можеше да седи на едно място. Като че щеше да експлодира.

— Какво става тук, Барнард? — Мая влезе в стаята, примижала от светлината, докато пригладваше косата си с ръка. Беше обула чифт стари чехли и жълт пеньоар. Още беше с гъстата си руса коса от младостта в Германия и въпреки теглото ѝ човек можеше да различи формите на пълничката, мощна фройлайн.

— Ейтан има нужда от едно питие, Мая. — Тонът на Баум беше извинителен, какъвто колегите му никога не бяха чували. — Имаш ли нещо против, любима? Малко шнапс?

— Естествено — отвърна тя, мина покрай двамата мъже и потупа Ейтан по главата. — Горкото момче.

— Хайде — надвеси се Баум над Екщайн и го бутна върху канапето. — Седни. — Той остави пистолета върху стъклената масичка, като внимаваше да не я издраска. — Разкажи ми. Бавно. — После се настани в голямото кресло.

Пред лицето на Ейтан се появи чаша с алкохол. Той я взе и изпи част от силното, прозрачно питие.

— Благодаря — вдигна поглед към Мая.

— Моля. Аз се връщам в леглото. — Тя махна с ръка и изчезна. Беше свикнала със среднощни посещения.

— Говори по целия път на връщане — каза Ейтан. — Беше започнал да говори и преди да стигнем, но мисля, че майка му окончателно обърна нещата.

— Добре.

— Бени... — Ейтан изгледа внимателно Баум. Не искаше да изпусне реакцията му, за да може да я сравни със своята. — Ние сме убили брат му.

Веждите на Баум отхвъркнаха нагоре.

— Братът на Масуд?

— Братът на Камил. Ние сме убили брата на Амар Камил.

Мина известно време, но после изражението на Баум се промени. Мина през лицето му като поток от ледена вода. Той вдигна глава и се облегна в креслото, но не възкликна. Прошепна.

— *Гот им Химел!*^[1] — въздъхна на родния си език.

Ейтан не каза нито дума. Само наблюдаваше как мозъкът на Бени заработи.

— Мохамед Наджиз? — почти нечуто каза Бени, загледан в белия таван.

— Да — отговори Ейтан. — Но не Мохамед Наджиз. — Той замълча за ефект. — Бил е Джамайел Камил.

Баум скочи от креслото. Заобиколи го, като държеше пижамата си с една ръка, а с другата лицето си.

— Вярно ли е това? — запита сам себе си, като изваждаше спомените от паметта си и опитваше да ги свърже. — Има ли в досието му Джамайел?

— Само мъртъв — отвърна Ейтан. — Но той не е бил мъртъв, докато ние не го убихме.

Баум продължи да се разхожда, все още си припомняше историята, сравняваше събития и търсеше решения. Накрая погледна Ейтан.

— Да — призна той. — В това има смисъл. То обяснява всичко.

— Да — съгласи се Ейтан.

— Но не може ли да е блъф?

— Не.

— Не. Прав си. Всичко съпада твърде добре. Това обяснява всичко.

— *Почти* всичко — каза Ейтан.

Баум се върна при креслото и седна. Погледна нетърпеливо Ейтан като майстор, който очаква решаването на ребус, измъчващ го от години. По лицето му не мина и сянка на съжаление. Само любопитство.

— Какво друго? — попита той. — Разкажи ми всичко.

— Няма време. — Сега Ейтан се изправи, запали цигара и тръгна да обикаля мебелите. Изпразни чашата си. — Забрави засега за брата, Бени, и помисли за тримата царе.

— Какво? — Баум толкова се беше задълбочил в решаването на загадката на Камил, че беше забравил за коледното поздравление.

— „Ние тримата царе“ — напомни му Ейтан. — Камил е бил в Русия. Може би в Балашиха. Те вероятно са му променили лицето, подготвили са го за проникване.

— За *това* проникване ли?

— Да. — Ейтан се разхождаше и се съсредоточаваше, докато пуши. Беше много изморен, действаше само благодарение на последните си резерви и адреналина. — Жорж не знае всичко. Но той може да предположи, а неговите предположения не са по-лоши от нашите. Тримата царе са „спящи“ агенти. Мулета. Част от старата мрежа на Камил.

— И какво пренасят? — попита Бени.

— Той не знае със сигурност — отговори Ейтан. — Но мисли, че са части от оръжие.

— Бомба? — Гласът на Бени отново стихна до шепот.

— Не мисля...

— Ядрено устройство?

Ейтан спря и се смръщи към майора.

— Четеш твърде много фантастика.

— *Никога* не чета фантастика — викна му Баум.

— Не е задължително да е бомба — каза Ейтан. — Вероятно е някакво преносимо оръжие. Може би „Саджър“. Нещо малко, но просто, което не е много скъпо.

— Тогава коя е мишената? — Бени стегна връвта на пижамата, докато коремът му преля отгоре. Размаха ръце, стана и започна да обикаля в кръг. — Коя е мишената? Кола? Не може да е сграда. Няма достатъчна мощност. Самолет? Може би оръжието е „Стрела“, обаче те не се разглобяват добре. Каква, по дяволите, е мишената? — Той започна да разтрива голямата си плешива глава.

— Мисля, че ти вече го каза. — Ейтан стоеше неподвижно и пушеше.

— Какво съм казал?

— Кола. Самолет.

— Това не означава нищо.

— Освен ако в него не пътува някой.

— *Кой?*

— Бени, Жорж мисли, че операция „Тримата царе“ е предназначена само за една-единствена цел — каза Ейтан. — Убийство

на държавен глава.

Баум спря неподвижно. Погледна Екщайн. После изрева:

— Маааяааа! — Някъде отгоре чифт тежки крака удариха пода и през тавана се чу заглушен отговор. — Донеси ми дрехите! — изрева отново Баум, докато вървеше към телефона, поставен в ъгъла върху дървена масичка.

Апаратът беше странно модерен за европейския вкус на Баум. Кодиран „Гадиран“. Той бързо набра номера на нощния дежурен в Държавната служба за сигурност.

— Дай ми Ури Бадаш — заповяда той. — Тогава го намери и го свържи с мен! Обажда се майор Бени Баум.

Бени зачака. Обърна се към Ейтан, щракна с пръсти и отвори ръка, за да хване пакета с цигари и кибрита. Наклони голямата си глава към рамото, за да задържи слушалката, докато запали.

— Сигурен ли си в това, Ейтан? — Погледът му гореше като на Великия инквизитор.

— Разбира се, че не — отговори Ейтан.

— Хммм — изсумтя Бени. Беше просто за проверка на обективното мислене. Ако някой агент каже, че е сто процента сигурен, операцията винаги се спира за преразглеждане. Ейтан явно не беше загубил обективния си начин на мислене.

— Той може да те е блъфирал — каза Бени, имайки предвид Масуд. — Да си остави коз.

— Твърде е възможно — съгласи се Ейтан. — Но не мисля, че е така.

Баум сложи пръст върху устните си, когато някой заговори по телефона. Гласът беше ясен, като че ли сложният „Гадиран“ не притежаваше всички заглушители, използвани за обезопасяване на разговорите.

— Бадаш? — попита Бени. — Баум е. Слушай, Ейтан е пречупил затворника... Да, Ейтан. Не, не се е *наложило* да го наранява. — Баум вдигна очи към тавана. — *Слушай* сега. Мисля, че сме в състояние на тревога.

Бени започна бързо да обяснява за тримата царе, неизвестното оръжие и потенциалните мишени. Дватамата с Бадаш бяха съгласни, че човек като Камил няма да бъде пожертван за някой по-незначителен от държавен глава. Бадаш каза, че министърът на външните работи в

момента е на път за Лондон. Министърът на отбраната е във Вашингтон.

Министър-председателят си беше в Йерусалим и не му предстояха никакви пътувания.

Говориха още минута, докато накрая Бадаш се съгласи да обяви обща и пълна тревога. Той затвори, за да започне да издава заповедите си. Баум остави слушалката.

— Бадаш казва, че трябва да приемем, че мишената е министър-председателят — каза Баум. Мая се появи с панталони, риза, бельо, чорапи и обувки, подредени на идеална купчина в протегнатите й ръце. Баум й се усмихна леко и започна да се облича. Докато говореше, жена му остана с неподвижно изражение на лицето като глух камериер. — Той е почти сигурен, че може да го накара да отложи всичките си публични изяви през следващите десет дни. С изключение на една. Утре вечер има клетва на елитните войски пред Западната стена. Бадаш казва, че няма начин министър-председателят да отложи речта си пред тях.

— Защо не, дявол да го вземе? — възкликна Ейтан. Усети, че го обзема ужасна паника, подплатена с ярост. Беше направил всичко възможно — решил ребуса, разгадал кодовете, доказал причините, вдигнал тревога. Все едно да го държат отговорен за действията на Амар Камил, без да му дадат възможност да ги предотврати. Отчаяно му се искаше сега да се дръпне настрана и само да гледа как шефовете ще се справят. Но дори и министър-председателят нямаше да му даде мира. — Този откачен дребосък не трябва да бъде там — избухна той. — Може да изпрати началника на Генералния щаб или Шарон, или някой друг проклет герой, за Бога! Може поне веднъж да си остане вкъщи, дявол да го вземе!

Баум вдигна ципа на панталона си, целуна жена си и се наведе да си върже обувките.

— Не, не може — каза той, като гледаше нагоре към Екщайн. — Внукът му е новобранец в парашутния десантен корпус. Той е едно от момчетата, които ще дават клетва.

Ейтан се плесна по челото.

— Няма начин! — изстена той.

Кодираният телефон звънна с електронно бръмчене. Баум грабна слушалката.

— На телефона — каза той.

Слуша известно време, като пошепна към Екщайн:

— Очко е. — После се обърна към слушалката. — Добре, ще бъда там след десет минути.

— Какво има? — попита Ейтан.

— Не знам — отговори му Баум. — Обаче е много възбуден. А когато Очко е възбуден... — Той взе пистолета си от масичката и го прибра в кобура на кръста си. — Да вървим.

— Не, чакай, Бени. Аз не мога. — Ейтан внезапно придоби ужасно разтревожен вид. — Симона. Тя сигурно е полудяла.

Бени спря при вратата.

— Обади й се.

— Да й се обадя? — възкликна Ейтан. — Та навън вилнее някакъв откачен маниак!

Баум се замисли за миг. После се върна към телефона и се обади на отдела по охрана в Управлението. Свърза се с охраната на АМАН и заповяда веднага да изпратят двама въоръжени мъже в апартамента на Ейтан.

— В нея е пистолетът ми — напомни му Ейтан.

— И гледайте да са хора, които тя познава — нареди по телефона Баум. — Иначе ще ги застреля през вратата.

Баум затвори и тръгна да излиза, но Екщайн беше като замръзнал към пода. Лицето му беше изпито и скръбно.

— Сега пък какво? — попита Бени.

— Трябва да говоря с нея — отвърна Ейтан.

Баум го изгледа. После кимна с глава към Мая и тръгна.

— Ще те изчакам в колата.

Мая докосна Ейтан по ръката и се качи горе, а Бени излезе от къщата.

Ейтан погледна телефона. Посегна към него, поколеба се, но после вдигна слушалката. Искаше да си иде у дома. Искаше да е при нея, да заключи вратите и прозорците, да се вмъкне в леглото и да се завие презглава. Да изчезне и да се събуди като друг човек, в друг живот, на светлинни години оттук.

— Шалом, скъпа — прошепна той, когато Симона вдигна.

Тя плачеше, разтревожена до полудяване заради него. Опита се да я успокои колкото може, разтърсван от чувство за вина. Боеше се за

нея и здравето на нероденото им дете, ако този кошмар не свърши скоро. Обеща ѝ, че след няколко дни всичко ще свърши и те ще отидат на почивка. Ще отидат в Ейлат. Ще плуват, ще ядат, ще се любят и ще лежат мълчаливо под слънцето.

Тя не отговори.

Той ѝ каза за двамата охранители, които ще пристигнат скоро и тя ще бъде в безопасност. Те ще я пазят.

— А кой ще пази теб, Ейтан? — прошепна тя през сълзи.

На този въпрос не можеше да отговори. Или поне не така, че да отстрани страховете ѝ.

— Обичам те — прошепна той. Но тя вече беше затворила.

В „Специални операции“ дежуреше нощната охрана. Както в повечето институции, държавни учреждения и частни фирми, и тук това беше трудна работа. Но когато човек е нов, трябва да изтърпи изпитанието на неприятните задължения.

Така че дневната охрана беше заменена от младежи с изправена стойка, наскоро вербувани в АМАН, които проверяваха всяка подробност на личните карти, препроверяваха пропуските и ги сравняваха с данните в компютъра. На Ейтан и Бени им отне ужасно много време, докато минат през главния вход, а недоволството им се повиши още повече от увереността, че са повикани отново заради някоя егоистична прищявка на Бен-Цион.

Когато стигнаха площадката на втория етаж, Ейтан се изненада, когато видя, че постът там е зает от Мошико. Младежът изглеждаше изнурен, сплел пръсти върху бюрото с потъмнели от умора очи и разрошена коса от непрекъснатото пригласяване с пръсти.

— Какво се е случило? — попита Ейтан, докато показваше пропуска си. — Мислех, че вече са те повишили в дневна охрана.

— Бях — отвърна недоволно Мошико. — Докато ти не изчезна на онези двама идиоти при Талпиот.

— Ама ти изобщо не беше с тях.

— Това каза и полковникът. Трябвало да бъда.

— Ама той не те е изпратил.

Мошико се усмихна леко.

— Ти за логика ли говориш, Ейтан? Или за Бен-Цион?

Ейтан потупа младежа по рамото.

— Извинявай, Мошико.

— Май докато ти си тук, аз все ще съм прецаканият.

— Опитвам се да напусна, повярай ми — каза Ейтан с такъв тон, като че говореше за оставяне на цигарите.

— Предполагам, че командирът иска да ни види — каза Баум.

— Няма го — отговори Мошико. — Нито пък Хайнц. Пък и никой друг всъщност.

Някакво движение откъм тъмния коридор привлече вниманието на Ейтан и той погледна нататък. Очко беше застанал пред „Комуникации“ и им махаше като луд.

Баум и Екщайн побързаха към дребната плешива фигура. С изключение на тракането на телексите и шифровъчните машини етажът беше празен и тих.

Стигнаха до Очко и той им направи знак да го следват. Изчезна в празния офис като джудже от приказките.

— Какво става, дяволите го взели, Очко? — попита Баум, щом тримата останаха насаме.

— Хванахме го — изстреля бързо Очко. Не можеше да мълчи повече.

Ейтан остана като закован. Само гледаше дребния аналитик, който пристъпваше нетърпеливо от крак на крак.

— Какво каза? — попита Бени и се наведе към него с ръка на ухото, като че е глух.

— Хванахме го! Хванахме Амар Камил!

— Къде? — зяпна Ейтан. Не вярваше на ушите си. — Как? — Отчаяно му се искаше да повярва. — Къде е той? — Сграбчи Очко за ръката, без да съзнава какво прави.

— Хванали са го в Тел Авив тази нощ на улицата — заговори бързо Очко, уплашен, че Ейтан ще го удуши, ако не каже всичко достатъчно бързо. — Ицик направи клопката заедно с Хайнц. Използваха Ети Данцигер като примамка и го хванаха.

— Къде? — стисна Бени другата ръка на Очко. — Къде е той, Очко?

— В Главния щаб! — Очко беше стиснал очи от болка и се опитваше да издърпа ръцете си. — Започват разпит!

Внезапно млъкна и отвори очи. Ръцете го боляха, но вече беше сам, вратата се тръшна, а стъпките на Баум и Екщайн заглъхваха по коридора.

Очко отстъпи назад и седна на един стол.

— Трябва да си намеря друга работа — въздъхна той.

Около портата „Виктор“ никога не ставаше тъмно. Като главен вход към „Кирия“ — Командването на Генералния щаб на Израелската армия, — тук винаги минаваха коли и хора през широките, плъзгащи се, тежки метални порти, които се намират малко встрани от улица „Каплан“ в Тел Авив. Самият Генерален щаб не представляваше една сграда, а множество улици и сгради, построени върху доста декари площ, оградена с телена мрежа.

Кирия винаги напомняше на Ейтан заден двор на киностудио в Холивуд, защото тук нищо не беше еднакво и атмосферата се менеше радикално от блок в блок. Имаше сгради с всякакви големини, форми и от различни исторически периоди. Каменни турски вили, ръждиви британски бараки, ниски, дървени къщи от американски тип и високи комуникационни кули от стъкло и стомана. Военни коли от всички родове войски едва се разминаваха по тесните улички, а по тротоарите стояха паркирани цивилни автомобили с черните регистрационни номера на ИА. Мъже и жени бързаха насам-натам, облечени в бежовите униформи на военновъздушните сили, мръсни парашутистки блузи на десантни войски или белите дрехи на военноморските сили. На всеки ъгъл имаше претъпкани барчета и кафенета.

Всички висши служители имаха кабинети и апартаменти тук, включително министър-председателят, началникът на Генералния щаб и министърът на отбраната. Тъй като оттук се ръководят действията при сериозни конфликти, голяма част от комплекса беше подземна, разположена в метални пещери. Всички големи клонове на разузнаванията използваха наети сгради за съвещания, планиране на действията, наблюдения по въпросите на сигурността и разследвания от голямо значение за страната.

Баум и Екщайн пристигнаха за по-малко от четиридесет минути от Йерусалим. Щом минаха през портата „Виктор“, те подкараха направо надолу по хълма и вдясно към тежкия замък в стил „Тюдор“,

където се намираше кабинетът на министър-председателя в Тел Авив. Паркираха до ниските, незабележими, преносими бараки на АМАН, които обикновено се използваха за интервюта и проверка с детектор на лъжата на новите вербувани за работа, на напускащите агенти и понякога на заподозрени в шпионаж.

Идвайки от тъмното, те присвиха очи пред ослепително белите стени, които явно скоро бяха боядисвани. Главното фоайе на сграда номер 17 беше пълно със служители на АМАН. Униформени офицери и хора в измачкани цивилни дрехи се трупаха, разговаряха възбудено, пиеха кафе и гасяха цигари по пода. Приличаше на спешно отделение, където току-що е донесено тялото на известна личност. Липсваха само телевизионните камери и светкавиците на фотоапарати.

— Екщайн, Ейтан — каза той и показа пропуска си на въоръжен сержант, който препречваше достъпа до двойната врата.

— Баум. Майор — показва своя пропуск над рамото на Ейтан и Бени. Сержантът отвори едно от крилата, провря глава и повтори имената като иконом на бал в дворец. После измъкна глава и ги пусна да минат.

Влязоха в малка заседателна зала. Зад подредените маси и столове имаше свободни места за сядане с лице към голямо, метално бюро, намиращо се в дъното под гигантско пано от огледално стъкло. Обикновено над прозореца за наблюдение висеше голяма карта, освен по време на упражненията за разпит, когато в залата седяха обучаваните и наблюдаваха мълчаливо процедурата в другата стая и слушаха разговора със слушалки като дипломати в Общото събрание на ООН.

Залата за съвещания беше почти тъмна, осветена само от настолните лампи. По столовете нямаше никой, тъй като всички присъстващи се бяха събрали до стъкления панел и надничаха в стаята за разпити.

В центъра на групата стоеше Ицик Бен-Цион, стърчащ над всички останали. Беше вдигнал единия си крак върху стол, но възбудата му личеше по нехарактерните движения на ръцете. Останалите мъже, около десетина на брой, бяха висши офицери от различни управления. Всички носеха цивилни дрехи с изключение на един — нисък, мускулист генерал, който беше заместник началник щаб на ИА. Хайнц също беше тук и се разхождаше напред-назад, като от

време на време се вдигаше на пръсти, да надникне над главите на останалите. После продължаваше да ходи, като се усмихваше на себе си с огромно самодоволство.

Когато Баум и Екщайн се приближиха, Ейтан стисна Бени за рамото. Стисна силно, за да се задържи сам, но усети как и Баум се напряга от очакване. Ейтан усещаше сърцето си в гърлото, тупащо в основата на сухия му език. Нямаше значение кой е хванал Камил и яростта му от това, че бяха рискували живота на Ети, също беше отминала, защото, ако това, което очакваше да види всеки момент, е реално, нищо друго нямаше да има значение. Най-после ще се сложи край. Най-после.

Той залитна напред през облак цигарен дим и се промъкна до групата възбудени мъже. Бен-Цион усети присъствието му и извърна глава, погледна бегло към Ейтан и Бени и отново се обърна към прозореца, без да каже дума. Хайнц също обърна глава, като хвърли към Ейтан нахално триумфиращ поглед и вдигна палец към пленения звяр от другата страна.

Очите на Ейтан се разшириха.

Малката стая за разпити беше ярко осветена като операционна. По снежнобелите ѝ стени нямаше и драскотина. В средата имаше закрепен към пода метален стол. Двама млади мъже стояха зад облегалката, облеgnати върху стените на стаята със скръстени пред мускулестите си гърди яки ръце. Мълчаха.

В стола имаше седнал мъж. Краката му бяха оковани към краката на стола, а ръцете към страничните облегалки.

Главата на Ейтан се протегна напред. Изпъна вратните си мускули, а вените пулсираха по врата му.

Затворникът беше висок. Личеше си, макар да беше седнал. Седеше изправен. Беше добре облечен в европейски дрехи. Сакото му беше скъсано на рамото. Около главата му имаше корона от къдрава, червеникаворуса коса. Да. Челюстта му беше квадратна, носът прав и не съвсем семитски. Да.

Ейтан присви очи.

Да, имаше го и белега, червеникава дъга под дясното око. Веждите бяха плътни и светли.

Но беше трудно да се види истинският цвят на очите.

Пред прозореца внезапно премина мъж. Ейтан не го беше видял досега, тъй като стоеше встрани. Той беше дребен, добре сложен, с къса руса коса и студени сини очи. Беше облечен в сини джинси, бяла риза и с празен кобур на кръста. Ейтан го позна. Беше един агент ветеран на име Мори. Много пъти награждаван като боец, той често биваше наеман от Мосад и АМАН. Специалността му беше психологически разпит. Говореше се, че Мори може да накара разпитвания да издаде и собствената си майка, без да го докосва. Често по време на тренировъчни разпити новобранци са се напикавали при него.

Върху стената на заседателната зала имаше малък говорител и внезапно от него се чу шепота на Мори на арабски.

— Повтори, ако обичаш — говореше той, докато се разхождаше. — Как се казваш?

Ейтан заби очи в затворника. Искаше да чуе гласа му, който да потвърди реалността на събитието. Независимо какво ще каже онзи.

Но затворникът не каза нищо. Даже не се помръдна. Не мигна. Гледаше право напред и само ноздрите му трептяха.

Тогава нещо щракна в ума на Ейтан. Нещо, което го накара да заклати глава. Бавно, назад-напред. Нещо не беше наред. Да, затворникът имаше всички физически белези, точните цветове. Косата. Белегът. Но освен това в погледа му имаше нещо, което Амар Камил никога, абсолютно никога не би показал.

Този мъж изглеждаше изплашен.

И тези очи...

— Не! — изръмжа Ейтан. Той откъсна поглед от прозореца и се дръпна от групата. Тръгна да излиза от залата, като се спъна в един стол и не обърна внимание на изтропването му върху пода.

— Ейтан — извика го Баум.

— Нещо не е наред — каза Ейтан, докато буташе двойната врата. Разблъска групата мъже в коридора, без да чува недоволните възклицания зад гърба си. Зави наляво, после мина по коридора, отново сви вляво, докато намери неозначената, поставена навътре в стената врата към стаята за разпити.

Натисна дръжката и влезе, без да обръща внимание на изненаданата реакция на Мори, когато се насочи бързо към стола със затворника. Видя как главата му се обърна. Онзи се опитваше да види

какво се приближава към него, но Ейтан виждаше само червеникаворусата коса.

Преди някой да може да реагира, той постави лявата си ръка върху тила на затворника. После хвана с дясната един кичур от къдриците и дръпна с всичка сила.

Затворникът изкрещя.

— Проклет маниак! — извика един от пазачите и се хвърли напред, но Ейтан вече беше вдигнал кичура косми към светлината. Ако това наистина е Камил, в основата при корените цветът трябваше да е тъмен.

— Не! — изсъска, когато ръцете на охраната посегнаха към него. Той се отдръпна и скочи пред затворника.

Сега мъжът се дръпна назад. Опита да извие глава и започна да псува на арабски. Но Ейтан успя да хване лицето му, посегна с другата ръка към дълговидния белег и дръпна здраво кожата. След това вдигна пръстите си, лепкави от разтвореното в спирт лепило, и ги помириша, докато Баум, Хайнц, Бен-Цион и цялата група от заседателната зала нахлуха в стаята за разпити с дружни викове.

— Какво правиш, дявол да го вземе?

— Екщайн, проклет маниак!

— Махнете го оттук!

Ейтан усети ръцете си извити зад гърба, но с последните си сили извика отново:

— Не! — После се изтръгна и вдигна лявата си ръка колкото можеше нагоре. С едно силно движение той блъсна затворника по тила. Главата на човека падна напред към гърдите му.

— По дяволите! — гръмна гласът на Ицик сред шумотевицата. — Хванете го!

— Това не е той! — изкрещя Ейтан сред бъркотията от ръце, опитващи се да го удържат. Трима агенти се мъчеха да го повалят на пода и да го удържат като луд за връзване.

— Това не е той, идиоти такива! — крещеше Ейтан и размахваше ръце, за да се освободи. — Това е *естественят* цвят на косата му! И белегът му е фалшив!

— *Стооон!* — изкрещя Бени Баум командата и цялата лудост престана в миг. Всички замръзнаха по местата си. Бяха военни, а един майор току-що им беше креснал да спрат.

Баум прескочи купчината паднали, вдигнал ръце, за да успокои поне временно атмосферата.

— Какво каза, Ейтан?

— Това не е Камил! — Сега Ейтан крещеше яростно. — Пуснете ме, проклети да сте!

Бени хвана ръката на Ейтан и дръпна капитана да се изправи. Ейтан веднага се нахвърли пак върху затворника, но този път никой не го спря.

Сега мъжът се беше отпуснал на стола и гледаше в краката си. Дишаше тежко. Опита да се дръпне, когато Ейтан отново посегна към лицето му, но когато израелецът каза „свършено е“ на арабски, затворникът бавно вдигна глава.

Ейтан се вгледа в очите му. После изпъшка.

— Той не носи контактни лещи.

— И какво от това? — изкрещя му Бен-Цион, разярен, че кошмарът му се завръща като проклетие.

— Този има кафяви очи, Ицик — изръмжа Ейтан и посочи с пръст лицето на затворника. — Амар Камил е със зелени очи, за Бога!

Всички в стаята мълчаха. Дванадесетте мъже гледаха Екщайн като ученици, хванати в лъжа от учителя си.

Ейтан дишаше като туберкулозен. Ризата му беше измачкана, коляното гореше, юмруците му бяха стиснати.

— Къде е Ети? — прошепна той.

Никой не му отговори.

Хайнц се извърна.

Затворникът го погледна и се ухили.

От гърлото на Ейтан излезе рев като от ранена пантера. Той се хвърли към вратата, като си проправи път през групата с юмруци. Изхвърча от сградата заедно с Баум и целия антураж от агенти, които хукнаха към колите си и закрепяха безсмислени заповеди един към друг.

Ети Данцигер беше мъртва.

По времето, когато Ейтан стигна до апартамента ѝ, Ицик вече се беше свързал по радиото с екип на Шабак, който да отиде на проверка.

Хората от ДСС чакаха на малка група на стълбите пред отворената врата и по лицата им личеше какво са намерили.

Бени се опита да го задържи, за да не влиза, но той го отблъсна и се натъкна на сцената, която никога повече нямаше да излезе от ума му, независимо какви ужаси можеха да го очакват в бъдеще.

Апартаментът беше в безпорядък. Масичката с напитките лежеше обърната, подът покрит с парчета счупени стъкла, някои с етикети и локва от невъобразим коктейл. Възглавниците бяха изхвърлени от дивана, дървената масичка — на парчета. Една от френските врати към спалнята беше паднала от пантите си, а стъклото ѝ счупено от глава или юмрук.

Не е било лесно да я убие...

Ейтан пристъпи напред. Краката му тежаха като олово, а дъхът му свиреше. Спалнята беше тъмна, но когато се приближи, видя гънките на бялата кувертюра. От края ѝ върху паркета капеше бавно червена струйка, а под плата се виждаше едно от малките ѝ стъпала, насочено към тавана.

Усети две длани върху рамената си. Силата, противопоставила се на замаяната му слабост, го спря.

— Пусни мен, Ейтан — прошепна Бени.

Баум мина край него и влезе в спалнята. Ейтан се насили да остане прав, но тялото му се тресеше от глава до пети. Пръстите му бяха вдървени и студени като лед, докато наблюдаваше внимателните и нежни движения на Баум. Едрият майор влезе на пръсти в тъмнината и се наведе мълчаливо над леглото. Ръцете му се движеха над леките сенки на окървавената и издраскана кожа. Той погледна още веднъж, а после вдигна кувертюрата само с пръсти и нежно закри тленната обвивка на спомена.

Баум излезе. Беше блед и устните му трепереха. Приближи се, застана пред Ейтан и го погледна в очите. Не каза нищо, но постави ръка върху рамото на своя капитан, а после го прегърна и отведе настрани.

Ейтан движеше краката си, а очите му блуждаеха по разрухата в стаята. Усещаше мълчаливото присъствие на много други, но не ги виждаше.

По пода се извиваше следа от кръв откъм спалнята, през локвата смесен алкохол към входната врата.

От събралите се опечалени само Ейтан беше спал някога с Ети Данцигер и само той знаеше, че тя винаги държи къс войнишки нож под матрака си.

Поне беше ранила убиеца си.

Бяха стигнали почти в коридора, когато Ейтан внезапно спря. Обърна се и се върна бързо в апартамента. Баум го последва, разтревожен, че Ейтан импулсивно ще влезе в ужасната стая, преди някой да успее да го спре.

Но той не тръгна към спалнята. Наведе се към белия европейски телефон на Ети.

С разтреперани ръце едва успя да вдигне слушалката. Стегна се и опита да си спомни собствения си домашен номер в Йерусалим.

Телефонът звъня седем пъти. Той чакаше Симона да вдигне слушалката.

Сигналът се чу още седем пъти.

Никой не отговори.

---

[1] Господи, който си на небето! (нем.) — Б.пр. ↑

19. ЙЕРУСАЛИМ ПОСЛЕДНИЯТ ДЕН НА РАМАДАНА

„Домът на войника“ в Йерусалим естествено не приличаше на грандхотел „Хаят“. Ако се наложеше на Международната комисия на туристическите агенции да оцени това заведение по скалата от една до пет звезди, то трябваше да се появи като пращен, негостоприемнен метеор в някоя забравена галактика от младежки пансиони и пътни станции на шерпи. Стаите бяха голи със студени плочи по пода, издраскани гардероби, ниски железни легла и тънки сплъстени дюшеци. Нямахше бюра, телевизори или телефони. Баните бяха общи, с редици метални прегради за душиове, тоалетни без капаци и дълги като ясли мивки, с голи водопроводни тръби, от които се подаваха единични кранове. Всеки трябва да си носи собствено огледало, пешкир и сапун. Столът беше скромнен, с три хранения на ден, сервирани като в кибуц в огромното помещение с дървени маси и пластмасови столове. Но всеки можеше да си вземе храна колкото поиска. Пикола ли? Всеки да си носи багажа и пушката сам. Обслужване по стаите? Ако искаш нещо, можеш да си го купиш от магазина на улицата.

Единственото хубаво нещо в „Дома на войника“ е цената. Престоят и храната тук са безплатни.

Такива домове на войника има във всеки по-голям град на Израел. Те се управляват и субсидират от Израелската войнишка асоциация и изморените войници на път към назначенията си са доволни, че ги има, и благодарни, че израелците показват уважението си към тях с дела, а не с похвали. Понякога цели роти войници пристигат тук за почивка и възстановяване. След бойно дежурство в Южен Ливан това е като платена отпуска на Ривиерата.

За управлението по логистика на военното разузнаване второто предимство на тези „домове“ беше, че те могат да бъдат принудително опразвани. Така беше днес. Всички гости и персоналът бяха поканени да се преместят. Протестите на изморените войници бързо затихнаха,

когато се появиха камионите, за да ги откарат в другия край на града в хотел „Рамада“, чийто собственик беше повече от щастлив, че армията ще му плати за запълнените празни стаи, останали поради намаления трафик на туристи в края на сезона.

Полковник Бен-Цион спокойно можеше да проведе съвещанието си в Министерство на отбраната или в лагера „Снелер“, че даже и в старото филмово студио в Бейт Агрон. Но той твърдеше, че никоя от тези сгради не е напълно сигурна, че мисията му е ултрасекретна, а там няма начин да забрани на някой любопитен зяпач да се провере. Трябваше му напълно отцепена сграда, в която няма никой друг освен поканените от него. Изглежда, най-доброто разрешение беше да се превземе „Домът на войника“. Освен всичко останало това беше и театрален жест — решение на император.

През цялата утрин по дългата извита балюстрада на улица „Бен-Цион“ пристигаха държавни коли и тихо оставяха пътниците си, а после паркираха до голямата каменна пирамида, построена в памет на загиналите за защитата на Йерусалим. На шофьорите беше разпоредено да пушат зад воланите си, за да не привличат вниманието, като се събират на групи. При всеки от входовете на триетажната сграда от йерусалимски камък стояха на пост по двама цивилни служители на ДСС.

„Поканените гости“ бяха мъже и жени от различни служби, всички внимателно подбрани заради таланта и дискретността си. Хората на Мосад, АМАН, Шабак и Националната полиция пристигаха в цивилно облекло. Офицерите от корпуса на парашутните десантни войски, флота и военновъздушните сили се появиха в ежедневните си униформи, които почти не се различават от бойните на войската.

Ейтан беше успял да открадне няколко часа сън в една от празните стаи. Разумът не му позволяваше да заспи, но тялото му се предаде и Баум буквално трябваше да го отнесе в сградата. Сега, след четири чаши турско кафе и сандвич с яйца, той стоеше заедно с Бени в празния коридор, малко встрани от голямата двойна врата, водеща към голяма аудитория. Залата с триста места беше най-новата придобивка на „Дома на войника“. Тапицираните столове бяха подредени амфитеатрално като в киносалон и се издигаха пред широка, дървена естрада. Обикновено беше заета за военни и исторически лекции от

корпуса за обучение. Но днес щяха да я използват в усилието си да предотвратят една катастрофа.

Екщайн и Баум пушеха цигарите си и наблюдаваха офицерите, които влизаха в залата. Много се познаваха, ръкуваха се, питаха се дали няма да слушат поредната досадна лекция от някое изкопаемо на военната общност. Имаха основание да се съмняват в нещо подобно, защото заповедта за събирането не споменаваеше естеството на работата, а само мястото и времето.

От друга страна, за Ейтан това беше като първата публична поява на политик, който всъщност изобщо не е искал да бъде избран. Макар и допуснал грешки на всяка стъпка по отношение на Амар Камил и целите му, Ицик Бен-Цион не беше изгубил своя макиавелиански стил. Сега беше стоварил цялата операция в скута на Ейтан. Изтръпнал от последните събития, Ейтан чувстваше тежестта на отговорността си, но не се засегна от жестокостта на Бен-Цион, който му прехвърли задълженията си. Сега поне можеше да мисли ясно, без да се тревожи за своите другари или любими същества. Всички те бяха или мъртви или под желязна охрана.

— Мислиш ли, че тя наистина е в безопасност? — попита за пореден път Ейтан, докато се взираше по дължината на коридора. Наблюдаваше Дани Романо, който мина през двойната врата на главния вход, следван от Очко, който подтичваше подире му като непослушно дете.

— Разбира се, че е в безопасност — отвърна Бени. — Ицик сега е толкова уплашен, че вероятно я е изпратил с хеликоптер в Димона^[1] и я е затворил в склада при бомбите.

— Това ми звучи успокоително — съгласи се Ейтан.

Почти полудели от тревога, той и Бени се бяха върнали от Тел Авив в Йерусалим и в апартамента на Ейтан. При пристигането им едва не се изпозастреляха с хората от охраната. После набързо им обясниха, че когато разбрал ужасната си грешка по отношение на Ети и маскираната като Камил примамка, Бен-Цион изпратил екип направо от Кирия, за да вземат Симона и да я отведат от апартамента на Екщайн в непробиваема като крепост тайна квартира. Опитал се да накара да вземат и жената на Баум. Но нещастните агенти, назначени за тази рискована мисия, получили яки рани и синини, преди да се съгласят с отказа на „домакинята“. За голямо удоволствие на Баум.

Ясно беше, че Ейтан не е твърде очарован от разпорежданията. Бен-Цион отказа да разкрие местонахождението на Симона, но поне това спазване на професионалната етика даде известна увереност на Ейтан, че тя наистина е в безопасност.

Романо се приближи до Ейтан и Бени. Той извади празната си лула от устата и сложи ръка върху рамото на Екщайн.

— Много съжалявам — каза той.

Ейтан изчака малко, докато се увери, че ще може да отговори.

— Трябваше да я накарам да се покрие, Дани.

— Никой никога не би могъл да накара Ети да направи нещо, ако тя не иска — намеси се Бени.

— Ти не си ясновидец, Ейтан — каза Романо.

— Тогава за какво ни плащат? — изхлипа Ейтан.

— За основателни предположения, късмет и надежда за безобидни грешки — каза Очко.

Ейтан наведе поглед към дребосъка. Нищо чудно, че Бени го държи винаги до себе си.

— Къде е Силвия? — попита Баум.

— Работи с Шабак по последните прехващания — отговори Романо. — Ами Бадаш?

— Вече е вътре — отвърна Ейтан.

Романо се огледа към главния вход.

— Мисля, че ние бяхме последните. Чакахме отвън. Не видях Хайнц.

— И няма да го видиш — каза Баум. — Той вероятно вече е на път към Мардж Аюн.

Ейтан не се присъедини към доволството от уволнението на Хайнц. Съмняваше се, че Бен-Цион ще е толкова мил, че само да изпрати капитана на фронта в Ливан. Беше твърде тъжно, за да предизвиква някаква радост. Хайнц просто беше повторил фиаското от Богенхаузен. Беше следвал шаблона стъпка по стъпка, вярвайки, че следва Камил по петите, докато е хванал добре подставен двойник. Беше наследил проклятието от Фелденхамер и полковникът веднага се освободи от него като от прокажен.

Баум погледна часовника си.

— Да влизаме — каза той.

В аудиторията имаше около петдесет офицери. Но вместо да се съберат пред сцената, те се бяха пръснали из залата, вдигнали крака по облегалките на предните столове, съблекли сака, а някои бяха облегли уморените си глави назад, върху сплетените зад тила пръсти. Няколко души отпиваха от вдигащи пара чашки, други пушеха. В задната част на сцената двама лейтенанти от военновъздушните сили закачаха голяма спътникова карта на Йерусалим върху тежката синя завеса, която закриваше филмовия екран. В средата на сцената генерал Цамир, шефът на АМАН, се беше навел над дълга дървена маса и преглеждаше някакви материали, докато разговаряше с Ицик Бен-Цион. И двамата бяха облечени в ежедневните си униформи. Във всяка друга армия присъствието на бригаден генерал би накарало младшите офицери да стоят мирно с ръце по шевове в пълно мълчание. Тук обаче всички израелци си разговаряха свободно.

Романо и Очко си намериха места за сядане, а Баум и Екщайн се отправиха към сцената. Ейтан огледа недоспалите лица. Позна шефа на Националната полиция, после видя Ури Бадаш и един старши служител на Мосад, известен само като Пиер. Много от мъжете и жените на негова възраст също му се струваха познати, но в Израелската армия е съвсем нормално да познаваш колегите си поне по лице.

— Екщайн, ела горе. — Ицик го беше видял и щракна с пръсти, а после посочи трима млади мъже в цивилни дрехи в дъното на залата. — Охрана — извика им той. — Заклучете. Вече никой да не влиза и излиза. — Младежите скочиха да изпълнят заповедта му. После той махна с ръка към залата като Мойсей, когато е разделял Червено море. — Всички вие, приближете и седнете отпред. Не искаме да викаме тук.

Позаспалите офицери започнаха да се измъкват от удобните си гнезденца, като ругаеха и мърмореха, докато се придвижваха напред, за да се съберат, седнали неудобно напред.

Бен-Цион се приближи към края на сцената. Трите бронзови „кюфтета“ върху пагоните му изглеждаха току-що лъснати. Черните му обувки блестяха, а токата на колана му беше като огледало. Униформата му стърчеше изгладена като на американски флотски офицер. Секретарката му се беше потрудила. Той сложи юмруци на кръста. Разговорите затихнаха до шепот.

— Добро утро — започна Ицик. — Всички вие сте събрани тук, за да помогнете в провеждащата се операция на АМАН под кодовото название „Флейта“. — Това на пръв поглед спокойно изявление беше заредено с напрежение. Бен-Цион поемаше контрола, за да даде ясно да се разбере точно кой ръководи мисията. Но заради протокола той си направи труда да подчертае, че „Флейта“ е възложена на Баум и Екщайн, та ако се провали, да се знае точно чия е вината. — Сега оставям на моите служители да проведат съвещанието.

Бен-Цион всъщност нямаше намерение да напуска сцената, но когато генерал Цамир скочи долу да седне на първия ред, протоколът изискваше и полковникът да го последва.

С вдървено коляно и нежелание, Ейтан се изкачи горе. После подаде ръка на Баум и го издърпа, докато майорът изправи едрото си тяло до своя капитан.

— Говори направо — прошепна му Баум.

Ейтан огледа внимателните лица. Като млад офицер в парашутните войски той винаги се радваше да говори на войниците си. Сега наивността на младежките амбиции беше изчезнала. Това беше първото съвещание, което водеше от много дълго време насам, а се надяваше и да му е последно. Бръкна в джобовете на панталона си.

— Дами и господа — започна Ейтан. — Събрали сме се тук, за да предотвратим убийството на министър-председателя от един арабски терорист, на име Амар Камил.

Той млькна и огледа лицата. Всички го гледаха. Някой подсвирна недоверчиво.

— Че защо да го правим? — попита анонимен глас от последния ред. Друг се изсмя. Генерал Цамир извърна глава. Виновният се изкашля.

— Сега няма да говорим за политика — каза Ейтан.

— Хм, извинявай, Ейтан — вдигна ръка една тъмнокоса жена с майорски пагони. Ейтан я позна. Беше експерт по комуникации в някои от оперативните мисии. — Това тренировъчно упражнение ли е? — Беше обикновен въпрос за военни, означаващ „доколко сериозно трябва да приемаме всичко казано?“

— Това не е упражнение — отговори Ейтан.

— О, мамка му — възкликна на английски един служител на Мосад. Като по сигнал от джобовете и куфарчетата на присъстващите

изникнаха бележници и писалки.

— При нас Амар Камил се води мъртъв — обади се един от полицейските служители.

— Патологът е сбъркал — отвърна Бени Баум и предизвика моментна шумна реакция, която веднага замря в ледено мълчание.

— Добре. А сега слушайте — продължи Ейтан. Той извади ръце от джобовете си и запали цигара. Издуха облак дим. — Ще споделим с вас всичко, което знаем, и голяма част от онова, което подозираме. Ще започна от самото начало и ще се опитам да бъда кратък. Имаме да вършим много работа.

Той започна с взривяването на полет 206 и оперативното решение да бъде унищожен Камил и групата му. Разказа набързо за Европа, като избегна истинските имена и места, с които би могъл да издаде мрежата и сигурността на АМАН. Описа собствените си самостоятелни усилия на континента с известно притеснение, но знаеше, че е застанал пред умни хора, които заедно биха могли да открият нещо, което те с Баум са пропуснали. Когато достигна до последните събития и съобщи с внимателно контролиран глас за смъртта на Ети, една жена, агент на Мосад, която познаваше Тамар Шошани, изхлипа и скри лице в дланите си.

— И така, в момента сме стигнали дотук. — Ейтан беше облекчен от възможността да приключи с ужаса на целия разказ и да се отпусне отново в трудностите на играта. — Това са заключенията, които направихме аз, Баум, информаторът и Ури от ДСС. — Бадаш вдигна палец в одобрение на казаното. — Камил ще нападне министър-председателя. Той вероятно иска също така моята смърт и на Баум, но смятаме, че засега това е второстепенен въпрос. В териториите той разполага с помощта на стара мрежа от Фронта за освобождение на Палестина. Разполага с неидентифицирано оръжие — по-голямо от пистолет или автомат и по-малко от танк. Така че точният избор на техниката остава неизвестен.

— Леле-мале, не можеш ли да бъдеш малко по-точен? — обади се някой.

— Млък! — изрева Бен-Цион и отново настъпи пълна тишина.

Ейтан не обърна внимание на прекъсването.

— Според Бадаш, който присъства тук, Камил има една-единствена възможност през предстоящите две седмици. Церемонията

по заклеването пред Западната стена.

— Та тя е довечера — възкликна недоверчиво един офицер от парашутните десантчици.

— Да — потвърди Ейтан. — Точно затова си тук. Министър-председателят ще пристигне с хеликоптер направо от резиденцията си. Той се съгласи да облече противокуршумна жилетка.

— О, това мнооого ще му помогне — иронично се обади някой.

— Накарайте го да отмени изявата, за Бога! — извика някой.

— Ти го накарай — викна му в отговор Баум.

— Аз ще го накарам — изправи се шефът на Националната полиция и изпъчи гърди. — Познавам го лично.

— Шшшш — вдигна длани Ейтан, за да успокои спора. Той посочи полковника от парашутните войски, чийто батальон щеше да дава клетва. Офицерът се беше отпуснал в стола и клатеше глава. — Кажи им, полковник — каза Ейтан.

— Внукът му е един от новобранците ми — скръбно отговори полковникът. — Министър-председателят няма да се откаже от речта си.

— Глупав инат — измърмори някой.

Ури Бадаш се изправи над наведените глави.

— Слушайте всички! Нашата работа е да осигурим безопасност на всеки, който има нужда, а не да изпращаме правителството в бункерите. Ако искате такова нещо, тогава по-добре направо да си вземем тази проклета държава под мишница и да си се връщаме в Европа!

Бадаш изгледа всички, докато млъкнаха засрамено. После си седна на мястото.

— Добре — продължи Ейтан. — Преди да продължим, нека разгледаме лицето на Камил. — Той кимна на Ури, който вдигна малка радиостанция и издаде заповед.

Двойните врати в края на залата се отвориха и всички глави се извърнаха, когато майор Рами Карера влезе, придружаван от двама телохранители на „Специални операции“. Беше прекарал последните дни заключен в един апартамент в „Маале Адумим“, пазен от двама бивши служители на АМАН, чиято вяност към Бени Баум не се беше променила въпреки оттеглянето им в частния сектор. Изглеждаше изморен, със смачкана униформа, но беше току-що избръснат и не

показваше никакво недоволство. След „отвлечането“ Баум и Екщайн го бяха осведомили напълно за всичко и той веднага беше разбрал колко е важно да остане в пълна нелегалност.

От друга страна, Бен-Цион беше шокиран до дъното на душата си и веднага се разяри. Но бързо осъзна, че не може да признае публично; че е бил измамен. Извърна се в стола си и впи поглед в Баум и Екщайн с неприкрита омраза.

Ейтан махна на Карера да се качи до него. Майорът стигна до естрадата и подаде ръка на Ейтан да го изтегли горе.

— Та така, хора — каза Ейтан. — Това е лицето, което Камил притежава сега.

— *Но той знае, че ти знаеш* — веднага се досети някой.

— Така е — съгласи се Ейтан.

— Тогава ще се опита да го промени отново — предположи друг.

— Или пък няма — обади се трети.

— А защо просто не вземем да застреляме Рами? — предложи един от офицерите от ДСС на Бадаш. — Просто да избегнем объркването.

Карера се засмя и веднага му показа пръст.

— Добре. — Ейтан пак размаха ръце за тишина. — Започвате да мислите като Камил и точно това трябва да правим. Да се хващаме за работа, но нека се опитаме да създадем някаква структура, става ли?

Предложението беше идеално, но непрактично. Типично за израелската армия, редът на съвещанието бързо се разби на разгорещена тактическа дискусия. На чиновете не се обръщаше внимание, маниери просто нямаше. Офицерите станаха от местата си, разхождаха се из залата, събираха се на групи и се пръскаха, викаха високо предложения и предположения, поддържаха се един друг или спореха сгорещено.

— Той знае, че се извършва масивен лов за него — каза някой.

— Значи ще се опита да стои настрана. Ще използва нещо далекобойно — предположи друг.

— Ако е снайперска пушка, има шанс.

— Никога не е използвал подобно оръжие при операции — осведоми ги Ейтан.

— Винаги може да започне.

— Може да е „Стингър“ или „Стрела“.

— Няма начин. Те са с инфрачервено насочване. По-скоро ще улучи горещ камион.

— Пък и трудно би прекарал нещо подобно покрай нас.

— Тази вечер и фенерче няма да успее да прекара — заяви офицер от Сигурността.

— Цялата работа може да е операция за отвличане на вниманието.

— Не можем да рискуваме да мислим така.

— Когато ще говори, министър-председателят ще бъде ограден от три страни от горилите си. Така че копелето би могло да го повали само отпред, откъм Еврейския квартал.

— Добро предположение.

— Лошо! Хеликоптерът няма телохранители!

— Хеликоптерът ще прелети над върховете на дърветата откъм урвата — обади се един офицер от военновъздушните сили. — Така няма начин да го удари.

Цял час спориха мъжете и жените. Заемаха твърди позиции, после теориите им отиваха на боклука. Една група се качи на сцената и хората започнаха да сочат различни сгради върху голямата сателитна снимка. Драскаха отгоре ѝ с маркери и клатеха яростно глави.

Ейтан и Баум седнаха зад голямата дървена маса. При тях дойдоха Романо, Очко, Бадаш и полковникът от парашутния батальон. Участваше и един морски капитан, тъй като в церемонията беше включена и рота морски командоси. Седмината мъже се потяха над карти и снимки, правеха списъци за проверка и отхвърляха повечето предложения, а после започваха отначало.

Накрая генерал Цамир се качи на сцената. Той плесна с ръце, за да се върнат всички по местата си. Бен-Цион тръгна да се качи при командира си, но той му махна да си остане на мястото.

— Така — започна високият сивокос офицер. — Изслушах повечето от аргументите ви. Мисля, че сме разчепкали тази операция колкото можем най-добре. Сега трябва да действаме и затова ще приемем следното, като не изключваме и се надяваме на блестящи импровизации. Ще сумирам.

Генералът вдигна ръка и започна да сгъва пръсти.

— Първо: повечето от нас са съгласни, че опитът ще бъде с оръжие от типа земя-земя. Второ: като се има предвид кордонът за

охрана, най-вероятно е опитът да дойде отпред, откъм западния пръстен на площада, по време на обръщението на министър-председателя. Трето: всички сме на мнение, че Камил вече разбира, че гамбитът му с Карера е провален, така че той трябва да се опита да проникне сред нас маскиран и със съвсем противоположен образ на този на офицера от армията.

Генералът замълча, но никой не възрази. Не беше от уважение, а защото всички бяха съгласни с изводите му.

— И накрая, четвърто. — Той се обърна към Ейтан. — За съжаление, Екщайн, изглежда, ти си се превърнал в най-добрия експерт на света по отношение на Амар Камил. Ако е необходимо, помисли малко, а след това ти ще издадеш заповедите за деня.

Генералът скочи от сцената. Бележниците се появиха отново с готови моливи за писане. Ицик Бен-Цион се понаведе и сграбчи с ръка стиснатите си челюсти.

На Ейтан не му беше нужна и минута. Той вече беше взел решението.

— И така, колеги — започна той. — Ето какви са заповедите ми...

От бледото пустинно небе над Йерусалим нощта се спусна бързо като индигова завеса, непомрачена от облаци, които да закрийт отблясъците на слънцето, потъващо в далечното Средиземно море. За повечето жители на Йерусалим вечерта донесе хладното, очаквано успокоение от горещия ден на отиващото си лято. За Ейтан падащият мастилен мрак беше като ледена слана. Той го наблюдаваше от парапетите на Еврейския квартал в Стария град. Чувстваше се като моряк, страдащ от морска болест, застанал върху напречната рея на главната мачта, за да наблюдава пурпурното кипене на задаващия се откъм хоризонта тайфун.

Той разтри ръцете си, за да отстрани тръпките, и погледна надолу към големия площад пред Западната стена. Огромната площ беше гладка като пода на древна открита гробница. Хиляди квадратни плочи йерусалимски гранит, полирани като метална палуба на самолетносач. В центъра голям квадрат беше ограден с позлатени въжета, окачени върху черни метални стойки. Вътре покрай трите по-

близки страни на квадрата върху редици метални поставки за оръжия блестяха автомати „Галил“, подредени в идеална симетрия, насочили смъртоносните си дула към небето. Зад всяка от поставките за оръжия имаше дървена маса, а върху всяка от масите — пирамида армейски библии, подвързани в тъмносиня кожа.

По-нататък беше издигната дървена сцена. Върху нея имаше полукръг от метални столове, върху които да се настанят важните гости. В центъра на сцената беше поставен нисък подиум, върху който малка лампа осветяваше катедра с единствен микрофон. Сцената беше заобиколена с израелски знамена и украса, които я правеха да прилича на торта по случай рожден ден на възрастен човек.

Под сцената и вляво от нея се чуваха какофонични звуци и тихо бумкане откъм друга група метални столове. Членовете на оркестъра на въоръжените сили на Израел, облечени в маслинозелените си униформи и шапки с козирки в британски стил, продухваха студените си инструменти. Зад музикантите, издигаща се над тях и сцената, имаше временно издигната метална структура. Беше гигантска версия на сребърните парашутни крила на военновъздушния корпус на Израелската армия. Формата на парашута и крилето бяха обвити в напоен с керосин плат, както и еднометровите букви отдолу, които изписваха „По-бързи от орли, по-смели от лъвове“. Когато войниците се закълнат, този феникс ще пламне.

Докато Ейтан стоеше до високия парапет в западния край на площада, почти нищо не можеше да се скрие от погледа му. Вляво от него единственият вход за посетители, който идваше откъм арабския квартал, беше затворен от гранична полиция. Покрай високите парапети на старата Отоманска стена, която затваряше северната част на площада, в пълна бойна униформа патрулираха опитни парашутисти-десантчици, които се разхождаха между поставените прожектори, осветяващи площада под тях. Точно насреща през площада гигантските камъни на самата Западна стена се издигаха нагоре, за да се срещнат с плоския площад на „Харим ес Шариф“, святото за мюсюлманите място, където държавните власти не допускаха еврейски войници, за да се избягват сблъсъци между израелци и молещите се палестинци. В центъра на святата за мюсюлманите земя се издигаше огромният златен купол на „Храмът

на скалата“, блеснал под звездите като частна обсерватория на милиардер.

Обикновено в основата на огромната вертикална стена, наричана още „Стената на плача“, се събират тълпи облечени в черно религиозни евреи, които се кланят и се молят, докосвайки свещените останки от Храма на цар Соломон, хора пишат бележки и ги поставят в древните каменни пукнатини. Тази нощ поради предстоящия военен ритуал при стената имаше само няколко възрастни мъже. Те седяха приведени над тежките дървени маси и четяха в спускащия се мрак от библиите си.

Вдясно от церемониалния анклав дълга и извита каменна рампа водеше от площада нагоре към покритата с каменна арка порта и към „Харим ес Шариф“. Поради политическата чувствителност по отношение на спорната територия тази порта се пазеше от група доверени израелски полицаи от арабски произход. Въпреки доверието към тях, те трикратно бяха предупредени, че не бива да допускат никого да премине през тази нощ от върха към площада. И за по-голяма сигурност, долната част на рампата се пазеше от още една група на граничната полиция.

Единственият открит вход към площада се намираше вдясно — през „Боклукчийската порта“ в южната част на откритата гробница. Там беше построен метален пропускателен пункт, подобно на стария граничен пост между Източен и Западен Берлин, през който дълъг поток посетители бавно преминаваше напред към мястото на церемонията.

Ейтан винаги ценеше посещенията си в Котела. Откакто сам се беше заклел тук преди петнадесет години като възторжен, недоспал и горд наборник, той смяташе това място за два пъти осветено. Въпреки огромните тълпи посетители тук винаги беше тихо. Площадът беше изпълнен само с шепота на молитвите, тихото обръщение на евреите, застанали близо до своя Бог. Той не беше религиозен, но Стената за него олицетворяваше сърцевината на историята на неговия народ. И макар да не идваше тук, за да се моли, това беше идеално място за размисъл, за преосмисляне и възприемане на причините за съществуването му.

Беше място за благочестие.

Храм и светиня.

Място за убиване.

— Нож едно, Нож едно, говори Вилица, край.

Пресекващият глас го стресна, вибриращ до дясното му слепоочие. Той извади миниатюрната радиостанция от задния си джоб.

— Тук е Нож, разбрано, говори — отговори той в малката черна кутийка.

— Ела. — Беше гласът на Бени, който го викаше долу на площада.

— Разбрано — каза Ейтан и прибра радиото. Пое си дълбоко дъх. Министър-председателят е на път. Той се огледа към стълбите, парапетите и покривите на Еврейския квартал. В сенките се виждаха силуетите на много фигури. Всички те бяха от АМАН, ДСС, полицията или Мосад. Снайпери, преследвачи, свързочници, стрелци с пистолети. Много от тях носеха очила за нощно виждане или имаха инфрачервени окуляри на оръжията си. Половината от тях наблюдаваха площада долу, а останалата половина се намираше из нишите и уличките на жилищния район сред къщите и извиващите се стени.

Ейтан тръгна надолу по широкото каменно стълбище, което води към площада. С всяка стъпка върху твърдия камък той губеше надежда, макар да се мъчеше да държи жива волята си.

Площадът се пълнеше с войници. Младите наборници се подреждаха в очакване в южния край за своя марш към славата.

Официалните лица и семействата на войниците чакаха чинно реда си да преминат през единствения вход. Процедурата беше бавна, тъй като съгласно заповедта на Ейтан всеки участник или посетител, включително официалните държавници и политици бяха получили през този ден специални, кодирани по цвят лични карти. При самата врата Очко седеше наведен над преносимия СКСК на Ябло. Данните за роднините на всеки наборник от парашутните войски и морските командоси бяха прехвърлени от базата данни на централния наборен център в Тел Ашомер и когато всеки от членовете на семействата пристигнеше, трябваше да каже името, адреса и рождената дата на войника, за когото идва. Ако информацията съвпаднаше с базата

данни, на всички цивилни се издаваха цветни пропуски, които те трябваше да закачат върху дрехата си на гърдите.

До церемонията не беше допуснат нито един арабин — нито такива, които са израелски граждани, нито пък живеещите на Западния бряг. Въпреки това двойки цивилни агенти се разхождаха из събиращата се тълпа, като дискретно разпитваха всеки, който дори отдалеч напомняше с нещо фигурата на Камил.

Всички висши офицери бяха много доволни от предпазните мерки на Екщайн. Околността беше херметически затворена — би трябвало човек да притежава крила или шапка невидимка, за да проникне през черупката на сигурността.

Но Ейтан не беше спокоен. Чувстваше се като сляп слон, който се бори със скорпион.

Единствената останала му надежда беше, че въпреки доводите за противното, докато той не е убит и министър-председателят е в безопасност. Точно заради това той и Бени бяха прекарвали целия следобед по улиците на Йерусалим. Бяха ходили напред-назад по най-оживените места, покрай претъпканите кафенета на улица „Бен Йеуда“. Ейтан напред, Бени на няколко крачки след него. Надяваха се, че Камил ще направи своя ход. Молеха се да не го прави.

Нищо. През целия изтощителен ден очакваха изстрели, които така и не избухнаха.

Но все още имаше макар и малък шанс манията на Амар Камил към Тони Екхард да го предизвика. Ейтан стигна до площада и зави надясно към ярко осветения район, който стоеше някак откъснат от събиращото се множество от хора. Под редица малки прожектори, поставени върху високи фотографски триножници, се намираще подвижният команден фургон „Шевролет“ на генерал Цамир. От покрива му стърчаха антени, а вътре радиостанциите прасяха с гласовете на отговорните офицери.

Обикновено колата би трябвало да е заобиколена от цял контингент помощници и офицери от разузнаването. Но сега на всички тях беше заповядано да стоят назад, извън кръглото езеро светлина, което блестеше върху полираните камъни.

Сред блестящото петно като церемониалмайстор върху голяма сцена стоеше сам Бени Баум. Вдигнал единия си крак върху бронята на командния фургон, той закриваше с длан очите си от ярката светлина и

гледаше към издигащите се кули върху покривите на Еврейския квартал. Ейтан се приближи и застана до него. Двамата се спогледаха, но не се поздравиха. Застанали сега двамата сами под бяло-жълтите лъчи, те изглеждаха като пригответени за разстрел от огневи батальон жертви.

„Ето ни — беше посланието им. — Можеш да стреляш по нас.“

Трудно беше да накарат Цамир да се съгласи с това последно усилие за отклоняване на огъня, но в края на краищата той просто нямаше друг избор. Дълг на войниците му беше да защитят държавата от зло и ако подобна саможертва би могла да принуди терориста да се разкрие, нямаше логика да се противопоставя на това тактическо решение.

Кожата по гърдите на Ейтан беше настръхнала, а космите му изправени като от електрическа буря. Не можеше да стои повече от няколко секунди на едно място, но не излизаше от светлия кръг. Бени като че ли почти не дишаше.

Удар на цимбали накара сърцето на Ейтан да подскочи и той се извъртя към Стената. Оркестърът започна да свири химна на израелските въоръжени сили — марш в британски стил с много удари на чинели и барабани. Каретата на войниците тръгнаха в марш към подредените пирамиди с оръжия и масите с библии. Тълпата избухна в ръкопляскания.

Ейтан извърна глава на юг към вратата на крепостта, където друг шум се надигна с почти същата сила като ентузиазираното ръкопляскане на роднините на войниците. Над металния пропускателен пункт блесна ярка светлина и един хеликоптер „Бел“–212 на военновъздушните сили се издигна като гигантски, разярен стършел. Той мина над бариерите, наведе носа си напред и веднага кацна върху празното каменно каре, където със съскане горяха опознавателните лампи за кацане. Шейната му едва беше докоснала земята, когато две еднакви лимузини се насочиха напред и спряха от двете страни на хеликоптера. Вратите им се отвориха, светнаха куполи от светлини и групи от едри млади мъже в цивилни дрехи се приведоха под вятъра и въртящите се перки, докато от двете страни на хеликоптера започнаха да слизат пътниците. Невъзможно беше да се разбере в коя от колите е прибран министър-председателят. И двете

коли потеглиха по различни маршрути, но се насочиха към мястото на церемонията.

Ейтан се опита да мисли. Маршируващият оркестър, гърмът от аплодисментите, виенето откъм хеликоптера. Невъзможно му беше да се концентрира. Запуши ушите си...

Високо над огромния площад пред Западната стена върху широкото било на Хълма на Храма се издига Куполът на Скалата, сред втори каменен площад, с площ повече от един квадратен километър. От трите си страни Хълмът е ограден с горички от високи дървета. В далечния източен край на този религиозен покрив — откъдето Мохамед се е издигнал на небето и върху който Авраам едва не принесъл в жертва Исаак — звуците от военната церемония бяха заглушени от разстоянието и вечерния вятър.

В този край на Хълма дебелият Отоманска стена се спускаше на четиридесет метра право надолу към тъмната долина под нея. Сухата урва беше необитаема, посипана с разпръснати, изпочупени надгробни паметници и изпопадали камъни от Хълма на маслините, който се издигаше високо в източната ѝ страна.

В основата на стената на петдесетметрови интервали бяха разположени войници в пълно бойно снаряжение. Стената беше препятствие — непристъпна дъга от гигантски вертикално издигащи се каменни блокове, но армията нямаше намерение да рискува и да я остави неохранявана.

Повечето от самотните войници бяха нащрек. Но на всички им беше скучно.

Един от тях беше мъртъв.

Вратът му беше прерязан с един рязък замах с нож. Всъщност той изглеждаше жив, но заспа на поста си. Седеше на земята, опрял гръб в стената, поставил пушката си върху разкрачените крака с удобно отметната глава. Само отблизо можеха да се видят безжизнените очи, които издаваха състоянието му.

Амар Камил се изкатери. И този път не му бяха нужни въжета или питони. Между камъните имаше широки пукнатини, където можеше да се захваща. Подметките на бойните му обувки се забиваха в каменните пукнатини, а разперените пръсти намираха достатъчно

места за захващане. Спортният сак висеше на гърба му, докато се издигаше бавно и безшумно в тъмнината. Почти не дишаше и не зацапваше с прах униформата на офицера, чието голо тяло вече изстиваше мъртво в една маслинена горичка близо до Витлеем.

Той се прехвърли през ръба на стената и скочи върху краката си. Скри се веднага зад едно дърво. Боядисаните му в черно къдрици блестяха под светлината на звездите. Свали спортния сак и бавно отвори ципа, като преди това постави кафявата барета на главата си под наклон над едното си око и ухо. Извади пистолета с приспособения в домашни условия заглушител, закрепен неподвижно към дулото. Беше примитивен, но в най-лошия случай щеше да изпълни поне три изстрела, с които да може да се защити. Пъхна го на гърба под колана над униформената си риза. Дълбоката рана от нож в гърба му гореше като огън и продължаваше да кърви, въпреки стегнатата превръзка с хирургическа лента. Той не ѝ обърна внимание.

Накрая извади двете половини на РПГ-то, завинти ги една в друга и постави оръжието отново в сака. Вкарването на бойната ракета щеше да му отнеме само няколко секунди. Подаде глава иззад дървото.

Вдясно от него големият Храм на Скалата се издигаше сред великолепието и тишина. Тъй като молитвите за деня отдавна бяха приключили, там не се виждаше жива душа. Отпред се виждаше отворената каменна порта на Хълма на Храма. В другия край светлините от церемонията се издигаха към небето от огромния площад под Западната стена като в заключителна нощ на карнавала в Монако.

Оркестърът беше замлъкнал. Войниците трябва да са получили оръжията си, защото се чуваше ехото от заповедите за парада и тропането на стотици метални приклади по студените камъни.

Той се изправи, вдигна сака и тръгна. На Хълма не можеше да има евреи. Въпреки откритата омраза, която се изливаше отгоре им от всяка палестинска душа, те продължаваха да показват уважението си към мюсюлманските храмове. Това щеше да бъде фаталната им грешка.

Той вървеше. Спокойно, като че всичко му принадлежи. Като завоевател. Между него и далечния парапет над Западната стена двойка арабски полицаи разговаряха и пушеха. С това си държание светотатстваха пред светия храм, но Амар не се почувства обиден.

Вятърът духаше над големия площад, листата на евкалиптите шумоляха. Арабските полицаи се обърнаха към него. Изгледаха учудено високия израелски офицер.

Той продължи напред широко усмихнат.

Ейтан се опитваше да разсъждава. Главата го болеше от напрежение. Навсякъде наоколо му цареше хаос. Бръмчаха двигатели, хора ръкопляскаха, прикладите удряха камъните и заповедите отекваха от стените. Но нищо не се случваше.

Той се завъртя. Разглеждаше високите парапети, като се напругаше да зърне нещо из сенките и формите над тях. Не беше възможно да се е излъгал и тук да не се случи съвсем нищо. Ако цялата му концепция се окаже смъртоносна глупост и Камил го изненада отново, като при това изпълни мисията си, Ейтан просто нямаше да го преживее. Започна да прекарва пръсти през косата си, молейки се да чуе изстрел. Почти му се искаше да го пронизе куршум, за да му докаже, че не е луд.

Внезапно шума от церемонията замлъкна. Войниците бяха получили оръжията и библиите си. Един старшина им говореше. Изричаше думите на клетвата, след което попита дали са готови да се закълнат.

Трябваше да мисли. Всеки път се беше оказвал на една крачка зад Амар Камил. Сега трябваше да мисли като Амар Камил. Сега или никога той трябваше да се превърне в Амар Камил. Трябваше да изпревари собствените си мисли.

— *Ани нишба!*^[2] — Триста войници ревноха ведно клетвата си с гръмовната младежка невинност, която накара камъните да затреперят под краката му.

И тогава разбра. Излъгал се беше. Мисълта, че министър-председателят е в безопасност, докато той е жив, е погрешна. Не, Камил иска Ейтан да бъде свидетел на последния му удар и да страда, също както беше страдал при смъртта на другарите си. Това щеше да е най-отмъстителният удар на Камил. Убийството на убиеца на брат му можеше и да почака. Вероятно до утре. Или след десет години!

През ума му мина светкавица. Ицик Бен-Цион е бил прав. Камил не е самоубиец и ако има намерение да убие министър-председателя и

въпреки това да храни някаква надежда да се измъкне, има само една маскировка, която да възприеме за тази цел. Той *трябва* да е облечен като армейски офицер, защото в последвалото меле всеки друг, който се отдалечава от местопрестъплението, би бил съборен на земята от охраната като при лов на газели.

Войниците, оркестърът, офицерите, публиката. Сега всички бяха застинали в пълно мълчание. Ейтан извърна глава. В предната част на сцената с официалните лица, зад катедрата, се беше събрала малка група. Беше полукръг от гиганти, всички над два метра високи. Всички стояха неспокойно, наблюдаваха, въртяха очи. Горилите на министър-председателя.

Дребният мъж стъпи върху ниския дървен подиум. Възрастната му посивяла глава навлезе в кръга светлина над катедрата. Сребрилата му вратовръзка блесна. Той се изкашля, усмихна се и започна да говори.

Ейтан се обърна към Еврейския квартал. Сега. Щеше да се случи сега. Тръгна напред като привлечен от кръга светлина. После спря. Всички очакваха изстрелът да дойде отпред. Не! Ще бъде точно обратното. *Винаги* обратното на онова, което очакват.

Той чу един глас, пукане на радиостанция откъм командния фургон на Цамир. Част от изречение.

— ... войникът е мъртъв. Току-що го намерихме в основата на източната стена на града. Край.

Ейтан хукна отново към светлината с отворена за вик уста. Баум го нямаше.

Той вдигна ръце и се завъртя лудо, търсейки. Очите му зърнаха движението. Върху рампата, водеща към Храма на Хълма. Бени спринтираше като бик. Сам.

Ейтан хукна. Измъкна радиостанцията от джоба си.

— Камила едно, Камила едно — изкряска той. — Говори Нож, обади се.

Арабските полицаи на Хълма бяха в същия радиообхват. Те не отговориха.

Той тичаше слепешком, задъхан още преди да тръгне. Не можа да извика на охраната от гранични войски, когато мина покрай хората. Коляното му гореше от болка, докато спринтираше нагоре по наклона на рампата.

На върха малката вратичка към Мароканската порта беше отворена. Той притича през нея върху широкия площад на Хълма. Сърцето му се блъскаше, подскачаше да изскочи от устата му, когато видя свитите тела, строполили се едно върху друго като Ромео и Жулиета.

Чу остра кашлица вляво от себе си и хукна нататък. Изпусна радиото и то се пръсна на парчета по камъните на Хълма, докато измъкваше пистолета си и го насочваше.

Там, където Хълмът свършваше при горната част на Западната стена, земята беше засенчена под дълга, правоъгълна сянка. Втора, подкрепяща стена с височина два метра и водеща към втори широк парапет се издигаше от тъмнината. В основата ѝ седеше някаква фигура.

Ейтан хукна към стената и се приведе. Опипваше пътя с протегнатата си лява ръка, като оставяше потни следи по камъните. Баум седеше там, дишаше бавно, опрял глава върху студените камъни, притиснал ръка към корема си. Река от кръв извираше между пръстите му и се събираше в скута. Вече започваше да изтича от езерцето там върху камъните. Напрегнатото лице блестеше бяло като луна при пълнолуние.

Ейтан се приближи, стиснал зъби в ужасна гримаса. Когато го приближи, Бени бавно обърна глава. Върху лицето на Баум нямаше следа от болка, но очите му бяха като стъклени. Изглеждаше изморен, смачкан, почти готов да се предаде.

Той вдигна бавно дясната си ръка изпод крака си и когато капитанът се приближи, Бени стисна ръката му с последните остатъци от силата си. Отвори уста и Ейтан се наведе към лицето му.

— Той е много по-бърз от теб, Ейтан — прошепна Бени. — Но ти можеш да го победиш. Ти можеш.

Ейтан се опита да каже нещо. Не можа. Нямаше време за разговори. Той дръпна ръка и погледна нагоре. Стената беше висока. Твърде висока. Сведе поглед към Баум, вдигна десния си крак и стъпи върху рамото на Бени. Баум бързо вдигна ръка и стисна с пръсти глезена на Ейтан, за да го стабилизира.

С едно бързо движение Ейтан се хвърли нагоре и падна по корем върху горната част на широката стена. Държеше напред пистолета си и

се хвана с лявата ръка, за да може да вдигне краката си отгоре. После се превъртя и се изправи.

Амар Камил чакаше. Стоеше само на два метра от него с гръб към ниския парапет на Западната стена. Светлините очертаваха като ореол силуета му. Беше облечен в бойна униформа на капитан от парашутните десантни войски. Трите бронзови ивици блестяха върху пагоните му, сребърните парашутни криле на значката бяха като светло петно върху гърдите му. Кафявата барета беше елегантно наклонена над дясната вежда, като че се е научил да носи тази униформа по рождение.

До краката на Камил лежеше празна, смачкана спортна чанта. До нея върху ръба на стената блестеше мълчаливата черна тръба на РПГ. Грозната бойна глава беше заредена, капачката на взривателя — свалена. Ударникът беше изтеглен и готов да удари.

Въпреки всичко това на Ейтан му беше трудно да осмисли видяното. Камил толкова много приличаше на израелец с идеалната си униформа и леко разкрачените крака в кафявите военни боти, че на Ейтан му беше трудно да си представи, че това е човекът, който участва във всичките му кошмари. Толкова спокоен, толкова сигурен.

Само дето беше насочил пистолет със заглушител право в лицето на Ейтан.

Ейтан се беше смръзнал полуприведен. Дъхът му излизаше като вълни от втечен газ, пулсът се беше качил в гърлото му. Той гледаше неподвижен към лицето в сянката и само очите му блестяха като на пантера. Тялото на Камил помръдна заедно с дулото на заглушителя, което се наклони бързо на два пъти към земята.

Ейтан се наведе бавно, като че се намираще под вода. С очи, втренчени в лицето на Камил, той наведе браунинга си към камъните. Въпреки всичко искаше да опита, макар да знаеше, че ако ръката му трепне за миг, ще бъде блъснат от стената върху скута на Баум.

Надигна се отново, без оръжието. Леко се извърна и застана точно пред врага. Краката му трепереха от притока на кръв и адреналин.

Отнякъде чу стъпки, но те бяха много далеч. Нямаше да стигнат навреме. Чу друг звук — далечен глас, с леко металически тембър. Речта отекваше откъм големия затворен площад отдолу.

Почувства движението на тялото си напред, въпреки разума, който се опитваше да го спре. Но тялото на Камил не трепна.

— Не бой се, господин Екхард — изрече гласът на идеален, спокоен иврит. — Ти само ще трябва да видиш убийството на вашия министър-председател. А после аз ще те убия така, както ти уби брат ми.

Пистолетът със заглушител започна да се измества надолу, съвсем леко изменяйки траекторията. Той щеше да стреля в Ейтан. Но не и да го убие. Не още. Просто искаше да го обездвижи, за да може после да се изправи върху стената и да стреля с РПГ-то, хвърляйки отново двата народа в мрака на племенната мъст. Щеше да стреля в краката на Ейтан. В краката.

— *Ти уби Джамайел.* — Ейтан се учуди, че е намерил глас. Хриплив и прегракнал като че от ужас. — Ти уби собствения си брат. — Той премести десния си крак напред, като почти го влачеше. — Ти го използва като жертвено агне. А аз бях само ръката на Аллах, който те наказва.

Улучи право в целта. Камил вдигна глава. Очите му се бяха присвили до горящи цепнатини, а по лицето му бликна ярост. В тази жизненоважна милисекунда той вдигна пистолета, за да стреля в главата на Ейтан, а Ейтан извърши единственото, което можеше. Единственото движение от крав-мага, което се беше научил да използва сравнително добре.

Скочи с левия крак напред, изхвърли лявата ръка напред и нагоре, хвана заглушителя, и се дръпна встрани, когато той гръмна близо до лицето му. Изкрещя, докато удряше с десния си юмрук, но Камил дръпна глава и ударът не улучи. Усети силен удар в коляното си, но продължаваше да държи пистолета. В тази частица от секундата разбра, че няма да успее да завърши движението, няма да може да обърне пистолета и да го използва срещу Камил. Една разтворена длан го удари през лицето, докато се извиваше наляво с всичката си сила, хвана и с дясната си ръка пистолета, дръпна го рязко от ръката на Камил и го хвърли надалеч в нощта.

За миг от секундата двамата останаха един срещу друг с празни ръце. Но силите им не бяха равни. Ейтан извърши немислимото.

Докаато очите на Камил изпъкваха от ужас, Ейтан изкрещя името на Симона, хвърли се напред, сграбчи жестоката си съдба в прегръдка

на омраза и я понесе заедно със себе си отвъд парапета, с дълъг, отекващ писък надолу, към далечния каменен площад...

---

[1] Израелският ядрен център. — Б.пр. ↑

[2] Заклевам се! (иврит) — Б.пр. ↑

20.

БОЛНИЦАТА „ХАДАСА“

ЕДНА СЕДМИЦА ПО-КЪСНО

Стените на коридора във военното крило не бяха нито бели, нито зелени. Имаха онзи цвят на горчица и на стара, набръчкана кожа, отдавна забравила младежкия си тен. Подовете на коридорите бяха тъмни и шарени като гърбовете на речни саламандри, плочките подредени без фуги, за да не трополят колелата на носилките по тях. Тези подовете бяха чисти, измити и подсушени както всеки ден преди залез, макар че прозорците бяха оставени отворени за полъха откъм далечното Средиземно море. Той носеше невидими пращинки, които до вечерта покриваха плочите.

Тук беше отделеното военно крило на болницата, но и нещо повече. Това беше охраняваната част на военното крило. За да влезе човек, му бяха необходими куп пропуска и разрешения. Тук не се допускаха репортери, фотографи, продавачи на сладкиши или вестници. Никакви цивилни освен роднините, на които е издадено специално разрешение, докторите и сестрите, които всички бяха офицери от запаса. Тук никога нямаше много хора, независимо дали навън е спокойно или има национална криза — война, терористична атака или трагичен транспортен инцидент.

Намираше се на последния етаж в северозападната сграда на „Хадаса“, която е далеч от центъра на Йерусалим и се издига над полегатите долини на Ейн Керем, оградена от високи върхове, обрасли с борови гори. Вятърът тук винаги миришеше на бор, а при залез старите жълтеникави стени и плочи на коридора блестяха в оранжево-розово като зърната на летни нарове.

Бени Баум се движеше бавно по коридора, обул чифт стари кожени сандали, чиито подметки не се отделяха от пода. С лявата си ръка стискаше ластика на увисналите панталони на пижамата си. С дясната държеше сребристия прът на поставка за системи, чиито метални колела скърцаха, докато я буташе до себе си като извънземен домашен любимец. Тръбичката от висящата система с глюкоза се

спускаше към рамото му, а през отворената предница на пижамата му се виждаше широката, чисто бяла като гъши пух превръзка върху корема му.

Главата му беше ниско наведена в болезнено усилие. По голямото му плешиво чело бяха избили капки пот. Едва влачеше краката си.

Докато вървеше, си мислеше, че може би е трябвало да бъде по-внимателен към Ейтан Екщайн. Чудеше се дали, ако е било възможно да се ограничи, собственото му влияние върху младия мъж би останало нереализирано. Но разбираше, че постъпката на Ейтан е била в резултат на собствената му воля. Кой би могъл да си представи, че има такова сърце, което би избрало подобна отчаяна постъпка за край на живота си? Бени разбираше, че дори и в собствената си буйна младост той никога не би го направил.

Но, обеща си той, следващия път, ако изобщо има тази възможност, ще наблюдава по-отблизо неочаквания и спонтанен героизъм на по-младите.

Той спря и докосна болезненото място, откъдето беше изваден куршумът. Още не беше зараснало, но той нямаше търпение да се измъкне от тихата, ужасна болница.

Вдигна поглед и примижа към дългия коридор. В другия край трима мъже приближаваха стаята на сестрите. Един висок мъж в униформа носеше букет цветя. Другите двама бяха мускулести, изпъчени, с тъмни очила. Млади момчета в цивилни дрехи.

Ицик Бен-Цион и двама от охраната му.

Бени се разбърза напред, за да стигне стаята преди полковника. Започна да влачи по-бързо крака, заобиколи стола в коридора, на който седеше Мошико с пистолет в скута и четеше поредния роман на Греъм Грийн. Баум бутна вратата и влезе.

— Принца на мрака ни идва на посещение — обяви той.

Ейтан погледна откъм леглото си и изпъшка. Неприятен звук, като че му е замирисало на пръдня. Той лежеше по гръб, изпънат върху голямо легло с хидравлични системи до отсрещния прозорец. По-скоро приличаше на жертва от пожар. Чаршафите му бяха колосани и снежнобели. И двете му ръце бяха вдигнати към тавана, закрепени към метални стойки и обвити с дебел гипс. Носеше пижама с бял панталон и цялото му тяло беше омотано в бели бинтове. Главата му също беше

превързана над веждите, макар и само челото, а косата му стърчеше отгоре, придавайки на лицето мъчителното изражение на пилот-камикадзе.

При краката на леглото седеше Симона върху зелен стол с облегалки и за ръцете. Носеше джинси, които вече отесняваха и затова горното им копче беше разкопчано, а отгоре широката розова блуза го прикриваше. Тя плетеше мъничък пуловер от жълта памучна прежда. Израелските жени предпочитат да не знаят предварително пола на бебето и затова не ходят да го гледат на видеозон, ако не е жизнено необходимо поради други причини.

Тя разбра предупреждението и погледна Бени.

— Лоша работа. А тъкмо започваше толкова приятна вечер — каза тя. После погледна Ейтан и се усмихна. Той надигна глава от възглавницата, за да отвърне на усмивката ѝ.

— Искаш ли да те повдигна? — попита го Симона.

— Не. Само ме покрий презглава с чаршаф и се престори, че съм умрял.

Болките му бяха намалели до тъпо неудобство. Лекарствата, които капеха в ръцете, му помагаша за това, макар болките понякога да го изненадваха, заливащи го като вълни от всички посоки на неподвижното му тяло.

Продължаваше да се учудва, както и всички, че е оживял от падането. През онези последни две секунди на двадесетметровото падане през ума му не беше минала и мисъл за някакво бъдеще. Пред очите му не беше преминала приключенската история на краткия му живот. Виждаше само лицето на Симона пред стиснатите си клепачи.

Бяха паднали заедно върху една от големите дървени маси за молитви в основата на стената. Направиха я на парчета. Камил падна на гръб, притиснат между Ейтан, дървото и камъка отдолу. Счупи гръбнака и врата си. Умря на място.

Но тялото на Камил и собствените издадени напред лакти на Ейтан бяха спасили капитана от смъртоносно нараняване. Въпреки това ръцете му бяха изпочупени на много места, имаше шест счупени ребра и челото му се беше разцепило като разрязан грейпфрут.

От друга страна, кракът му досега не беше се чувствал толкова добре.

Първите пристигнали на кървавата сцена — членове на военния оркестър — в началото не знаеха какво да направят. В онези първи секунди, преди тълпата от силите за охрана да пристигне тичешком през площада, на тях им се беше сторило, че някой луд е понесъл със себе си капитан от парашутистите в самоубийствен скок от Западната стена.

Което всъщност си беше доста близо до истината.

След осемчасова операция и още тринадесет часа в тъмните дебри на несъзнателния сън Ейтан беше дошъл в съзнание. Още с първите си думи излъга Симона. Каза ѝ само, че се е нахвърлил върху Камил и двамата паднали от Стената. Ако ѝ беше разкрил истината, тя би изпаднала в ярост и затова той реши да я задържи за себе си. И за Бени Баум.

Дори и когато министър-председателят дойде да го посети, пеейки оди за Смелия Еврейски Воин, Ейтан си остана затворен. Кървавите спомени, преплетени с операция „Флейта“ не му позволяваха да се надува от радост.

— Направих го само за да си спечеля бойната премия — каза тихо той. Забележката му предизвика взрив от смях в стаята, пълна с офицери и политици. Но Ейтан не се присъедини към смеха им...

— Може би трябва да си тръгна? — Гласът се чу откъм ъгъла на стаята, където тихо седеше Франси Колн, зачетена в някакво списание. Изглеждаше много красива без провисналите си оперативни дрехи. Дългата ѝ кестенява коса беше чиста и хваната на конска опашка, контактните лещи я бяха освободили от обикновените очила, а кожата ѝ беше загоряла красиво от египетското слънце.

— Да не си посмяла да мръднеш — изръмжа Ейтан. Освен Баум, Франси беше единственият член на екипа му, останал жив след ужаса. Единствената, която беше успял да спаси. Тя беше живото доказателство, че всичко преживяно не е било напразно. — Ще си стоиш на мястото — каза той. — Нощ и ден, докато не изляза оттук.

Тя му се усмихна.

— Здравейте! — Ицик Бен-Цион влетя в стаята с безвкусен букет цветя, по-подходящ за погребение на мафиот. — Моите воини!

Баум вече седеше на леглото си и пушеше цигара. Той погледна Бен-Цион, а после дръпна някаква книга върху скута си и запрелиства страниците. Никой друг не отвърна на войнствения поздрав на полковника. Ейтан извърна глава да го погледне, но Симона продължи да плете, а Франси само скръсти ръце на гърдите си.

Двамата телохранители на Бен-Цион се намръщиха като ядосани кралски царедворци. Но Ицик не се обиди. Нищо не можеше да развали веселото му настроение, защото, както беше обещал предварително, той беше получил всички похвали за хващането и смъртта на Амар Камил.

— Е? — Ицик постави цветята във вазата върху количката за храна при краката на леглото на Баум. Водата преля и измокри чаршафите на Бени. Баум извърна глава и изгледа мокрото петно. — Как е моят капитан? Или може би трябва да кажа майор?

Ейтан не се хвана на въдицата. Симона вдигна поглед от плетката си.

— Колко? — попита тя.

— Извинете, мадам? — Ицик наведе глава към нея с широка усмивка върху устните си.

— Колко получава един майор?

Полковникът се изсмя.

— Говори като истинска бъдеща майка — каза той. — Ами всичко е въпрос на договаряне, разбира се. — Той се извърна, за да може да вижда Ейтан и Бени едновременно. — Моите поздравления, господа. Всички са възхитени. Медиите ме преследват за имена, но аз естествено продължавам да ги лъжа. *ЛаАДам*.

Той използва съкращението за отказ, предпочитано за отговор пред медиите: „Ло аю а-дварим ми-олам — такова нещо не се е случвало.“

Той изчака някаква реакция, някакво пропукване на леда. Когато не я получи, продължи да говори.

— Екщайн — избумтя гласът му. — Наказанието ти е отменено...

— С пълно обезщетение — веднага го прекъсна Симона.

— Да, разбира се.

— И премия.

Ицик отново се засмя.

— И премия.

— За Бени също, доколкото разбирам — продължи Симона.

Ицик погледна Ейтан и размаха пръст към Симона.

— Много е хитра — смигна той.

— Имаш късмет, че жената на Бени не е тук — предупреди го Симона.

— Голям късмет — съгласи се Бени, все така с лице към книгата си.

Ицик се поизкашля.

— Така де, Екщайн. Естествено пълно възстановяване. Освен това, ако искаш, можеш да заемеш длъжността началник на отдела по обучение. Как мислиш?

Ейтан не каза нищо. Той само гледаше Бен-Цион и потропваше с пръстите на дясната си ръка по металната изпъваща шина.

— Е, можеш да си помислиш. — Ицик започна да чувства неудобство сред тази ледена атмосфера. Огледа се. — Е, значи всички сте добре...

Сега всички извърнаха лица и го загледаха с очакване.

Полковникът погледна часовника си. Измърмори нещо за връщане на работа. После пристъпи към леглото на Ейтан, като търсеше място, където да постави ръката си. Намери го върху бедрото на Ейтан — единственото, явно незасегнато място от тялото му. Той стисна мускула, наведе се ниско и заговори конспиративно:

— Поне веднъж да убиеш човека, когото трябва, Екщайн.

Той потупа силно крака и като се засмя на собствената си шега, се обърна, за да тръгне към вратата.

— Не, Ицик — обади се зад гърба му Ейтан и полковникът спря. Обърна се. — Ако бях направил това, което каза, *ти* щеше да си мъртъв. И ако не уважиш сделката ми с Жорж Масуд, *ще бъдеш*, така да знаеш.

Ицик и двамата му телохранители останаха замръзнали на местата си със зяпнали уста. Лицето на полковника потъмня, замисли се. Цялото му самодоволство изчезна. Мислеше за оценката на капитана си и стойността на заплахата му.

После леко кимна с глава, обърна се и си тръгна. За пръв път, без да каже дума.

ЕПИЛОГ

ТРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Утрото над Юдея беше бляскаво. Тъмните облаци и проливният студен дъжд бяха прогонени от декемврийското слънце и по кобалтовото небе се носеха само високи, перести бели ивици. Горещината на Рамадана отдавна беше отминала с хладния полъх на приятната йерусалимска зима. Гражданите с удоволствие извадиха шапки и пуловери, гушеха се в кафенетата по булевардите и галеха горещите чаши с кафе и бульон. Радваха се, че колите, улиците и домовете им всяка вечер се къпят от проливните чисти дъждове, а после блестят под ослепителните лъчи на високите звезди над Средния изток. Беше приятен зимен ден, в който звуците се чуват по-чисто сред въздуха, освободен от прашните облаци на пустинята. Беше ден, в който ги няма неприятните миризми на загреети от лятото листа. Пълен с аромат на бор и азалии, който превръща дишането в опияняващо удоволствие вместо в акт на самосъхранение.

Всъщност беше Коледа.

Ейтан караше колата си през Витлеем, изпреварваше туристическите автобуси, чиито прозорци бяха пълни с гордите глави на монахини и възбудените лица на чуждестранни поклонници. Ръцете му още бяха в гипс, но сега само до лактите. Пръстите му бяха свободни и подвижни. Чувстваше още известно неудобство, особено около здраво пристегнатите си ребра. Докторите го бяха предупредили още да не кара, но той настоя и затова те му дадоха малка торбичка с хапчета, в случай че болките се засилят. Той изхвърли лекарствата. Благоуханието на въздуха и свободата да пътува беше всичко, от което се нуждаеше.

Когато напусна покрайнините на града, той включи четвърта скорост по откритото шосе, а после леко откряна прозореца си, за да чуе звъна на камбаните откъм площад „Мангер“. Извърна главата си надясно и вдигна глава, защото в долината — през лятото суха, а сега яркозелена под влагата на дъждовете — един бедуин с развята роба

водеше дълъг керван камили. Карамелената им козина беше блестяща и влажна, дългите им шии се поклащаха, докато плуваха необезпокоявани из долината. Водачът им беше гигантски албинос, чиято рядко срещана козина блестеше богата и без седло като полярен мираж.

Ейтан извърна глава да погледне Жорж Масуд. Палестинецът седеше гордо изправен в седалката на пасажера. Този път не го безпокояха белезници, а тъмното му и несигурно преди бъдеще сега изглеждаше ясно и със сигурност свободно. Жорж усети погледа и отклони очи от кервана, за да погледне лицето на човека, който му беше враг, затворнически пазач и освободител. Жорж още се чувстваше объркан от развитието на събитията, обещанията, които наистина се сбъднаха, сделките, които не се оказаха само тактическа измама. *Не беше* естественото развитие на нещата в това разкъсано от противоречия, изпълнено с мъка място. Трудно му беше да даде определение за *този* израелец. Може би е просто един честен човек.

— Прекрасен ден, нали? — каза Жорж.

— Да, прекрасен — отвърна Ейтан.

Отново обърнаха очи към пътя. Откакто бяха напуснали Йерусалим, почти не бяха разговаряли. За Жорж месеците на очакване бяха единствено такива. Той беше свикнал с това, беше се превърнал в експерт. И държеше надеждите си под контрол.

За Ейтан не беше лесно да изпълни обещанието. Имаше адвокати, съдии, процедурни битки. Дори и когато всичко накрая бе уредено, Бен-Цион беше направил един последен и слаб опит да се противопостави. Но заплахата от „вътрешен преврат“ от страна на Баум, Романо и Силвия заедно с осведомеността на Ури Бадаш за подготовения доклад накара огорчения полковник мълчаливо да отстъпи.

Дори и след това трябваше да чакат за подходящото събитие, с което да прикрият освобождаването на Жорж, защото, ако се чуеше и намек за подобно „сътрудничество“, това можеше да предизвика единствено екзекуцията му. Най-после в Ливан бяха предложени за замяна тленните останки на един израелски пилот. Списъкът на палестинските затворници, които трябваше да се освободят, се оказа плодотворен. И Жорж беше свободен.

Сега Ейтан подкара по-бързо. Представяше си как би се чувствал на мястото на Жорж. Взе левия завой при Гуш Ецион и се насочи по извития път към Бейт Фаджар. Прашната през лятото пръст сега се беше превърнала в кал и скитащите наоколо кози едва измъкваха копитата си от лепкавата земя.

Ниските каменни къщи блестяха, измити от дъжда. Синьозелените им врати бяха прясно боядисани. С помощта на Бадаш Ейтан беше изпратил съобщение до семейството на Жорж, защото искаше палестинецът да бъде посрещнат както се полага. Върху далечния покрив на дома на Масуд, издигащ се самотно върху селския хълм, се развяваха по вятъра две от забранените палестински знамена. Циментовата арка на портата беше украсена с цветя.

Ейтан спря колата на известно разстояние от къщата. Той нямаше да участва в празника, нямаше да се намесва в радостното завръщане у дома. Нямаше нужда от това.

Жорж остана за момент в колата. Задъхан, загледан напред. Не подобаваше да показва чувствата си нито пред своя „шофьор“, нито пред селото си.

— Ще ви се наложи да ни я дадете, знаеш, нали? — тихо каза Жорж.

Ейтан го разбра.

— Знам — отговори той.

— Духа лош вятър — тъжно изрече Жорж. Гласът му не изразяваше предупреждение или заплаха. По-скоро съжаление. — Чувствам го в мислите на хората, в шепота им из килиите.

Ейтан кимна. Всъщност имаше слухове за надигаща се буря. Палестинците не искаха повече да чакат Арафат. Напоследък Ури Бадаш често говореше за това. Агентите му в териториите бяха неспокойни като животни преди земетресение.

— Възможно е да трябва още известно време — каза Ейтан. — Датчаните и шведите са се били цели триста години. Нали знаеш?

— Тогава те са разполагали само с лъкове и стрели — отвърна Жорж. — А ние не живеем в толкова удобен свят.

Ейтан се извърна към него.

— Ако зависеше от мен, Жорж, аз бих ви я дал. Но ще се задоволите ли с това?

Масуд се усмихна.

— Може би.

После изправи рамена, отвори вратата и излезе. Нямаше никакви вещи. Само коженото яке, което беше лъснал колкото можа с влажна кърпа.

Пресече пред колата и Ейтан свали стъклото на прозореца си и показа глава.

— Жорж — извика той.

Палестинецът спря. Обърна се и видя, че Ейтан се готви да го поздрави с типичния израелски поздрав. Той сложи пръст пред устните си.

— Не го казвай — възкликна Жорж. — И аз няма да ти отговоря. Ейтан се изненада.

— Защо не? Та това е единствената оптимистична дума.

— Но тя не е част от нашата история — отговори Жорж. — Още не е. — Той вдигна ръка и махна с длан. — До скоро.

После тръгна по дългия кален път, а Ейтан го гледаше. Той стигна къщата, старото куче се изправи и лавна, вратата се отвори и сноп ръце дръпнаха Жорж вътре. Вратата се затвори.

Ейтан запали двигателя и обърна колата. Спря за миг, запали цигара и се усмихна, преди да започне дългия път обратно към Йерусалим.

Жорж беше прав.

Шалом. Само дума. Салаам. Която не е част от тяхната история.

Мир...

Още не е...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.